

Giới thiệu Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở

Truyện Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện khá đặc sắc và thú vị với những cung bậc cảm xúc khác nhau của tình yêu, có chút yêu ghét, giận hờn, nhớ mong. Mời bạn đọc truyện ngôn tình dưới ngòi bút của tác giả Thiên Tâm, sống động, chân thực và đầy sức hút. Nhan đề truyện như tiếng gọi đến thốn thức lòng người, là tiếng gọi của tình yêu của nỗi nhớ nhung của cả một tấm lòng. Trong tình yêu, đây chính là lời thủ thi chân thành, là xuất phát từ trong trái tim, tận trong tâm thức sâu thẳm. Vốn dĩ không biết sẽ đi đến đâu, không biết thế nào, nhưng xin hãy cứ tin yêu. Truyện khiến bạn đọc phải day dứt không yên với những câu hỏi: Bạn đã từng nhìn thấy hoa lê chưa? Một rừng, một biển hoa lê, tuôn rơi như tuyết bay, vẻ đẹp cực hạn như vậy, đời này kiếp này Tứ Nguyệt chỉ từng nhìn thấy một lần, năm ấy cô tám tuổi. Tứ Nguyệt không biết, thiếu niên dịu dàng cô tình cờ gặp gỡ dưới tàng cây lê kia chính là người con trai thứ hai Mạc Vân Hà của nhà họ Mạc, anh trai cùng cha khác mẹ của cô. Vận mệnh xoay vần, sáu năm sau người mẹ chịu nhục tự sát, Tứ Nguyệt lên vào nhà họ Mạc, dùng một ngọn nến châm lên hỏa hoạn, nhà họ Mạc bỗng chốc thành phế tích, gây ra thảm kịch ngất trời, mà trong số người chết còn có Mạc Vân Hà... Mấy năm sau, Tứ Nguyệt nhận được một món quà sinh nhật đặc biệt, chính là một ngọn nến, trên tấm thiệp viết: cô có còn nhớ trận hỏa hoạn kia không? Rồi tình yêu sẽ lại đến, sẽ kết trái đơm bông sẽ rực rỡ chứ, liệu mọi thứ có thể đưa chúng ta vượt qua khó khăn, cuộc đời này còn có chicanh ngăn, còn có chi luyến tiếc ??? Truyện hay mới Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Ký Ức Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (1)

Một người khi còn chưa học được yêu thương, đã học xong oán hận là một chuyện đáng buồn biết nhường nào.

Tôi tên là Nhan Tứ Nguyệt, theo họ mẹ.

Kỳ thật tôi sinh ra trong tiết trời se lạnh của mùa xuân tháng hai, mẹ lại cứ khẳng khái gọi tôi là “Tứ Nguyệt”. Sau này mẹ giải thích rằng tháng hai rất lạnh, mà tháng tư lại chính là mùa của trăm hoa đua nở, vạn vật hồi sinh, mẹ hy vọng cuộc sống sau này của tôi sẽ mãi mãi ấm áp như mùa xuân tháng tư. Chỉ là thành phố nơi tôi sinh ra và lớn lên là Thượng Hải, mùa xuân ở đây ẩm ướt mưa nhiều, chỗ tôi ở biển người náo nhiệt, cao ốc san sát, ít khi nhìn thấy cây xanh và hoa tươi, sắc màu mùa xuân trong kí ức thơ ấu của tôi luôn luôn xám xịt. Hơn nữa chúng tôi không có điều kiện sống trong cao ốc, ở Thượng Hải, rất nhiều cao ốc đều chen chúc giữa những ngõ nhỏ rách nát chật hẹp, phố xá phồn hoa sầm uất kề cận ngay kế bên, cuộc sống thời thượng hiện đại hóa ngay trong tầm mắt, mùa xuân cũng cách chúng tôi rất gần, nhưng nó lại không thuộc về chúng tôi.

Hồi nhỏ, khi mẹ ra ngoài làm việc lúc nào cũng khóa tôi trong nhà một mình. Mỗi ngày tôi đều bê ghế đặt lên bệ cửa sổ ngóng theo bóng mẹ khuất dần nơi cửa ngõ, luôn khóc lóc lo sợ, lo sợ mẹ sẽ bỏ tôi lại một mình không bao giờ trở về. Đồ ăn mẹ để lại trên bàn tôi thường không ăn. Đói bụng cũng không ăn. Tôi sẽ chờ mẹ về cùng ăn. Cho nên mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân của mẹ vọng tới ngoài hành lang tôi sẽ chạy như bay ra mở cửa, mà dù rằng mẹ có bao nhiêu vất vả mệt nhọc bên ngoài, bao giờ khi vào cửa cũng kéo tôi ôm vào trong lòng, “Tứ Nguyệt, hôm nay có ngoan hay không”, “Tứ Nguyệt, có nhớ mẹ hay không”, “Có đói bụng hay không”, “Xem mẹ mang đồ ăn ngon gì về cho con này” ... Tôi thích cái ôm của mẹ, ấm áp mà thơm thơm, cái ôm của mẹ chính là mùa xuân của tôi.

Sau khi lớn thêm một chút tôi đi học, sớm tối mỗi ngày mẹ đều đạp xe đưa đón tôi tới lớp và tan trường, tuy rằng kinh tế khó khăn, mẹ chưa bao giờ để tôi mặc quần áo rách hay quần áo bẩn, mẹ luôn luôn cho tôi mặc quần áo rất xinh đẹp, còn bản thân mẹ thì quanh năm mặc quần áo lao động bằng vải bông thùng thình ướt đầm mồ hôi, làm việc vận hành máy tiện trong công xưởng. Hàng tháng chỉ cần vừa phát tiền lương, chuyện đầu tiên mẹ làm chính là mua đồ ăn ngon cho tôi, hoặc là mua truyện cổ tích tôi yêu thích cho tôi. “Tứ Nguyệt, mẹ hy vọng con được lớn lên trong một thế giới cổ tích không có tổn thương, không có bất trắc, hơn nữa hạnh phúc mãi mãi.” Mẹ nói như vậy. Tôi yêu mẹ, mẹ là người thân duy nhất trên đời của tôi.

Từ nhỏ đã có người hỏi: “Tứ Nguyệt, ba cháu đâu?”

“Ba cháu mất rồi.” Tôi luôn trả lời như vậy. Mẹ dạy tôi nói như vậy. Sau khi lớn thêm một chút tôi mới biết ba tôi thật sự đã mất rồi, ngay khi tôi sinh ra chưa đến một tuổi đã mất rồi. Mẹ rất hiếm khi kể cho tôi về ba, mỗi ngày mẹ đều làm việc bên ngoài đến rất khuya mới trở về, có đôi khi nấu xong bữa tối cho tôi mẹ còn ra ngoài bày bán hàng rong, mẹ không có thời gian, cũng không có sức lực để nói với tôi quá nhiều. Mẹ trong kí ức là một người lặng lẽ ít lời, lúc mẹ yên lặng cực kỳ giống với cây hoa lan bày trên bệ cửa sổ, sáng trong xinh đẹp, lẳng lặng tỏa ngát hương thơm. Đây chính là điểm đặc biệt của mẹ. Dù rằng mẹ vất vả quanh năm, cuộc sống khốn cùng, quần áo lao động rộng thùng thình vẫn không giấu được vẻ đẹp của mẹ. Chứ cho thuê nhà của chúng tôi thường xuyên nói: “Mẹ cháu đẹp thật!”

“Đúng vậy, mẹ cháu chính là người phụ nữ đẹp nhất trên đời này!” Tôi luôn nói với vẻ hồn nhiên. Lời này không phải do mẹ dạy, mẹ không thích nhất là bị người ta bàn tán. Mẹ không giống với bất kì người phụ nữ nào ở trong ngõ, khi những người khác tán gẫu, buồn đủ thứ chuyện [1] thì bao giờ mẹ cũng lẳng lặng làm việc của mình. Ánh mắt của mẹ lúc nào cũng u ám, vào lúc đêm khuya yên tĩnh tôi thường có thể nhìn thấy âu sầu tràn ra trong đáy mắt mẹ, còn có cả nước mắt.

[1] Nguyên văn là: Đông gia trường Tây gia đoản (Nhà Đông dài, nhà Tây ngắn: một nhóm người tụ tập với nhau, nhằm chán thì thích kiếm đề tài ra tán gẫu).

Trong ngõ, rất nhiều người đều thích bàn tán về mẹ. Khi đó tôi còn nhỏ, nghe không hiểu những người lớn nói cái gì, nhưng mà luôn luôn có thể cảm nhận được sự xem thường và điều cốt lõi ra trong ánh mắt của bọn họ. Mà tôi, trong sự chế giễu không có thiện chí của những người đó, nghiêm nhiên là một vai hề. Từ nhỏ tôi đã bị trẻ con trong ngõ bắt nạt, bọn chúng ném đá vào tôi, nhổ nước bọt, chửi tôi “Đã chửi”. Thậm chí còn mang cả mẹ tôi ra để chửi, “Giống hệt với mẹ mày, đồ đê tiện!”

Tôi khóc lóc chạy về nhà hỏi mẹ: “Mẹ, đồ đê tiện là cái gì?”

Lần đầu tiên nghe thấy tôi hỏi như vậy mẹ hoảng sợ nhìn trừng tôi, viên mắt lập tức hoen lệ. Mẹ ôm tôi vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng của tôi, mẹ không để tôi nhìn mặt mình nhưng tôi biết mẹ đang khóc. Ngay sau đó mẹ quyết định chuyển nhà, va li và vật dụng trong nhà nặng như vậy đều do một mình mẹ khiêng. Trong kí ức thơ ấu của tôi, chúng tôi thường xuyên chuyển nhà liên tục, đến khi rốt cuộc không cần chuyển nữa thì tôi đã trưởng thành rồi. Mà mẹ cũng không chuyển nổi.

Nơi cuối cùng chúng tôi chuyển đến vẫn ở trong một cái ngõ, là một ngôi nhà nhỏ lụp xụp cũ nát, tôi và mẹ ở tầng trên, mặt tiền tầng dưới cho thuê. Chúng tôi đã phải gian nan sống qua ngày dựa vào chút tiền thuê ít ỏi như vậy. Mà sau này tôi mới biết hóa ra ngôi nhà nhỏ đó là của gia đình ba tôi, là ngôi nhà mà anh cả của ba đã sắp xếp cho chúng tôi vào ở. Bác trai vô cùng thân thiết và hòa ái đó mặc đồ tây phẳng phiu, đi về đều có xe con đưa đón, mỗi lần đến thăm chúng tôi đều xách theo đủ thứ trong túi lớn túi nhỏ.

Bác trai thích nhất là ôm tôi ngồi trên đầu gối của mình, như suy nghĩ điều gì đánh giá tôi, “Tứ Nguyệt, cháu rất giống mẹ cháu. Nhưng mà cháu lại càng giống ba cháu hơn.” Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói về ba tôi từ trong miệng một người khác.

Nghĩ tới vẻ mặt mờ mịt của tôi kích động bác trai, ông nói với mẹ: “Em không thể để Tứ Nguyệt quên mất ba nó được, tuy rằng Kính Trì đã không còn trên đời nhưng em không có quyền để con gái của nó quên mất ba nó, điều này rất tàn nhẫn, Bội Lan.”

Bội Lan là tên của mẹ tôi.

Mẹ yên lặng gật đầu, tựa như đồng ý với lời của bác trai.

Từ đó về sau mẹ bắt đầu nói cho tôi biết một số chuyện có liên quan tới ba. Dần dần hiểu biết của tôi về ba cũng nhiều lên. Ba tôi tên là Mạc Kính Trì, bác trai đến thăm chúng tôi tên là Mạc Kính Phổ, là anh cả của ba. Tôi không rõ bối cảnh trong nhà ba tôi là gì, chỉ biết được mơ hồ qua lời bàn tán của những người hàng xóm rằng nhà ba rất giàu, trước khi tân Trung Quốc[1] thành lập đã khánh thành nhà máy sợi bông lớn, mặc dù thời “Văn cách[2]” đã bị quật ngã làm mất đi hơn phân nửa gia sản nhưng sau cuộc cải cách mở cửa[3], dựa vào chính sách ưu đãi đã Đông Sơn tái khởi[4] rất nhanh. Nhà họ Mạc của bây giờ là một đại gia tộc nổi danh lừng lẫy trong thành phố này. Mà tôi, là đứa con gái ngoài giá thú.

[1] Tân Trung Quốc thành lập: nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành lập.

[2] Văn cách: hay Đại cách mạng văn hóa, là một giai đoạn hỗn loạn xã hội và tình trạng vô chính phủ ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong 10 năm từ năm 1966-1976. (Nguồn: Wikipedia)

[3] Cuộc cải cách mở cửa: cuộc cải cách kinh tế xã hội mở đầu vào 12/1978 ở Trung Quốc và đã đạt được nhiều thành tựu to lớn.

[4] Đông Sơn tái khởi: trùng hưng được thanh thế.

Phảng phất như trưởng thành trong một đêm, tôi đã hiểu được rất nhiều. Từ nhỏ bị người xem thường, từ nhỏ bị người bắt nạt, và còn nước mắt của mẹ, tiếng thở dài của mẹ, đều không phải vô duyên vô cớ. Hóa ra tôi là một đứa con gái ngoài giá thú.

Nhưng mà mẹ nói với tôi rằng: “Tứ Nguyệt, con là món quà quý giá nhất của mẹ, ngoại trừ bản thân con ra thì không ai có thể xem thường con, làm người phải có cốt khí.”

Mẹ nói nhàn nhạt.

Mẹ nói điều gì cũng đều mang vẻ mặt nhàn nhạt.

Vào năm tôi mười hai tuổi mẹ tổ chức sinh nhật cho tôi, lần đầu tiên kể cho tôi câu chuyện của ba và mẹ. Vẫn là giọng điệu nhàn nhạt, vẻ mặt nhàn nhạt.

Mẹ và ba hoàn toàn không môn đăng hộ đối, mẹ là người vùng khác, sau khi tốt nghiệp đại học thì vào làm việc trong một nhà xưởng của nhà họ Mạc rồi quen biết cha tôi, sau đó thì có tôi. Nhưng mà ba đã có vợ, còn có cả con cái, mẹ kiên cường sinh tôi ra đã phải chịu không ít lời chửi rủa của bên kia, hơn nữa khi đó vẫn còn là những năm đầu thập niên tám mươi của thế kỷ trước, tập tục xã hội còn xa mới cởi mở được như hiện nay, đứa con gái ngoài giá thú làm cho danh dự của ông ngoại và bà ngoại ở quê nhà mất sạch, dưới con nóng giận ông ngoại đã đoạt tuyệt quan hệ cha con, từ nay về sau không còn qua lại, cho đến giờ tôi vẫn không biết vị trí chính xác của quê nhà, chỉ biết đại khái là một trấn nhỏ bên kia Hồ Nam.

Mà ở bên chỗ ba, lúc đầu tôi sinh ra cũng không được thừa nhận, mẹ gọi nhà của ba là “Bên kia”. Mẹ nói ba từng ôm tôi sang bên kia, ngoại trừ ông cụ nhà họ Mạc cũng chính là ông nội của tôi ra thì không còn ai thích tôi. Ông cụ Mạc sinh được ba đứa con trai, con của ba đứa con trai cũng đều là con trai, khi ông cụ còn trẻ cũng rất muốn có một đứa con gái nhưng chưa được như ý nguyện, đột nhiên lại có cháu gái, đương nhiên là như nhặt được báu vật rồi. Ông cụ có quyền uy tuyệt đối ở nhà họ Mạc, ông muốn ba sắp xếp ổn thỏa cuộc sống cho mẹ, để mẹ mang theo tôi vào một ngôi nhà cũ của nhà họ Mạc ở ngoại ô, vợ cả của ba có không bằng lòng cũng không dám lên tiếng, bởi vì ông cụ đã phát biểu rằng kẻ nào dám gây khó dễ cho cháu gái của ông, kẻ đó sẽ bị đuổi ra ngoài.

Thế nhưng ngày vui chóng tàn, một vụ tai nạn xe cộ bất ngờ đã đoạt đi tính mạng của ba và ông nội, bên kia lập tức trở mặt, không những đuổi mẹ ra

khỏi nhà lớn mà còn không cho phép mẹ tham dự lễ tang của ba. Sau đó mẹ mang theo tôi sống nay đây mai đó, nếu không phải sau này anh cả Mạc Kinh Phổ của ba tìm được chúng tôi rồi sắp xếp cho chúng tôi vào ở một ngôi nhà trong ngõ, có lẽ tôi và mẹ vẫn còn đang lưu lạc khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Ký Ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (2)

Kể xong chuyện này mẹ thở dài nói: “Nếu không có vụ tai nạn xe cộ đó thì con cũng sẽ không theo mẹ chịu nhiều khổ cực thế này, con sẽ sống cuộc sống giống như công chúa ở bên kia.”

Tôi hỏi mẹ: “Thế mẹ có ở cùng con không?”

Mẹ lắc đầu, “Sẽ không, mẹ nuôi con lớn thêm một chút rồi sẽ rời đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì làm người phải có cốt khí.”

“Nhưng sao mẹ có thể bỏ con lại được?”

“Bởi vì mẹ muốn con sống tốt hơn đôi chút.”

Tôi lập tức khóc lóc, ôm mẹ nói: “Mẹ, con không cần sống tốt, con chỉ muốn ở bên mẹ, mãi mãi, mãi mãi ở bên mẹ.”

“Mãi mãi có xa lắm không?” Tôi từng hỏi mẹ.

Mẹ nói: “Mãi mãi chính là không có tận cùng. Giống như bầu trời, không thấy được điểm cuối.”

Vì thế tôi có một thói quen, thích nhìn lên bầu trời. Bất kể ban ngày hay là đêm tối, tôi thích lắng nghe tiếng gió và những đám mây lướt qua trên bầu trời. Trên nóc ngôi nhà chúng tôi sinh sống có một cái sân phơi nho nhỏ. Có một khoảng thời gian rất dài, tôi thích tựa vào lan can gỗ trên sân phơi sau khi tắm, để cho làn gió thổi phồng váy ngủ trắng của tôi, để cho mái tóc dài tung bay trong gió. Bầu trời khi ấy bao giờ cũng xanh lam cực kì, tạo nền cho những đám mây càng thêm trắng xóa, giống như những viên kẹo đường tròn tròn bày bán trong sạp hàng nhỏ ngoài cửa ngõ. Sau khi lớn lên, tôi lại cảm thấy những đám mây đó càng giống với những bông hoa sen trắng hơn, ngây thơ nở bung ra trong sự mộng mơ tươi đẹp của người thiếu nữ. Trong sinh mệnh sẽ không còn vẻ đẹp cực hạn nào sánh được.

Nhưng mà những thứ tốt đẹp lại thường không thể lâu dài. Không biết là ai đã từng nói như vậy.

Thời thiếu nữ tươi đẹp của tôi đã chấm dứt vào cái năm mười bốn tuổi ấy.

Ngày đó tôi tan học về nhà như thường ngày, thế nhưng lại không ngửi thấy mùi thơm của thức ăn ngoài hành lang như thường lệ, đẩy cửa ra, mẹ đang ngồi ngẩn người một mình nhìn về phía sân phơi, không hề nhúc nhích.

“Mẹ, con đã về rồi.”

Mẹ ừ mơ hồ một tiếng, nhưng vẫn không động đậy.

“Mẹ, con đói bụng.”

Mẹ vẫn chỉ ừ. Không nhúc nhích.

Tôi liếc bàn ăn, rồi lại nhìn phòng bếp, không có cơm tối. Một loại loại dự cảm chẳng lành trào lên trong lòng. Tôi vội vàng quăng cặp sách rồi chạy tới bên cạnh mẹ, “Mẹ, làm sao vậy?”

Lúc này mẹ mới nghiêng mặt sang nhìn tôi mịt mờ, tựa như không nghe thấy tôi nói cái gì. Mẹ ràn rụa nước mắt. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy mẹ khóc nhiều như vậy.

Mẹ nói như ngủ mê: “Bác trai của con đã qua đời rồi.”

Giọng nói khàn khàn, thấp không thể nghe thấy.

Tôi ngây người, thật lâu sau cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Quá đột ngột, bác trai đã mấy tháng không đến thăm chúng tôi rồi, mới có mấy tháng, làm sao đã qua đời?

Tôi còn nhớ lần cuối cùng bác trai đến thăm chúng tôi, người gầy đi rõ rệt, ông nói chuyện với mẹ rất lâu ở trên tầng, lúc tiễn bác trai xuống viên mát mẹ đã hoen đỏ. Sau đó tôi mới biết bác trai bị bệnh. Mẹ không nói là bệnh gì nhưng mấy buổi tối liên tục mẹ đều ngồi ở sân phơi đến tận hừng đông, tôi liền đoán bác trai bị bệnh không nhẹ. Lại sau nữa tôi biết được từ trong miệng mẹ, rằng lần đó bác trai đến là muốn đăng ký kết hôn với mẹ, vợ của bác trai đã qua đời từ rất nhiều năm trước rồi, bác trai vẫn luôn độc thân. Bác trai đưa ra lời đề nghị kết hôn với mẹ lúc bệnh nặng không phải vì điều gì khác, chỉ vì muốn cho mẹ con chúng tôi một cái danh phận, để chúng tôi danh chính ngôn thuận trở thành người nhà họ Mạc.

Mẹ cự tuyệt.

Mẹ nói: “Cả đời này em cũng không muốn trở thành người nhà họ Mạc.”

Bác trai khuyên mẹ, “Không vì bản thân em thì cũng nên suy nghĩ cho Tứ Nguyệt, có danh phận rồi thì hai người có thể thừa kế tài sản của anh, cuộc sống nửa đời sau cũng có cái mà đảm bảo.”

Mẹ vẫn cự tuyệt.

Bác trai nói: “Anh không còn nhiều thời gian nữa, anh không yên tâm về mẹ con hai người, Bội Lan.”

Tôi không biết lúc ấy mẹ trả lời bác trai như thế nào, nhưng sau này tôi đã đọc được câu nói như vậy trong nhật ký của mẹ: “Tôi hiểu được lòng anh, nhiều năm như thế, cho dù tôi có là gỗ đá cũng phải hiểu. Anh là một người tốt, ngoại trừ ông nội của Tứ Nguyệt và Kính Tri ra thì anh là người tốt duy nhất trong nhà họ Mạc. Anh từng hỏi tôi có phải anh thua kém Kính Tri nhiều lắm hay không. Tôi nói không phải, tôi nói chỉ bởi vì anh không phải là anh ấy, con người trong số mệnh của tôi chỉ có một mình anh ấy. Lúc ấy anh rất đau lòng... Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn luôn rất đau lòng. Người tốt mà lại liên tiếp gặp phải bao nhiêu kiếp nạn, anh bị bệnh nặng đến thế mà trong lúc này vẫn nói muốn cho tôi và Tứ Nguyệt một danh phận, anh thật sự là một người tốt. Nhưng mà tôi không thể đồng ý, tuy rằng tôi nghèo nhưng đầu sao vẫn còn một chút cốt khí, mà cho dù tôi có được danh phận này thì người nhà của anh cũng chưa chắc đã chịu chấp nhận mẹ con tôi. Những lời nói ác độc như vậy cả đời này tôi cũng không muốn nghe thấy nữa, càng không thể để cho con gái của tôi nghe được...”

Bác trai bị ung thư gan.

Quá đột ngột, khiến cho tôi không kịp chuẩn bị một chút tâm lý nào. Bao nhiêu năm rồi bác trai chăm sóc chu đáo cho tôi và mẹ, chẳng khác nào người thân của tôi, từ nhỏ tôi cũng rất thân thiết với bác trai, thích nụ cười của ông, bởi vì ông luôn nở nụ cười ấm áp như ánh sáng mặt trời, giọng nói cũng hiền hậu rung động. Tuy rằng tôi còn nhỏ nhưng tôi đã sớm nhận ra bác trai thích mẹ tôi, có điều ông là một người nho nhã có lễ nghi, cử chỉ đúng mực, trên người ông thể hiện lên sự nuôi dưỡng và giáo dục tốt nhất của xã hội thượng lưu, ngoại trừ mỉm cười nói chuyện với mẹ tôi thì ngay cả tay mẹ ông cũng chưa từng chạm. Đây là những điều mẹ viết trong nhật ký sau này.

Một người tốt như vậy mà tại sao đã không còn nữa?

Tôi khóc nức lên. Tôi chưa từng nhìn thấy ba, trong cảm giác của tôi thì bác trai chính là ba tôi. Mẹ không ngừng dùng cổ tay áo lau nước mắt nhưng làm sao cũng không thể lau hết, mẹ nói: “Bất kể như thế nào, Tứ Nguyệt, con cũng phải tới trước mặt bác trai cúi lạy vài cái, bác trai là ân nhân của chúng ta, nếu không có ông thì chúng ta đã sớm chết đói.”

Mẹ quyết định mang tôi đi tham dự lễ tang của bác trai.

Mẹ cứ cho rằng mẹ chỉ lấy thân phận bạn bè đi tới lễ tang, kính lên bó hoa tươi thì hẳn là người nhà họ Mạc cũng sẽ không làm khó chúng tôi. Năm đó mẹ không được phép tham dự lễ tang của ba là bởi vì quan hệ đặc biệt của ba và mẹ, lại còn sinh ra tôi, cho nên vợ cả của ba mới ghen ghét đuổi chúng tôi ra khỏi linh đường. Nhưng mẹ và bác trai trong sạch, vợ của bác trai lại mất sớm, người nhà bọn họ sẽ không đến mức không hiểu tình lý như vậy.

Linh đường của bác trai được đặt tại ngôi nhà lớn trong Mai uyển[1].

[1] Mai uyển: vườn mai.

Đây là lần đầu tiên tôi thực sự đặt chân vào nhà họ Mạc, cây xanh rợp bóng che khuất một ngôi nhà thấp thoáng mang kiểu dáng phương Tây, nhà chính màu trắng có tạo hình rất đặc biệt, mái nhà hình tròn, hơi giống với kiểu giáo đường của Nga in trên bưu thiếp. Ở hai bên nhà chính đều có một ngôi nhà phụ hai tầng, phong cách tương tự với nhà chính. Mà giữa cổng chính và nhà chính lại cách nhau một khoảng không tựa như một vườn hoa rộng, con đường đá cuội nhỏ uốn lượn xuyên qua, vậy mà không thấy được điểm cuối, chỉ nhìn thấy đỉnh vòm tinh xảo giống như cái ô lộ ra trong tán cây xanh biếc.

Sự to lớn mà lộng lẫy của Mai uyển đã rất nổi danh rồi. Lúc còn rất nhỏ tôi từng đi ra phía sau núi rồi lên lút bò vào bên trong. Bởi vì trường tiểu học của tôi ở ngay gần đó nên có một lần tan học bị bạn cùng lớp Tiểu Đồng kéo đi ngắm hoa lê phía sau núi. Sau này bị mẹ phát hiện ra, lúc bình thường ngay lời nói nặng mẹ cũng chưa từng nói một câu, ấy thế mà lần đó đã hung dữ cho tôi một trận đòn, từ đó về sau, mỗi khi đi qua chỗ đó là tôi lại phải chuyển sang đi đường vòng.

Mẹ nói: “Cả đời này cũng không được phép bước vào Mai uyển một bước nữa.”

Khi nói lời này nét mặt của mẹ vô cùng nghiêm khắc, thế nhưng sự nghiêm khắc của mẹ không khiến tôi sợ hãi mà lại làm tôi rất muộn phiền. Mẹ vô cùng đau khổ mà rưng rưng nói ra những lời như vậy, đến giờ nghĩ tới đều khiến cho tôi đau lòng.

Cách bao nhiêu năm, không hiểu sao khi nhìn thấy Mai uyển tôi lại bị dọa sợ hãi, cánh cửa sắt điêu khắc hoa văn khí thế oai phong đó khiến cho tôi vừa

nhìn mà đã run, giống như cái miệng của một con thú to lớn, há ra có thể nuốt người.

Vì là lễ tang cho nên cổng lớn được mở rộng, rất nhiều người và xe ra ra vào vào. Danh tiếng đối nhân xử thế của bác trai khi còn sống rất tốt, thêm nữa còn kết giao rất rộng, vì thế người đến phúng viếng bác trai nườm nượp không ngớt là điều đương nhiên.

Cánh cổng có bảo vệ cũng không chú ý tới mẹ và tôi đã đi vào Mai uyển.

Trong vườn đồ rất nhiều xe. Xa xa đã trông thấy rất nhiều lăng hoa được xếp thành hàng từ cánh cửa phòng khách của nhà chính ra tới tận giữa vườn, có trắng, có vàng, giống như một vùng biển hoa, nhưng tôi thấy nhiều nhất là màu của hoa hồng trắng trang nhã. Mẹ nói đó là hoa mà bác trai thích nhất. Hoa trong tay mẹ đang cầm cũng chính là hoa hồng trắng, rất đắt. Mẹ chưa bao giờ tiêu xa xỉ như vậy, không hề hỏi giá đã mua một bó lớn ở cửa hàng bán hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Ký Ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (3)

Mẹ dắt tôi bước lên thềm đá của nhà chính. Tôi cảm thấy mẹ rất căng thẳng, lòng bàn tay mẹ đang đổ mồ hôi. Tôi cũng rất căng thẳng, chưa từng nhìn thấy quang cảnh to lớn khí thế như vậy bao giờ. Toàn bộ phòng khách đều trang trí bằng hoa hồng trắng trang nhã, di ảnh của bác trai treo trên tường, đáng vẻ mỉm cười giống như trước kia. Bên dưới di ảnh, bác trai nằm ở giữa đám hoa hồng, vẻ mặt bình thản giống đang ngủ, tựa như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Đến lúc này vẫn chưa có ai phát hiện ra sự xuất hiện của chúng tôi.

Phía trước chúng tôi có hai nhóm người đang làm lễ vĩnh biệt với bác trai. Chúng tôi ở phía sau bọn họ, cúi mình dâng hoa. Vẫn không có người nào chú ý đến chúng tôi. Trong phòng khách đang tấu lên khúc dương cầm nhẹ nhàng êm ái. Tôi nghe được, là khúc buồn chia ly của Chopin. Khi còn sống bác trai rất thích nghe, ông còn muốn tôi học đàn, vào ngày tôi sinh nhật tám tuổi đã tặng cho tôi một chiếc đàn dương cầm vô cùng đắt đỏ. Tôi thích lắm, cứ học suốt, người trả tiền cho giáo viên dạy đàn cũng là bác trai.

Trong cái ngõ u ám mà chúng tôi ở đó, có một đạo tiếng đàn của tôi trở thành tiêu điểm bàn tán của hàng xóm láng giềng. “Gà trong ổ mà còn muốn liệng bay như phượng hoàng.” Tôi thường nghe thấy những lời giễu cợt như vậy. Mẹ không cho là đúng, mẹ thích nghe tôi chơi đàn. Bác trai cũng thích, mỗi lần đến nhà tôi đều phải nghe tôi chơi mấy khúc. Khi tôi chơi đàn ông sẽ lắng lắng nghe cùng mẹ ở bên cạnh, rất nhiều những buổi chiều và buổi sáng như thế, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, rải rác lên trên hai người, ấm áp vui vẻ. Điều tốt đẹp như vậy sẽ không bao giờ còn nữa rồi.

Trong đau buồn, đột nhiên tôi khóc nức thành tiếng.

Lúc ấy chúng tôi đã làm xong lễ, đang chuẩn bị theo nhóm người đến phúng viếng phía trước rồi đi.

Mẹ muốn che miệng tôi lại thì đã không kịp nữa, tất cả tầm nhìn trong phòng khách đều quay ngoắt về phía chúng tôi, giống như vô số mũi tên rời khỏi dây cung bắn thẳng tới. Chúng tôi không thể trốn tránh.

“Ai cho các người đến!” Giọng nói the thé của một người đàn bà vang tới từ trong đám đông.

Đám đông tự động tránh ra.

Từ xa đến gần, người đàn bà kia bước nhanh tới. Tuổi tác nhìn lớn hơn mẹ tôi nhiều, cả người mặc bộ váy đen tuyền sang quý, tóc búi cao, trên ngực cài chiếc kẹp kim cương tỏa sáng lấp lờ. Đáng vẻ của bà ta vô cùng đáng sợ, trọn mắt nhìn chúng tôi, lúc rảo bước đi tới giày cao gót giẫm lên sàn đá cẩm thạch phát ra tiếng vang chói tai.

Mẹ dùng thân thể đứng chắn trước người tôi theo bản năng.

Tôi không nhìn rõ động tác của người đàn bà kia, chỉ nghe thấy một âm thanh giòn tan, mẹ loạng choạng lui về phía sau liên tiếp, thiếu chút nữa xô ngã tôi. Sau đó lại một tiếng nữa, mẹ bị tát ngã dúi xuống. Tôi cũng ngã trên mặt đất.

“Mẹ...” Tôi khóc gọi.

“Đồ ti tiện không biết xấu hổ, lại dám tới đây sao, còn mang theo cái đồ đã chôn này!” Bà ta nhìn chia vào tôi từ trên cao, hận không thể đá chết tôi. Khóe miệng mẹ chảy máu, dùng cơ thể đỡ cho tôi, vô cùng kinh hoàng nhìn người đàn bà kia nói: “Phu nhân, tôi chỉ tới đưa tiễn anh cả một đoạn đường, không có ý gì khác...”

“Tao nhỏ vào! Mày mà cũng xứng đưa tiễn anh ấy sao! Đồ gái điếm không biết xấu hổ! Năm đó mày dụ dỗ chồng tao, sau khi chồng tao chết mày lại dụ dỗ anh cả, đừng tưởng rằng mấy năm nay chúng tao không biết mày đã làm những chuyện bỉ ổi gì sau lưng chúng tao, mày lại còn có gan đến đây...”

“Đứng! Cô ta chính là đồ sao chổi[1]!” Lại một người đàn bà nổi giận dưng dưng chạy tới, tuổi hơi trẻ, cũng chỉ vào mẹ mắng, “Năm đó anh hai theo cô ta đã mất mạng rồi, anh cả theo cô ta cũng đi rồi, cô ta chính là khắc tinh[2] của nhà họ Mạc chúng ta! Mọi hai, loại đề tiện như vậy thì khách khí với cô

ta làm gì, đuổi đi!”

[1] Sao chổi: luôn mang đến xui xẻo.

[2] Khắc tinh: những người mê tín tin theo thuyết ngũ hành tương sinh tương khắc cho rằng có một số người có vận mệnh xung khắc, không mang lại may mắn cho người khác.

“Người đâu!”

“Người đâu! Lôi bọn chúng ra ngoài!”

Hai người đàn bà đồng thời hét chói tai.

Mẹ roi lệ đầy mặt, lao đảo đứng lên khóc nói: “Tôi không làm điều gì sai cả, tôi và anh cả trong sạch, sao các người có thể đối xử với tôi như vậy?”

Bóp một tiếng, lại một cái tát in lên khuôn mặt mẹ.

Là cái người đàn bà được gọi là “Mợ hai” kia.

Bà ta vốn có một khuôn mặt được chăm sóc tốt lắm, giờ lại méo mó biến hình, “Đồ dê tiện! Mày còn dám nói mày trong sạch! Mợ cả đã mất nhiều năm như vậy mà đến giờ anh cả còn chưa tái hôn, còn không phải là vì mày! Nếu anh cả không bao bọc, mày còn có nhà ở sao? Cái đồ dê tiện nhà mày, mày ăn, mày dùng, số tiền đó không phải là của nhà họ Mạc chúng tao sao, trong sạch, tao cho mày trong sạch...”

Lại hai cái bạt tay nữa.

Nhiều người vây quanh hiện trường như vậy, ai nấy đều đứng xem trò vui.

Lúc ấy tôi đã mười bốn tuổi, vóc người đã cao bằng mẹ rồi, tôi kéo mẹ về phía sau, xông lên trước cản người đàn bà kia. Tôi không cho phép bất kì người nào sỉ nhục mẹ. Không cho phép! “Người đâu! Lôi bọn chúng ra!” Theo tiếng ra lệnh của người đàn bà kia, tôi và mẹ hoàn toàn lọt vào trong tình cảnh bị vây đánh, lại có mấy người phụ nữ nhà họ Mạc trong đoàn người xông tới, vây quanh đám đá chúng tôi túi bụi.

Mẹ liều lĩnh kéo tôi ngã xuống đất rồi lại dùng thân thể gầy yếu bảo vệ đứa con nhỏ tuổi của mẹ. Từng ngum, từng ngum máu tươi phun ra từ trong miệng mẹ. Trên mặt, trên người tôi, tất cả đều là máu của mẹ. Tôi tận mắt nhìn thấy gót giày sắc nhọn của những người đàn bà đó đập lên trên người mẹ tôi, tóc mẹ cũng bị bọn họ kéo đứt một nắm lớn.

“Mấy người đừng đánh nữa, muốn xảy ra án mạng à!” Có người quát lên trong đám đông.

Bọn họ vẫn không ngừng tay, nắm đầm lại càng giáng xuống người chúng tôi nhiều như mưa.

“Mẹ! Mấy người làm gì đấy! Lúc này có một người thanh niên ra sức xô đám đông, kéo mấy người đàn bà kia ra, “Sao mấy người có thể làm ra loại chuyện này ở trong linh đường của bác trai, mấy người không sợ bị sét đánh à?”

Người vây xem ngày càng nhiều, máu tươi của mẹ đã chảy vào trong mắt tôi, tôi không nhìn rõ người thanh niên kia, chỉ cảm thấy không phải là một người. Trong sự giằng co mơ hồ, còn có một người thanh niên nữa cũng đang kéo người đàn bà kia, “Điên rồi sao? Bà dựa vào cái gì mà đánh người ở trước mặt ba tôi, mẹ con cô ấy đã làm sai cái gì, mấy người đông như vậy mà lại ức hiếp bọn họ...”

Tôi không còn nhớ ngày đó đã rồi đi như thế nào. Trong hoảng hốt có người ôm lấy tôi, chạy xuyên qua rừng cây u ám hướng về phía cổng chính. Hình như trời mưa, hạt mưa lạnh giá rơi lên khuôn mặt tôi, máu trong mắt bị mưa rửa trôi một chút. Tôi yếu ớt mở mắt, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi, mặt mũi sáng trong, giống như đã từng quen biết...

Anh vừa chạy vừa nói với tôi: “Em gái, em chịu đựng một chút, anh sẽ lập tức đưa em đến bệnh viện.” Nói xong còn gọi về phía sau, “Anh, anh nhanh lên một chút! Đã chuẩn bị xe xong chưa?”

“Mẹ...” Tôi rên rỉ.

“Mẹ em ở phía sau, cô ấy không sao, bọn anh sẽ đưa hai người đến bệnh viện ngay thôi...” Giữa lúc nói chuyện tôi đã được người đó ôm lên trên xe, anh bảo tài xế, “Lái nhanh lên một chút!”

Trong mơ hồ, tôi cảm thấy anh đang nhẹ nhàng lau vết máu trên khuôn mặt tôi, “Em gái, chịu đựng một chút, không sao đâu...” Hơi thở của anh rất gấp, tôi bị anh ôm vào trong ngực, cảm thấy nhịp tim của anh đập dồn dập như vậy, rõ rệt như vậy. Trên người anh có hơi thở của cỏ cây rất lạ, tươi mát lạnh lạnh, giống như hương vị của rừng cây lúc bình minh. Tôi cố gắng muốn nhìn rõ hình dáng của anh, nhưng mà lúc này mới bị người ta đẩy ngã, đầu bị va đập vào vật nào không rõ, trí óc cứ ong ong, một lát sau đã mất đi tri giác.

Mấy ngày sau tôi và mẹ xuất viện, trở lại trong ngõ với vết thương đầy người. Trước ngôi nhà nhỏ có rất nhiều hàng xóm tụ tập, chỉ trỏ chúng tôi. Mà chúng tôi lên nhà mới phát hiện bên trong đã bừa bãi loạn xạ, không còn đồ vật nào nguyên vẹn.

Đêm đó mẹ treo cổ trên móc quạt trần trong phòng ngủ.

Sáng sớm, khi tôi phát hiện ra thì thân thể mẹ đã cứng ngắt. Bất kể tôi kêu gọi thế nào, khóc lóc thế nào mẹ cũng không tỉnh lại nữa. Trên người của mẹ vẫn còn hương thơm thoang thoảng tôi quen thuộc, khuôn mặt bình thản. Mẹ mặc chiếc váy ren màu trắng, tay áo và cổ áo viền đầy ngọc trai, giống như áo cưới. Tóc cũng búi lên, lại còn trang điểm nhạt.

Nhiều lần tôi từng thấy mẹ len lén mặc chiếc váy kia.

Khi đó mẹ vô cùng xinh đẹp, mỉm cười thanh khiết với chiếc gương, thế nhưng đáy mắt của mẹ lại chột ánh lệ. Nhất định là mẹ rất ao ước được kết hôn với ba. Biết rõ là không thể, nhưng lại vẫn khao khát.

Mẹ nói, chiếc váy kia là do ba mua cho mẹ.

Mẹ nói: “Tứ Nguyệt, con trưởng thành rồi thì mặc chiếc váy này lập gia đình nhé. Nhất định sẽ rất đẹp.”

“Con muốn báo thù. Mẹ.”

Ở trước mộ của mẹ, tôi đã phát lời thề.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Ký Ức Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (4)

Sáng sớm hai ngày sau, tất cả các tờ báo toàn thành phố đều đưa tin về vụ hỏa hoạn trong Mai uyển: tôi qua trong thành phố, Mai uyển số 12 đường Thuyết Vi đã xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn gây ra thảm kịch bốn người tử vong và mười hơn người bị thương nặng, nguyên nhân hỏa hoạn đang trong giai đoạn điều tra...

Tôi nhìn thấy tin này trên tờ báo ở bàn làm việc của thầy Lý, giáo viên chủ nhiệm.

Từ khi mẹ qua đời, đã mấy ngày tôi không đi học, thầy giáo gọi tôi tới nói chuyện. Thầy Lý đeo kính mắt, khẽ nói một tràng những lời nhỏ nhẹ để an ủi tôi, tôi không nghe vào một chữ, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm, dính chặt vào tờ báo kia. Giữa lúc nói chuyện thầy Lý nhận một cuộc điện thoại, là vợ của thầy gọi tới. Tôi cầm tờ báo lên rồi nhìn thấy cái tin ấy.

Thầy Lý nghe điện thoại xong trở lại trước bàn làm việc, lập tức phát hiện ra sự khác thường của tôi.

“Nhan Tứ Nguyệt, em làm sao vậy?” Thầy Lý bị hù dọa.

Tôi khẳng định là mình đang run cầm cập.

Đầu óc choáng váng từng đợt, khuôn mặt của thầy Lý không ngừng dao động trước mặt tôi.

Thầy sờ trán tôi, “Không bị sốt mà, sao lại trắng như vậy? Khó chịu ở đâu thế, thầy đưa em đến phòng y tế được không?”

Giọng nói của thầy ngày một trôi xa. Khuôn mặt cũng ngày một trôi xa.

“Tứ Nguyệt!” Tôi nghe thấy tiếng thét chói tai thê lương của mẹ.

Tôi bỗng đứng bật dậy.

Thầy Lý còn chưa phản ứng kịp tôi đã ngã thẳng trên mặt đất, không còn tri giác nào.

Ngon lửa ngất trời!

Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy ngọn lửa lớn như vậy.

Mai uyển quá lớn, tôi trào tường đi vào mà không hề có ai phát hiện ra. Tôi cầm một ngọn nến, đầu tiên là châm rèm cửa sổ, trong chớp lát ánh lửa đã cao ngất trời, bốn bề đều là khói, tôi bị sặc ho khan liên tiếp. Đến lúc tôi muốn trốn đi thì đã không tìm ra phương hướng nữa, tôi chạy từ hành lang vào trong phòng, rồi lại chạy từ trong phòng ra ngoài hành lang. Mai uyển không bật đèn vào ban đêm, tối đen như mực. Khó đặc bao vây tôi, tôi không còn đường trốn thoát. “Mau vào!” Một đôi bàn tay to lớn bỗng kéo tôi vào góc phòng.

Tôi không nhìn thấy mặt người đó, chỉ nghe thấy người đó đang ho, ho nhiều hơn cả tôi.

Người đó kéo tôi chạy như điên trong màn khói dày đặc, lên tầng xuống tầng. Cuối cùng người đó kéo tôi trốn vào một gian phòng nhỏ hẹp chật đầy đồ, có lẽ là nhà kho. Ngọn lửa vẫn chưa lan tới gian phòng đó.

Người đó tìm đèn. Trong ánh sáng bất chợt tôi nhìn thấy người đó. Một khuôn mặt trẻ tuổi, diện mạo dịu dàng giống như đã từng quen biết. “Là em?” Anh kinh ngạc hô thành tiếng.

Tôi cũng nhận ra anh. Ngày ấy anh đã đưa tôi tới bệnh viện. Anh mặc bộ đồ ngủ sa tanh màu trắng đã bị khói hun làm biến màu hoàn toàn. Anh nâng tôi đứng dậy, “Tứ Nguyệt, em là Tứ Nguyệt hả?”

Tôi hoảng sợ gật gật đầu.

Anh lại hỏi: “Sao em lại ở chỗ này?”

Tôi sợ đến mức run cầm cập, không nói nên lời. Anh dần dần ổn định lại hô hấp dồn dập, “Mẹ em mất rồi, đúng không? Hôm qua anh mới biết... Đừng đau lòng, anh sẽ bảo vệ em...” Nói xong anh vươn đôi tay ra ôm lấy tôi, vuốt ve mái tóc rối bù của tôi, “Đừng sợ, có anh ở đây, đừng sợ...”

Nhịp tim của anh đập như đánh trống.

Tôi khóc lớn lên.

“Tứ Nguyệt!” Anh ôm chặt tôi, “Đừng khóc, không sao đâu, anh Vân Hà sẽ cứu em ra ngoài.”

Vừa dứt lời ngọn đèn bỗng tắt ngúm. Ngoài cửa vang tới tiếng lửa cháy lép lép, lại còn có khói đặc tràn cuộn qua khe cửa vào bên trong không ngừng. Anh buông tôi ra, “Chúng ta không thể đợi ở nơi này được nữa, lửa đã cháy đến đây rồi.”

Mượn ánh lửa bên ngoài, anh đẩy cửa sổ ra xem xét tình huống xung quanh, rõ ràng đã không còn đường thoát. Anh kéo tôi tới cạnh cửa sổ, muốn tôi nhìn xuống tầng dưới, “Tứ Nguyệt, em nhảy xuống đi, bên dưới là mặt cỏ, không sao đâu. Nhảy mau, bằng không sẽ không kịp mất...”

Nói xong anh ôm tôi lên ngưỡng cửa sổ.

Tôi lại liều chết nắm chặt rèm cửa, không chịu nhảy xuống.

“Tứ Nguyệt! Em phải nhảy! Em sẽ chết cháy đấy, nhảy mau...”

Anh cố gắng tách tay của tôi ra.

Tôi sợ đến mức khóc toáng lên. Anh đỡ người tôi, ra sức lay, “Em à, nhìn anh! Nhất định em phải còn sống thoát ra ngoài, anh sẽ đi tìm em, sẽ không để cho bất kì ai bắt nạt em nữa, em phải sống thật tốt, chờ anh đi tìm em, được không?”

Ngón tay của tôi bị anh tách ra từng cái, từng cái một.

Lúc này ngọn lửa đã lan vào bên trong cửa, thiêu đốt lách tách ở ngay sau lưng anh. Anh đưa lưng về phía ánh lửa, rõ ràng anh đang khóc, tôi nhìn thấy rõ ánh lệ bên trong hốc mắt anh, “Em gái, buông tay đi! Anh không thể để cho em chết...”

Cuối cùng tôi cũng buông tay ra.

“Em gái!” Anh gọi hướng về phía tôi.

Tôi cảm thấy tôi đang bay lên rồi, dù rằng tôi đang rơi xuống. Màn đêm nhưng đen điểm xuyết đầy những vì sao. Lúc nhỏ từng nghe mẹ nói, rằng sau khi chết con người sẽ hóa thành vì sao trên bầu trời, nhiều sao như vậy, ngôi sao nào mới là mẹ đây? “Tứ Nguyệt...” Tôi chột nghe thấy tiếng gọi xa xôi của mẹ.

Ba tầng lầu, không thấp. Nhưng tôi lại không cảm thấy một chút đau đớn nào, ngã lên mặt đất mềm giống như ngủ trên chiếc giường của mẹ, phảng phất còn có mùi hương nhàn nhạt trên người mẹ.

Tôi không biết tôi đã nằm trên mặt đất bao lâu. Cứ nằm mà nhìn lên bầu trời đầy sao như vậy, tưởng như mình đã chết rồi. Có phải tôi cũng sẽ hóa thành một vì sao trên bầu trời kia không, thế thì nhất định sẽ rất gần với mẹ. Còn có ba, bác trai. Nhưng hiển nhiên là tôi không chết, tôi có thể cảm thấy biển lửa ở rất gần. Khấp người tôi bị ngọn lửa thiêu nóng, từng mảng, từng mảng da bị đốt cháy. Sàn nhà, cột trụ sập xuống ầm ầm liên tiếp, từng tiếng, từng tiếng kêu thảm thiết vọng tới từ bên trong ngọn lửa, nam, nữ, trẻ con...

Khi tỉnh lại tôi phát hiện ra mình đã nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng y tế của trường học.

Ánh nắng vàng rực xuyên qua tấm rèm cửa sổ màu trắng, lẳng lặng chiếu tới chiếc giường đối diện. Có lẽ là nắng chiều tà rồi. Ánh sáng mặt trời đang dần dần lui bước, bóng tối đang thôn tính từng tấc, từng tấc thể giới bên ngoài khung cửa. Tôi ngẩn người nhìn chăm chăm lên bức tường, bên trong mỗi tia nắng đều trôi nổi vô số những hạt bụi, xoay vòng rồi lại xoay vòng. Xung quanh yên lặng quá, mà trong đầu óc tôi thì lại rầm rĩ không ngừng. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại là tôi có thể nhìn thấy biển lửa ngất trời kia, còn có thể ngửi được hương vị của da thịt bị thiêu đốt, xèo xèo, xèo xèo...

Nước mắt chảy tuột khỏi hốc mắt, tôi muốn phát ra âm thanh, muốn động đậy nhưng cả người lại mềm nhũn không chút sức lực. “Cậu tỉnh rồi? Mình đi báo cho thầy giáo!” Bạn học cùng bàn Lưu Lộ thấy tôi tỉnh lại, vui mừng định đi báo cho giáo viên.

“Không cần.” Tôi rên rỉ nói.

Tôi sợ phải đối mặt với cái loại ánh mắt ân cần và thương hại của giáo viên. Thà rằng phải cô đơn nằm trong ngôi mộ tôi cũng không cần đến sự thương hại của người khác. Thế giới này lạnh lùng như vậy, tôi cảm hận tất cả những sinh linh còn sống. Bao gồm cả bản thân tôi.

Trở lại ngộ thì trời đã đen kịt rồi. Có một đôi vợ chồng trung niên bán tạp hóa đang đứng trước cửa hàng tầng dưới chúng tôi cho thuê, bọn họ để lại đồ ăn cho tôi, muốn tôi đến nhà họ ăn cơm. “Tứ Nguyệt, đã một ngày cháu không ăn gì rồi hả, nhìn cháu coi, đi đường cũng không vững nữa.” Bác gái kéo tôi về nhà mình. Khi mẹ còn sống thường coi bọn họ như người một nhà. Nhưng mà bữa cơm kia lại cực kì khó chịu, bác gái không ngừng gấp thức ăn vào trong bát của tôi, lại là cái loại ánh mắt thương hại này, làm cho tôi không chịu nổi. Tôi cúi đầu ăn sạch bát cơm chỉ trong vài miếng rồi trốn trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Ký ức Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (5)

Lẳng lẳng nằm một mình trên chiếc giường của mẹ, cảm giác mẹ vẫn còn ở bên mình, trong gian phòng vẫn còn tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, tôi cảm thấy như vậy có đôi chút an tâm. Kỳ thật toàn bộ gian phòng đều hỗn loạn bừa bãi, rất nhiều vật dụng trong nhà và đồ dùng sinh hoạt đều bị bọn họ đập nát rồi, ngay cả một cái chén uống nước cũng không có, khắp nơi trên mặt đất đều là mảnh thủy tinh vỡ và bàn ghế bị lật đổ.

Có ánh trăng chiếu vào, xuyên thấu qua khung cửa sổ gỗ, chảy xuống đầy sàn tựa như thủy ngân. Ánh mắt của tôi rơi trên mặt đất, tôi nhìn thấy bức tranh kia, đó là bức tranh mẹ yêu thích nhất khi còn sống. Là một bức tranh màu nước vẽ hoa lê vào tháng tư, hoa lê giống như biển tuyết, lộ ra màu phấn trắng mờ lung dưới ánh trăng, mang theo một loại cảm xúc ấm áp. Tôi xuống giường nhặt khung tranh lồng kính lên, thủy tinh đã bể nát, bể nát toàn bộ đúng như cuộc sống và tình yêu đã từng có của tôi.

Tôi cẩn thận rút bức tranh ra, cầm tới ngắm kĩ dưới ánh trăng trước cửa sổ. Một cơn gió thoảng tới, thổi loạn tóc mái rối bù trên trán tôi, tôi hoảng hốt nghĩ thấy hương thơm xa xôi của hoa lê...

Bạn đã từng nhìn thấy hoa lê chưa? Một rừng, một biển hoa lê, khi gió thổi qua tuôn rơi như tuyết bay. Hoa lê tràn ngập khắp đất trời tạo nên cho người thiếu niên đó, tựa như bước ra từ một bức tranh, mặt mũi sáng trong, dịu êm như ngọc. Vẻ đẹp cực hạn như vậy, đời này kiếp này tôi chỉ từng nhìn thấy một lần.

Là ở Mai uyển phía sau núi. Năm ấy tôi tám tuổi.

Kỳ thật tôi chỉ đi qua một lần, nhưng lúc đó tôi vẫn chưa biết mối quan hệ giữa Mai uyển và tôi, chỉ là bị Tiểu Đồng kéo đi ngắm hoa lê. Mai uyển phía sau núi là một rừng hoa lê. Tan học mỗi ngày tôi sẽ đi qua một cái ngã tư, đi thẳng là về tới nhà, rẽ trái là hướng của Mai uyển. Tiểu Đồng thân với tôi nhất, có một lần nhất quyết kéo tôi đến Mai uyển, lúc đó Tiểu Đồng cũng không biết nơi đó gọi là gì, chỉ nói: “Tứ Nguyệt, chúng ta đi ngắm hoa lê đi, hoa lê nhiều lắm, giống hệt như tuyết.”

Lòng hiếu kì của trẻ con là vô tận. Tôi không nhịn được túm lấy Tiểu Đồng, một tuần sau khi học xong lớp học thêm đã hào hứng chạy tới Mai uyển ngắm hoa lê.

Theo ngã tư đường, rẽ về phía bên trái là một hàng cây bóng mát dài thật dài. Đứng vào tháng tư, hàng cây rợp bóng bầu trời, tỏa sáng rất nhiều lá non màu xanh nhạt. Vừa tiến vào con đường cây đó, bốn bề bỗng trở nên tĩnh lặng, trong không khí tràn ngập mùi hương thấm vào lòng người của lá cây. Chúng tôi đi thẳng tới cuối đường rồi xuyên qua một khu vườn cây nhỏ thấp treo lên gò núi, lúc này mới nhìn thấy hoa lê mà tôi trông đợi, tựa như một bức tranh cuộn được mở ra từ từ, một biển phấn trắng tầng tầng lớp lớp, chỉ chít trên ngọn cây, giống như tuyết của tháng chạp, cũng giống như mây trên bầu trời.

Tôi há hốc miệng, ghi nhớ quang cảnh mà tôi đã nhìn.

Sau đó tôi mới nhớ trong album ảnh của mẹ cũng có một bức như vậy. Mẹ mặc một chiếc váy liền màu xanh biếc, tóc dài xõa xuống trước ngực, mỉm cười dịu dàng đứng dưới một tàng cây lê. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười như vậy trên khuôn mặt mẹ. Phần nhiều trong kí ức thuở nhỏ đều là nước mắt của mẹ.

Tôi và Tiểu Đồng đứng bên ngoài hàng rào, nhìn ngắm si mê.

Tiểu Đồng nói: “Mình rất muốn đi hái mấy cành cắm vào trong lọ.”

Đây chính là ý nghĩ của tôi. Mẹ thích màu trắng nhất, nhất định cũng sẽ thích sắc trắng của hoa lê. Hiển nhiên là lá gan của tôi lớn hơn Tiểu Đồng, không nói một lời đã trèo qua hàng rào, kỳ thật cũng chỉ là một hàng rào thấp, trẻ con ba tuổi cũng có thể trèo qua, huống chi chúng tôi đều đã tám tuổi rồi.

Vừa tiến vào vườn lê chúng tôi đã quên mất là chúng tôi lén lút đi vào, vui mừng chơi đùa tung tăng. Tiểu Đồng chơi một lát rồi trở về, còn tôi vẫn không rời đi. Sau đó tôi đã gặp anh, người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng ngồi vẽ dưới tàng cây lê.

Tôi đột ngột xông vào tầm mắt của anh, làm cho anh rất giật mình.

Tôi cũng giật mình vô cùng, còn rất sợ hãi.

Lúc này tôi đã nhớ ra mình lén lút đi vào, liệu anh có thể bắt tôi lại hay không?

Nhưng mà, tôi nhìn thấy rõ ràng nụ cười ấm áp trên khuôn mặt anh.

Anh vẫy vẫy tay về phía tôi, ra hiệu cho tôi đi tới.

Đáng vẻ của anh cực kì hiền lành, tôi cảm thấy anh không có ý xấu. Vì thế tôi sợ hãi rồi đi tới, lúc ấy trong tay còn nắm một cành hoa lớn, trên đầu cũng đầy cánh hoa rơi. Trên người anh cũng có rất nhiều cánh hoa màu phấn trắng rơi xuống, đáng vẻ chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, mỉm cười hỏi: “Em mấy tuổi rồi?”

Cảm ơn trời đất, anh không hỏi tôi vào bằng cách nào.

“Tám tuổi.”

“Học lớp mấy rồi?”

“Lớp ba.”

“Tên là gì?”

“Tứ Nguyệt.”

“Tứ Nguyệt...” Anh gọi tên của tôi, hơi giật mình, nụ cười càng thân thiết, “Tên dễ nghe lắm!” Nói xong anh xoa xoa mái tóc của tôi, “Nhìn đáng vẻ của em cũng rất ngoan, đến đây, ăn kẹo.” Anh lấy từ trong túi ra mấy viên kẹo, đưa tôi tựa như ảo thuật.

Tôi lắc đầu, từ nhỏ đã được mẹ dạy không được ăn đồ của người lạ.

Anh thấy tôi không cầm lấy, tựa như đã hiểu được điều gì

“Anh không phải là người xấu, em yên tâm đi.”

Lại là nụ cười như thế, anh kéo tay tôi, rồi đặt kẹo lên lòng bàn tay tôi.

Sau đó trong một buổi chiều xuân như thế, tôi vừa ăn kẹo vừa nhìn anh vẽ tranh. Anh vẽ hoa lê đẹp cực kì, những đóa hoa lê phấn trắng được anh vẽ rất sống động, ngấm lâu tựa như có thể ngửi thấy mùi hương hoa. Lúc anh nhắc lên nét bút cuối cùng, hỏi tôi có muốn không. Tôi gật đầu ngay lập tức. Anh nói: “Tặng cho em cũng được, nhưng mà có một điều kiện, em làm người mẫu của anh. Người mẫu là gì? Chính là... để cho anh vẽ em.” Tôi đồng ý không chút nghĩ ngợi.

Anh kéo tôi đến dưới một tàng cây lê, muốn tôi đứng tư thế tựa vào thân cây, sau đó anh vẽ theo hình dáng của tôi. Anh sợ tôi đứng mệt nên nói chuyện với tôi không ngừng. Một bức vẽ còn chưa vẽ xong mà tình hình của tôi đã bị anh biết hết. Cuối cùng nói đến mẹ, anh bỗng hỏi: “Mẹ em tên là gì thế?”

“Mẹ em tên là Nhan Bội Lan.”

“...”

Trong nháy mắt anh hơi cứng đờ, kinh ngạc nhìn tôi. Sau một lúc lâu anh mới lấy lại tinh thần, ngừng bút vẽ trong tay, ra hiệu bảo tôi đi tới. Anh xoa đầu tôi, lại vỗ vỗ mặt của tôi, “Hóa ra em chính là...” Câu nói kế tiếp anh chưa nói xong, tôi không biết anh muốn biểu đạt cái gì, ánh mắt của anh vẫn chưa hề rời khỏi khuôn mặt tôi.

Trước lúc tạm biệt anh có vẻ rất không nỡ, kéo tay của tôi nói: “Em gái, sau này em có thể thường xuyên tới đây chơi không? Nhất định anh sẽ chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn, vẽ cho em rất nhiều bức tranh, được không?”

Đương nhiên là tôi đồng ý lia lịa.

Anh mừng rỡ nở nụ cười, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

Rồi cơn mưa hoa nở rộ bất chợt kia tựa như gió xuân thoảng tới trong một đêm, và những đám mây trắng giăng đầy trên cây cối đã hóa thành những bông tuyết bay khắp bầu trời, nhẹ nhàng buông xuống. Anh đứng bên trong cơn mưa hoa bay theo gió, tựa như người trong bức tranh. Nụ cười ấm áp vĩnh viễn dừng lại trong hình ảnh, đôi người khó mà gặp được vẻ đẹp cực hạn như thế nữa, mà tôi cũng không còn gặp lại anh.

Bởi vì mẹ đã phát hiện ra bức tranh kia trong cặp xách của tôi, vừa hỏi đã biết hết mọi chuyện. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi đã bị đánh đòn, hơn nữa còn thể với mẹ cả đời cũng không đi tới nơi đó nữa. Chỉ là tôi không hiểu, mẹ đánh đòn tôi vì bức tranh đó, nhưng không hề xé nó đi mà lại dùng khung kính đóng lại treo trong phòng ngủ.

Rất nhiều đêm mẹ đều ngăn người nhìn bức tranh đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Ký Ức Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (6)

Sau đó chúng tôi chuyển nhà nhiều lần, đồ vật mang đi ngày càng ít. Duy chỉ có bức tranh đó là mẹ không nỡ bỏ đi. Có một lần bác trai vô tình nhìn thấy bức tranh đó, bác trai nói: “Là Vân Hà vẽ.”

Vân Hà.

Mạc Vân Hà.

Chỉ một lần tôi đã nhớ kĩ cái tên này.

Sau vụ hỏa hoạn, tôi đi vào bãi phế tích kia, trong lòng cứ gọi mãi tên của anh. “Vân Hà...” Đột nhiên tôi hiểu ra, vì sao khi nhìn thấy anh trong lễ tang của bác trai lại giống như đã từng quen biết, bởi vì sáu năm trước chúng tôi đã từng gặp một lần ở Mai uyển phía sau núi. Tuy rằng ký ức mơ hồ, thế nhưng bức tranh hoa lê trắng nhạt này thì đã in dấu trong lòng tôi.

Lúc đó còn nhỏ, tôi không biết anh là ai. Sau đó biết được qua bác trai, anh là con trai thứ hai của nhà họ Mạc, cũng chính là con trai của ba tôi, Mạc Kính Trì, hóa ra chúng tôi là anh em cùng cha khác mẹ! Ngày tang lễ đó, anh và người anh họ Mạc Văn Trạch đã đưa tôi đến bệnh viện.

“Từ nhỏ thằng bé này đã thích vẽ.” Bác trai nói về anh như vậy.

Buổi tối hỏa hoạn đó anh đã đẩy tôi xuống ngưỡng cửa sổ. Tôi được cứu, còn anh lại bị chôn vùi trong biển lửa. Ngày hôm sau tôi đứng trước Mai uyển, nghe được tên của anh, một trong bốn người thiệt mạng.

Mỗi ngày tôi đều lưu luyến ở Mai uyển, nghe được đủ loại bàn tán của mọi người, bọn họ nói, đêm hỏa hoạn đó người con trai cả Mạc Văn Trạch vốn đã chạy ra được ngoài, thế nhưng sau khi biết hai đứa em trai vẫn còn ở bên trong đã dứt khoát vòng lại đi cứu, kết quả bị thương nặng, mấy ngày sau đã qua đời trong bệnh viện. Nhưng lại có ý kiến khác, rằng người chạy ra được không phải Mạc Văn Trạch, mà là Mạc Vân Hà, anh vòng lại cứu anh trai Văn Trạch cùng đứa em trai Văn Tổ, cuối cùng người anh trai Văn Trạch được cứu ra, còn bản thân anh lại không thể thoát được.

Hai ý kiến trên, bên nào cũng cho là mình đúng.

Điều duy nhất có thể khẳng định là trong ba đứa cháu trai của ông cụ Mạc, đứa cháu cả Mạc Văn Trạch, đứa cháu thứ hai Mạc Vân Hà và đứa cháu thứ ba Mạc Văn Tổ chỉ có một người may mắn thoát nạn, không lâu sau đã được đưa sang nước Mỹ chữa trị khẩn cấp. Mà Mạc Vân Hà cứu tôi chắc chắn không ở trong số những người sống sót, sau khi đẩy tôi xuống cửa sổ đã ngã xuống hành lang bên ngoài gian phòng kia. Theo lời của lính cứu hỏa chứng kiến nói, anh nằm rạp trên mặt đất, cơ thể hướng về phía đầu cầu thang, rõ ràng là không kịp chạy thoát rồi bị thiêu cháy trong ngọn lửa.

“Thảm quá, toàn bộ cơ thể cuộn tròn. Da thịt đều bị cháy rụi, chỉ còn lại mỗi xương cốt.” Những người nói về thảm trạng của hiện trường đều không khỏi lắc đầu sụt sùi.

Có một con quạ đen bay xẹt qua đỉnh đầu.

Tiếng kêu thê lương làm cho người ta nghĩ tới ngôi mộ hoang vắng. Là ngôi mộ của anh, cũng sẽ là của tôi. Bởi vì tôi tin rằng mình đã chết rồi, thứ vẫn còn hô hấp chỉ là thể xác của tôi. Thể xác không có linh hồn.

Sau khi lớn lên đọc Jane Eyre[1], nhìn tới kết cục trong sách, Jane Eyre trở lại biệt trang Thornfield tìm Rochester, kết quả chỉ nhìn thấy một đồng phế tích cháy trụi, “Khắp nơi đều là đồ nát thê lương, toàn bộ nóc nhà, ống khói đều sụp xuống trong phế tích. Chỉ có một cái cửa sổ đáng sợ há ngoác mồm...” Lúc ấy, đọc tới đoạn văn kia, trái tim của tôi không khỏi đập nhanh, lệ ướt hốc mắt. Bởi vì tôi đã nhìn thấy cảnh tượng như thế vào năm mười bốn tuổi. Không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như vậy sẽ không bao giờ cảm nhận được sự hoang vu và thảm thiết trong đó.

[1] Jane Eyre: là cuốn tiểu thuyết của văn sĩ Charlotte Brontë, được xuất bản vào năm 1847 dưới bút danh Currer Bell, là một trong những tiểu thuyết có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất của nền văn học Anh.

Đám đông vây xem bên ngoài Mai uyển rất nhiều ngày mà vẫn không tan đi.

Chỉ trong một đêm, Mai uyển nguy nga lộng lẫy đã hóa thành phế tích. Không ai không hiểu kỳ, và còn than thở. Đáng nhắc tới là trong bốn người chết có một phụ nữ, bà ta chính là người phụ nữ đã cầm đầu làm nhục mẹ tôi, vợ cả của ba tôi, cũng là mẹ ruột của Mạc Vân Hà. Tôi đã báo được thù rồi, vì sao vẫn còn run rẩy mà đứng trong đồng phế tích?

Bầu trời thật là u ám, mưa phùn lạnh lẽo phát phơ. Tôi đứng từ sáng sớm tới lúc hoàng hôn, tóc tai và quần áo đều ướt đẫm, nhưng vẫn không thể rời đi. Tôi không nhớ rõ mình có khóc hay không, bởi vì toàn thân đều ẩm ướt. Mấy ngày liên tiếp đứng lưu luyến trong đồng phế tích, tôi đã chẳng khác gì một du hồn, không đến cả lớp học, mỗi ngày đều chỉ dựa vào đồ ăn mà hàng xóm đưa cho.

Ngày đó tôi lưu luyến ở đồng phế tích đến tận tối muộn, vừa lạnh lại vừa đói, chỉ đành phải quay trở lại ngõ.

Mưa đã tạnh.

Trong ngõ nhỏ tràn ngập sương mù dày đặc.

Con ngõ hẹp dài giống như không có điểm cuối. Hai bên ngõ chất đầy những thứ đồ vật linh tinh, bếp lò, nồi, rương hòm, cùng với thùng rác. Rất nhiều cửa sổ đều sáng đèn, trôi lên những vòng sáng mờ nhạt mông lung trong màn sương mù u ám. Tôi đi rất chậm, bởi vì tôi sợ nhìn thấy khung cửa sổ nhà tôi. Sẽ không bao giờ còn ai thấp sáng ngọn đèn ấm cúng cho tôi, không còn ai lau nước mắt hoen mi cho tôi, không còn ai nấu cho tôi thức ăn thơm phức, và cũng không còn ai đắp tấm chăn ấm áp lên người tôi nữa...

Ba đã mất. Bác trai đã mất. Mẹ cũng đã mất.

Ngôi nhà này về sau chỉ còn lại một mình tôi.

Ai kia?

Cầm ô đứng dưới mái hiên tầng dưới.

Tôi nheo mắt quan sát người đó, bóng lưng người đó phát sáng trong mưa bụi, nhìn ngóng xung quanh tựa như đang chờ ai. Phảng phất như một đoạn phim trong điện ảnh, bối cảnh là con ngõ hẹp dài, mà người đó là bóng dáng cô độc đứng dưới ngọn đèn mờ ảo.

“Tứ Nguyệt...”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài gọi tên rất nhẹ. Là thầy Lý.

Tay của thầy lạnh ngắt, tôi đoán thầy đã đứng đây lâu lắm rồi.

Thầy nắm tay của tôi đi về phía ngoài ngõ.

“Tứ Nguyệt, về nhà với thầy.”

Tôi dừng bước.

Thầy kéo tôi, “Tứ Nguyệt, nghe lời nào, trong nhà em đã không còn ai, em sẽ chết đói mất.” Vừa nghe lời này tôi bật khóc, giọt nước mắt to lăn xuống. Nhưng mà tôi vẫn không chịu đi. Thầy thở dài ôm tôi vào trong lòng. “Em à, em phải sống tiếp, nhất định ba mẹ của em cũng hi vọng em sống tiếp.”

“Không, em phải đợi mẹ.”

“Mẹ em đã mất rồi.”

“Mẹ sẽ còn trở về, nhất định em phải đợi mẹ.”

“Đứa bé ngốc, em thật sự là một đứa bé ngốc...”

Thầy vuốt tóc tôi, vỗ nhẹ vai và lưng của tôi. Trong bóng đêm, tôi nhìn rõ trong mắt thầy cũng tràn đầy nước mắt, thầy vỗ vỗ bả vai của tôi, chân thành như thế, chân thành nói với tôi rằng: “Tứ Nguyệt, có thầy ở đây, em sẽ có gia đình, gia đình của thầy chính là gia đình của em...”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ký Ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (7)

Khuôn mặt đáng yêu quá! Đôi mắt của cô bé sáng trong long lanh, khi cười rộ lên còn sáng hơn cả ngôi sao trên bầu trời. Gương mặt cô bé tròn trịa, nụ cười có má lúm đồng tiền, đôi má hồng phớt tựa như hoa đào của tháng ba. Đặc biệt nhất là mái tóc của cô bé hơi xoăn tự nhiên, thắt bím trên đỉnh đầu trông như những lá rong biển, mềm mại đen bóng khiến cho người ta không kim được mà muốn chạm vào. Nghe nói con gái có mái tóc mềm mại thì tính tình sẽ dịu dàng. Trước kia tôi không tin, bởi vì tóc của tôi cũng rất mềm mại, thế nhưng trái tim của tôi thì tuyệt đối không như thế, bằng không đã không có trận hòa hoãn kia. Nhưng mà sau khi gặp Phương Phi tôi lại bắt đầu dần dần tin tưởng những lời này.

Không sai, cô bé chính là Lý Phương Phi, con gái duy nhất của thầy Lý.

“Phi Nhi, chị lớn hơn con một tuổi, tên chị là Tứ Nguyệt.”

“Tứ Nguyệt, sau này Phương Phi sẽ là em gái của con, hai con là người một nhà.”

Thầy Lý giới thiệu chúng tôi lẫn nhau.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cô bé kia đã ôm lấy một cánh tay của tôi. “Ôi chào, vui quá! Sau này con sẽ có bạn rồi, có thật không ạ?”

Thầy Lý cười âm áp, “Đương nhiên là thật rồi.”

Cô bé kề sát vào tôi như vậy, tôi ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô bé. Vậy mà cô bé lại bảo trên người tôi có hương thơm, tinh nghịch ghé sát vào tôi để ngửi, “Ôi, chị à, trên người chị thơm quá...”

Tôi bị cô bé ngửi không chút ngưng ngừng, hai má ửng đỏ ngay tức khắc.

“Phi Nhi, không có tí quy củ nào!” Cảnh đó vọng tới tiếng quả mắng lạnh lùng của một người phụ nữ.

Tôi nghiêng mặt nhìn sang, chỉ thấy một người phụ nữ đeo tạp dề đang đứng ở cửa phòng bếp, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc như dao sẫm soi khắp người tôi, tôi bỗng có cảm giác hổ thẹn như bị người ta lột sạch quần áo.

“Mẹ, mẹ xem này...” Phương Phi kéo tôi về phía mẹ của cô bé, “Ba mang về cho con một người chị, xinh xắn lắm, trước giờ con chưa từng thấy có chị nào xinh xắn như thế...”

Thầy Lý cười lấy lòng với người phụ nữ kia, “Tuyệt Như, đây chính là Tứ Nguyệt anh nói với em, sau này nó...”

“Tôi không biết gì cả! Cũng chẳng muốn biết!” Người phụ nữ kia lạnh lùng liếc mắt lườm tôi, cảm nôi rồi xoay người tiến vào trong bếp.

“Phi Nhi, dẫn chị đi tắm đi, tắm xong rồi ăn cơm.” Thầy Lý không để ý đến thái độ của vợ, nhẹ nhàng dẫn con gái rồi hơi ngừng lại nói với tôi: “Tứ Nguyệt, về sau đây chính là nhà của con rồi, nhất thiết không được khách khí, dì Trần của con là người rất dễ chung sống, chúng ta đều là người một nhà...”

Lời vừa dứt, trong bếp đã vọng tới những tiếng loảng xoảng của nồi niêu.

“Nuôi một đứa còn chẳng xong!”

“Tự mình muốn làm nhà từ thiện, lại còn liên lụy tới cả người khác.”

“Nuôi con nhà người ta được tạm thời. Có nuôi được nó cả đời không?”

Tôi xấu hổ vô cùng.

Thầy Lý cũng lộ vẻ khó xử.

Em bót nói vài ba câu đi, chỉ nhiều thêm có một đôi đùa, cùng lắm thì anh dạy thêm mấy lớp học phụ đạo.” Thầy Lý nhìn về phía con gái, “Còn không mau đưa chị đi tắm đi, sắp ăn cơm ngay rồi.” Sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Cũng chỉ là ăn bót một miếng cơm mỗi ngày, tôi nhận!”

Giọng điệu chắc nịch.

Lúc này trong phòng bếp mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Phương Phi thân thiết kéo tôi, “Chị, tới phòng của em đi.”

Suốt đời tôi cũng không quên được bữa cơm tối hôm đó.

Trình Tuyệt Như ngồi đối diện với tôi, từ đầu tới cuối không nhìn tôi lấy một lần, lại luôn tay gấp thức ăn cho con gái Phương Phi. Phương Phi nói không muốn, bà vẫn gấp. Bà không nhìn tôi nhưng tôi biết mọi cử động của tôi đều lọt vào trong mắt bà.

Tôi căng thẳng tới mức suýt chút nữa đánh rơi đĩa, không dám động cả vào thức ăn mà thầy Lý gấp vào trong bát cho tôi. Tôi vui đầu, cố nén chịu con đói, ăn vài miếng rồi nhanh chóng buông đĩa. Đây là bữa cơm đầu tiên của tôi ở ngôi nhà này. Cũng chính vì bữa cơm này mà mỗi ngày tôi đều không dám ăn no, lúc nào cũng ở trong tình trạng nửa đói, thỉnh thoảng, không nhận được ăn nhiều thêm một bát là đôi đùa của Trình Tuyệt Như sẽ đập vang, hoặc là ho mạnh, hoặc là bỏ bát xuống không ăn, nói cứ ăn kiểu này thì cả nhà sẽ chết đói, v.v... Sau vài lần thấy như thế, tôi không còn dám ăn thêm nữa. Dần dần tôi cũng quen với tình trạng nửa no nửa đói này. Vì vậy tôi dậy thì rất chậm, dáng dấp cũng không cao, người cũng gầy còm. Buổi tối khi đi ngủ, lúc nào Phương Phi cũng sờ những đê xương sườn lộ rõ của tôi nói: “Chị, sao chị lại gầy thế...”

Tôi và Phương Phi ngủ chung một phòng.

Gia đình thầy Lý ở trong một ngôi nhà tập thể trong ngõ, rất giống với cái ngõ tôi không thể nào trốn thoát, từ lúc sinh ra đến khi mẹ qua đời, rồi cho đến tận cuộc sống ăn nhờ ở đậu hiện giờ, tôi vẫn luôn ở trong ngõ. Có lẽ tôi cũng sẽ chết trong một con ngõ giống như là mẹ tôi. Nhà thầy Lý có diện tích rất hẹp, ngoại trừ phòng bếp được đặt ở ban công thì trong nhà có tổng cộng ba gian phòng, không, nói chính xác là hai gian phòng rưỡi. Gian phòng có diện tích không tới mười mét vuông phía ngoài cùng chính là phòng khách kiêm cả phòng ăn. Một gian bên trong là phòng ngủ của thầy Lý và Trình Tuyết Như, mà phòng của tôi và Phương Phi là gian phòng được ngăn vách một nửa với nhà hàng xóm. Nói cách khác chỉ có một nửa gian. Bên trong phòng có một cái giường và một cái bàn học, vì thế không thể thêm được cái gì, mỗi lần muốn tới bàn làm bài tập thì phải tựa vào vách tường mà đi, nếu không phải nhảy lên giường, từ giường mà trèo tới.

Hơn nữa không có cửa sổ. Cả phòng tối đen như mực, ban ngày cũng phải bật đèn.

Lúc mới đầu tôi và Phương Phi chen chung cùng một cái chăn, sau đó chúng tôi lớn thêm một chút thì không ngủ vừa nữa. Thầy Lý tìm thợ mộc đóng một cái giường tầng, tôi nằm giường trên, Phương Phi nằm giường dưới. Chính vì cái giường này mà thiếu chút nữa thầy Lý và Trình Tuyết Như đã đánh nhau một trận. Vẫn luôn như vậy, bất kể khoản chi tiêu nào trong nhà, miễn có liên quan tới tôi là sắc mặt của Trình Tuyết Như đều sa sầm, nhẹ thì nói bóng nói gió, nặng thì vật phá nôi niêu. Có vẻ như bà ấy rất thích sử dụng nôi niêu làm đạo cụ để biểu diễn một vai hài kịch trên sân thượng. Phần lớn những khi đó thầy Lý đều không tranh cãi với bà ấy, ông là một người trầm mặc ít lời, cho dù ở nhà ông cũng ít khi nói chuyện. Có lẽ là do ông đã nói quá nhiều ở trên lớp, cổ họng bị khàn, đến khi về nhà thì không còn hơi sức để nói chuyện nữa. Thực ra thầy Lý là một người không hay nóng nảy, rất hiếm khi thấy thầy phê bình học trò, hoặc khi học trò mắc lỗi thầy cũng chỉ nói nhẹ vài lời, nhưng những lời đó đều nói vào điểm mấu chốt. Ông không cần phải quát tháo hay xử phạt giống như giáo viên chủ nhiệm ở những lớp khác, như thế lại khiến cho học trò ngoan ngoãn nghe theo.

Học trò đều rất kính trọng thầy Lý. Bao gồm cả tôi.

Để kiếm thêm chút tiền về nuôi gia đình, mỗi tuần thầy Lý đều phải đi dạy ở đủ các loại lớp phụ đạo, bởi vì ông là một giáo viên được đánh giá là mẫu mực thâm niên, vì thế có rất nhiều lớp mời ông tới dạy. Trước kia sợ làm ảnh hưởng đến việc giảng dạy trên lớp cho nên ông từ chối gần hết, nhưng mà từ khi nhận nuôi tôi, gánh nặng kinh tế ngày một gia tăng, thầy Lý phải chạy đua tới các lớp phụ đạo. Kết quả là do sử dụng cổ họng quá nhiều nên đã để lại di chứng sau một lần bị viêm họng nghiêm trọng, giọng nói của ông trở nên khàn khàn, nghe ông giảng bài không còn là một chuyện vui sướng nữa, trái lại còn cảm thấy mệt mỏi. Vì vậy số lớp mời ông tới dạy càng ngày càng ít đi, thầy Lý chẳng còn cách nào, đành phải thử viết tài liệu tham khảo cho một số trường học, kiếm lấy số tiền nhuận bút ít ỏi về nuôi gia đình.

Mỗi đêm tỉnh giấc tôi thường nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài cửa.

Đó là thầy Lý đang cúi đầu làm việc.

Tôi cuộn mình trong chăn nhìn vào ngọn đèn tỏa ánh vàng nhạt đó, trong lòng rất đau. Tôi chưa bao giờ khóc trước mặt ai, nhưng trong một đêm tối như thế này tôi lại thường không kim được mà rơi nước mắt. Không có cửa sổ, cũng không thể nghe thấy tiếng gió thổi bên ngoài phòng, xa xôi quá. Phảng phất như tiếng gọi của mẹ vẫn mãi quanh quẩn trong giấc mơ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ký ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (8)

Bốn năm sau.

Tôi nhìn vào khuôn mặt ở trong gương.

Khuôn mặt đã trút bỏ vẻ mũm mĩm của trẻ con và không còn trắng nhợt như thường ngày, tuy rằng mỗi lần kiểm tra sức khỏe đều nghe bác sĩ nói bị suy dinh dưỡng, thế nhưng hai gò má lại vẫn phơn phớt màu hồng. Tựa như loài hoa diên vĩ vùng vẫy trong khe đất, cuối cùng sẽ run rẩy, nở rộ những bông hoa đẹp tươi trong mùa xuân. Tôi gơ cổ tay, ngón tay lạnh lẽo xoa nhẹ lên hai gò má. Khuôn mặt này đã trưởng thành hơn so với ba năm trước đây rồi. Dùng lời nói của Phương Phi là: “Chị, khuôn mặt của chị giống như đi từ trong tranh ra vậy.”

Và còn đôi môi mỏng sắc nét, mãi luôn trầm lặng. Không nhớ ai đó đã từng nói, rằng khi trước mắt chìm trong khổ đau thì hãy nên học cách trầm lặng. Vì vậy tôi chỉ có thể trầm lặng.

Cằm của tôi hơi nhọn, đường nét khéo léo tinh tế. Sự tinh tế này kéo dài cho đến chiếc cổ trắng ngần nhẵn nhụi của tôi, tôn lên màu sắc của ngà voi sáng bóng mờ người. Tôi biết tôi giống ai, mỗi lần trở lại con ngõ cũ tôi thường nghe thấy hàng xóm láng giềng nói: “Chà, nhìn con bé Tứ Nguyệt kia, càng ngày càng giống mẹ nó.”

Tôi là con gái của mẹ, đương nhiên là phải giống mẹ.

Hôm nay là sinh nhật của tôi.

Tôi đã mười tám tuổi.

Tôi thường hay nghĩ, mười tám năm trước mẹ đã sinh tôi ra trong tình huống ra sao. Lúc còn sống thảnh thơi mẹ cũng có nói, khi mẹ mang thai tôi chẳng hề thoải mái, sự mệt mỏi của thân thể cộng thêm với áp lực tới từ khắp nơi khiến cho mẹ đau khổ vô cùng, đã mấy lần muốn phá thai. Nhưng mà ba không đồng ý, trong quyển nhật ký của mẹ từng nói như thế này: “Anh nói, mặc dù chúng ta không thể bên nhau trọn đời nhưng dù thế nào cũng phải giữ lại một kỷ niệm, nếu một ngày nào đó em nhất định phải ra đi, vậy hãy để lại con cho anh, con sẽ là kỉ niệm trân quý nhất trong cuộc đời của anh, anh sẽ biết ơn em cả đời.”

Nghe nói, sau khi mẹ nghe được lời này của ba mới quyết định sinh tôi.

Tôi giống như một mầm sống, lơ đãng đã đi vào thế giới này.

Thế nhưng người ba và người mẹ dẫn dắt tôi tới nơi đây lại đã không còn nữa. Mấy năm nay tôi đã sống hèn mọn biết bao, không bằng cả một nhánh cỏ dại bên dưới hiên nhà. Tôi vốn là cỏ dại, điều này thì dễ hiểu, tôi cũng vui vẻ chấp nhận. Nhưng mà tôi vẫn luôn tự hỏi trong lòng: “Nếu yêu con, vì sao lại bỏ con lại?”

Một người khi còn chưa học được yêu thương, đã học xong oán hận là một chuyện đáng buồn biết nhường nào. Mặc dù bản năng của tôi vẫn luôn luôn yêu thương ba mẹ, nhưng tôi lại không hề vui mừng vì hai người đã mang tôi đến với thế giới này. Không hề.

Chỉ là hôm nay là sinh nhật của tôi, vậy thì tôi nên hoài nhớ về tình yêu, hay là để cho sự oán hận ẩn núp trong đáy lòng le lói? Tôi mười tám tuổi, đã có thể dùng ánh mắt của chính mình để cảm nhận về thế giới. Bên trong cảm nhận của tôi, thế giới này u ám như thế, khắp nơi đều là những bộ mặt xấu xí, những lời nói giả tạo. Đây cũng chính là nguyên nhân mà tôi oán hận vì đã được sinh ra trên đời này.

Một năm trước, thiếu chút nữa tôi đã bị nhà trường đuổi học. Nguyên nhân của sự việc là bởi vì tôi tố giác thầy giáo thể dục lớp mười hai, bởi vì đã mấy lần ông ta mượn cớ nói chuyện gọi tôi vào văn phòng, vừa nói vừa thò bàn tay bẩn thỉu vào bên trong chiếc váy đồng phục của tôi; hoặc là trong thời gian hoạt động tự do của giờ thể dục sẽ thừa dịp người khác không chú ý, lấy tay bóp lên ngực tôi.

Nghe nói trước kia ông ta từng làm lớn bụng của một nữ sinh, vốn đã bị đuổi rồi, nhưng do gia đình ông ta có bối cảnh gì đó nên được ở lại để xem xét sự thay đổi. Không đến một năm ông ta được miễn xử phạt. Rồi sau đó ông ta gặp tôi và lại nhanh chóng hiện nguyên hình.

Ánh mắt của ông ta thường khiến tôi nghĩ tới loài sói lang trong đêm tối.

Dù đã cách rất xa tôi vẫn có thể ngửi được mùi mồ hôi và mùi tanh tươi trên người của ông ta, đó là mùi hôi của hoóc môn giống đực tán ra từ một người đàn ông độc thân. Tôi chỉ muốn chạy trốn càng xa càng tốt. Bởi vì tôi rất ghét cái loại mùi này, quan trọng hơn là tôi không muốn bị ông ta làm cho có thai.

Nhưng mà tôi chỉ là một con chim non chưa mọc đủ lông cánh, làm sao có thể thoát khỏi móng vuốt của điều hâu. Có một lần, vào học kỳ một năm lớp mười hai, sau khi màn biểu diễn văn nghệ chào mừng năm mới kết thúc, tôi được phân công thu dọn trang phục kì-mô-nô biểu diễn ở hậu trường trường học. Các bạn học sinh đã nhanh chóng rời khỏi đó theo từng tốp năm tốp ba, tôi cũng đã thu dọn gần xong, chuẩn bị kéo bao đựng trang phục kì-mô-nô vào trong kho đồ. Tôi đoán, nhất định ông ta đã nhìn trộm tôi trong bóng tối từ rất lâu, bởi vì tôi vừa tiến vào kho đồ ông ta đã đột ngột xông ra rồi khóa trái cửa.

Toàn bộ hậu trường, không, toàn bộ hội trường đều không có một bóng người. Ngoại trừ tôi, và người đàn ông xấu xí đang cởi bỏ lần lượt từng cái quần áo. Bởi vì nóc phòng lọt gió, ngọn đèn mờ nhạt đang đưa một cách bất lực ở phía trên trần phòng. Ông ta nhanh chóng cởi áo khoác, bên dưới cũng đã cởi sạch, chỉ còn lại một cái quần lót.

Tôi đã hoàn toàn quên mất hôm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là chảy rất nhiều máu.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, không phải là của tôi.

Cho dù chỉ là một chú chim non chưa đủ lông cánh, bị dồn ép quá cũng sẽ mổ lại người. Vào lúc mà tôi bị một người đàn ông như quả mủi đè xuống dưới, tôi chỉ có một suy nghĩ ở trong đầu, chính là không được để cho ông ta thực hiện điều đó. Trong lúc giây dựa, tay của tôi chạm vào một vật lạnh toát, tôi cũng không biết nó là cái gì, cũng chẳng phản ứng kịp xem nó là cái gì, vừa cảm được lên đã đập vào ông ta. Ông ta hét lên rồi ngã xuống, không để cho ông ta đứng dậy rồi phản kích lại, tôi lấy cái giấy đó rồi đập tiếp, sau đó máu chảy ra từ ông ta...

Khi tôi tóc tai bù xù, cả người đầy máu chạy ra khỏi hội trường, tôi đâm sầm vào Cao Lỗ ở cùng lớp, cậu ta được giáo viên phân công tới giúp tôi thu dọn đạo cụ. Bởi vì sau khi buổi biểu diễn kết thúc cậu ta đói quá, vì thế đã chạy ra cổng trường ăn bát cháo, lúc ấy cậu ta còn hỏi tôi có đi không. Tôi nói không đi. Vì sao tôi lại không đi chứ? Nếu tôi đi, chẳng phải là đã không xảy ra chuyện gì rồi?

Cao Lỗ bị dọa bởi dáng vẻ của tôi, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi gặp được cứu tinh, cuối cùng cả người mềm nhũn, nất tối sầm, ngã trên mặt đất không còn biết gì nữa... Tôi không biết người đàn ông kia được khiêng tới bệnh viện từ khi nào, chỉ nghe giáo viên trong trường bàn tán rì rì, rằng ông ta tàn phế rồi. Đáng giận là sau khi trường học điều tra quá trình xảy ra sự việc, người đàn ông kia lại còn quay ra đổ vạ cho tôi, nói rằng sau buổi biểu diễn kết thúc tôi đã chủ động dụ dỗ ông ta ra phía sau hậu trường, ông ta cố gắng làm “công tác tư tưởng” cho tôi nhưng không thành công, sau khi tôi bị cự tuyệt, then quá hóa giận mà đánh ông ta.

Thầy Lý, ba nuôi của tôi tức giận vô cùng, nói rằng một đứa bé chỉ mới hơn mười tuổi thì làm sao có thể đánh một người đàn ông xuất thân là cầu thủ bóng rổ cao 1m8 đến mức tàn phế. Toàn là những lời nói vô căn cứ! Hơn nữa giáo viên và học sinh trong toàn trường đều biết rõ Nhan Tứ Nguyệt là một học sinh có biểu hiện xuất sắc toàn diện, làm sao có thể chủ động đi dụ dỗ giáo viên, quá vô lý!

Kỳ thật các giáo viên, bao gồm cả lãnh đạo của trường cũng không tin, bởi vì người đàn ông kia đã có tiền án làm lớn bụng của nữ sinh từ trước, lần này

chắc chắn là lặp lại trò cũ rồi. Nhưng mà bối cảnh gia đình của ông ta lại tiếp tục phát huy tác dụng, sau khi việc này được báo lên trên bộ giáo dục, có mấy người đến đây làm bộ ghi chép, rồi chỉ mấy ngày sau tôi đã bị nhà trường cưỡng chế đuổi học.

Lý do là suy đồi đạo đức.

Tôi vốn là người bị hại, thế mà lại bị biến ngược thành suy đồi đạo đức.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Ký Ức Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (9)

Thầy Lý tức giận đến mức phải nhập viện ngay trong đêm đó. Các giáo viên thì đều bệnh vực kẻ yếu là tôi, các học sinh cũng đều cảm phần vô cùng. Hiệu trưởng cũng chẳng biết làm sao, nói là ý của cấp trên. Trong đêm đông lạnh giá đó, tôi ngồi trước giường bệnh của thầy Lý, cố gắng gạt nước mắt, lên tinh thần. Thầy Lý cười yếu ớt, còn an ủi ngược lại tôi, “Đừng sợ, ta không thể thắng chính, nhất định thầy sẽ đòi lại công bằng cho con.”

Bất kể là lúc riêng tư, hay là trong trường hoặc trong lớp, tôi và thầy Lý vẫn xưng hô với nhau là thầy trò. Nhưng mà ở trong lòng tôi, tôi đã sớm coi người đàn ông thành thật, phúc hậu, nhẫn chịu biết bao khổ cực này là ba tôi, trong trí tưởng tượng có hạn của tôi, ông giống như một chú lạc đà mang gánh nặng trên lưng, bước đi cô độc trong sa mạc mênh mông không bờ bến. Để có thể nuôi sống gia đình, ông đã mệt mỏi đến mức bệnh tật đầy người. Ấy thế mà ông vẫn tiếp tục tiến bước. Cả đời ông cần cù yên phận, không so đo với ai, cũng không tranh thủ cái gì, nhưng mà trên con người ông lại toát lên sự chính trực bẩm sinh, còn có một loại bản năng bảo vệ con cái. Trong đêm đông lạnh giá đó, ông vẫn nói với đứa bé của ông rằng: “Đừng sợ, có thầy ở đây, không có gì phải sợ cả.”

Thầy Lý chỉ ở trong bệnh viện mấy ngày rồi sốt ruột xuất viện. Không phải chỉ vì không muốn lãng phí tiền thuốc men, mà hơn thế nữa là ông muốn đòi lại sự công bằng cho con gái. Vì thế lúc vẫn còn ở bệnh viện, ông đã cãi nhau một trận lớn với Trình Tuyết Như.

Trình Tuyết Như nói: “Anh dựa vào cái gì mà giúp nó như thế, nó có phải là do anh sinh ra đâu, hiệu trưởng đã nói là do ý của cấp trên rồi, sao anh lại phải đi lấy trứng mà chọi với đá? Cuộc sống này vẫn còn chưa đủ khổ cực hay sao?”

Thầy Lý nói: “Đây không phải là vấn đề tôi có giúp con bé hay không, mà là vấn đề có liên quan đến trắng đen phải trái. Nếu mà cứ để chuyện này trôi qua như vậy, thế thì em bảo sau này con cái phải làm người ra sao? Phải đối diện với thế giới như thế nào? Tôi là giáo viên, nếu ngay cả tôi cũng không thể chứng minh thiện ác của thế giới cho con cái, vậy thì tôi còn có thể làm gương cho người khác thế nào được đây?”

Trình Tuyết Như nói: “Việc gì anh phải quan tâm nhiều như thế? Anh cũng đâu phải là người của tòa án hay cục cảnh sát, anh thì làm gì được những người đó đây? Huống chi con nóc kia vốn cũng chẳng đơn thuần như anh nghĩ, ai biết được nó làm những gì ở sau lưng chúng ta, nghe nói tác phong của mẹ nó khi còn sống cũng có vấn đề...”

“Trình Tuyết Như!” Thầy Lý giận tím mặt, đập mạnh lên ván giường, “Sao em có thể nói về con cái của mình như thế? Mặc dù con bé không phải do em sinh ra, nhưng mà con bé cũng là do mẹ nó sinh, mẹ con bé đã mất, còn chưa nói đến chuyện người chết cần được yên nghỉ, sao em lại có thể nói động đến một người đã chết? Tứ Nguyệt cũng chẳng làm sai cái gì, con bé chỉ bất hạnh hơn so với con gái của chúng ta, em không thông cảm cho nó, đã thế còn nói về mẹ con bé ở sau lưng nó, em có còn một chút nhân phẩm nào hay không?”

“Tôi làm sao? Tôi chỉ là một người thường, tôi chẳng vĩ đại giống như anh! Tôi không cần làm gương cho người khác! Tôi chỉ biết là thùng gạo đã sắp thấy đáy rồi, dầu ăn thì lại lên giá, tiền điện tháng này đã vượt chỉ tiêu, bếp lò trong nhà thì đã hỏng, học phí lớp múa của Phi Nhi cũng lại sắp phải đóng...”

Cuộc cãi vã dữ dội vọng đi rất xa trong hành lang bệnh viện vắng vẻ.

Tôi xách theo hộp đựng cơm, để mặc cho dòng nước mắt lạnh lẽo chảy tuột xuống hai gò má, không thể nhìn thấy rõ cái gì. Lúc tôi tới trời đang mưa, khi tôi rời bệnh viện mưa đã tạnh, tuyết rơi dày đặc vô cùng. Ngàn bông, vạn bông tuyết sạch trong bay mịt mù trong gió rét, buông xuống con đường vắng vẻ, trên ngọn cây thanh đồng[1] cũng đã đầy tuyết đọng.

[1] Cây thanh đồng: mọc ở vùng Trung bộ và Tây Nam bộ của Trung Quốc, được trồng làm cây bóng mát và cây cảnh.

Tôi không biết phải đi về nơi nào, nhìn xuống dấu chân của mình in trên mặt tuyết trong gió lạnh, cô độc quá. Cho đến khi tay chân của tôi đã đông cứng tới chết lặng, gần như không còn sức lực để mà đứng vững, tôi phát hiện ra mình đã đứng trước con ngõ cũ lụp xụp kia rồi. Ngôi nhà nhỏ mà tôi và mẹ từng sống vẫn còn đó. Ngôi nhà đã bị người nhà họ Mạc lấy về, không biết bây giờ ai đang ở.

Tôi ngẩng đầu nhìn sân phơi trên tầng hai, phía trên lan can cũng đã bị bao phủ bởi một lớp tuyết thật dày.

Trong không khí dày đặc mùi khói bếp. Cửa hàng ở mặt tiền tầng một đã đóng cửa, hóa ra gia đình thuê nó đã chuyển đi. Có mấy đứa bé đang đuổi bắt trong ngõ, không hề biết lạnh. Còn có tiếng quát tháo của người lớn và tiếng trẻ con nhà ai đang khóc vọng đi thật xa, chói tai vô cùng trong con ngõ tĩnh mịch. Bất chợt tôi hơi hoảng hốt, vì sao tôi lại đi tới nơi này?

Tôi cũng chẳng làm sai cái gì, tôi chỉ bất hạnh hơn so với người khác.

Buổi tối về nhà thì Phi Nhi đã ngủ. Mặc dù động tác của tôi đã rất nhẹ nhàng, thế nhưng vẫn khiến Phi Nhi thức giấc.

Phi Nhi trèo từ giường dưới lên, chen chung vào một chiếc chăn với tôi, trên người Phi Nhi rất ấm áp, tôi đã quen thuộc với mùi hương ngọt ngào đặc biệt trên người cô bé, cô bé ôm tôi, kề sát vào đầu tôi.

“Chị, em vừa nằm mơ thấy ác mộng.”

“Mơ thấy gì?”

“Mơ chị rời khỏi em. Chị, chị sẽ không rời khỏi em, đúng không?”

“Chị không rời khỏi em, nhưng mà Phi Nhi, em đã trưởng thành rồi, chúng ta đều đã trưởng thành.”

“Lớn lên thì nhất định phải xa nhau ư?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy thì em mong đừng lớn lên nữa.”

Phi Nhi vẫn được Trình Tuyết Như bao bọc rất tốt. Việc nhà cũng không cho con bé chạm vào, Trình Tuyết Như nói, con gái có một đôi tay đẹp thì sẽ biểu hiện lên sự giáo dục và nuôi dưỡng tốt của cô gái đó. Mà bà ấy lại chẳng hề để ý đến đôi bàn tay mỗi ngày tan học về nhà lấy gạo nấu cơm, ăn cơm xong rửa bát, dọn dẹp thớt đầy dầu mỡ trong bếp của tôi có thể trở nên thô ráp hay không. Cho dù là vào mùa đông rét căm căm, tôi cũng phải vươn đôi tay vào trong chậu nước lạnh buốt.

Buổi sáng mỗi ngày Phi Nhi đều dưỡng da bằng Olay dưới sự giám sát của mẹ, rằng khuôn mặt là thứ quan trọng nhất đối với con gái. Vào thời đó Olay là một loại mỹ phẩm dưỡng da rất đắt, ở trong mắt tôi, mấy chục đồng một lọ có muốn cũng không với được. Mà thứ tôi dùng chính là loại Uất Mị Tịnh dành cho trẻ em chỉ có vài đồng. Tôi cũng chẳng để ý, bởi vì đối với tôi mà nói, có một thứ còn quan trọng hơn cả khuôn mặt, đó chính là sinh tồn.

Tôi không để ý cũng là bởi vì tôi đã quen với sự phân biệt đối xử rõ rệt giữa tôi và Phi Nhi của Trình Tuyết Như. Ăn nhờ ở đậu vốn là như thế, tôi có nơi để ở đã là tốt lắm rồi, còn mong muốn cái gì? Còn hy vọng cái gì nữa? Tôi cũng chẳng làm sai cái gì, tôi chỉ bất hạnh hơn so với người khác.

Con gái hơn mười tuổi đã bắt đầu dậy thì, từ những đồ dùng sinh hoạt hàng ngày như khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, dầu gội, xà phòng tắm đến quần lót, áo lót và tất, nếu như dầu gội mà Phi Nhi dùng là Phiêu Nhu[1] thì tôi chỉ có thể sử dụng Phong Hoa[2] chỉ mấy đồng một lọ; còn áo trong hay là áo ngực, từ trước đến giờ đều là hàng vỉa hè hơn mười đồng một cái, mà Phi Nhi thì lại được mẹ dẫn đến công ty bách hóa để tự mình chọn lựa hàng hiệu; rồi cả những kỉ sinh lý hàng tháng, Phi Nhi vừa đến ngày là Trình Tuyết Như sẽ đun nước đường đỏ bổ máu, điều khí cho cô bé, còn tôi có đau bụng đến mức trần trọc trên giường cũng chẳng ai tới hỏi thăm. .

[1] Phiêu Nhu: dầu gội Rejoice.

[2] Phong Hoa: dầu gội Bee and flower.

Không chỉ như thế, Trình Tuyết Như còn phân biệt đối xử với việc bồi dưỡng con gái, mặc dù Phi Nhi cực kì chán nản bà cũng bắt ép con gái phải đi học múa, bà nói con gái đi học múa mới có khí chất; học múa còn chưa đủ, bà còn buộc con gái học đàn dương cầm, nói con gái biết chơi một, hai loại nhạc cụ thì mai sau sẽ không bị mất mặt trong các buổi xã giao. Vì thế Trình Tuyết Như đã gom góp số tiền dành dụm bao năm để mua đàn dương cầm cho con gái, tan học mỗi ngày, chuyện đầu tiên Phi Nhi làm chính là học đàn, nếu không sẽ không được ăn cơm.

Về phần tôi, đừng nói chạm vào đàn, chỉ đến gần thôi cũng không được phép.

“Cẩn thận một chút, cái đàn này đắt thế, làm hỏng rồi có bồi thường được không?” Mỗi lần tôi đi tới gần đàn dương cầm là Trình Tuyết Như sẽ luôn hét to khoa trương như thế.

Mà mục đích Trình Tuyết Như không tiếc tiền liếng để bồi dưỡng con gái chỉ có một, đó là muốn gả con gái vào một gia đình danh giá. Nói trắng ra chính là nhà có tiền. Bà muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, rằng con gái mà Trình Tuyết Như bà nuôi dưỡng, tương lai tuyệt đối sẽ không sinh sống trong một con ngõ nhỏ hẹp, bà cũng quyết không cho con gái giẫm theo lối cũ năm xưa của bà.

Điều này tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Bởi vì thứ mà Trình Tuyết Như hận nhất và không cam lòng nhất chính là khiến cho bản thân bà phải sinh sống trong một ngôi nhà tập thể bị bao phủ bởi đầy khói và dầu mỡ, đáng về của bà vốn cũng không như hiện giờ, ngược lại vào thời còn trẻ bà từng là một người đẹp có tiếng, tiếc rằng số mệnh không tốt, kén tới kén lui rồi gả cho một giáo sư nghèo, những tháng năm tuổi xuân tươi đẹp nhất trong cuộc đời bà lại bị hao phí trong nhà bếp.

Trình Tuyết Như có một người chị họ, không xinh đẹp bằng bà, vào những năm đầu thập niên tám mươi của thế kỉ trước đã gả sang nước Mĩ, nghe đâu bây giờ đang sống một cuộc sống của bà chủ tư bản giàu có ở bên kia. Mỗi lần Trình Tuyết Như tán gẫu chuyện gia đình với người cùng quê sẽ luôn mang người chị họ đó ra để nói, “Ồi, đúng là số mệnh xui xẻo mà, đúng là số mệnh xui xẻo.”

Đương nhiên, Trình Tuyết Như còn có một mục đích khác khi tận sức kéo xa khoảng cách giữa tôi và Phi Nhi, đó là muốn chứng minh đưa con gái xuất

thân trong sạch của bà hoàn toàn khác biệt với đứa con gái xuất thân không trong sạch. Ở trong mắt của bà, đương nhiên đứa con gái xuất thân không trong sạch chính là tôi. Bà sẽ phô bày điều này qua những ánh mắt nhìn tôi khinh bỉ mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Ký Ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (10)

Nhất là sau cái lần thiếu chút nữa bị hãm hại đó, sự khinh bỉ lại càng hiện rõ hơn trên khuôn mặt của bà. Mặc dù cuối cùng sự việc cũng có một kết quả tốt đẹp, dưới sự bôn ba của thầy Lý tới khắp các giáo viên và học sinh trong trường nhằm kí chung một lá đơn, tên lưu manh họ Hoàng đã bị trừng phạt, bị bộ giáo dục thanh lý ra khỏi đội ngũ giáo viên, còn chuyển giao cho cơ quan tư pháp, có điều thanh danh của tôi cũng đã trở nên xấu xí hơn qua những lời thổi phồng vô tình hoặc là cố ý của Trình Tuyết Như.

Khi tan học, tôi thường xuyên nghe bà nói với những người cùng quê: “Ôi chao, Phi Nhi nhà tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ như thế cả, lúc nào chẳng chăm chỉ học hành, ngay đi học chung đường với bạn nam, tan học về nhà cũng đều nói với tôi, quyết không bao giờ làm ra những chuyện như thế... Có mặt trình không ai mà biết, không phải bác sĩ thì làm sao kiểm tra được... Ôi chao, xã hội bây giờ coi mở quá rồi, chẳng ai quản nổi, nó có phỉnh bưng cũng có ai làm được gì...”

Có một lần tôi và Phi Nhi cùng nhau tan học về nhà, nghe thấy Trình Tuyết Như nói đông nói tây ngoài cửa ngõ, Phi Nhi luôn ngoan ngoãn mà lúc đó cũng nhìn mẹ tức giận: “Chị của con không phải là người như thế! Mẹ không được nói chị như vậy!”

“Ôi trời con nhóc chết tiệt kia, tao đã nói gì nào, tao nói gì sai chắc.”

“Mẹ còn nói! Nếu một ngày nào đó con bị người ta làm phỉnh bưng, mẹ có còn đi rêu rao khắp nơi thế này không?”

Trình Tuyết Như bị hỏi vặn như thế, tức giận thiếu chút nữa đã cho một bạt tay.

Buổi tối Phi Nhi kể lại chuyện cho ba, thầy Lý rất tức giận, nghiêm khắc phê bình Trình Tuyết Như, “Sao em có thể bôi xấu thanh danh của Tứ Nguyệt bên ngoài như thế? Nếu người xảy ra chuyện đó là Phương Phi, em có còn rêu rao khắp nơi vậy không? Tại sao ngay cả chút cảm thông tôi thiếu em cũng không có thể?” Trình Tuyết Như tự biết đuối lý, đáp lời: “Phương Phi nhà chúng ta sẽ không bao giờ làm ra những chuyện như vậy.”

Thầy Lý hừ một tiếng, “Em cho rằng đứa con gái Phương Phi của mình nhất định sẽ có tương lai hơn Tứ Nguyệt? Em quá tự cho là đúng đấy!” Nói xong thầy Lý đưa Trình Tuyết Như xem một tờ giấy thông báo, “Tự mình xem đi, Tứ Nguyệt đã được đại học F tuyển rồi! Mà Phi Nhi của chúng ta thì ngay lớp chuyên cũng churatum vào nổi, nếu không tự học cho chăm chỉ, đại học hạng ba cũng chưa chắc nó đã đỗ được đâu!”

Trình Tuyết Như bỗng chốc như bị người ta cho một tát tay, ngơ ngàng nhìn chồng.

“Nhìn tôi làm gì, không tin à?” Thầy Lý lạnh lùng liếc mắt nhìn Trình Tuyết Như, tiếp tục nói, “Vẫn còn có chuyện em không biết, Tứ Nguyệt đạt điểm tuyệt đối vào đại học, hôm nay cũng đăng báo rồi, bài văn vừa xuất hiện đã có phóng viên tòa soạn đến phỏng vấn, không chỉ đại học F, mấy trường đại học ở Bắc Kinh cũng đã ngỏ ý chào đón Tứ Nguyệt nhập học, em không ngờ phải không? Ngay cả tôi cũng không thể ngờ Tứ Nguyệt tôi dạy lại giỏi giang như thế, nó là học trò ưu tú nhất trong đời của tôi, tôi cảm thấy tự hào về nó!”

Nói xong thầy Lý chuyển ánh mắt nhìn về phía tôi, “Tứ Nguyệt, nếu ba mẹ con ở tuổi vàng có biết, nhất định cũng sẽ rất kiêu ngạo, con đã không khiến ba mẹ con thất vọng. Con không hề kém cỏi so với bất kì ai, ngược lại, con là người ưu tú nhất.”

Nước mắt tràn khỏi hốc mắt.

Tôi không thể kìm được những giọt nước mắt đó, run rẩy không nói thành lời.

Thầy Lý lấy lại tờ giấy thông báo từ tay Trình Tuyết Như còn đang ngậy người, nhét vào tay tôi, vuốt đầu tôi nói: “Con à, mặc dù con gặp bất hạnh, thế nhưng con rất kiên cường, mùa thu tới con sẽ vào đại học, con đã trưởng thành thật rồi. Thầy không còn lời nào nữa, chỉ muốn nói với con, bất kể con đã trải qua điều gì, nhất định phải học cách yêu thương, đừng bao giờ để cho bản thân mình oán hận. Tình yêu có thể mang đến hạnh phúc cho mình và cho mọi người, mà oán hận, lại chỉ có thể kéo người ta xuống địa ngục. Khi có thể yêu thương thì đừng oán hận. Hãy nhớ kĩ.”

Lấy độ tuổi của tôi lúc đó, có lẽ vẫn chưa thể hiểu hết được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của thầy Lý, nhưng mà sự khoan dung, lương thiện của thầy Lý thì đã thật sự cảm hóa đến tôi, theo sự tăng dần của độ tuổi, tôi không còn oán hận như trước nữa. Bất kể Trình Tuyết Như đối đãi với tôi như thế nào thì ngoài thầy Lý vẫn còn Phương Phi thật lòng với tôi, con bé thường lên đưa tiền tiêu vặt tiết kiệm được cho tôi, giúp tôi làm việc mỗi khi mẹ không có nhà, mùa đông tay của tôi bị nứt nẻ, mỗi lần ra khỏi nhà con bé đều đưa găng tay cho tôi đeo, hoặc là dùng tiền của mình để mua kem chống nẻ bôi tay cho tôi, vào những lúc tôi bị đau bụng kinh đến chết đi sống lại, con bé đều rung rung xoa bụng cho tôi, hoặc là lên học trộm cách nấu nước đường đo cho tôi uống. Có lần còn bị phỏng tay do vụng về, tôi tự trách lẫn, hỏi con bé có đau không, ngược lại con bé còn nói: “Chị, so sánh với nỗi đau của chị, sự đau đớn của em căn bản chẳng là gì.”

Lúc đó tôi mới biết Phương Phi không hề đơn thuần như tôi nghĩ. Kì thật con bé không ngốc, con bé chỉ tỏ ra đơn thuần, tâm tư của con bé cũng mềm

mọi giống như là mái tóc, hết sức tinh tế.

Hơn nữa Phương Phi trưởng thành sớm hơn tôi. Không biết bắt đầu từ khi nào, con bé đã có bí mật. Phi Nhi chia sẻ bí mật đó với tôi, con bé thầm mến một bạn nam trong trường. Mỗi tối con bé đều chui vào cùng vào một chỗ, nói chuyện với tôi về người bạn nam mà con bé thích, Phi Nhi cực kì muốn thổ lộ với bạn nam kia, thế nhưng vẫn không đủ can đảm. Tôi cố vũ con bé viết thư cho bạn nam đó. Phi Nhi thuận miệng nói: “Chị viết thay cho em đi.”

Lá thư đầu tiên gửi đi, bạn nam kia đã chủ động tìm Phi Nhi, hỏi lá thư có phải do con bé viết không. Phi Nhi không dám nói không phải con bé viết. Bởi vì bạn nam đó đã nói: “Bạn giỏi thật đấy.”

Giữa hai người bắt đầu như thế nào tôi không biết, dù sao từ đầu tới cuối, tôi đã viết thay Phi Nhi không dưới hai mươi lá thư, mỗi cuối tuần con bé đi học múa, kì thật đều là đi hẹn hò với bạn nam kia.

Phi Nhi chẳng hề sợ bị Trình Tuyết Như phát hiện, bởi vì con bé biết tôi sẽ giữ bí mật cho con bé. Nhưng mà tôi rất lo sẽ ảnh hưởng tới việc học của Phi Nhi, con bé lại nói: “Chị, em không xuất sắc như chị, cho dù có bốn chân em cũng không đuổi kịp chị, mẹ liều mạng bỏ công sức trên người em, kỳ thật cũng là bởi vì trong lòng mẹ hiểu rõ em thua kém chị, bất kể là mặt nào em cũng đều thua kém chị, mẹ không cam lòng, cho nên mới bồi dưỡng em tới mức mất lý trí như thế.”

Tôi á khẩu không trả lời được, lại càng thêm tin Phi Nhi đã “trưởng thành” vượt qua tôi rồi. Do chuyện yêu đương, con bé thi vào đại học không tốt, vì thế tôi tự trách vô cùng, con bé còn an ủi ngược lại tôi, “Mọi việc đều có được có mất, nếu em đã có được tình yêu mong muốn, vậy thì chắc chắn sẽ phải mất đi thứ gì đó, Thượng đế luôn luôn công bằng”

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi, thầy Lý gọi điện thoại đến ký túc xá nữ tôi ở, muốn tôi về nhà ăn tối, rằng muốn chúc mừng sinh nhật tôi, nói Phi Nhi cũng đã về, đang chờ tôi ở nhà.

Mặc dù học đại học trong cùng một thành phố nhưng thời gian tôi và Phi Nhi gặp mặt nhau cũng không nhiều, tôi thì vừa bận học tập, vừa bận đi dạy gia sư, mà Phi Nhi thì cũng bận yêu đương. Mỗi lần nhìn thấy con bé, khuôn mặt con bé luôn luôn hồng hào đầy sức sống, toát ra một loại hơi thở của tuổi trẻ, tôi nghĩ đó hẳn là đã chìm trong tình yêu rồi.

Vào tháng thứ hai sau khi vào đại học, Phi Nhi chia tay với người bạn nam thời trung học kia, đại học là một cánh cửa, mở ra một thế giới chưa hề được biết đến, tất cả đều mới lạ như thế. “Quá ấu trĩ!” Con bé đã đánh giá về mối tình đầu như thế, hoặc có lẽ là đánh giá chính bản thân mình. Tựa như con tằm bị trói buộc trong mùa đông đang đông, đợi chờ xuân về để phá kén, hóa thành bướm bướm, Phương Phi thoát ra khỏi sự quản giáo của mẹ, vội vã muốn hít thở bầu không khí tươi mới.

“Chị, sao chị không yêu đương?” Phi Nhi luôn cho rằng tình yêu là dấu mốc quan trọng của sự trưởng thành. Tôi thường cười cười, “Chị làm gì có thời gian.”

Đối với tôi mà nói, tình yêu là một thứ đồ vật xa xỉ, trong tình huống trước mắt này, tôi thật sự không thể hưởng thụ nó. Vào mỗi cuối tuần tôi còn phải chạy đua qua mấy tuyến xe bus để đi dạy gia sư. Tôi cảm thấy, sống dựa vào sức của chính mình mới là dấu mốc của trưởng thành, hiển nhiên điều này lại khác với cách hiểu của Phi Nhi. Đương nhiên, chút xíu đó không hề ảnh hưởng tới tình cảm nương tựa lẫn nhau giữa chúng tôi.

Mỗi lần Phi Nhi đến thăm tôi, tôi đều dùng bếp điện nấu mì cho con bé trong ký túc xá. Và còn không được để cho người quản lý ký túc phát hiện, bởi vì ký túc xá cấm sử dụng bếp điện.

Buổi tối tôi sẽ cùng đi xem phim với con bé. Xem phim xong con bé thường quần quýt đòi tôi mua xôi thịt dê ngoài cổng trường, con đường trở về ký túc xá rất dài, dưới đèn đường có rất nhiều bướm bướm tụ tập, Phi Nhi kéo cánh tay tôi một cách thân mật, vừa ăn xôi thịt dê vừa nhìn bướm bướm nói: “Chị, em rất hạnh phúc.”

Vào lúc đó, tôi không nhớ rõ trong mắt có nước mắt hay không.

Chỉ cảm thấy hốc mắt nóng bừng.

Dù cho mình có không được hạnh phúc, nhưng mà mình lại có thể khiến cho người mình yêu quý hạnh phúc, đó cũng chính là một thứ hạnh phúc của mình. Phi Nhi là người mà tôi yêu quý. Vì thế tôi nói với con bé: “Chị cũng rất hạnh phúc.”

Phi Nhi không biết, kỳ thật tôi cũng từng rung động.

Đó là khi tôi mới vào đại học, có một lần, tôi tới gặp một gia đình muốn dạy gia sư tại nhà. Nhìn thấy mục tin đăng trên tờ báo, tôi liền gọi điện thoại tới, nhắc máy là một người đàn ông, người đó đang tìm giáo viên ngữ văn cho đứa con gái chín tuổi. Nghe giọng hẳn là một người rất điềm đạm, người đó hẹn gặp tôi lúc ba giờ chiều. Vừa tiến vào tiểu khu yên tĩnh rợp bóng cây, tôi đã biết gia đình này không thuộc tầng lớp phổ thông. Đây là một khu biệt thự. Tôi tìm được ngôi biệt thự màu trắng đó, nhấn chuông cửa. Đầu tiên có một bác gái hơn bốn mươi tuổi ra đón tiếp tôi, qua một lát, một người đàn ông ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi đi xuống phòng khách từ trên cầu thang tròn.

Người đó vừa cài lại khuy áo của bộ đồ tây, vừa nhìn tôi, đánh giá từ trên xuống dưới.

Trên mặt là biểu cảm lười biếng và thờ ơ.

Mà bước chân thì lại chậm hơn nửa nhịp rõ ràng.

Sau đó ông ấy mỉm cười với tôi, “Nhan tiểu thư đúng không?”

Nhớ ngày đó tôi mặc một chiếc áo len xanh lá tự đan. Bên trong là chiếc váy ngắn thêu hoa hồng đỏ, tôi thật sự không mua nổi thứ này, là do mua về cùng bạn chung phòng ký túc từ một khu chợ đồ cũ. Trên chân là đôi giày vải thêu hoa mấy đồng. Khoác một chiếc túi mây già rề. Tôi nghĩ quần áo của tôi không phù hợp với ngôi nhà xa hoa của người đó, cho nên càng trở nên mất tự nhiên hơn, xoa tay ngượng ngùng cười với ông ấy, ngay cả chào hỏi cũng không biết như thế nào.

Khi người đàn ông đó đi tới trước mặt tôi, tôi thấy người đó nhìn chăm chăm tôi, khuôn mặt vẫn luôn mang theo nụ cười ấm áp. Lúc ngồi xuống nói chuyện, thỉnh thoảng tôi cũng liếc nhìn ông ấy, phát hiện đó là một người đàn ông rất dễ nhìn, mắt một mí, vẻ mặt hiền lành, khi cười luôn khiến cho người ta có cảm giác an tâm. Sau đó tôi gặp con gái của ông ấy, mặc một chiếc váy ngắn màu xanh ngọc, dáng dấp rất xinh xắn, giống như búp bê. Đứa bé rất yên lặng, cũng rất có giáo dục, một mực ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chúng tôi nghe người lớn trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Ký Ức Dạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (11)

“Con bé sinh ra ở nước ngoài, không biết nói tiếng Trung, tôi muốn cho con bé được học thứ tiếng Trung chính thống.” Khi nói về con gái, khuôn mặt của Dung tiên sinh tràn ngập sự yêu thương.

Đúng rồi, ông ấy họ Dung, tên là Dung Niệm Sâm. Con gái ông ấy có tên tiếng Pháp là Sophie. Hóa ra cô bé sinh ra ở Pháp, cô bé cũng sử dụng tiếng Pháp để nói chuyện với ba.

Tôi không biết người khác nghe tiếng Pháp có cảm giác gì, tôi cảm thấy tiếng Pháp rất êm tai, nhất là khi được nói ra bởi chất giọng trong trẻo sạch sẽ của trẻ nhỏ thì lại càng dễ nghe hơn nữa. Có thể do trò chuyện đã quen, bản tính trẻ con của Sophie bộc lộ dần dần, tự nhiên ngồi trên đầu gối của ba mình. Cô bé ôm cổ ba, ghé vào bên tai ba nói thầm, Dung tiên sinh thì cười cười gật đầu rồi vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Tôi cảm thấy trong ngực như có âm thanh vỗ vụn rất nhỏ.

Rất nhiều năm trước, tôi cũng ngồi trên đầu gối của bác trai, làm nũng ở trong lòng ông như thế này. Bác trai là một người từ ái, và cũng là một người tao nhã thanh cao, trên người ông có một loại hơi thở đặc biệt khiến cho người ta thoải mái vô cùng. Mỗi lần bác trai đến thăm chúng tôi, lúc nào tôi cũng quần quýt trò chuyện lưu lú với ông, mà bất kể tôi nói cái gì, bác trai luôn mỉm cười nhìn tôi, thỉnh thoảng lại nựng lên má tôi... Chuyện đã lâu lắm rồi, thật sự đã lâu lắm, lâu đến mức tựa như đã là chuyện của kiếp trước.

“Cô làm sao vậy, không khỏe à?” Dung tiên sinh phát hiện ra sự khác thường của tôi. Tôi che giấu sự ngượng ngùng của mình, cười cười, “Tôi đang đoán hai người đang nói gì.”

Dung tiên sinh cũng cười, “Ồ, chúng tôi đang nói về cô, Sophie nói cô rất giống tiên nữ.”

Khuôn mặt của tôi bỗng chốc trở nên đỏ bừng.

Ánh mắt của ông dừng lại trên khuôn mặt tôi, “Cô thật sự rất đẹp.”

“Cảm ơn.” Tôi càng ngượng.

“Ở lại ăn cơm nhé, giao lưu với con bé trước rồi dạy nó là được rồi.” Dung tiên sinh buông con gái, giọng điệu lại cực kì hiền lành, “Vừa đúng lúc tôi không có việc, có thể cùng ăn với hai người.”

Kỳ thật sau này tôi mới biết, vì cớ ngăn với chúng tôi mà Dung tiên sinh đã khước từ buổi tiệc thương mại hôm đó. Ông nói ông muốn trò chuyện với tôi nhiều thêm đôi chút.

Chúng tôi bắt đầu như thế. Kỳ thật cũng không thể nói bắt đầu hay kết thúc, bởi vì tôi chưa bao giờ đồng ý với ông cái gì, ông cũng chưa bao giờ cho tôi hứa hẹn. Tôi chỉ rất thích cái cảm giác ở bên cạnh ông, sự bao dung và hàm dưỡng đặc biệt của một người đàn ông trưởng thành trên người ông khiến cho tôi có cảm giác như đã từng quen biết, tôi không muốn suy nghĩ nguyên nhân vì sao, trong tiềm thức cũng cự tuyệt suy nghĩ của chính mình.

Kỳ thật ông rất bận, có khi đi xa mười ngày nửa tháng cũng chẳng thấy người.

Nhưng chỉ cần ở trong thành phố này, mỗi tuần ông đều dành thời gian đến trường học đón tôi, cùng nhau đi ăn hoặc đi uống cà phê. Lúc mới đầu còn mang theo Sophie, cũng không biết bắt đầu từ khi nào mà ông đã tới đây một mình. Hơn nửa lần nào cũng tặng quà cho tôi, tôi từ chối mấy lần, ông không còn miễn cưỡng tôi nữa. Không phải tôi thận trọng, mà là tôi cảm thấy vẫn chưa đạt tới mức độ kia với ông.

Sau một lần say rượu, ông hôn tôi.

Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi, tôi nghĩ ông đang thăm dò tôi.

Kỹ thuật hôn của ông thành thạo vô cùng, thậm chí có thể nói trên cả cao siêu, dịu dàng mà nồng nhiệt. Mặc dù không có suy nghĩ hòa theo ông, tôi cũng chẳng thể nào cự tuyệt. Ông chính là một người như thế, ông chưa bao giờ cố ý đòi hỏi tôi cái gì, nhưng ông luôn luôn có cách khiến cho tôi không thể cự tuyệt, ông rất kiên nhẫn, có lẽ cũng rất tự tin. Sự tự tin của ông cũng giống như sự ảm áp, dịu dàng của ông, được quyết định bởi thân phận đặc biệt cũng như lối sống của ông. Tôi không biết khi làm việc ông ra sao, nhưng khi ở cùng tôi, mỗi một cử động hay ngữ điệu trò chuyện của ông đều mang theo sự lười biếng thanh nhàn, vẻ mặt không nói lớn cười to, cũng không dồn hết tâm trí.

Hơn nữa ông rất hiểu cách tôn trọng người khác, khi trò chuyện với ông, ánh mắt của ông luôn chuyên chú nhìn thẳng đối phương, không hề có một chút vênh vào tự đại. Ông uyên bác, tri thức rộng, cái gì cũng có thể nói đỉnh đặc, nhưng mà rất hiếm khi ông kể về chuyện riêng tư của ông. Tôi chỉ biết ông là một nhà kinh doanh, phần lớn thời gian đều bay tới khắp nơi trên thế giới, vợ ông là người Pháp gốc Hồng Kông, bây giờ là một diễn viên ca kịch rất nổi tiếng ở Pháp. Bởi vì vợ ông không muốn đến Trung Quốc, cũng không muốn cho con gái học tiếng Trung khiến cho Dung tiên sinh rất phản cảm, chuyện hôn nhân rơi vào bế tắc, hai bên tranh chấp quyền nuôi nấng Sophie đã được hai năm. Sau một lần cãi cọ, Dung kiên quyết mang Sophie trở lại Trung Quốc, đồng thời bỏ quốc tịch Pháp của Sophie, nhập quốc tịch Trung Quốc.

“Vợ tôi đã kiện tôi ở Pháp rồi.” Dung cười khỏ nói.

Tôi không nói ra cách nhìn nhận của mình về cuộc sống gia đình nhìn như bình tĩnh, nhưng kỳ thực lại tranh đấu kịch liệt của ông, bởi vì tôi không có tư cách. Chỉ là tôi có một chút đồng cảm với người đàn ông này, tuy rằng dáng vẻ của ông bất phàm, khi nhìn giống như hậu duệ của một quý tộc, thật ra ông rất mệt mỏi. Hôn nhân khiến cho ông mệt mỏi, chuyện làm ăn cũng khiến ông mệt mỏi. Ông dùng một nụ hôn sâu để thăm dò tôi, tôi không cự tuyệt, nhưng không có nghĩa là có thể tiến thêm một bước.

Ông có chút bất lực hỏi: “Có phải do tôi không đủ xuất sắc hay không?”

Tôi biết không phải do nguyên nhân này, nhưng tôi có thể khẳng định, tôi sẽ không tiến thêm với ông. Không chỉ bởi vì ông là một người đã có vợ. Tôi luôn cảm thấy, ở tận sâu trong lòng tôi vẫn mãi tồn tại một khoảng trống, nhất định để giữ lại cho ai đó, nhưng không phải cho ông. Tôi không thể nói ra lý do rõ ràng, chỉ là một loại trực giác như thật như giả, không phải ông, nhất định không phải ông.

Sau nhiều lần tôi từ chối lời mời của ông, ông dần dần hiểu ra điều gì đó, cho rằng tôi để ý đến cuộc hôn nhân của ông. Vì thế vào một hôm, ông gọi điện thoại cho tôi, “Chờ tôi giải quyết xong, tôi sẽ lại tới tìm em.”

Tôi biết ông muốn giải quyết điều gì. Tôi không hề vui mừng vì điều đó, lại càng không nói tới chờ đợi, bởi vì tôi hiểu rõ khoảng cách giữa tôi và ông, thỉnh thoảng chúng tôi có thể ôm hôn, cũng có thể rất khách sáo, gặp mặt nói chuyện tiết trời, nhưng mà hoàn cảnh sống khác biệt đã khiến linh hồn của chúng tôi không thể nào cộng hưởng, ông không phải là người trong số mệnh của tôi.

Tôi chưa từng kể chuyện này với Phi Nhi.

Không phải là tôi không muốn “chia sẻ” với con bé, mà bởi tôi sinh ra đã là một người không thích dộc bầu tâm sự. Hơn nữa tôi cũng không cảm thấy chuyện giữa tôi và Dung có gì để chia sẻ với người khác. Ước chừng đã nửa năm tôi không còn liên lạc gì với Dung. Tôi nghĩ có lẽ chuyện hôn nhân của ông có chút khó giải quyết, khóa học tiếng Trung của Sophie tôi dạy đã sớm ngừng, cô bé đáng thương, vô tội đã trở thành lợi thế tranh đoạt của người lớn.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của tôi này, tôi trở về nhà thấy Lý ăn cơm, vừa vào cửa Phi Nhi đã cười hi hi thần bí đưa cho tôi một hộp quà lớn được gói lộng lẫy tinh xảo. Tôi tưởng con bé tặng quà cho tôi, con bé nói không phải.

“Không biết là ai tặng nhỉ, sáng sớm đã nhấn chuông cửa rồi.” Trình Tuyết Như bung một đĩa cá từ phòng bếp ra, thầy Lý nhanh chóng nhận lấy đặt lên bàn.

Từ khi thi vào đại học F, chỉ tiêu của tôi đã độc lập trên cơ bản, thái độ của Trình Tuyết Như đối với tôi cũng tốt hơn một chút, ít nhất cũng không xem thường tôi vô cớ. Có khi còn chủ động nói chuyện với tôi. Không thể ngờ rằng bà ấy lại chuẩn bị bữa cơm sinh nhật cho tôi, khiến cho tôi vừa mừng vừa sợ.

“Mở nhanh đi! Mở nhanh đi! Xem xem bên trong là thứ gì!” Phi Nhi vội vã thúc giục tôi.

Tôi nghi ngờ tháo sợi dây sa tanh thắt nơ con bướm, khi nắp hộp được mở ra, chỉ cảm thấy trước mắt là một màu trắng chói lòa, may mắn không phải bom, là một chiếc váy lễ phục. Kiểu dáng rất đơn giản, rất thiếu nữ. Tơ lụa màu trắng, mềm mại, mỏng như cánh ve, trên cổ áo và thắt lưng nạm đầy ngọc trai và đá quý.

Mọi người há hốc mồm.

Phi Nhi giơ chiếc váy lên cao, miệng lớn có thể nhét được một quả lê.

“Chị, váy công chúa kia.”

“Ai tặng?” Trình Tuyết Như ngượng ngùng hỏi.

Phản ứng đầu tiên của tôi là Dung, nhưng lại không thể khẳng định, chúng tôi không liên lạc với nhau đã nửa năm, sao đột nhiên ông lại tặng quà cho tôi? Hơn nữa, làm sao ông biết được hôm nay là sinh nhật tôi? Trong ấn tượng, tôi chưa từng kể với ông về bất kể chuyện gì của tôi, bao gồm cả địa chỉ. Có

điều lấy năng lực của ông, hình như việc này cũng không phải việc khó.

“Chị, chị yêu đương!” Phi Nhi cầm váy, so tới so lui trên người tôi, vẻ mặt hăng hái tỏa sáng.

Tôi nói quanh co: “Chị cũng không biết ai tặng.”

“Gạt người! Chiếc váy xinh đẹp quý giá như thế, nhất định là người chị quen tặng!”

“Nhưng chị thật sự không biết ai tặng mà.”

“Có thiệp này.” Trình Tuyết Như lấy ở trong hộp ra một chiếc thiệp hồng nhạt. Tôi vội vã tới cầm, vừa mở ra đã có một mùi hương rất ưu nhã, mặt trên chỉ có một hàng chữ: chúc mừng, em đã trưởng thành.

Tôi ôm hộp, quay trở về ký túc với đầy nghi vấn.

Gian phòng chật ních người vây quanh ngắm nghía chiếc váy trắng. Ríu ra ríu rít, hỏi cái này hỏi cái kia, mà tôi lại chẳng thể trả lời. Bởi vì tôi thật sự không biết ai tặng, ít nhất là không thể khẳng định.

Hiển nhiên, đây là một món quá trưởng thành quý giá.

Đối với một cô gái, mười tám tuổi là đã chính thức trưởng thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Ký Ưc Đạo Chơi Trong Vườn- Tứ Nguyệt (12)

“Tứ Nguyệt, cậu có chắc cậu không biết ai tặng không?” Lời này là do Diêu Văn Tịch ngủ ở giường trên nói, cậu ấy là sếp của phòng ngủ, tính cách hào sảng, thích nhất là lẩn lộn, xưng anh gọi em với đám con trai. Bành Ly phòng bên cạnh thường hay nói đùa: “Mỗi lần tình cờ gặp Diêu Văn Tịch ở nhà tắm, nghe thấy cái giọng oang oang của cậu ta là mình lại cứ tưởng mình đi nhầm phòng, Diêu Văn Tịch, cậu nên sang nhà tắm nam đi.”

“Đi thì cậu đi mới đúng chứ, cậu không thấy bộ ngực của tôi à, của các cậu có lớn được như của tôi không? Tôi đến nhà tắm nam... Ồ, nếu tôi sang bên đó tắm... Ày dà, thế các cậu sẽ là cái dạng gì đây?”

Lúc ấy đang ăn sáng ở căn tin trường học, mấy người chúng tôi ngồi một bàn, nghe vậy cả đám cười ngặt nghẽo, thiếu chút nữa nghẹn chết vì bánh bao. Lý Mộng Nghiêu thành thật nhất bỗng chen lời: “Mình thấy, nếu cậu sang bên nhà tắm nam, bọn họ sẽ thiệt thòi hơn cậu.”

Tất cả chúng tôi đồng thanh hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì, bởi vì bọn họ nhiều người như thế mà chỉ nhìn thấy mỗi ngực của Diêu Văn Tịch, thế mà một mình Diêu Văn Tịch cậu lại có thể nhìn thấy nhiều... của nam sinh như vậy...” Lý Mộng Nghiêu nghẹn đỏ mặt, không biết nói tiếp như thế nào, sau “của nam sinh như vậy” thì không chịu nổi nữa liền thốt ra, “nhiều ngực.”

“Phi” một tiếng, cả bàn cười sặc sụa tập thể. Lúc ấy khuôn mặt của Diêu Văn Tịch đã đen sì, chỉ thẳng vào Lý Mộng Nghiêu tuôn ra, “Cậu, cậu, cậu đã nhìn thấy đàn ông có ngực rồi hả...”

Sau này tiết mục nhỏ này được truyền ra khắp khoa, sôi nổi một thời gian. Bởi vậy mà Lý Mộng Nghiêu đã trở thành danh nhân ở trong khoa, có một lần lên lớp, Lý Mộng Nghiêu đến muộn, không có chỗ ngồi, một nam sinh bên cạnh nhận ra cô ấy, ưỡn ngực lên trêu đùa, “Này, cậu xem ngực của mình lớn hơn hay là của Diêu Văn Tịch lớn hơn? Cậu trả lời xong mình sẽ nhường lại chỗ ngồi này cho cậu.”

Kết quả là mọi người cười ầm, Lý Mộng Nghiêu lúc ấy bị trêu tức đến phát khóc, một màn này vừa vặn bị phó giáo sư Diệp Xuân Thu nhìn thấy, kiên quyết dạy dỗ nam sinh kia tại trận, Lý Mộng Nghiêu xấu hổ gặp mọi người, không dám đi học cả mấy ngày. Cho nên từ đó về sau cô ấy rất ít khi phát biểu ý kiến, tính cách vốn đã hướng nội lại càng không thường nói chuyện hơn, ngày nào cũng chỉ tập trung học hành, là nữ sinh chăm chỉ nhất trong phòng ký túc. Quan hệ của tôi với cô ấy tốt lắm, bởi vậy thật hiếm khi cô ấy phát biểu ý kiến về món quà của tôi, đoán nói: “Nhất định do một bạn nam thăm đến cậu tặng, Tứ Nguyệt, số cậu đào hoa thật đấy.”

“Không thể nào!” Ngủ ở giường trên Lý Mộng Nghiêu là Đới Phi Phi, cô ấy là người nơi này, gia cảnh tốt lắm, rất thích mua sắm quần áo, là nữ sinh thời thượng nhất trong ký túc xá của chúng tôi, bởi vậy nên cô ấy rất có ánh mắt nhìn quần áo, “Váy này đắt lắm, là một nhãn hiệu ở bên Anh, tuyệt đối không phải thứ sinh viên nghèo có thể mua tặng, khả năng này có thể bị loại trừ.”

Tôi cũng đồng ý với cách nhìn này, tôi biết ở đại học F có rất nhiều nam sinh bày tỏ mến mộ với tôi, nhưng quả thật là không ai có thực lực như thế. Nếu mà là Dung tặng, vì sao không để lại tên?

Ồn ào tới tận lúc tắt đèn, trong phòng mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tôi nằm trần trọc trên giường, làm thế nào cũng không thể ngủ được. Ước chừng đến rạng sáng, cuối cùng tôi cũng không chịu nổi mệt mỏi mà thiếp đi, như thể vừa mới chợp mắt, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên chói tai. Đợi Phi Phi ở gần điện thoại nhất, cầu nhàu nhác máy không kiên nhẫn. “Tứ Nguyệt, của cậu.” Tôi nửa tỉnh nửa mê nghe cô ấy gọi tên tôi. Tôi xoa mắt, sợ đánh thức những người khác, trên thực tế đã ảnh hưởng tới các cậu ấy rồi, tôi biết mấy người đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

“Nhan, là tôi.” Quả nhiên là giọng của Dung.

“Chuyện gì thế?”

“Em có thể xuống đây không? Tôi vừa xuống máy bay, rất muốn gặp em.”

“Ngày mai đi, bây giờ đã khuya lắm rồi.”

“Không, nhất định tôi phải gặp em ngay bây giờ.”

“Đã khuya rồi, em ra ngoài không tiện.”

“Tôi ở ngay cổng trường của em.”

“Dung tiên sinh, thật sự không được.”

“Mặc kệ, tôi muốn gặp em!” Giọng nói của Dung lộ ra chút ngang ngược.

Tôi cũng hơi giận, “Nếu em không tới thì sao?”

Ông đáp: “Cứ cách năm phút tôi sẽ lại gọi điện thoại tới.”

Chẳng có cách nào, tôi chỉ có thể sờ soạng mặc quần áo. Lý Mộng Nghiêu lập tức bật đèn cho tôi, Diêu Văn Tịch đưa tôi một cái đèn pin, muốn tôi xuống dưới cẩn thận một chút. Tôi thấy rất áy náy vì đã đánh thức các cậu ấy, Lý Mộng Nghiêu nói: “Không sao, cuối cùng thì hoàng tử cũng đã xuất hiện, bọn mình chờ mong đấy!” Đợi Phi Phi hỏi: “Có cần mặc chiếc váy kia không?”

Rõ ràng các cậu ấy đều cho rằng chiếc váy đó là do Dung, người gọi điện thoại tới tặng, tôi cũng cho là thế. Nhưng tôi không mặc, nửa đêm nửa hôm mặc váy mỏng trong sân trường sẽ khiến người ta sợ hãi. Huống hồ thời tiết bây giờ là gì, vẫn còn là tháng hai đấy, không dọa chết người khác thì cũng sẽ chết vì đông lạnh, làm sao tôi có thể nghe lời của các cậu ấy, tôi mặc áo len, áo bông xong rồi chạy ra khỏi phòng, nhưng lúc này cổng trường đã khóa, tôi đành phải đi ra cổng sau. Xa xa, cách cánh cổng sắt đã nhìn thấy chiếc xe màu đen của Dung đang đỗ đối diện lối đi bộ. Thấy tôi đi ra, Dung lái xe ngược tới.

Vừa lên xe, ông đã ôm hôn tôi.

“Nhan, tôi đã chờ lâu lắm rồi!” Ông kích động khó có thể kìm chế.

Nói thật là tôi hơi cảm động. Xuất hiện đột ngột sau một khoảng thời gian dài như vậy, tặng cho tôi món quà trưởng thành trong ngày sinh nhật này, bất kể cô gái chưa trải sự đời nào cũng đều không thể không có chút cảm động. Hơn nữa, mặc kệ tôi có thừa nhận hay không, mặc kệ ông có phải là người trong số mệnh của tôi hay không, vị trí ở trong lòng tôi có phải giữ lại cho ông hay không, có lẽ tôi cũng có một chút mong nhớ ông. Tất cả của ông đều khiến cho tôi cảm thấy ấm áp, mặc dù cách xa biết bao ngày, ông cũng là một người đáng để tôi mong nhớ.

Giống như lúc này, nụ hôn của ông rót cuộc cũng khiến cho cơ thể của tôi từ từ nóng lên. Quán quýt một lúc lâu ông mới khôi phục một chút bình tĩnh. Ông hơi thở gấp nói: “Theo tôi đi ăn chút gì đi, đã mười mấy giờ tôi chưa ăn gì rồi.”

Ông đưa tôi đến một nhà hàng, uống sữa rồi ăn chút bánh ngọt xong ông mới dần hòa hoãn lại. “Đồ ăn trên máy bay không phải dành cho người.” Ông cười nói, sau đó ông cầm tay của tôi, dịu dàng vuốt ve, cúi người khẽ hôn lên đó, “Có trời mới biết được tôi nhớ em nhiều như thế nào. Chuyện trong nhà giải quyết không được thuận lợi lắm, không giải quyết xong tôi không dám tới gặp em, sợ bị em cự tuyệt. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng đã giải quyết ổn thỏa, vừa ký xong là tôi lập tức chạy ra sân bay đây.”

“Còn Sophie?”

“Quyền nuôi dưỡng thuộc về tôi.”

Tôi như trút được gánh nặng, “Vây là tốt rồi.”

Ông cũng thở dài một hơi, “Đúng vậy, rất không dễ dàng gì.” Sau đó là một khoảng yên lặng ngắn ngủi, cuối cùng ông nói, “Xin lỗi, vốn muốn trở về vào ngày sinh nhật em, cuối cùng lại không kịp, có thể nhận lời chúc mừng sinh nhật muộn của tôi không?”

Tôi gật đầu. Đang định cảm ơn ông về chiếc váy, ông đã giành nói trước: “Tôi đã chuẩn bị quà sinh nhật cho em rồi, hy vọng em thích.” Nói xong lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhưng nhỏ.

Tôi bỗng tròng mắt, quả sinh nhật?

Ông mỉm cười, ánh mắt sáng ngời lấp lánh dưới ngọn đèn, nồng nàn, chân thành đưa hộp về phía tôi, “Happy birthday, Nhan.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (1)

Nhiều năm qua Mạc Vân Hà luôn nghĩ, cô gái ấy có còn nhớ anh hay không.

Chắc là, không nhớ rồi.

Nhất định cô ấy đang sống một cuộc sống thuộc về chính mình ở một nơi mà anh không nhìn thấy, gặp được người trong số mệnh của cô. Mạc Vân Hà không khỏi nghĩ, anh có phải là người trong số mệnh của cô hay không? Không ai nói cho anh đáp án. Anh chỉ biết, cô là người trong số mệnh của anh, từ rất nhiều năm trước đã là như thế.

Lần đầu tiên Mạc Vân Hà nhìn thấy Tứ Nguyệt, phải ngược dòng đến thời gian cô một tuổi. Anh vẫn còn nhớ mương máng buổi sáng hôm đó, bà giúp việc thì thầm với mấy người làm trong nhà bếp, nói rằng ba muốn đưa đứa con hoang kia trở về, nghe nói chính là ý của ông cụ.

Đứa con hoang kia chính là Tứ Nguyệt.

“Đứa con hoang” cũng không phải họ Khúc, là họ Nhan. Người mẹ Nhan Bội Lan của cô bé cũng không phải người nơi này, cụ thể là người nơi nào Mạc Vân Hà không rõ lắm, chỉ biết người phụ nữ ấy từng làm trong một nhà máy sợi bông của gia tộc họ Mạc, sau này làm thư ký của ba, ở bên ba không bao lâu đã mang bầu. Cũng bởi vậy, người phụ nữ ấy đã trở thành đối tượng phỉ báng của toàn bộ đàn bà trong gia tộc họ Mạc.

Đàn bà gia tộc họ Mạc có không ít, ông cụ Mạc sinh được ba người con trai, người con trưởng Mạc Kính Phô, cũng chính là bác trai của Mạc Vân Hà, là một người rất hiền hậu tốt bụng, thế nhưng vợ ông lại là một người ghê gớm cực kì, sức khỏe không tốt lắm, ốm đau bệnh tật liên miên, sắc mặt trắng bệch, rất hiếm khi tươi cười, từ nhỏ Mạc Vân Hà đã sợ bà; người con trai thứ hai Mạc Kính Trì của gia tộc họ Mạc, ba của Mạc Vân Hà, cũng rất hiền lành lương thiện, tràn đầy về trí thức, nhưng mà người mẹ của Mạc Vân Hà lại cũng là một người ghê gớm vô cùng, khi nổi giận, ngay cả một dòng sông Hoàng Phố cũng chẳng thể nào dập tắt, từ nhỏ Mạc Vân Hà đã không gần gũi với mẹ, và cũng cực kì sợ bà; còn về phần người vợ của Mạc Kính Thêm, cũng chính là thím của Mạc Vân Hà lại càng chẳng phải một người hiền lành, thím xuất thân trong dòng tộc lớn, ngang ngược, trong trí nhớ của Mạc Vân Hà, nếu ba ngày không nghe thấy thím mắng chửi người khác, thế thì chính là một chuyện lạ nhất trên đời, mỗi lần chạm mặt thím ở trong uyển, Mạc Vân Hà đều chuyển qua đi đường vòng; ngoài ra gia tộc họ Mạc còn có rất nhiều cô dì, nhiều đến mức Mạc Vân Hà cũng không đếm xuể. Ông cụ Mạc có quan niệm cực kì truyền thống, kiên quyết không cho phép ra ở riêng, mà họ hàng của ông cụ lại đông đảo, lui tới cũng thường xuyên, Mai uyển khi đó náo nhiệt vô cùng, còn thường xuyên mở mấy bàn tiệc chực.

Ở gia tộc họ Mạc, khi đàn ông tới nhà mấy làm việc, đàn bà sẽ ở nhà chơi mát chực và nói chuyện thị phi, mà từ khi còn rất nhỏ, đứa cháu trai Mạc Vân Hà của bọn họ đã quá quen với những âm thanh ồn ào không nghỉ của tiệc chực, tự nhiên cũng được nghe thấy những từ ngữ vô cùng bắt nạt như “hồ ly tinh”, “đồ ti tiện”, “gái điếm”. Điều này cực kì khó tưởng tượng đối với người ngoài, bởi vì gia tộc họ Mạc chính là một danh gia vọng tộc lưng lẩy titr trên cao, từ thời dân quốc cho tới bây giờ, bất kể người nào được gả ra hay là lấy vào cửa, không phải người đẹp nổi tiếng thì cũng là con nhà quyền quý, ai mà không có cử chỉ đoan trang lịch sự, trò chuyện nhã nhặn lễ nghi.

Nhưng Mạc Vân Hà biết, những thứ đó chỉ để trưng cho người ngoài xem.

Đóng cửa lại, đàn bà gia tộc họ Mạc sẽ lại có một bộ mặt khác hoàn toàn, mắng chửi người làm chẳng khác gì những phụ nữ có chồng ngoài chợ búa. Bản thân bọn họ chẳng khác nhau gì, bởi vì bọn họ đều là phụ nữ, mà chuyện phụ nữ thích nhất chính là buôn chuyện thị phi, vẫn nói rằng ba người đàn bà họp lại sẽ thành một gánh hát, mà đàn bà nhà họ Mạc lại đâu chỉ có ba người!

Câu chuyện về ba Mạc Kính Trì và thư ký kia đã lan truyền khắp Mai uyển từ rất lâu, thực ra chuyện như vậy hoàn toàn không hề mới mẻ ở Mai uyển, vì thường xuyên được đàn bà trong Mai uyển truyền tới truyền lui rồi. Gia sản của nhà họ Mạc lớn, đàn ông không thể tránh khỏi chuyện trêu hoa ghẹo cỏ bên ngoài, trong đó người con thứ ba Mạc Kính Thêm là người có nhiều chuyện trăng hoa nhất, nghe đâu trước khi kết hôn đã có không biết bao nhiêu người yêu, kết hôn xong mới bớt phóng túng được đôi chút, nhưng chẳng qua chỉ là chuyển sáng sang ngầm mà thôi. Dưới sự so sánh, Mạc Vân Hà cảm thấy bác trai Mạc Kính Phô và người ba Mạc Kính Trì đã được xem là người tương đối đứng đắn rồi, mặc dù thỉnh thoảng cũng có một vài tin đồn nhưng chúng đều kết thúc nhanh chóng, sau đó đều sống êm gió lặng.

Nhưng mà không thể nghĩ ngờ, rằng Nhan Bội Lan chính là một ngoại lệ.

Lúc đầu những người đàn bà gia tộc họ Mạc cũng không coi việc này vào mắt, mắng chửi “hồ ly tinh”, “đồ ti tiện” xong là thôi, nghĩ rằng chẳng có việc gì lớn, ai ngờ lần này Mạc Kính Trì lại nghiêm túc, ông dứt khoát đưa đơn ly hôn cho vợ. Nhà họ Mạc bỗng chốc bùng nổ. Phải biết rằng ở nhà họ Mạc, đồn đại có bị lan truyền ra sao thì tuyệt đối cũng không ai dám có gan đưa đơn ly hôn, bao gồm cả người con thứ ba Mạc Kính Thêm không biết đã trêu ghẹo bao nhiêu phụ nữ bên ngoài, trăng hoa không ngừng mà cũng chưa bao giờ dám đưa đơn ly hôn.

Đây là gia quy mà ông cụ Mạc đã đặt ra cho những đứa con của ông, ở bên ngoài có chơi bởi thể nào cũng được, thế nhưng không được phép ly hôn, mặc kệ là ai và cũng mặc kệ lý do gì, nhà họ Mạc chỉ cho phép kết hôn một lần, trừ khi người mất thì mới được tái hôn.

Mạc Kính Trì chính là người tiên phong.

Chuyện ly hôn chắc chắn là không được, dùng lời nói của ông cụ Mạc là: “Tôi có chết cũng đừng nghĩ đến chuyện ly hôn, ai dám ly hôn, người đó sẽ không còn là người nhà họ Mạc nữa, mang theo vợ con của mình rồi cút đi.”

Sự kiện kia huyền ảo long trời, vào lúc nửa đêm, Mạc Vân Hà thường bị tiếng tranh cãi âm ỉ của ba mẹ làm cho bừng tỉnh. Lần này người mẹ của Mạc Vân Hà không sắm vai một người đàn bà chanh chua nữa, mà là sắm vai một nữ nhân vật chính đau khổ vì tình, cả ngày khóc lóc, gặp ai cũng kể lể, đã chiếm được sự đồng tình của hầu hết các bạn bè, thân thích trong và ngoài nhà họ Mạc. Vừa vặn khi đó ông cụ cũng bị bệnh, Mạc Kính Trì là một người con có hiếu, không đành lòng khiến cho ông cụ bị kích động, ông chỉ đành tạm gác chuyện ly hôn lại, lúc đó trong nhà mới bình tĩnh được mấy ngày.

Ai ngờ ngày vui chóng qua, bên kia mang thai, vì thế sự việc đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, mặc dù không thể ly hôn, nhưng người phụ nữ kia cũng không còn im hơi lặng tiếng nữa. Nhìn thái độ của ông cụ, lời lẽ dường như đã không còn đanh thép như trước rồi, sự dao động của ông cụ khiến cho người mẹ của Mạc Vân Hà cuống cuồng.

Ở gia tộc họ Mạc, mặc kệ đàn bà có tộc mạch thị phi ra sao, một nguyên nhân rất quan trọng để củng cố địa vị của họ chính là sinh con nối dõi cho nhà họ Mạc. Ông cụ Mạc có tư tưởng bảo thủ cực kì, đàn bà lấy vào cửa là để sinh con, không phải để ngắm, chỉ cần có thể sinh đẻ và nuôi nấng, những thứ khác đều chẳng quan trọng. Mà những người đàn bà có thể sinh con nối dõi cho nhà họ Mạc, lại không bao gồm người mẹ Đường Dục Trân của Mạc Vân Hà.

Nói cách khác, Mạc Vân Hà không phải là con ruột của Mạc Kính Trì.

Đối với ba mẹ ruột của mình, Mạc Vân Hà năm ba tuổi ấy chỉ còn lại những ấn tượng mơ hồ, nếu không phải vào ngày giỗ hàng năm của ba mẹ Mạc Kính Trì đều dẫn anh đi thăm mộ, chỉ sợ ngay cả hình dáng anh cũng chẳng nhớ ra. Trong cảm giác của Mạc Vân Hà, ba mẹ chính là bức chân dung lạnh lẽo ở phía trên bia mộ, tuy rằng vẫn mỉm cười “nhìn” anh, thế nhưng nụ cười đó lại bất động, mãi mãi bất động tựa như ngưng đọng thời gian.

“Con phải mãi mãi ghi nhớ về ba mẹ con ở trong lòng.” Mạc Kính Trì nói như thế.

Ba ruột của Mạc Vân Hà, Khúc Hường Từ và Mạc Kính Trì quen biết nhau khi đi du học ở đại học Stanford nước Mỹ, sau đó trở thành bạn thân; mẹ ruột Cổ Lam của Mạc Vân Hà cũng du học ở Stanford khi đó. Rất nhiều năm trước, trong Mai uyển còn có một lời đồn như thế này, nghe nói Mạc Kính Trì quen Cổ Lam trước, nhưng cuối cùng Cổ Lam và Khúc Hường Từ lại đến với nhau, sự bí ẩn trong này, sợ là chỉ người trong cuộc mới có thể biết rõ. Nhưng Mạc Kính Trì chưa bao giờ trả lời trực tiếp về vấn đề đó, tình bạn giữa ông và Khúc Hường Từ cũng không bởi thế mà có chút ảnh hưởng mây mây nào, đồn đại cũng chẳng để làm gì. Sau đó dưới sự làm chủ của ông cụ, Mạc Kính Trì lấy Đường Dục Trân, nhà họ Đường và nhà họ Mạc thân nhau đã mấy đời, cũng là đôi tác làm ăn nhiều năm, hai nhà thông gia với nhau được coi là sự liên kết lớn mạnh, cũng có thể nói là một cuộc hôn nhân lợi ích. Thế cho nên tình cảm giữa Mạc Kính Trì và người vợ Đường Dục Trân vô cùng xa cách, bên ngoài vẫn là vợ chồng đầm ấm, nhưng khi đến về nhà thì lại bằng mặt mà chẳng bằng lòng, cực kì khách khí với nhau, khách khí đến mức không giống vợ chồng. Đương nhiên Đường Dục Trân cũng nghe được mối quan hệ sâu xa giữa Mạc Kính Trì với vợ chồng họ Khúc, còn từng một lần làm âm ỉ với Mạc Kính Trì về việc này, nhưng chẳng thể cản trở được sự qua lại thân thiện giữa Mạc Kính Trì và nhà họ Khúc, sau đó Đường Dục Trân không kim chế được sự tò mò tới nhà họ Khúc mấy lần, sau đó không thấy nói gì nữa, bởi vì sự mặn nồng của hai vợ chồng Khúc Hường Từ đã khiến cho bà có theo cũng chẳng được. Cái loại mặn nồng này không liên quan tới từ ngữ, hai người liếc nhìn nhau, mỗi cái nhìn mây, mỗi một tiếng cười đều luôn luôn dịu dàng trầm bổng như thế, Đường Dục Trân không nhìn thì thôi, nhìn rồi ngược lại càng bị kích thích, bởi vì sự mặn nồng giữa vợ chồng họ là thứ hi vọng xa vời mà cả đời này bà cũng không thể nào có được.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (2)

Vì thế Đường Dục Trân không còn ghen tuông với Cổ Lam nữa, vợ chồng người ta đầm ấm như thế, Mạc Kính Trì tuyệt đối không thể xen vào cuộc hôn nhân của hai người. Chuyện vốn đã không có căn cứ, tội gì phải để cho bản thân ám ức trong lòng, mà cho dù có gì đó, vậy cũng chỉ là chuyện trước hôn nhân của bọn họ, thật ra việc này Đường Dục Trân lại nghĩ thoáng. Chỉ là bà cảm thấy rất xót xa, vì sao cùng là vợ chồng mà bà và Mạc Kính Trì lại hệt như những người xa lạ, khi hai người ở cùng nhau cũng chẳng có chuyện gì để nói. Đường Dục Trân tự nhận dung mạo của bà không bằng được Cổ Lam, thế nhưng đáng vẻ cũng được coi là đoan trang, học vấn hơi thấp một chút, nhưng mà gia thế thì lại bỏ xa Cổ Lam, vì sao Mạc Kính Trì lại không có định kiến với cô ta?

Sau này mẹ cả, vợ của Mạc Kính Trì đã nhắc nhở bà, con cái là sợi dây gắn kết tình cảm giữa vợ chồng, không có con cái, vợ chồng không thể dài lâu được. Một lời đánh thức người trong mộng, Đường Dục Trân lập tức nhận ra mấu chốt của vấn đề, vì thế rất tích cực muốn sinh một đứa con, điều này không chỉ để duy trì tình cảm giữa vợ chồng mà còn còn ảnh hưởng đến việc phân chia tài sản mai sau, mặc dù bây giờ ông cụ vẫn dùng dằng chưa chia, nhưng khi đến lúc không chia cũng phải chia, nếu không có con cái, sau này bà sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Nhiều năm sau đó, Đường Dục Trân vắt hết cả trí óc về chuyện sinh con, không phải là bà chưa từng mang thai, khi mới kết hôn năm đầu bà đã mang thai một lần, nhưng vào lúc sáu tháng đã bị sinh non, từ đó về sau bà không còn có thể mang thai nữa, lúc đầu Mạc Kính Trì còn rất hợp tác với bà, đến

bệnh viện khám cũng đồng ý, uống thuốc đông y cũng đồng ý, tính toán ngày chung chă gói cũng đồng ý, Đường Dục Trân nói thế nào thì ông sẽ như vậy, suy cho cùng thì bất hiếu có bà điều, không thể sinh con, duy trì hương khói cho nhà họ Mạc cũng là trách nhiệm của đứa con nối dõi gia tộc là ông. Chỉ là sau khi bị sinh non, phương diện sinh sản của Đường Dục Trân đã xảy ra vấn đề, khám khắp các bác sĩ giỏi, chữa đủ các loại phương pháp cũng không thể khiến cho bà mang thai, dần dần Mạc Kính Trì cũng mất lòng tin và sự kiên trì, không còn hợp tác với bà như trước nữa, nhất là sau khi Đường Dục Trân bị bác sĩ kết luận cả đời không thể sinh con, một chút mong mỏi cuối cùng của ông đối với Đường Dục Trân cũng đã tan biến theo. Trong suốt một khoảng thời gian dài, Đường Dục Trân đều lấy nước mắt để rửa mặt, đành phải chấp nhận số mệnh không có con cái, chỉ là cho dù bà có khóc lóc đến mù mắt cũng chẳng có ích lợi gì, cho nên sau này, khi Mạc Kính Trì nhận nuôi Mạc Văn Hà, bà không có lập trường để phản đối, ông cụ đã nói một câu: “Cô không thể để Kính Trì không có con cái chăm sóc lúc cuối đời được, là do cô không thể sinh nở.”

Chỉ một câu nói đã ném Đường Dục Trân xuống địa ngục.

Mặc kệ bà có bằng lòng hay không, có chấp nhận hay không, bà cũng phải làm mẹ nuôi của Mạc Văn Hà.

Thật không may rằng vào năm Mạc Văn Hà ba tuổi, cả hai vợ chồng Khúc Hường Từ đều đã qua đời vì tai nạn xe cộ, ngày qua đời đó cũng chính là ngày sinh nhật ba tuổi của Mạc Văn Hà, hai vợ chồng ra ngoài mua bánh sinh nhật cho con trai vào sáng sớm, kết quả trên đường về nhà bị một chiếc xe chở xăng chạy ngược chiều đâm phải, xe hỏng, người không còn.

Ngày đó Mạc Văn Hà vẫn còn kí ức mơ hồ, sáng sớm anh bị bà bảo mẫu gọi dậy, ăn sáng xong chỉ có một mình chơi đùa ở trong vườn, chờ ba mẹ mua quà về cho anh. Ngày đó sương mù rất dày, điều mà Mạc Văn Hà nhớ nhất vào hôm đó là trước nhà và sau nhà đều bị sương mù bao phủ, sau khi trưởng thành anh cũng chưa từng gặp trận sương mù nào lớn như thế, mịt mịt mờ mờ, tầng tầng lớp lớp vây kín lấy ngôi nhà, đến nỗi khi bảo mẫu gọi anh về ăn trưa, đứng trong sương mù một lúc lâu mà vẫn không tìm thấy anh.

Lúc ấy Mạc Văn Hà đứng trong lớp sương mù, chẳng hiểu sao lại như nghe được tiếng của ba mẹ gọi anh, chột xa chột gần, anh đứng dậy nhìn xung quanh, ngoại trừ sương mù mờ mịt thì không còn nhìn thấy gì nữa.

Màn sương mù dày đặc vẫn bao phủ đến tận chiều mới dần tan, bảo mẫu ôm Văn Hà năm ba tuổi ấy trên hành lang, khẽ hát một bài hát ru, ngôi nhà thật là tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức nghe được cả âm thanh của chiếc lá rơi. Văn Hà rúc vào lòng của bà bảo mẫu, từ từ ngủ thiếp đi, trong lòng vẫn còn nghĩ mơ hồ: “Sao ba mẹ đi mua quà mà về nhà lâu thế...”

Mãi cho đến đêm khuya, Văn Hà bị những tiếng khóc xé lòng làm cho bừng tỉnh, là bà bảo mẫu đang khóc ở dưới nhà, thỉnh thoảng còn có tiếng trò chuyện của người khác. Văn Hà cũng khóc òa lên, anh sợ tới.

Bà bảo mẫu nhanh chóng lên phòng tìm anh, bật đèn rồi ôm chặt anh vào trong lòng, vừa dỗ anh vừa khóc. Mà lúc ấy Mạc Kính Trì cũng ở bên cạnh, ông đón lấy anh từ trong lòng bà bảo mẫu, ôm anh nói: “Tĩnh Tĩnh, đừng sợ, có chú ở đây rồi, đừng sợ nữa.”

“Đừng là nghiệp chướng, đứa bé đáng thương, trong chớp mắt đã không còn ba mẹ, sau này phải làm sao bây giờ...” Bà bảo mẫu khóc đến khàn giọng, dựa lên bức tường run rẩy.

Mà hóc mắt của Mạc Kính Trì cũng đã đỏ hoe, đặt Văn Hà đang mơ màng chẳng hiểu cái gì xuống đất, ông ngồi xổm xuống, đỡ lấy bả vai của cậu bé Văn Hà, khàn giọng nói: “Nghe này, Tĩnh Tĩnh, ba mẹ của con đã mất, nhưng mà ba mẹ con vẫn luôn ở bên cạnh con, nhìn con lớn lên, con phải tin, rằng ba mẹ sẽ mãi mãi ở bên cạnh con.”

Một đứa bé ba tuổi vẫn chưa thể hiểu được cái chết là gì, tình cảm và thế giới của người lớn không phải thứ mà một đứa bé ba tuổi có thể hiểu được. Mạc Văn Hà biết ba mẹ đã mất, nhưng ở trong cách hiểu của anh, ba mẹ chỉ đi xa nhà thôi, ba mẹ vẫn sẽ còn trở về. Anh chỉ cảm thấy tò mò, vì sao đột nhiên trong nhà lại có nhiều người như thế, lại còn tới tặng rất nhiều vòng hoa và lẵng hoa, ảnh của ba mẹ được đặt trên bức tường phòng khách, mỗi người đến phúng viếng đều cúi đầu với bức ảnh, vẻ mặt trang nghiêm và đau thương. Nếu là phụ nữ, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì hầu hết đều sẽ che mặt khóc, có quen biết hay không cũng chỉ cần nhìn thấy cậu bé Văn Hà là sẽ khóc, “Đứa bé đáng thương”, người nào cũng xoa đầu anh, nói anh là đứa bé đáng thương.

Mạc Văn Hà lại thấy rất vui, bởi vì chưa bao giờ nhà anh náo nhiệt như vậy, ba mẹ vẫn đều thích yên tĩnh, bình thường khách có đến cũng chỉ giới hạn mấy người quen và bạn bè. Trong đó Mạc Kính Trì là tới nhiều nhất, bạn cũ qua đời là một cú sốc rất lớn đối với Mạc Kính Trì, lúc trước, khi Khúc Hường Từ và Cổ Lam kết hôn ông lại đang ở nước ngoài, không thể tham dự hôn lễ của hai người, ông vẫn luôn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, Khúc Hường Từ không hề để ý, có một lần còn nói đùa rằng: “Sau này đến lúc cần cậu giúp đỡ, đến lúc đó thì cậu đừng mong trốn.”

Ai ngờ rằng mấy năm sau, cuối cùng Mạc Kính Trì cũng giúp được hai người, chính là lo liệu lễ tang cho bọn họ.

Lúc ấy, khi Mạc Kính Trì chạy tới bệnh viện thì Khúc Hường Từ vẫn chưa tắt thở, nhưng mà bác sĩ đã ngừng việc cấp cứu, chẳng thể làm được gì. Khi Mạc Kính Trì nhìn thấy Khúc Hường Từ trong phòng cấp cứu, Khúc Hường Từ đã không nói nên lời, nhìn Mạc Kính Trì rồi rơi lệ, Mạc Kính Trì nghẹn ngào hỏi ông bạn có còn điều gì muốn nhắn nhủ không. Đôi môi của Khúc Hường Từ run rẩy một lúc lâu cũng chẳng thể thốt nên một chữ, Mạc Kính Trì hiểu, biết Khúc Hường Từ không yên tâm về vợ và đứa con, liền ghé sát vào tai của ông nói: “Hường Từ, cậu yên tâm, có tôi ở đây, nhất định sẽ bảo vệ A Lam và Tĩnh Tĩnh chu đáo, tôi sẽ cố hết sức để chăm sóc cho mẹ con cô ấy.”

Nghe được lời này, Khúc Hường Từ thở ra một hơi thật dài rồi qua đời. Hơn mười phút sau, Cổ Lam cũng ngừng hô hấp trong một phòng cấp cứu khác. Bọn họ không sinh ra cùng năm cùng tháng, nhưng lại cùng kết bạn với nhau cùng tháng cùng năm, khi Mạc Kính Trì trở lại ngôi nhà của hai người từ bệnh viện, nhìn đứa con thơ của hai người, lệ trào như suối.

Trong buổi hỏa táng, Mạc Kính Trì ôm chặt Mạc Văn Hà vào trong lòng, không cho anh nhìn cảnh tượng ba mẹ mình bị hỏa táng, mãi cho đến khi hỏa táng đã xong, Mạc Văn Hà chưa bao giờ nhìn thấy ông khói, chỉ vào ống khói của nơi hỏa táng hỏi Mạc Kính Trì: “Chú Mạc, đó là gì vậy, sao lại

cao như thế?”

“Đó là ống khói.”

“Khói đó bay đi đâu thế?”

“Chúng bay lên thiên đường, là một nơi rất đẹp.”

“Cháu cũng muốn đi!”

“Không, con à, bây giờ con vẫn chưa thể đi được, chú cũng sẽ không cho con đi, chú sẽ dẫn con đến một nơi đẹp hơn nhé, nơi đó sẽ có các anh chơi đùa cùng với con, con sẽ sống thật hạnh phúc.”

Mạc Kính Trì thật sự đưa Mạc Vân Hà đến một nơi rất đẹp, lúc ấy đứng vào giữa thung lũng, xa xa trên gò núi cao đã nhìn thấy hoa lê tuôn rơi như mưa lượn, giống như tuyết, giống như mây, bay khắp bầu trời.

Bắt đầu từ lúc nhìn thấy vườn lê ấy, Mạc Vân Hà đã thích ngay cái nơi tên là “Mai uyển” này, lúc ấy anh ôm chặt cổ của Mạc Kính Trì, reo lên vui thích: “Đẹp quá, chú!”

“Con không được gọi chú là chú nữa, con phải gọi là ba.” Mạc Kính Trì sửa lại cho đúng, “Từ nay về sau chú chính là ba của con, con là con của chú, chúng ta là người một nhà.”

Lúc ấy Mạc Vân Hà ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì chúng ta chính là người một nhà.”

“Vậy ba mẹ của cháu đâu?”

“Ba mẹ của con đã đi tới một nơi rất xa, rất lâu sau mới có thể trở về, trước khi ba mẹ con trở lại, chú chính là ba của con, và còn dì Đường trước kia của con, dì sẽ chính là mẹ của con, con đã hiểu chưa?” Lúc ấy Mạc Vân Hà trả lời Mạc Kính Trì như thế nào, thời gian trôi qua lâu lắm rồi, anh đã không còn nhớ rõ. Nhưng Mạc Kính Trì nhận nuôi Mạc Vân Hà chắc chắn là chuyện thật, ông cụ Mạc cũng không phản đối với việc này, nhưng ông cụ đưa ra một điều kiện, phải sửa họ đổi tên, bởi vì gia tộc họ Mạc không cho phép nuôi con của người khác trong nhà, nếu đã bước vào cửa gia tộc họ Mạc, nhất định phải là người mang họ Mạc.

Mạc Kính Trì bị buộc phải đồng ý, nếu không ông không còn cách nào giữ Mạc Vân Hà ở lại một cách danh chính ngôn thuận.

Nhưng ông cũng thường xuyên nói riêng với Vân Hà: “Vân Hà, hãy nhớ kỹ ba mẹ của chính con, cũng nhớ kỹ tên của chính con, mãi mãi, mãi mãi đừng quên, nhất định không được quên.”

“Dạ, con sẽ không quên.”

“Vậy hãy nói cho ba biết, ba mẹ con tên là gì?”

“Ba con là Khúc Hường Từ, mẹ là Cổ Lam.”

“Tên của chính con là gì?”

“Con là Khúc Tĩnh Ba.”

“Lớn hơn một chút, con tên là gì.”

“Con là Khúc Tĩnh Ba!” Mạc Vân Hà lớn tiếng trả lời.

“Tốt, hãy nhớ kỹ tên của con, hãy khắc cái tên này vào trong lòng con. Nhưng mà bây giờ con phải bắt đầu quen dần với cái tên mới của mình. Nói cho ba biết, bây giờ con tên là gì.”

“Con tên là Mạc Vân Hạc.”

“Không phải Vân Hạc, là Vân Hà.”

“Mạc Vân Hà.”

“Đúng, chính là Mạc Vân Hà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (3)

Con người mà Mạc Vân Hà biết ơn nhất trong cuộc đời chính là Mạc Kính Tri, sau khi anh trưởng thành thường hay nghĩ, nếu như Mạc Kính Tri không nhận nuôi anh, vậy không biết cuộc sống bây giờ của anh sẽ như thế nào nữa. Lúc ấy vợ chồng Khúc Hường Từ, ba mẹ của anh đều đã qua đời, Khúc Hường Từ là con một, thật ra cũng có mấy người chú, bác, cô, dì, anh họ, chị họ, nhưng mà ngoại trừ tranh giành di sản lại không có một ai tỏ ý bằng lòng nhận nuôi Mạc Vân Hà; ở bên phía Cô Lam cũng có một người chị, lấy chồng ở Nhật Bản, sau khi cả hai vợ chồng đều qua đời, Mạc Vân Hà đã chính thức trở thành một đứa trẻ mồ côi.

Còn về di sản mà vợ chồng Khúc Hường Từ để lại, ngoài xí nghiệp trên danh nghĩa còn có mười mấy suất bất động sản ở trong nước và nước ngoài, đó cũng là phần di sản có giá trị tương đối lớn, không chỉ thân thích nhà họ Khúc nhìn chằm chằm mà một vài họ hàng bên ngoại của gia tộc họ Mạc cũng có ý dòm ngó di sản, Mai uyển từng có lời đồn đại nói Mạc Kính Tri nhận nuôi Mạc Vân Hà vì muốn độc chiếm số di sản kia, cuối cùng Mạc Kính Tri ra mặt, lấy thân phận giám hộ của Mạc Vân Hà để đóng băng số di sản, trước khi Mạc Vân Hà trưởng thành, không ai được phép động đến, lúc đó cuộc tranh giành di sản mới lắng xuống. Còn về tình hình của số di sản, ngoại trừ Mạc Kính Tri cũng chỉ có Mạc Kính Phổ trong gia tộc họ Mạc là hiểu rõ. Anh em hai người đã làm những gì để bảo vệ quyền lợi của Mạc Vân Hà, đến bây giờ vẫn không ai biết.

Chỉ là cái năm mà Mạc Vân Hà đến đó đã thật sự khiến cho Mai uyển náo nhiệt một thời gian. Người nào cũng tràn đầy sự tò mò đối với cậu bé này, lúc ấy vợ của người con cả Mạc Kính Phổ, Bạch Vận Chi vẫn còn sống, lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Vân Hà đã nói: “Số mệnh của thằng bé này mang kiếp, điềm xấu.” Vợ của người con thứ ba Mạc Kính Thêm hỏi: “Điềm xấu như thế nào?” Bạch Vận Chi nói: “Khuôn mặt quá đẹp, làm gì có thằng bé nào lại đẹp như thế.” “Khuôn mặt đẹp cũng là điềm xấu sao?” “Đương nhiên, khuôn mặt quá hoàn hảo, số mệnh sẽ khó nói lắm, ông trời rất công bằng, cho có cái này thì sẽ lấy đi của cô cái kia, sẽ không để cho có thể hoàn hảo một cách trọn vẹn.” “Chẳng trách, tuổi nhỏ như thế mà ba mẹ nó đã qua đời...”

Mạc Vân Hà hoàn toàn không biết gì về những lời bàn tán của người lớn. Anh đang chìm đắm ở bên trong sự tò mò mà cuộc sống mới mang đến, nhanh chóng chơi đùa thân thiết cùng với người con trai Mạc Vân Trạch của Mạc Kính Phổ, khi đó người con trai Mạc Vân Tổ của Mạc Kính Thêm vừa mới sinh, Mạc Vân Trạch suốt ngày ngăn ngáng không có bạn chơi cùng, sự có mặt của Mạc Vân Hà khiến cho Mạc Vân Trạch vui mừng khôn xiết.

Có điều Mạc Vân Trạch năm chín tuổi ấy cũng rất thắc mắc với khuôn mặt của Mạc Vân Hà, anh hỏi Mạc Vân Hà: “Sao chú em lại lớn thành như thế, giống hệt con gái, làm gì có đứa con trai nào lớn lên giống con gái?” Sau đó Mạc Vân Tổ lớn lên, cũng không chấp nhận được khuôn mặt gần như hoàn hảo của Mạc Vân Hà, “Anh lớn lên đẹp thế, em không muốn chơi với anh đâu, mẹ em nói, số mệnh của anh mang kiếp.”

Kiếp là sao? Lúc ấy Mạc Vân Hà đã được sáu, bảy tuổi vẫn không hiểu vì sao mọi người xung quanh lại thường hay lấy dáng vẻ của anh ra để bàn tán. Mạc Vân Tổ gãi đầu cũng không hiểu lắm, “Kiếp chính là sẽ gay go ấy.”

Mạc Vân Hà hỏi ngược lại Mạc Vân Trạch: “Anh à, em sẽ gay go lắm sao?”

“Đừng nghe Vân Tổ nói bậy, làm sao mà chú em gay go được, chú em không thấy ông cụ thích chú em thế à, ba của anh cũng thích chú em, chúng ta đều thích chú em, chú em chắc chắn sẽ không gay go đâu.”

“Ừm, hiểu rồi.”

Trên thực tế, Mạc Vân Hà cũng cực kì khó xử về dáng vẻ của mình, từ lúc anh có thể nhớ được là mọi người đã bàn tán về dáng vẻ của anh, khiến cho anh buồn phiền vô cùng. Bởi vì anh không thích bị người ta bàn tán, ở trong cách hiểu của anh, bị người ta bàn tán là một chuyện rất không tốt, giống như mẹ và các thím bàn tán mỗi ngày về “hồ ly tinh”, “đồ dê tiện” vậy, khiến cho người ta cực kì, cực kì chán ghét. Nhưng mà từ nhỏ anh chỉ biết, rằng khuôn mặt là của ba mẹ ban cho, anh chẳng thể làm gì được, cũng đâu phải là anh muốn lớn lên như thế. Cho nên từ nhỏ anh đã rất ghét soi gương, vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trong gương là anh đã chán nản, “Nhìn xem, da dẻ trắng mịn thế kia, trắng trắng lại hồng hồng”, chẳng trách Mạc Vân Trạch lại nói anh giống hệt con gái; lại còn đôi môi nhỏ nhắn hết như được thoa son, hồng nhuận mọng nước của anh nữa chứ; tức nhất là đôi mắt, to quá, lông mi vừa dày vừa dài, lại còn vênh về phía trước, khiến cho anh thường xuyên bị bạn bè chế nhạo, nói anh giống búp bê, chỉ có búp bê mới có lông mi dài đến thế.” Lúc đó ngồi cùng bàn với anh là một bạn nữ, tên là Bội Bội, rất thân với anh, liền nói cho anh một bí quyết, “Cắt lông mi đi, cắt xong không phải là hết dài rồi sao?”

Mạc Vân Hà tin thật, về nhà cầm kéo lén cắt lông mi. Kết quả khiến cho anh nghĩ cả trăm lần cũng chẳng ngờ được là lông mi của anh chẳng những không ngắn, đã vậy càng cắt lại càng dài thêm. Sau đó bị bà bảo mẫu phát hiện, sau khi biết được nguyên nhân bà dờ khóc dờ cười, ôm anh vào lòng nựng một lúc lâu, “Ngốc quá, sao con lại ngốc như thế, lông mi càng cắt sẽ càng dài ra đấy...”

Sau khi vợ chồng Khúc Hường Từ qua đời, bà bảo mẫu nhà họ Khúc cũng được Mạc Kính Tri nhận vào Mai uyển để tiếp tục chăm sóc cho Mạc Vân Hà, bởi vì Mạc Kính Tri chẳng thể trông mong Đường Dục Trần sẽ đối xử tốt với Vân Hà, bản thân ông thì lại bận, nếu Vân Hà không có người quen chăm sóc, ông sẽ lo lắng. Cho nên từ nhỏ Mạc Vân Hà đã được bà bảo mẫu nuôi lớn, bà bảo mẫu không tên không họ, nói theo xã hội cũ thì bà chính là con dâu bị bán đến giúp việc từ nhỏ, người chủ của gia tộc họ Khúc (ông cụ Khúc) đã chuộc thân cho bà, sau khi tân Trung Quốc thành lập bà vẫn luôn ở nhà họ Khúc, cả đời không lấy chồng. Nhà họ Khúc cũng không coi bà là người ngoài, sau khi ông cụ Khúc mất đã nhắn nhủ Khúc Hường Từ chăm sóc cho bà bảo mẫu tới cuối đời. Bởi vì ông cụ Khúc qua đời sớm cho nên Khúc Hường Từ cũng do một tay bà bảo mẫu nuôi nấng nên người, không ngờ rằng vợ chồng Khúc Hường Từ lại mất sớm lúc tuổi trẻ, bà bảo mẫu lại đảm nhận trách nhiệm chăm sóc cho Vân Hà, Vân Hà thường gọi bà bảo mẫu là “bà”.

Bởi vì sống nhờ sống gửi, từ nhỏ Vân Hà đã được bà nhắc nhở là nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, có thể nói bót thì nói bót, có thể không tranh thì đừng tranh, không phải là của mình, có tranh cũng chẳng được.

Đối với khuôn mặt của Vân Hà, bà là người duy nhất tỏ ý tự hào, bà nói với Vân Hà: “Dáng vẻ là do ba mẹ của con cho con, con nên phải biết ơn. Hãy nhìn xem ba mẹ con sinh con ra xinh đẹp biết bao, người khác có muốn cũng chẳng được! Đừng nghe những người đó nói linh tinh, Tinh Tinh của chúng ta trời sinh đã có tướng phúc, có ba mẹ con bảo vệ con trên trời, số mệnh của con sẽ rất tốt đẹp.”

Cùng có thái độ yêu thích dáng vẻ của Mạc Vân Hà là Mạc Kính Trì, ông thường nhìn Vân Hà ngẩn người, tựa như đang đắm chiều điều gì đó, khuôn mặt của Vân Hà khiến cho ông nhớ tới hai người bạn xưa, đặc biệt là Cổ Lam.

“Vân Hà, dáng vẻ của con thật là giống mẹ con.” Mạc Kính Trì nói như vậy không chỉ một lần.

Dáng vẻ của Mạc Vân Hà được kế thừa ưu điểm của ba mẹ, nhưng chủ yếu là kế thừa sự hoàn mỹ của Cổ Lam, tiếc rằng anh lại là một cậu bé, nếu mà là cô bé, nhất định sẽ là bản sao của Cổ Lam. Mỗi lần nhìn khuôn mặt của Vân Hà là Mạc Kính Trì lại ngẩn người, những ký ức tươi đẹp thoang thoảng những hồi ức rực rỡ sắc màu chớp hiện lên ngay trước mắt, tựa như những đóa hoa lê tinh khiết, phảng phất mùi hương xa xôi mơ hồ. Rất nhiều chuyện ông không muốn nói với người khác, chỉ nguyện để những ký ức xưa cũ kia cuốn trôi vào trong con gió. Đồn đại cũng mặc, bí mật cũng thế, ông không muốn chia sẻ với bất cứ người nào, cũng chẳng đáng để đi giải thích.

Ông, Cổ Lam, và cả Khúc Hường Từ, duyên phận kiếp này của ba người bọn họ đã hết. Chỉ mong kiếp sau bọn họ còn có thể gặp nhau. Chỉ vì Khúc Hường Từ từng nói với ông một câu: “Kiếp sau đi, Kính Trì, kiếp sau nhất định tôi sẽ thành toàn cho cậu, kiếp này cậu thành toàn cho tôi, kiếp sau sẽ đến lượt tôi thành toàn cho cậu.” Có lời hứa này, còn cầu gì nữa?

Chỉ là Mạc Kính Trì cảm thấy con đường đi tới kiếp sau dài quá, hai người bọn họ đã đi trước, chỉ để lại một mình ông sống lẻ loi trên đời này. Đây là một chuyện đau khổ biết bao nhiêu...

Mà rốt cuộc thì Đường Dục Trân bên này vẫn không thể kiềm chế được đi gặp Nhan Bội Lan. Cả đời này bà cũng chẳng thể nào quên được hình dáng của người phụ nữ đó, đứng ở dưới tàng cây thanh đồng ven đường, tà váy bay bay. Khuôn mặt kia tựa như trong giấc mộng, tức khắc đã khiến cho Đường Dục Trân nhớ tới Cổ Lam đã mất. Không chỉ là rất giống, mà là giống hệt.

Đặc biệt là ánh sáng lấp lánh bên trong đôi mắt của Nhan Bội Lan, sức hút đó khó có thể nói nên lời, giống hệt Cổ Lam. Phảng phất như bị giáng xuống một gậy, sau một thoáng choáng váng ù tai, trong đầu của Đường Dục Trân bùng nổ, bỗng chốc đã hiểu ngay, hóa ra lời đồn đại khi xưa không phải không có căn cứ, là sự thật. Thì ra người chồng chung chẵn chẵn gối của bà lại thật sự có quan hệ sâu xa với Cổ Lam. Ông giúp người ta nuôi con trai thì thôi, vậy mà lại còn đi tìm kiếm cả bản sao của Cổ Lam, ông tưởng rằng có thể giấu được trời, có thể giấu được đất, có thể giấu được mọi người, không ngờ rằng khuôn mặt của Nhan Bội Lan kia đã vạch trần tất cả, khiến cho tâm tư ẩn sâu trong lòng ông bị bóc trần rõ như ban ngày.

Đường Dục Trân hùng hổ đi gặp Nhan Bội Lan, vốn là muốn si nhục cô ta, không ngờ người bị nhục lại chính là bản thân bà. Bà khóc lóc suốt cả đoạn đường trở lại Mai uyển, tự hỏi chính lòng bà, rốt cuộc thì bà được coi là cái gì ở trong mắt của Mạc Kính Trì, ông không yêu bà, vậy mà lại lấy bà, lấy bà rồi lại đối xử với bà như thế, ông đặt bà ở chỗ nào?

Đúng, hôn nhân của hai người là cuộc hôn nhân lợi ích, ông có thể không yêu người vợ kết tóc này của ông, cũng có thể nuôi con của người khác ở trong nhà. Nhưng mà vì sao ông lại cố chấp với người phụ nữ kia đến như thế, đến mức ông chẳng ngần ngại cả một bản sao! Mà cũng chính là bởi bản sao đó đã khiến ông chẳng ngần ngại cãi nhau với ông cụ, chẳng ngần ngại đưa đơn ly hôn cho vợ ông, thậm chí còn tuyên bố muốn vứt bỏ quyền thừa kế, sự nhục nhã và dâm kích này đã vượt xa hơn cả cái thai kết tinh ngầm ngầm của ông và Nhan Bội Lan.

Nếu chỉ là một người phụ nữ bình thường không có liên quan gì, cho dù có mang thai thì Đường Dục Trân cũng không đến mức điên cuồng như thế, dù sao bà cũng không thể sinh con, mà vợ chồng hai người cũng đã ở riêng nhiều năm, quan hệ vợ chồng chỉ trên danh nghĩa, ông có người phụ nữ ở bên ngoài cũng chẳng có gì lạ, nào biết được chân tướng của sự thật phía sau lại quá chừng như thế, quá chừng đến mức khiến cho Đường Dục Trân như bị tát một cái tát giữa ban ngày, sống không bằng chết.

Không ngờ rằng, đêm đó Mạc Kính Trì lại thật sự cho Đường Dục Trân một cái tát.

Nguyên nhân là khi cãi nhau với ông, Đường Dục Trân mắng Nhan Bội Lan thì thôi, lại còn mắng cả Cổ Lam, mắng Khúc Hường Từ, mắng ba người bọn họ ra vẻ đứng đắn, thế mà lại ngầm ngầm trộm với nhau, Cổ Lam chính là đồ yêu tinh mà ai cũng có thể lấy làm chồng... Lời còn chưa nói xong, Mạc Kính Trì đã cho bà một cái bạt tay vang dội.

Kết hôn hơn mười năm, đây chính là lần đầu tiên Mạc Kính Trì đánh Đường Dục Trân.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (4)

“Cô thật quá đáng!” Mạc Kính Trì giận run chỉ vào vợ, “Ngày thường cô có vô liêm sỉ ra sao, có mắng tôi và Bội Lan như thế nào cũng được, dù sao vợ chồng chúng ta cũng đã thành ra thế này rồi, cả đời có chết cũng phải chết chung một chỗ, thế nhưng cô dám nói xấu hai người Hường Từ ở dưới suối vàng, bọn họ đã mất rồi cô có biết không? Dù gì thì cô cũng là con cái nhà gia giáo, tôn trọng người đã mất, đạo lý đó mà cô không hiểu sao? Ba mẹ cô

dạy cô như thế nào! Cô đọc sách kiểu gì hả? Đường Dục Trân, tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dám nói xấu hai người đó nữa câu nữa, cô sẽ biết tay tôi, bây giờ tôi đã có thể ly hôn với cô rồi, cô trở về nhà họ Đường, để ba mẹ cô dạy dỗ cô lại từ đầu cho khuôn khổ, dạy cô cái gì là tôn trọng người đã mất!”

Lúc ấy Đường Dục Trân tóc tai bù xù, sợ hãi nhìn trừng trừng vào khuôn mặt bị vụn vẹo vì quá mức tức giận của chồng, bà chưa bao giờ nhìn thấy chồng bà giận dữ như thế, tức khắc đờ người.

“Đường Dục Trân, tôi cực kì thất vọng với cô!” Mạc Kính Trì nói xong rồi sập cửa rồi đi, để lại một mình Đường Dục Trân ở trong phòng gào khóc. Vân Hà ở cách đó một vách tường bị đánh thức, bà bảo mẫu cũng tỉnh, hoặc có lẽ bà vẫn luôn thức, ôm Mạc Vân Hà vào lòng nói: “Ngủ đi, con à, không phải chuyện của con đâu.” “Bà, vì sao mẹ lại khóc?” Mạc dù là con nuôi, nhưng ba tuổi Mạc Vân Hà đã tới gia tộc họ Mạc, vẫn gọi Đường Dục Trân là “mẹ”, Mạc Kính Trì muốn anh gọi như thế.

Bà bảo mẫu xoa nhẹ trán của Mạc Vân Hà nói: “Oan nghiệt, cái nhà này oan nghiệt quá nặng, chỉ sợ kiếp nạn vẫn còn ở phía sau, Tình Tình à, con lớn nhanh lên một chút, trưởng thành là rời khỏi nơi này được rồi. Con là con trai duy nhất của nhà họ Khúc, bà không thể nhìn thấy con lớn thành người, thế nhưng ba mẹ con dưới suối vàng lại nhìn thấy, hy vọng hai người có thể phù hộ cho con, giúp con tránh khỏi kiếp nạn của cái gia đình này, lớn lên bình an, vui về...”

Bà bảo mẫu tựa như đã tiên đoán trước được mọi việc, bởi vì sự ra đời của con gái Nhan Bội Lan, nhà họ Mạc thật sự đã rơi vào tình cảnh muôn kiếp không thể trở lại. Ngay từ lúc cô bé đó chưa sinh ra, đàn bà gia tộc họ Mạc đã suy đoán đủ kiểu về cô bé, là nam hay là nữ, giống bố hay giống mẹ, ông cụ sẽ có thái độ gì, vô cùng âm ỉ. Khoảng thời gian đó, Mai uyển còn náo nhiệt hơn so với bình thường, cô di chú bác gia tộc họ Mạc tới đây thành từng tốp, không phải chơi mạt chược, mà là ngồi vây quanh người vợ Đường Dục Trân của Mạc Kính Trì nghĩ cách, giúp bà giải tỏa nỗi lòng.

Bởi rằng Nhan Bội Lan sắp chuyển dạ, Mạc Kính Trì đưa Nhan Bội Lan tới ở trong một ngôi nhà cũ ở ngoại ô của gia đình, mời chuyên gia đến chăm sóc. Đã rất nhiều ngày ông không trở về Mai uyển ở, thỉnh thoảng trở về cũng chỉ để gặp ông cụ, nhân tiện thăm Vân Hà. Từ sau trận cãi nhau đó, đã rất lâu hai vợ chồng không còn nói chuyện gì với nhau.

Việc đã đến nước này, không ngờ Đường Dục Trân lại không âm ỉ, không gây náo loạn, bởi có tranh cãi âm ỉ cũng chẳng thể thay đổi được chuyện thật ngay trước mắt, đã thế còn làm cho quan hệ vốn đã căng thẳng của hai vợ chồng trở nên nặng nề hơn. Huống chi ông cụ vẫn không tỏ rõ thái độ, không có ai làm chỗ dựa, bà có làm âm lên cũng chẳng giải quyết được việc gì, kết hôn đã nhiều năm, không phải chưa từng cãi nhau, cuối cùng chẳng phải cũng vẫn rơi vào kết cục này ư. Nhưng bà tuyên bố, chỉ cần Đường Dục Trân bà còn sống một ngày, bà sẽ không cho phép cái đồ đã chùng kia tiến vào cửa nhà bà, cả đời này cũng đừng mơ.

Nếu ông cụ đưa đứa con kia vào nhà họ Mạc, bà sẽ tìm dây thừng treo cổ ở trước cổng Mai uyển.

Để xem gia tộc họ Mạc còn có mặt mũi nào nữa.

Bạch Vận Chi khuyên giải Đường Dục Trân, chỉ cần không phải con trai, gia tộc họ Mạc sẽ không coi trọng, mà cho dù có là con trai, danh không chính, ngôn không thuận, sẽ chẳng chiếm được bao nhiêu lợi ích. Sớm muộn gì ông cụ cũng sẽ qua đời, có sống đến trăm tuổi cũng tới lúc sẽ qua đời. Ông cụ mất rồi, chỉ dựa vào đã chùng không danh không phận đó, trước mặt có bao nhiêu già trẻ gia tộc họ Mạc như thế, nó cũng chẳng thể vào được cửa gia tộc họ Mạc.

Thật ra Bạch Vận Chi có nhắc nhở Đường Dục Trân, “Đối xử tốt với Vân Hà một chút, mặc dù nó là con nuôi của gia tộc họ Mạc, nhưng họ của nó đã sửa lại rồi, nó chính là người của gia tộc họ Mạc. Cô cũng thấy đấy, ông cụ yêu quý Mạc Vân Hà tuyệt đối không kém hơn so với Vân Trạch và Vân Tổ, thằng bé này vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, tốt với nó một chút, sau này ông cụ sẽ không đối xử tệ với cô, dù sao cô không thể sinh nó, cô coi con trai của cô ta làm con trai của cô, có đứa con trai này, đồ đã chùng bên ngoài kia dù có là thái tử cũng chẳng thể làm gì được cô.”

Vợ của Mạc Kính Thêm cũng nói: “Đúng, mợ phải nắm chắc lấy Vân Hà, tôi nghe phong thanh là ông cụ đã lập di chúc kín với luật sư Hoàng, nói rằng sẽ chia đều sản nghiệp cho con cháu gia tộc họ Mạc, Vân Hà cũng được ông cụ cho vào đó, bởi vì cha mẹ nó đã mất, bây giờ nó họ Mạc, nó chính là con cháu của gia tộc họ Mạc!”

Như thế bị dội nước lên đầu, Đường Dục Trân thoáng chốc đã nhận ra, thì ra không phải bà chỉ có hai bàn tay trắng. Bà vẫn còn Vân Hà! Vì thế vào các buổi tối mỗi ngày, Đường Dục Trân gọi Vân Hà vào phòng của mình, lúc ấy Vân Hà đã được tám tuổi, bà ngắm nhìn đứa bé xinh đẹp đến lạ lùng này, trong lòng than thở vô cùng, vì sao bà lại không sinh được một đứa con xinh đẹp như thế? Nhưng mà không sao, mẹ nó đã mất, người phụ nữ kia không có phúc, không được hưởng một đứa con xinh đẹp thế này, Đường Dục Trân bà có một đứa con trai như vậy thì có gì là không tốt? Mợ cả nói đúng, coi nó là con trai của bà, vậy thì nó chính là con trai của bà. Đường Dục Trân kéo Vân Hà đến trước mặt nói: “Vân Hà, mẹ biết con không gần gũi với mẹ lắm, con thích ba hơn một chút có đúng không?”

Vân Hà mơ hồ không hiểu nhìn người “mẹ” rất hiếm khi gần gũi với anh, chẳng biết nói gì.

“Không sao, con thích ba, thích ông cụ là không sai, chỉ tại thường ngày mẹ không chăm nom cho con nhiều, bây giờ mẹ đã hiểu ra rồi, trên đời này mẹ không có ai để nương tựa, chỉ có mình con, tuy rằng con không phải do mẹ sinh ra, nhưng con là con mẹ, sau này mẹ sẽ đối xử với con như với con trai mình, Vân Hà, con có hiểu không?”

Vân Hà trở về liền kể lại cho bà nghe những lời mà Đường Dục Trân nói với anh. Lúc ấy bà đã già lắm rồi, bước đi cũng phải chống gậy, mắt đã mờ, lưng cũng đã còng, nhưng mà suy nghĩ của bà vẫn còn rất sáng suốt, tâm lòng như gương soi. Bà gõ cây gậy nói với Vân Hà: “Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt, Vân Hà, con đừng nghe người đàn bà kia, cô ta coi con là con trai của cô ta là muốn biến con thành lợi thế để tranh đoạt gia sản đấy. Không, Vân Hà, con không phải con trai của cô ta, con là con trai của Khúc Hường Từ và Cổ Lam, con không phải họ Mạc, con họ Khúc. Hãy nhớ kỹ, con họ Khúc!”

Một đứa bé tám tuổi, làm sao hiểu được sự phức tạp trong thế giới của người lớn, anh không hiểu, và cũng chẳng thể nào hiểu được. Có điều quả thật là sau đó Đường Dục Trân đối xử với anh tốt hơn rất nhiều, coi anh như thể bảo bối trong lòng, những thứ mà Vân Trạch và Vân Tổ có, bà đều không để anh bị thua thiệt, ăn uống, sinh hoạt hàng ngày bà đều đích thân quan tâm, việc học hành cũng không hề qua loa mà mời mấy vị giáo sư tới nhà để dạy cho anh, rõ ràng Đường Dục Trân muốn trút tất cả tình mẫu tử đã không làm tròn lên trên người của Mạc Vân Hà.

Nhưng mà Mạc Vân Hà vẫn không thể thân thiết với Đường Dục Trân, không phải chỉ bởi quan hệ máu mủ, mà còn bởi vì Đường Dục Trân đã làm một chuyện khiến cho Mạc Vân Hà không thể tha thứ. Bà đuổi bà bảo mẫu đi! Đường Dục Trân đã sớm phát hiện ra bà lão này xúi bào Vân Hà, hơn nữa bà ta cũng già lắm rồi, đến bản thân còn cần phải có người chăm sóc, cho nên cũng chẳng chăm sóc cho Vân Hà được bao nhiêu. Bà cho bà bảo mẫu một số tiền, đuổi bà ta “về quê” dưỡng lão. Bà bảo mẫu cô độc đáng thương, mắt mờ, tai nghễnh ngãng, có nhiều tiền cũng chẳng để làm gì, hơn nữa từ lâu bà đã không còn nhớ quê bà ở đâu. Năm đó bởi tránh chiến tranh và nạn đói nên mới rời quê, đã hơn một nửa thế kỷ rồi, làm sao bà còn nhớ được quê hương của mình, mà cho dù có nhớ, làm sao bà có thể trở về với cái bộ xương già nua này.

Vân Hà khóc lóc, muốn giữ bà lại, không ngại quỳ gối trước Đường Dục Trân để cầu xin, thế nhưng Đường Dục Trân đã quyết, đóng cổng sắt, nhốt bà bảo mẫu ở bên ngoài Mai uyển.

Lúc ấy vừa mới sang xuân, lá cây còn chưa nảy mầm, Vân Hà tám tuổi bị khóa trái ở trong phòng của mình, khóc rách cả cổ họng. Anh ghé sát vào cửa sổ, nhìn gió lạnh thổi xào xạc trên những cành cây khẳng khiu bên ngoài, nghĩ tới bà không có nơi nào để đi, lần đầu tiên cảm nhận được sự lạnh lẽo của lòng người, còn lạnh hơn cả gió rét ngoài kia.

Vân Hà khóc liên tục đến tận nửa đêm, mọi người trong Mai uyển đều nghe thấy. Mấy ngày này vừa đúng dịp ông cụ và con trai cả Mạc Kính Phổ đi nước ngoài, Mạc Kính Thêm cũng đi Bắc Kinh khảo sát hạng mục đầu tư, Mạc Kính Trì và Nhan Bội Lan đang chờ sinh ở ngôi nhà cũ ngoại ô cũng không hề biết, trong nhà không có ai làm chủ, nếu không đã không gây ra hậu quả không thể vãn hồi.

Ngày hôm sau, vẫn là mẹ cả Bạch Vận Chi hỏi: “Dục Trân, sao tối qua Vân Hà lại khóc như thế, cô làm gì với thằng bé vậy? Không phải cô muốn coi nó làm con trai ruột sao?”

Đường Dục Trân bèn nói lại nguyên do của sự việc, về mặt chẳng có gì lo lắng.

Bạch Vận Chi sợ hãi nói, “Trời lạnh như thế mà cô đuổi một bà già lom xom ra ngoài sao?” Vợ của Mạc Kính Thêm cũng bị dọa: “Trời ơi, mẹ hai, dễ xảy ra tai nạn chết người đấy, nếu để cho anh hai biết là không xong đâu, mẹ mau đi tìm người về đi, nếu mà thật sự xảy ra án mạng, mẹ đừng có mong được ở lại cái nhà này nữa.”

Lúc này Đường Dục Trân mới nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc, vội vàng hét hoảng gọi người đi tìm bà bảo mẫu, nhưng mà tìm ở đâu, tìm khắp các khu phố gần đây, nhà ga, bến xe mà vẫn không thấy bóng người. Còn Vân Hà thì do khóc lóc cả một đêm cho nên sốt cao, đầu óc mơ hồ, Đường Dục Trân sợ tới mức hôn vĩa lên mây, vừa sai người đi tìm bà bảo mẫu, vừa đưa Mạc Vân Hà tới bệnh viện.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, trời đã tối mà vẫn chưa tìm thấy bà bảo mẫu. Ba người đàn bà ngồi vây quanh phòng khách của nhà chính, sốt ruột tới mức không biết làm sao. Lúc ấy Bạch Vận Chi cau mày nhìn Đường Dục Trân thờ dài, “Tôi nói cô này, Dục Trân, lần này cô gây ra họa lớn rồi. Nếu bà lão kia thật sự chết ở ngoài đó, cô nói người ngoài sẽ bàn tán về Mai uyển chúng ta ra sao đây? Ông cụ coi trọng danh dự còn hơn cả mạng sống, giờ thì hay rồi, danh dự cả đời đều bị hủy hoại trong tay cô. Chuyện lớn đến thế, sao trước đó cô không bàn bạc với chúng tôi? Còn nữa, cô định ăn nói với Kính Trì như thế nào? Cô định đối mặt với lương tâm của cô ra sao đây? Cô có biết lần này cô tạo nghiệp chướng, đây là báo ứng của cô, Dục Trân, cô rõ thật là hồ đồ...”

Đêm đó Mạc Kính Trì nghe được chuyện của bà bảo mẫu, sốt ruột chạy về Mai uyển. Vào cửa, còn chưa nói hai lời đã gơ tay cho Đường Dục Trân một cái tát, “Đường Dục Trân, tôi và cô kết thúc rồi!” Chỉ một câu, ông và bà đã kết thúc.

Mạc Kính Trì vội vàng báo cảnh sát, dưới sự tìm kiếm của cảnh sát, mãi cho đến lúc rạng sáng, mọi người mới tìm thấy thi thể đã cứng ngắt của bà bảo mẫu ở khu vườn lê phía sau núi.

Thật là kì lạ, lúc ấy mới là giữa tháng hai, tiết xuân se lạnh, vốn chẳng phải là mùa hoa lê nở, thế nhưng toàn bộ hoa lê phía sau núi lại nở rộ chỉ trong một đêm. Những người ở Mai uyển năm đó đều nhớ mang máng, hoa lê chưa bao giờ nở rộ như thế, tầng tầng lớp lớp, tựa như những áng mây, trong một đêm mà cả gò núi đã được bao phủ trong biển mây trắng, rất nhiều người sống gần đó đều tới đó ngắm hoa, ngay cả người của đài truyền hình cũng mang máy quay đến. Chuyên gia giải thích rằng hiện tượng này là do sự thay đổi của khí hậu, không có gì lạ cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (5)

Mà ngay vào rạng sáng ngày hôm ấy, vừa phát hiện ra thi thể của bà bảo mẫu không bao lâu bên nhà cũ kia đã mang tin tức tới, Nhan Bội Lan sinh, là con gái, mẹ con bình an.

Ông cụ và con trai cả Mạc Kính Phổ vội vàng trở về từ Mi, nghe được chuyện xảy ra, tức giận đến mức phải nhập viện ngay trong ngày, sau đó, do bị tình nghi ngộ sát, Đường Dục Trân bị cảnh sát bắt đi, toàn bộ gia tộc họ Mạc hỗn loạn. Sự việc vô cùng âm ỉ, nếu không phải nhà họ Đường đứng ra đòi lật sư thì Đường Dục Trân cũng không tránh khỏi kiếp nạn phải ngồi tù. Người được thả rồi, nhưng ông cụ lại từ chối không cho bà bước vào cửa của gia tộc họ Mạc, nói là đã bôi nhọ gia phong.

Sau đó Đường Dục Trân chỉ có thể sống ở nhà mẹ đẻ, cuối cùng bà cũng biết bà đã gây ra tại họa lớn đến thế nào. Mặc dù nhà họ Đường cũng là một gia tộc giàu sang, có quyền có thế, nhưng khi con gái làm sai lại cũng không tiện tranh cãi cái gì. Chỉ là mối quan hệ giữa hai nhà Đường, Mạc đã phai nhạt hơn rất nhiều, các mối hợp tác làm ăn trong mấy năm sau đó cũng ngưng hẳn.

Mà ông cụ lại là một người mê tín, sau khi bà bảo mẫu chết, không chỉ an táng long trọng cho bà bảo mẫu mà ông cụ còn mời đạo sĩ đến lập đàn mấy ngày mấy đêm ở Mai uyển, muốn xua đuổi tà ma tai ương, cầu mong bình an cho toàn bộ già trẻ trong gia tộc. Ông cụ có quan hệ rất tốt với một vị đại sư phong thủy, ông cụ mời vị đại sư đến Mai uyển xem phong thủy, ai ngờ vừa mới tới cổng lớn của Mai uyển, vị đại sư đó lại không chịu vào. Ông ta lắc đầu nói với ông cụ: “Lão Mạc, ngôi nhà này của ông khó giữ được lắm.” Ông cụ rất ngạc nhiên, “Sao lại như thế?” “Tôi không biết nói sao nữa, tôi cảm thấy Mai uyển này âm u quá, chẳng khác gì phế tích. Lão Mạc, ông mau chóng chuyển đi thôi.”

Một gia tộc mấy chục người già trẻ, làm sao có thể nói chuyển là chuyển đi được. Ông cụ Mạc có sốt ruột cũng chẳng biết làm sao, có lẽ là do dự cảm thấy tại họa lớn sắp trút xuống gia tộc họ Mạc, ông cụ quyết định mở tiệc vui tung bồng ở Mai uyển, thành toàn cho Mạc Kính Trì, “Mang cháu gái của tôi đến để tôi nhìn một cái nào, lúc trẻ tôi muốn có con gái đến phát điên, ấy vậy mà vẫn không đạt được ý nguyện, bây giờ anh sinh cháu gái cho tôi, tôi rất vui, tôi muốn tổ chức cho nó một bữa tiệc đầy trăm ngày vui vẻ.”

Điều này chẳng khác nào ông cụ thừa nhận thân phận đưa con gái của Nhan Bội Lan.

Nó là cháu gái của gia tộc họ Mạc một cách danh chính ngôn thuận.

Nhưng mà Nhan Bội Lan cũng không tới gia tộc họ Mạc, vào ngày con gái đầy một trăm ngày đó, Nhan Bội Lan để Mạc Kính Trì đưa con gái tới Mai uyển, ông cụ nhìn thấy cháu gái thì cực kì vui mừng, trước giờ ngay cháu trai còn ít khi ôm, vậy mà ông cụ lại bế cháu gái, giọng cao lên trước mặt nhiều người như thế, cười rung cả bộ râu. “Thật là xinh xắn.” Ai ai nhìn thấy cô bé đều nói như vậy. Dâu trưởng Bạch Vân Chi lại nói thầm ở sau lưng: “Lại là một yêu tinh hại người, lớn lên xinh xắn như thế, nhất định sẽ là mầm tai họa, chờ xem đi, sớm muộn gì gia tộc họ Mạc cũng bị hủy hoại trong tay con bé đó.”

Trong khi những người lớn đang uống rượu vui vẻ dưới nhà, mấy anh em Mạc Vân Hà ở trên nhà thì lại đang tò mò vây quanh chiếc nôi của cô bé mà chỉ chò. Cô bé ấy ngủ rất say, tóc đen nhánh, làn da hồng hồng non nớt, mặc dù đang nhắm mắt ngủ, thế nhưng đường nét trên khuôn mặt của cô bé lại rất rõ ràng, xinh đẹp tựa như đi ra từ trong bức tranh.

“Em bé xinh quá!” Lúc ấy Mạc Vân Trạch hơn mười tuổi, là anh cả, không khỏi khen ngợi khuôn mặt của cô bé ấy. Cậu út Mạc Vân Tô chỉ vào cô bé nói: “Hai anh nhìn lông mi của em bé này, dài chưa kia, thật là giống Vân Hà.”

“Đúng vậy nhì, vừa dày vừa dài giống như của Vân Hà.” Mạc Vân Trạch chọc chọc vào Vân Hà đang suy nghĩ ngơ ngẩn, “Này, chú em tự nhìn xem, có giống lông mi của chú em không?”

Từ sau khi bà bảo mẫu qua đời, tính cách của Mạc Vân Hà đã thay đổi rất lớn, ít nói chuyện hơn, trở nên hơi khép kín. Mạc Kính Trì còn mời chuyên gia tâm lý đến khám cho anh, chuyên gia tâm lý nói: “Cậu bé này bị kích thích mạnh, đừng gây cho cậu bé áp lực lớn, từ từ khuyên nhủ cậu bé, cho cậu bé chút thời gian, nếu bản thân cậu bé có đủ nghị lực, cậu bé sẽ vượt qua được thôi.”

“Nếu nó không có đủ nghị lực thì sao?”

“Vậy rất có thể sẽ chuyển thành bệnh tự sống khép mình, triệu chứng của cậu bé bây giờ chính là triệu chứng của bệnh tự sống khép mình.”

Mạc Kính Trì nghe vậy, lệ ướm cả hốc mắt. Sau khi con gái ra đời, ông nói với anh: “Vân Hà, bây giờ con có em gái rồi này, con có thích em không? Em rất xinh đẹp, xinh đẹp giống như con vậy, con là anh, con phải bảo vệ em. Nếu như tinh thần của con sa sút như thế thì làm sao sau này con chăm sóc thật tốt cho em được đây?”

Đến tận bây giờ Mạc Vân Hà vẫn không thể nào hình dung được tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy cô bé ấy, cô bé mũm mĩm non nớt nằm ở trong nôi, mềm mại tựa như một đóa hoa nhỏ vừa mới chồi nụ, mềm mềm, lại còn thơm thơm, cô bé ngủ rất ngon, nhất định đang mơ một giấc mơ đẹp. cô bé thật sự giống như một giấc mơ, nhẹ nhàng đi vào thế giới của Mạc Vân Hà lúc nào không biết.

Mạc Vân Hà vẫn còn nhớ mương máng, vào buổi tối bà bị đuổi ra khỏi uyển, anh bị khóa trái ở trong phòng khóc đến mê man, trong mộng lung anh đã mơ một giấc mơ, mơ thấy hoa lê phía sau núi đều đã nở rộ, nhưng đóa hoa lấp lánh lay động trong cơn gió, giống mây, giống tuyết. Anh đi xuyên qua khu vườn lê, phảng phất như nghe thấy có tiếng ai đó đang gọi anh, là tiếng của bà, hay là tiếng của người khác, hay là tiếng của gió, anh nghe không rõ lắm, chỉ đi theo tiếng gọi kia, cuối cùng anh nhìn thấy một cô bé đứng dưới tàng cây lê, đáng vẻ khoảng bốn, năm tuổi, hình như đang chơi đùa dưới tàng cây, cầm một bó hoa lê định trồng xuống đất.

“Em làm vậy nó không sống được đâu.” Mạc Vân Hà đi tới gần cô bé kia nói.

“Vì sao thế?” Cô bé ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt thật là xinh đẹp, hàng mi chớp chớp, tựa như một thiên thần nhỏ, mang đậm hơi thở của thần tiên.

“Bởi vì nó không có gốc, nhất định không sống được đâu.” Mạc Vân Hà nói với cô bé, lại hỏi, “Em là cô bé nhà ai đấy, sao em lại đến nơi này?”

Cô bé trả lời: “Em là em gái nhà anh mà.”

“Em là em gái nhà anh mà.”

Vào lúc này, những lời đó vang lên ở bên tai của Mạc Vân Hà, sự bất ngờ kinh ngạc không hề báo trước trào ra trong đáy lòng anh, Vân Trạch và Vân Tổ còn nói gì đó ở bên cạnh, anh chẳng hề nghe thấy, hai người rời khỏi phòng lúc nào anh cũng không biết, anh nhìn chăm chăm vào cô bé ở trong nôi rất lâu, vươn tay chạm vào khuôn mặt non nớt của cô bé... Anh sợ rằng đây thật sự chỉ là một giấc mơ, chỉ cần khẽ chạm vào là sẽ tan biến đi mất, nhưng mà rõ ràng đây không phải giấc mơ, cảm giác khi chạm vào làn da mềm mại của cô bé thật kì diệu, có vẻ như cô bé không thích bị người khác chạm vào, hơi nhủi mày, môi trề ra, rồi bỗng nhiên tỉnh lại. Đôi mắt đen lay láy tò mò quan sát anh.

“Em gái, em tỉnh rồi à?”

“Em gái, em có nhận ra anh không? Đêm đó anh mơ thấy em, nhưng mà là đáng vẽ sau khi lớn lên của em, ánh mắt của em giống hệt như ánh mắt của cô bé đó.”

“Là bà đã đưa em tới đúng không? Nhất định là thế rồi, bà sợ anh cô đơn một mình, cho nên đưa em tới đây làm bạn với anh. Em gái, chúng ta chính là người một nhà đây, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để cho ai bắt nạt em, anh sẽ đưa em ra phía sau núi ngắm hoa lê, chơi thả diều, sẽ vẽ cho em rất nhiều bức tranh, được không?”

“Em gái, em mau lớn lên đi, anh cũng muốn lớn nhanh, sau khi lớn anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này, bà nói nơi này không sạch sẽ, không sạch sẽ có nghĩa là không tốt ấy, bà nói như thế. Cũng giống như bà chưa bao giờ đưa anh trở lại ngôi nhà kia vậy, nơi đó không sạch sẽ, ba mẹ anh đều đã mất, rất không sạch sẽ... Em gái, em có nghe thấy anh đang nói gì không?”

“Nói cho em biết nhé, anh không phải họ Mạc, anh họ Khúc, anh tên là Khúc Tĩnh Ba, em đã nhớ chưa?”

“Em gái, nói cho anh biết, em tên là gì?”

“Em tên là Tứ Nguyệt.” Không biết từ lúc nào Mạc Kính Trì đã đi vào phòng, chấp tay sau lưng đứng ở cửa, mỉm cười nhìn con trai và đôi mắt đen lay láy của con gái đang nằm trong nôi, “Vân Hà, con thấy em có xinh không?” Mạc Kính Trì ôm lấy con gái, hỏi Mạc Vân Hà.

“Xinh.”

“Con có thích em không?”

“Thích.” Mạc Vân Hà kiễng chân, cầm lấy cánh tay nhỏ bé của em gái.

“Ba à, sao tay em lại nhỏ như thế?”

“Bởi vì em còn nhỏ mà.”

“Đến bao giờ thì em mới lớn lên?”

“Chờ khi con lớn lên thì em cũng lớn, con có muốn ôm em một cái không?”

Mạc Kính Trì ôm con gái đến trước mặt Mạc Vân Hà.

Ông trời ơi, đó là cảm giác gì thế! Mềm, mịn mịn, thơm quá... Mạc Vân Hà cẩn thận ôm Tứ Nguyệt, bản thân anh vẫn còn là một đứa bé, vậy mà lại ôm một đứa bé, thật là buồn cười vô cùng. Phảng phất như một dòng nước ấm chảy ra từ trong đáy lòng, chạm rải lan ra khắp cơ thể của anh, trái tim lạnh giá của Mạc Vân Hà dần dần trở nên ấm áp, toàn thân cũng trở nên ấm áp, cứ tưởng rằng mất bà rồi anh sẽ phải cô độc trên đời này một mình, không ngờ cô bé ấy lại tới để sưởi ấm cho anh, cô bé đáng yêu quá... Mà Tứ nguyệt bé xíu lại không phản đối để anh ôm, ngoan ngoãn chúi đầu vào trong lòng anh, đôi mắt đen lay láy nhìn anh, như thể đang quan sát một thế giới mới lạ, cậu nhóc bỗng nhiên vỗ vào miệng cô bé, không khóc, lại còn nở nụ cười tựa như một đóa hoa.

“Ba à, em đang cười này.”

Mạc Kính Trì đi tới nhìn, đúng là đang cười thật! Ông vô cùng vui mừng, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy con gái cười. Ông ôm lại con gái từ tay của Mạc Vân Hà, giờ lên thật cao.

“Tứ Nguyệt, Tứ Nguyệt, con cười thật rồi, con gái ngoan, đến chừng nào thì con mới gọi ba đây? Ba là ba của con, con có biết hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Ký Ức Thiêu Lòng- Mạc Vân Hà (6)

Nhưng mà Mạc Kính Trì còn chưa đợi được con gái gọi ông tiếng ba đã đột ngột qua đời, cũng là tai nạn xe cộ giống như Khúc Hường Từ, lúc ấy ông và ông cụ vừa xuống máy bay, trên đường cao tốc sân bay bị tông vào đuôi xe, mà xe của bọn họ lại còn húc vào xe phía trước, Mạc Kính Trì và ông cụ, còn cả lái xe, ba người tử vong tại chỗ.

Lúc ấy Mạc Kính Trì vội vã trở về là để giải quyết thủ tục ly hôn với Đường Dục Trân, ông cụ không ngăn cản, ngầm coi như đã chấp thuận, lý do là bởi Đường Dục Trân đuổi bà bảo mẫu ra khỏi nhà, khiến cho mặt mũi của gia tộc họ Mạc bị mất hết. “Loại đàn bà này lòng dạ quá độc ác, không cần cũng chẳng sao.” Ông cụ nói như thế. Nếu ông cụ đã tỏ rõ thái độ, lại thêm việc kiên quyết không cho phép Đường Dục Trân bước vào cửa của gia tộc họ Mạc, Đường Dục Trân không thể không đồng ý ly hôn. Chỉ là người tính không bằng trời tính, một vụ tai nạn xe cộ đã cướp đi tính mạng của hai cha con họ Mạc, định rõ kiếp này Mạc Kính Trì và Nhan Bội Lan không có duyên kết thành vợ chồng. Mà con gái Tứ Nguyệt của hai người cũng nhất định không thể bước vào cửa của gia tộc họ Mạc.

Tang lễ vừa xong, Đường Dục Trân liền trở lại Mai uyển, bà chẳng thể nói rõ được là vui mừng hay là đau khổ, trở lại rồi, nhưng chồng thì lại mất. Bà vốn đã đồng ý ly hôn, vì tuyệt vọng cho nên quyết định buông cho bản thân bà một con đường sống. Ai ngờ số mệnh lại giống như một trò đùa chẳng thể nào tưởng tượng, sắp đặt cho bà một cái kết cục hôn nhân như thế này.

Là đau buồn vô hạn, hay là khóc không ra nước mắt, trong một khoảng thời gian rất dài Đường Dục Trân không thể lấy lại tinh thần. Bà trở về, chuyện đầu tiên đương nhiên chính là đuổi Nhan Bội Lan cùng với đứa con gái chưa đầy một tuổi ra khỏi ngôi nhà cũ. Nếu đã bị mang danh là độc ác rồi, vậy thì bà chẳng ngại mà làm kẻ ác thêm một lần nữa, cũng chẳng sợ báo ứng, bởi vì dù sao bà cô độc một mình, không có con cái, bà còn sợ báo ứng gì đây. Mà nguyên nhân khiến cho Đường Dục Trân trở nên vô vọng như thế, tất cả phải quay trở lại cuộc đối thoại của bà và Mạc Vân Hà buổi tối hôm đó. Lúc ấy cả chiếc bàn dài chỉ có mẹ con hai người, phòng ăn lộng lẫy lộ rõ vẻ trống trải, như thể để chứng minh rằng cái nhà này đang từng bước suy tàn.

Đường Dục Trân hỏi con trai: “Sao con vẫn chưa gọi mẹ Hà, Vân Hà.”

Mạc Vân Hà ngẩng đầu, nhìn “mẹ” xa cách tựa như nhìn một người không quen biết, trong đôi mắt chẳng hề có sự kết nối. Đối mặt với ánh mắt của con trai, Đường Dục Trân bỗng cảm thấy hơi chột dạ, nhưng thái độ vẫn chân thành, hòa nhã nói: “Trước kia do mẹ không đúng, bây giờ mẹ xin lỗi con, Vân Hà, ba con mất rồi, hai mẹ con chúng ta...”

“Bà không phải là mẹ tôi.” Mạc Vân Hà nói nhỏ. Thế nhưng dù rằng tiếng nhỏ thì Đường Dục Trân cũng vẫn nghe thấy, bà lạnh lùng nhìn con trai, “Con vừa nói cái gì?”

“Bà không phải là mẹ tôi.” Mạc Vân Hà đáp lại lạnh lùng như thế.

Lời vừa dứt, Đường Dục Trân cầm lấy cái bát trước mặt ném thẳng vào con trai, bà cứ nghĩ Mạc Vân Hà sẽ nghiêng đầu để tránh, rõ ràng nó nhìn thấy bà cầm bát mà. Nhưng mà nó lại không tránh, cái bát đó ném trúng vào trán của Mạc Vân Hà, máu chảy loang lổ.

Mà Vân Hà vừa mới tròn chín tuổi, không biết là bị đập trúng khiến choáng đầu hay là do chết lặng đến mức không còn cảm giác đau, anh không hề khóc, khuôn mặt đầy máu nhìn chằm chằm Đường Dục Trân, lớn tiếng lặp lại: “Bà không phải là mẹ tôi! Tôi không phải họ Mạc, tôi họ Khúc, ba tôi tên Khúc Hường Từ, mẹ tôi tên Cổ Lam, tôi là con của hai người đó. Tôi – là Khúc Tĩnh Ba!”

Hai mươi năm trước, có một đạo những lời bàn tán về cái chết của hai cha con nhà họ Mạc vô cùng huyền ảo, tai nạn xe cộ, do người hãm hại, lại còn bao nhiêu chuyện thần bí nữa, có bài có bản hẳn hoi, cứ y như thật. Rất nhiều người còn liên kết cả vụ tai nạn xe cộ này với vụ nhảy lầu tự tử của ông chủ công ty Chấn Vũ nhiều năm trước, năm đó, những người có liên quan không chỉ có tập đoàn Thịnh Đồ của Mạc thị mà còn cả tập đoàn Trí Viễn trên danh nghĩa của Khúc Hường Từ. Nghe nói hai nhà liên kết lại, đoạt mất dự án phát triển bến tàu mà Chấn Vũ đã lên kế hoạch trong mấy năm trời, ông chủ Chấn Vũ chẳng những đánh mất dự án mà lại còn bị ngân hàng ép trả nợ, sau đó cùng đường đã nhảy xuống từ tầng thượng của công ty.

Chuyện này đã qua nhiều năm, sở dĩ bị người ta liên kết lại với nhau là vì sau khi ông chủ Chấn Vũ nhảy lầu tự tử không lâu, hai vợ chồng Khúc Hường Từ của Trí Viễn cũng đột ngột qua đời trong tai nạn xe cộ, năm năm sau đó hai cha con họ Mạc của Thịnh Đồ cũng qua đời, hơn nữa lại cũng là tai nạn xe cộ. Lời đồn không ngoài hai loại, một là âm hồn của ông chủ Chấn Vũ không thể siêu thoát trở về báo thù, hai là con cháu đời sau của Chấn Vũ âm mưu sát hại.

Bóng ma bị kích bao phủ gia tộc họ Mạc lại một lần nữa bị đẩy lên, Mai uyển từng rất náo nhiệt giờ đây lại trở nên lạnh lẽo như chùa miếu. Bởi vậy trọng trách trong gia tộc rơi hết lên trên người con trưởng Mạc Kính Phổ, người con út Mạc Kính Thêm là một người trắng hoa, sau biến cố đột ngột của gia đình cũng bớt phóng túng hơn rất nhiều, tự giác san sẻ trách nhiệm với anh cả.

Đàn bà trong Mai uyển không còn chơi mặt chước nữa, cũng chẳng còn háng hái nói chuyện thị phi, bởi vì người đang sa vào vòng xoáy thị phi bây giờ lại chính là bản thân bọn họ, từ sự việc Đường Dục Trân đuổi bà bảo mẫu dẫn đến bà bảo mẫu chết công ở vườn lê phía sau núi cho đến chuyện người con trai thứ hai của gia tộc họ Mạc nuôi dưỡng người tình rồi sinh ra đứa con gái ngoài giá thú, danh dự của gia tộc họ Mạc đã xưa đâu bằng nay.

Lúc ấy Mạc Kính Phổ là con trưởng, chẳng những bận tối mắt tối mũi với công việc ở công ty mà còn nóng lòng đi tìm kiếm tung tích của hai mẹ con Nhan Bội Lan, từ sau khi Đường Dục Trân đuổi cả hai mẹ con ra khỏi ngôi nhà cũ vẫn không tìm thấy tung tích của hai người.

Mạc Kính Phổ từng nghiêm giọng nói với Đường Dục Trân: “Mợ thấy tạo nghiệt của cái nhà họ Mạc này còn chưa đủ hay sao? Dù có thế nào thì đứa bé vô tội, Nhan Bội Lan lại không quen biết ai ở nơi này, cũng chẳng có công việc, mợ đuổi cả hai mẹ con cô ấy đi, nếu đứa bé xảy ra chuyện gì không may, mợ không thấy có lỗi với liệt tông nhà họ Mạc à? Đừng quên, đứa bé đó chính là máu mủ của gia tộc họ Mạc! Nếu mợ còn muốn ở lại cái gia tộc này, vậy tốt hơn hết là nên bớt gây chuyện đi, nếu mợ còn can thiệp vào chuyện của hai mẹ con Nhan Bội Lan nữa thì đừng trách người làm anh cả

tôi không nói đến tình cảm. Tôi nói được là làm được!”

Rất nhiều người không biết, kỳ thật khi Nhan Bội Lan vừa mới vào tập đoàn Thịnh Đồ chỉ là một công nhân nữ bình thường trong một nhà máy dệt thuộc quản lý của Mạc Kính Phổ, sau đó không biết thế nào lại có gút mắc tình cảm cùng với Mạc Kính Trì, cho nên Mạc Kính Phổ mới điều Nhan Bội Lan tới bên cạnh Mạc Kính Trì. Nói cách khác, Mạc Kính Phổ có thể được xem là người se duyên một nửa cho Mạc Kính Trì và Nhan Bội Lan.

Mạc Kính Phổ làm việc không do dự giống như Mạc Kính Trì mà vô cùng quyết đoán, dứt khoát, đối xử với mọi người cũng chân thành, có chí lớn, bởi vậy những công nhân viên đã làm việc lâu năm trong công ty rất yêu quý và kính trọng ông. Khi ông cụ Mạc còn sống cũng có ý đào tạo Mạc Kính Phổ thành người nối nghiệp số một, tuy nói lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, nhưng mà trong lòng ông cụ vẫn có sự cân nhắc. Đứa con thứ hai Mạc Kính Trì vốn học văn, không thích chuyện làm ăn, vì bị gia tộc ép buộc cho nên mới phải bỏ văn theo kinh doanh, trong lúc làm việc, phần lớn đều dựa vào anh cả Mạc Kính Phổ, Mạc Kính Thêm thì lại càng không cần phải nói, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn chơi, thời gian trắng hoa còn nhiều hơn cả thời gian ở công ty, trước giờ ông cụ chưa từng trông mong gì ở Mạc Kính Thêm. Sau khi ông cụ qua đời, Mạc Kính Phổ hoàn toàn xứng đáng trở thành người có quyền lực cao nhất ở trong gia tộc họ Mạc, đừng nói Đường Dục Trân, cho dù có là Mạc Kính Thêm hay mấy nhân vật thâm căn trong công ty cũng đều không dám làm trái ý, danh tiếng của Mạc Kính Phổ tuyệt đối không kém hơn so với ông cụ.

Đường Dục Trân không dám chọc đến Mạc Kính Phổ là bởi vì bà không còn mặt mũi nào để trở về nhà mẹ đẻ của bà, có chết bà cũng phải chết ở nhà họ Mạc. Vì thế bà chỉ có thể cúi đầu trước sự khiển trách của Mạc Kính Thêm, lúc trước, khi Mạc Kính Trì còn sống bà còn có chỗ để dựa vào, bây giờ chồng mất rồi, chỉ một góa phụ như bà thì còn biết làm sao được nữa.

Vợ của Mạc Kính Phổ, Bạch Vận Chi cũng khuyên bà, “Cô coi như đã xong rồi, gia tộc họ Mạc đã thành ra thế này, cố gắng bớt gây chuyện đi, gia tộc họ Mạc mà sụp đổ cũng chẳng có lợi gì cho cô đâu.”

Đường Dục Trân nói: “Mợ cả, em còn có thể thế nào được nữa, còn có thể thế nào được đây...”

“Nếu đã biết được thế rồi thì hãy an phận đi.”

Không lâu sau đã có tung tích của hai mẹ con Nhan Bội Lan, ở ngay Thượng Hải. Có điều thảm hại vô cùng, hai người ở trọ trong một con ngõ cũ kỹ trên đường Bách Bộ Đình, dựa vào việc làm công để duy trì cuộc sống tạm bợ. Mạc Kính Phổ đã động viên Nhan Bội Lan trở về nhà họ Mạc rất nhiều lần, không về Mai uyển thì trở về ngôi nhà ngoại ô kia cũng được, gia tộc họ Mạc sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của mẹ con hai người. Thế nhưng Nhan Bội Lan lại cự tuyệt một cách kiên quyết, Nhan Bội Lan nói: “Em có tay có chân, có thể nuôi sống bản thân mình, có thể nuôi sống con gái, nghèo hơn một chút cũng có sao đâu, em không cho rằng cứ có tiền là có thể sống hạnh phúc.”

Ý là dù gia tộc họ Mạc có nhiều tiền cũng chỉ như thế thôi.

Lời này lọt tới Mai uyển, Đường Dục Trân hung dữ chửi: “Đồ ti tiện, đã làm gái điếm mà còn lập miếu thờ.” Khi bà chửi những lời này, đúng lúc Mạc Vân Hà đang ở bên cạnh.

“Mây trùng tao làm gì?”

Mạc Vân Hà không nói một lời trở về phòng của mình.

Từ sau cái lần ném bát đó, mẹ con hai người gần như không hề nói chuyện với nhau, Mạc Vân Hà không còn gọi Đường Dục Trân là “mẹ” nữa, bởi vì anh đã hiểu, anh không phải là con trai của bà ta.

Càng khiến cho Đường Dục Trân căm hận hơn là Mạc Kính Phổ đối xử với Mạc Vân Hà như chính con trai của mình, không chỉ ân cần hỏi han Mạc Vân Hà, quan tâm đến bữa ăn và cuộc sống hàng ngày của Mạc Vân Hà mà buổi tối nào cũng gọi Mạc Vân Hà sang để cùng làm bài tập với Mạc Vân Trạch. Mạc Kính Phổ phân chia rạch ròi giữa công việc và cuộc sống, mỗi cuối tuần, bất kể công việc có nhiều thế nào cũng sẽ giành thời gian dẫn Vân Trạch ra ngoài chơi bóng, thả diều, hoặc là xem phim, mà chỉ cần mang theo Vân Trạch là nhất định sẽ mang theo cả Vân Hà.

Đường Dục Trân nói với mợ ba: “Mạc Kính Phổ có ý gì đây hả!”

Mạc Kính Phổ rất coi trọng quan hệ gia đình, không chỉ làm bạn cùng với con trai và cháu trai mà còn săn sóc người vợ Bạch Vận Chi vô cùng cẩn thận, Bạch Vận Chi đau ốm trên giường bệnh quanh năm, ông chưa bao giờ biểu hiện sự ruồng bỏ, cũng rất hiếm khi có gút mắc gì với phụ nữ ở bên ngoài, mặc dù đôi khi cũng có một vài tin đồn nhưng phần lớn đều do những người phụ nữ mền mọ ông tạo ra. Thịnh thoảng Bạch Vận Chi cũng tiết lộ một chút chuyện riêng tư của hai vợ chồng với Đường Dục Trân, nói rằng kỳ thật bà ốm đau liên miên, đã nhiều năm nay không còn sinh hoạt vợ chồng, thế nhưng Mạc Kính Phổ chưa bao giờ tỏ vẻ không vừa lòng với cuộc sống hiện tại, ngược lại còn an ủi vợ rằng thế cũng không sao, giữ gìn sức khỏe là quan trọng nhất.

Đường Dục Trân nghe vậy cứ nức nở mãi, “Mợ cả, mợ thật là may mắn, gặp được một người trọng tình trọng nghĩa như anh cả, mợ đúng là tốt số.”

“Tốt gì đâu, tôi mệnh bạc phúc mỏng, không hưởng nổi một người đàn ông tốt như vậy. Mệnh bạc thôi...”

Không lâu sau vợ của Mạc Kính Phổ mất.

Gia tộc họ Mạc vốn đã lạnh lẽo càng trở nên điêu hiu điêu tàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Ký Ưc Thêu Lòng - Mạc Vân Hà

Nhoáng một cái sáu bảy năm trôi qua, Mạc Vân Hà đã trở thành một cậu thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, dưới sự đốc lòng bồi dưỡng và khuyên giải của Mạc Kính Phổ, tính cách của anh đã không còn khép kín như trong quá khứ mà trở nên vui tươi cởi mở hơn. Anh đam mê hội họa, để bồi dưỡng anh, Mạc Kính Phổ không tiếc đưa anh sang tận Pháp để học vẽ, vừa học đã ba năm. Khi trở về, cậu anh trai Mạc Vân Trạch vừa mới tốt nghiệp học viện Wharton nước Mỹ, cậu em thứ ba Mạc Vân Tổ vẫn còn đang học ở Úc, nghỉ đông và nghỉ hè mới trở về. Chẳng có gì lạ khi Mạc Vân Trạch tiến vào Thịnh Đồ học tập việc kinh doanh với ba, Mạc Vân Tổ cũng học quản lý xí nghiệp ở Úc, chỉ có Mạc Vân Hà học nghệ thuật, đây là sự lựa chọn và niềm yêu thích của riêng cá nhân anh, Mạc Kính Phổ chưa bao giờ ép buộc anh, hay là cố ý loại trừ anh ra khỏi sự nghiệp của gia tộc.

“Thứ mà Vân Trạch và Vân Tổ có, con cũng sẽ có.” Đây là thái độ và lập trường của Mạc Kính Phổ.

“Bao gồm cả em gái Tứ Nguyệt của các con cũng đều ở trong danh sách thừa kế, hãy nhớ kỹ, các con vẫn còn một em gái.” Mạc Kính Phổ biểu lộ ra là một người thật sự có tấm lòng rộng lượng.

Khi đó Tứ Nguyệt đã được tám tuổi, học lớp ba tiểu học.

Lần đầu tiên Mạc Vân Hà gặp lại Tứ Nguyệt khi đã lớn lên là ở Mai uyển phía sau núi, sau đó anh liền thường xuyên lôi kéo Mạc Vân Trạch lên lút đến nằm vùng ở cổng trường ngắm nhìn em gái của bọn họ. Mạc Kính Phổ đã dặn dò hai người, cố gắng đừng quấy rầy đến Tứ Nguyệt và cuộc sống của mẹ cô bé. Bởi vì Nhan Bội Lan vẫn luôn có tâm lý mâu thuẫn với nhà họ Mạc, người phụ nữ này vô cùng kiêu ngạo, thà rằng ngâm đắng nuốt cay nuôi nấng con gái một mình cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của Mạc Kính Phổ, càng không cho phép con gái bước vào cửa lớn của gia tộc họ Mạc.

“Nó họ Nhan, là con gái của em, nó chẳng có quan hệ gì với nhà họ Mạc các anh cả.” Nhan Bội Lan tỏ thái độ kiên quyết.

May mà Nhan Bội Lan không phản đối để Mạc Kính Phổ đến thăm Tứ Nguyệt, dần dà lại có lời đồn lọt tới Mai uyển, nói Mạc Kính Phổ có ý định tái hôn, đối tượng chính là Nhan Bội Lan.

“Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ!” Đường Dục Trân mắng.

Nhưng mà cả đời Mạc Kính Phổ sống đường đường chính chính, làm người và làm việc vô cùng chừng mực, có tiến có lui, trước sau vẫn duy trì quan hệ trong sạch với Nhan Bội Lan, người ngoài có nói thế nào ông chẳng thêm để ý, bởi vì ông không thẹn với lương tâm. Còn về việc rớt cuộc trong lòng ông có ý nghĩ gì với Nhan Bội Lan, sợ là ngoại trừ ông sẽ chẳng có ai biết được.

Ông thật sự là một người rất khoan hậu, sự kính trọng và ngưỡng mộ của Mạc Vân Hà đối với bác trai Mạc Kính Phổ thậm chí đã vượt qua cả người ba ruột Khúc Hường Từ cùng với ba nuôi Mạc Kính Trì đã qua đời, nhân cách cao thượng của Mạc Kính Phổ đã ảnh hưởng rất lớn đến Mạc Vân Hà, khiến cho Mạc Vân Hà từ nhỏ mất ba mẹ ruột, sau đó lại mất bà và ba nuôi không bị suy sụp tinh thần vì thế, cũng không trở nên cực đoan lạnh lùng, ngược lại dưới sự bồi dưỡng của bác trai, Mạc Vân Hà lớn lên trở thành một cậu bé ngập tràn ánh mặt trời, tính cách ấm áp lương thiện.

Nói là trẻ con đã không còn đúng nữa, bởi vì Mạc Vân Hà đã mười lăm tuổi, đã có tư duy và tình cảm độc lập, hiểu được tiến lui, hiểu được tha thứ, cũng hiểu được lo lắng cho đối phương.

Rõ ràng thêm một chút, anh không còn căm thù Đường Dục Trân giống như trong quá khứ, ít nhất bề ngoài cũng coi như hòa thuận, mặc dù vẫn không gọi bà là “mẹ” nhưng rất lễ phép với bà, không hề chống đối bà, bởi vì anh nghe lời khuyên của bác trai, đó là một người đàn bà đáng thương, anh không cần phải so đo làm gì.

Tiếp theo là sự yêu thương của anh đối với cô em gái Tứ Nguyệt khiến cho Mạc Kính Phổ cũng phải cảm động sâu sắc, anh thường xuyên tặng quà cho Tứ nguyệt thông qua Mạc Kính Phổ, ngày sinh nhật, ngày lễ ngày tết, những món quà xinh xắn chưa bao giờ thiếu, hơn nữa rất hiếm khi trùng lặp. Chỉ là vì Nhan Bội Lan bày tỏ rõ ý không muốn bất kì ai trong nhà họ Mạc ngoại trừ Mạc Kính Phổ tiếp xúc với con gái, cho nên Mạc Kính Phổ chưa bao giờ nói cho Nhan Bội Lan rằng kỳ thật phần lớn những món quà mỗi lần ông mang tới cho Tứ Nguyệt đều là của Vân Hà. Mạc Vân Hà cũng chưa bao giờ dám xuất hiện trực tiếp ở trước mặt Tứ Nguyệt, lúc nào cũng chỉ trốn lên lên ở đầu ngõ với Mạc Vân Trạch, hoặc là ở bên kia đường đối diện với trường học, sự ngóng trông sâu đậm này chẳng hề có liên quan tới quan hệ anh em.

Cô bé ấy vừa xinh xắn lại vừa đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy cô bé khoác cặp sách hoạt bát chạy ra từ trong ngõ, Mạc Vân Hà lại cảm thấy đáy lòng trào lên niềm hạnh phúc và ấm áp vô cùng. Hình ảnh cô bé nhún nhảy tinh nghịch giống như một chú thỏ con, bím tóc đung đưa, chiếc nơ con bướm trên đầu cô bé cũng như bay lượn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khiến cho người ta không thể không dừng ánh mắt ở trên người cô bé.

Tiếc là không thể tới gần cô bé, nếu không Mạc Vân Hà thật sự rất muốn nhìn đôi mắt của cô bé. Anh biết cô bé có một đôi mắt xinh đẹp vô cùng, trên bàn của bác trai có ảnh chụp của cô bé, đôi mắt đen lay láy của cô bé trong tấm hình giống như đá quý trong đêm tối, cho dù chỉ là hình ảnh cũng vẫn tỏa ra ánh sáng rạng ngời. Mạc Vân Trạch thường xuyên bàn luận với Vân Hà về cô em gái của bọn họ trong phòng sách. Mạc Vân Trạch nói: “Em gái của chúng ta thật là xinh xắn, khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một người đẹp.” Nói xong lại nhìn Vân Hà cười, “Chú em cũng là một người đẹp.”

“Anh, có ai nói em trai như anh thế không?” Mạc Vân Hà lộ vẻ hơi giận.

“Anh nói thật mà, từ nhỏ chú em đã xinh đẹp giống hệt con gái, cái khuôn mặt này của chú em ấy à, không biết được bao nhiêu cô gái nhớ thương đâu, trong ba năm chú em đi Pháp, thường xuyên có người gọi điện cho anh hỏi chú em đã đi đâu, khi nào mới trở về đây.”

“Đừng nói nữa! Em ghét nhất là cái khuôn mặt này của mình, cho anh đấy.”

“Chú em thật là nói xằng, khuôn mặt của chú em sao có thể cho anh được?”

“Chỉnh hình đi, anh chỉnh thành khuôn mặt của em, em chỉnh thành khuôn mặt của anh.”

“Ăn no rảnh rồi à.”

Có điều tình cảm của Mạc Văn Hà và Mạc Văn Trạch quả thật là vô cùng thân thiết, tuy rằng theo sự tăng dần của tuổi tác, Mạc Văn Hà và cậu em trai Mạc Văn Tổ đã gần gũi nhau hơn, hai người cũng chỉ hơn kém nhau hai, ba tuổi, nhưng Văn Tổ lại quá thích rong chơi, mà Văn Hà và Mạc Văn Trạch thì đều thích im lặng, im lặng đọc sách, im lặng vẽ tranh, cho nên hai người ngày càng thân thiết.

Mạc Văn Trạch chịu ảnh hưởng của ông ngoại, rất có khiếu vẽ tranh. Ông ngoại của Mạc Văn Trạch là bậc thầy vẽ tranh quốc họa nổi tiếng, mặc dù đã qua đời vào năm Mạc Văn Trạch mười tuổi, thế nhưng Mạc Văn Trạch có năng khiếu lạ thường, chỉ đi theo ông ngoại học vẽ ba năm mà bản lĩnh còn cao siêu hơn cả những học sinh của trường mỹ thuật, Mạc Văn Hà học vẽ chính là do chịu ảnh hưởng của anh trai.

Ở gia tộc họ Mạc từng lưu truyền một lời đồn, nói Mạc Văn Trạch cũng là con nuôi của nhà họ Mạc, không có quan hệ máu mủ gì với Mạc Kính Phổ, bởi vì vợ của Mạc Kính Phổ, Bạch Vận Chi ốm yếu quanh năm ở trên giường bệnh, đầu thế sinh nở, năm đó bà gả đến gia tộc họ Mạc bao lâu cũng không mang thai, sau đó có một năm Bạch Vận Chi về nhà mẹ đẻ ở Vô Tích dưỡng bệnh, khi trở lại trong tay đã ôm theo Mạc Văn Trạch vừa tròn đầy tháng, nói là có thai khi Mạc Kính Phổ tới Vô Tích thăm bà. Kết hôn mấy năm không mang thai, vừa mới về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh đã mang thai, rất nhiều người đều không tin.

Thế nhưng lời đồn này vẫn không hề được chứng thực, vì thế nó chỉ có thể là lời đồn. Mà sự thật là Mạc Văn Trạch vẫn là đứa cháu trai được ông cụ Mạc xem trọng nhất, cho nên cuối cùng Mạc Văn Trạch chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài bỏ vẽ tranh và lấy việc học làm mục tiêu, Mạc Văn Trạch chọn kinh doanh, không phải vì Mạc Văn Trạch cứ nhất quyết muốn thế, mà là bởi anh không còn sự lựa chọn nào khác. Từ khi anh còn rất nhỏ ông cụ đã nói với anh: “Cháu là cháu trưởng của gia tộc họ Mạc, cháu không được thoái thác trọng trách của gia tộc, nếu cháu đã sinh gia trong cái gia tộc này thì phải gánh vác trọng trách của nó, hy vọng của gia tộc họ Mạc đều đặt hết lên người cháu.”

Bởi vậy lời đồn Mạc Văn Trạch là con nuôi của gia tộc họ Mạc càng không đáng tin. Vì ông cụ Mạc cực kì chú trọng đến huyết thống, ông cụ chắc chắn sẽ không giao sản nghiệp của Mạc thị cho một đứa cháu chẳng có quan hệ máu mủ gì.

Nếu như không có vụ hỏa hoạn kia, nhất định bây giờ ba anh em nhà họ Mạc đã trở thành những người đàn ông đội trời đạp đất, Mạc Văn Trạch sẽ gánh vác sự nghiệp giống như lời hứa của anh với ba anh, Mạc Văn Hà sẽ tiếp tục học vẽ, hoặc là làm công việc có liên quan đến nghệ thuật, mà cậu út Mạc Văn Tổ tuy sẽ không cố gắng khắc khổ giống như Mạc Văn Trạch nhưng cũng sẽ đi theo con đường kinh doanh của gia tộc, Mạc Văn Tổ sẽ không thua kém ai, nhất định anh sẽ có năng lực để san sẻ trọng trách với anh trai mình. Bọn họ sẽ là những thanh niên bừng bừng sức trẻ xây dựng sự nghiệp, kết hôn sinh con, sống một cuộc sống bình thân và chân thật.

Bao gồm cả cô em gái Tứ Nguyệt đáng yêu của bọn họ, nhất định cũng sẽ có được tất cả mọi thứ, lớn lên trở thành một cô gái xinh đẹp, được con trai theo đuổi, được Thượng Đế yêu thương. Cô sẽ dần dần trưởng thành từ một tình đầu, sau đó yêu đương, kết hôn, giúp chồng dạy con, được hưởng những hạnh phúc bình thường và trân quý nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Ký Ưc Thêu Lòng

Đây đã là chuyện của sáu năm sau, lúc ấy Mạc Văn Trạch đang yêu đương cuồng nhiệt với một cô bé đàn em, hai người cũng đến giai đoạn bàn chuyện cưới xin. Mạc Văn Trạch đã trưởng thành trên phương diện tình cảm, cho nên rất lo lắng cho đứa em Mạc Văn Hà cứ mãi không chịu tiếp xúc với người khác phái. Lúc ấy Văn Hà vừa mới hai mươi một tuổi, đang vào tuổi yêu đương, lại thêm tuần tú đa tài, bên cạnh Mạc Văn Hà vây quanh không bao nhiêu cô gái nhiệt tình, vì sao cậu ta lại không có hứng thú với con gái? Đáp án rõ ràng, không phải Mạc Văn Hà không có hứng thú với con gái, mà là cậu ta chỉ đặt ánh mắt lên trên một cô gái duy nhất, cậu ta chỉ nhìn thấy một mình cô ấy.

Cô gái ấy chính là Tứ Nguyệt năm đó đã mười bốn tuổi.

Mạc Văn Hà chôn giấu rất kín suy nghĩ ở trong lòng, khiến cho ngay bản thân anh cũng không nhận ra, rằng sự quan tâm của anh đối với cô em gái đã không chỉ đơn thuần là sự nhớ thương giữa anh trai và em gái, nó đã nâng lên thành một loại cuồng nhiệt gần như si mê. Hoặc có lẽ chính bản thân anh cũng không biết anh đang si mê cái gì, và đang chờ đợi cái gì, nhưng Mạc Văn Trạch lại biết.

Anh đang đợi cô lớn lên.

Mạc Vân Trạch đã từng thử Mạc Vân Hà, “Chú si mê cô ấy như thế, có phải trong lòng chú không coi cô ấy là em gái không? Hoặc là nói, không chỉ coi là em gái?” Mạc Vân Hà không trả lời trực tiếp câu trả lời này, chỉ nói: “Anh, có thể anh không tin, từ trước khi cô ấy sinh ra em đã mơ thấy cô ấy, chính là vào cái hôm mà bà qua đời, em mơ thấy cô ấy, chúng em gặp nhau ở vườn lê phía sau núi, bắt đầu từ lúc đó em đã biết, cô ấy chính là người trong số mệnh của em.”

Mạc Vân Trạch không khỏi lo lắng, “Nhưng mà Vân Hà, hai người không thể được đâu, mẹ hai sẽ không cho phép cô ấy bước vào cửa của gia tộc họ Mạc, mẹ của cô ấy cũng không cho phép cô ấy bước vào cửa của gia tộc họ Mạc. Chú cảm thấy mình có thể nắm chắc được tương lai của mình và Tứ Nguyệt không? Cô ấy vẫn còn nhỏ như thế...”

Lúc ấy hai anh em đang nói chuyện trên ban công phòng sách, ánh mặt trời sáng trong, có thể nhìn rõ mồn một vườn lê sắp nở rộ phía sau núi, có cây đã nở hoa, lác đác những đốm trắng giống như những bông tuyết, rung rinh trong cơn gió đầu xuân. Mạc Vân Hà nhìn khu vườn lê sắp nở hoa, ánh mắt mịt mờ không có tiêu điểm, tiếng nói xa xôi giống như không phải của chính mình, “Em không biết nữa, em thật sự chưa bao giờ nghĩ nhiều đến nhẽ, em vẫn luôn cảm thấy giữa em và cô ấy có một sự kết nối rất sâu sắc, là bà đã đưa cô ấy tới, bà sợ em phải cô độc trên đời này một mình, cho nên đưa cô ấy tới, khiến cho lòng em có nhớ nhung, có mong mỏi.”

“Vân Hà, chú quá sầu muộn rồi, đọc sách giả trí đi.” Mạc Vân Trạch cũng lắc đầu, “Tình tình của chú thật đa sầu đa cảm giống con gái, như vậy không tốt đâu.”

“Anh, anh có cảm thấy dạo này Mai uyển âm u giống như bị thứ gì đó bao phủ khiến cho người ta khó bề hít thở. Anh có cảm thấy không?” Mạc Vân Hà bỗng chuyển đề tài.

“Âm u cái gì, mặt trời sáng chói thế kia.” Mạc Vân Trạch kéo anh vào trong nhà, “Đi đi đi, chúng ta chơi bóng đi, anh bỗng cảm thấy chú chẳng phù hợp để học nghệ thuật, tính cách vốn đã hướng nội rồi, học nghệ thuật lại càng nói thần nói quỷ, mặt trời to đùng như thế mà không nhìn thấy, lại còn âm u nữa.”

Nhưng mà dự cảm của Mạc Vân Hà đã nhanh chóng được ứng nghiệm, hai ngày sau, thân thể vốn đã không khỏe của Mạc Vân Phổ bị chẩn đoán là ung thư gan. Giai đoạn cuối, đã không thể chữa trị.

Nhà họ Mạc bỗng chốc rơi vào u buồn và rối loạn. Bởi vì sau khi ông cụ qua đời, Mạc Kính Phổ không chỉ là trung tâm của gia tộc họ Mạc mà còn là trụ cột tinh thần của gia tộc, nếu như ông ngã xuống, gia tộc họ Mạc không xong rồi.

Bác sĩ tốt nhất, thuốc thang tốt nhất cũng không thể níu lại bước chân rời xa của Mạc Kính Phổ. Ông không yên tâm về gia tộc họ Mạc, không yên tâm về mỗi người trong gia tộc, bao gồm cả Nhan Tứ Nguyệt đến giờ vẫn không được gia tộc họ Mạc thừa nhận. Vì thế Mạc Kính Phổ còn cố ý đưa ra đề xuất kết hôn với Nhan Bội Lan, mong muốn mượn điều này để mẹ con hai người có một cái danh phận, để cho Tứ Nguyệt chính thức bước vào gia tộc họ Mạc, nhưng việc này lại bị Nhan Bội Lan cự tuyệt, không có thương lượng, khiến cho Mạc Kính Phổ không thể không ra đi trong buồn bã. Tang lễ vô cùng long trọng, quan hệ khi còn sống của Mạc Kính Phổ rất tốt, bạn bè và đối tác làm ăn cũng nhiều, đến từ khắp nơi trên thế giới tiễn đưa ông một chặng đường cuối cùng.

Bi kịch, bắt đầu ở chính trong lễ tang của Mạc Kính Phổ.

Nhan Bội Lan hay tin Mạc Kính Phổ mất, biết ơn sự giúp đỡ mẹ con hai người khi còn sống nên mang theo con gái Tứ Nguyệt đến Mai uyển phúng viếng, chẳng ngờ lại bị đàn bà gia tộc họ Mạc vây đánh, người cầm đầu chính là Đường Dục Trân và vợ của Mạc Kính Thêm, lúc ấy hai anh em Mạc Vân Trạch và Mạc Vân Hà đang đối chiếu danh sách khách khứa ở trên nhà, nghe thấy tiếng ầm ĩ và tiếng la hét ở bên dưới, vì thế chạy xuống xem nguyên nhân, Mạc Vân Tổ ở phòng bên nghe thấy cũng chạy xuống.

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, mắt thấy Nhan Bội Lan và Tứ Nguyệt bị ngã trong vũng máu, bị đàn bà gia tộc họ Mạc đâm đá túi bụi. Mạc Vân Trạch giận dữ, chạy nhào tới giữ Đường Dục Trân và mẹ ba, Mạc Vân Hà trực tiếp che chắn phía trước hai mẹ con Nhan Bội Lan, che chắn hai con người đáng thương khỏi những đòn đánh của đàn bà gia tộc họ Mạc, Mạc Vân Tổ thấy thế vội vàng chạy lên nhà gọi ba. Rất nhiều khách khứa ở đây đều bị tình cảnh trước mắt khiến cho ngây người, quên cả việc tiến lên khuyên can...

Đường Dục Trân điên rồi. Bà ta điên thật rồi, oán hận tích tụ bao nhiêu năm đối với hai mẹ con Nhan Bội Lan phun trào trong tức khắc, không thể nào kìm giữ, bà ta đã điên đến mức không còn nhận ra cả chính bản thân mình.

Mối thù hận bùng cháy như ngọn lửa, nháy mắt đã đốt cháy toàn bộ tâm trí của bà ta. Đợi đến khi bà ta tỉnh táo lại, bà ta đã biết, lần này bà ta đã không thể ở lại Mai uyển được nữa.

Đêm đó, người con trai cuối cùng của gia tộc họ Mạc, Mạc Kính Thêm đứng ở trước mặt Đường Dục Trân.

Buổi chiều Mạc Kính Phổ đã được hỏa táng, khách khứa cũng tục tục ra về, tang lễ bận rộn nhiều ngày cuối cùng đã kết thúc. Mạc Kính Thêm chấp tay sau lưng đứng ở trước mặt Đường Dục Trân, biểu cảm trên mặt lạnh đến mức có thể đóng thành đá.

“Mẹ hai, có vẻ như đây không phải lần đầu mẹ khiến cho gia tộc họ Mạc mất mặt nhỉ?”

Đường Dục Trân cúi đầu, không dám thở mạnh, đáng vẻ cứ như thể là hai người so với lúc ban ngày.

Mạc Kính Thêm không làm thì thôi, đã làm là làm đến cùng, ngay buổi tối hôm đó đã đuổi Đường Dục Trân ra khỏi Mai uyển, và lại càng chẳng hề khách khí với người vợ của mình, sau khi cho vợ một bạt tai đã chỉ vào vợ, “Tôi sẽ mời luật sư Hoàng tới nói chuyện với cô, từ hôm nay trở đi cô không còn là vợ của tôi nữa, tôi không có một người vợ mất hết thể diện giống như cô. Cút.”

Một chữ, cút.

Có người nói, kỳ thật Mạc Kính Thêm đã có người phụ nữ khác ở bên ngoài, vẫn muốn tìm cơ hội để ly hôn với vợ nhưng khổ nỗi lại không có lý do. Việc vậy đánh hai mẹ con Nhan Bội Lan, không thể nghi ngờ chính là cái cớ tốt nhất để cho ông vin vào, lý do là làm bại hoại gia phong, khiến gia tộc họ Mạc mất hết sạch thể diện. Ông nói với người ngoài: “Nếu ông cụ vẫn còn sống, nhất định cũng sẽ không cho phép cô ta tiếp tục ở lại ngôi nhà này.”

Đến lời của ông cụ đã mất cũng đã nói ra, không có ai nghi ngờ điều này.

Mà bi kịch vẫn còn chưa kết thúc, năm ngày sau, Nhan Bội Lan treo cổ trên móc quạt trần trong phòng. Khi chết mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, vẻ mặt bình thản, dường như còn mang theo nụ cười mơ hồ. Đối với một người kiêu ngạo như Nhan Bội Lan mà nói, bị sỉ nhục như thế ở trong lễ tang của Mạc Kính Phổ, ngoại trừ cái chết có lẽ không còn cách nào khác để giải thoát bản thân.

Vẫn còn một khả năng nữa, có lẽ là vì Nhan Bội Lan quá nhớ thương Mạc Kính Trì, nếu không sẽ không mặc áo cưới mà tự tử, cuối cùng thì Nhan Bội Lan đã được “giải” cho Mạc Kính Trì, mọi người có lý do để tin rằng, vào cái khoảng khắc Nhan Bội Lan nhắm mắt đã được tái sinh ở thế giới bên kia, nhất định Mạc Kính Trì đang đứng ở đầu kia của thâm đồ, lặng lẽ nhìn cô mỉm cười...

Cuối cùng hai người cũng được ở bên nhau, hơn nữa đời đời kiếp kiếp không chia cách...

Tin dữ chấn động cả Mai uyển, toàn bộ gia tộc họ Mạc rơi vào tĩnh lặng. Cuối cùng Mạc Kính Thêm ra mặt an táng cho Nhan Bội Lan, không tổ chức tang lễ, bởi vì ngoại trừ một đứa con gái thì Nhan Bội Lan không có họ hàng thân thích ở nơi này. Im ắng, nghĩa địa ngoại ô lại nhiều thêm một ngôi mộ. Khi hạ táng, bộ dáng khốc lốc thê thảm của Tứ Nguyệt khiến cho đến tận bây giờ Mạc Vân Hà cứ nghĩ tới đã vô cùng đau lòng, cô bé đáng thương ấy nằm bò trên đất mộ, khắp mặt mũi đầu cổ đều là đất, khóc khản cả giọng cho đến tận lúc ngất đi.

Sau đó Tứ Nguyệt được đưa tới bệnh viện, sau khi được tiêm thuốc an thần mới từ từ thiếp đi.

Hôm đó, lúc ba anh em họ Mạc trở lại Mai uyển đứng vào hoàng hôn, những ráng mây đầy trời nhuộm toàn bộ Mai uyển thành một màu đỏ rực như máu, mãi cho đến nhiều năm sau đó, mọi người trong gia tộc họ Mạc đều nhớ rõ ánh tịch dương và những ráng mây đỏ như thế được tạo thành từ máu tươi. Lúc ấy ba anh em ở trong uyển, đứng nhìn lẫn nhau, khuôn mặt ai cũng đỏ, mơ hồ không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Ký Ức Thiêu Lòng - Mạc Vân Hà

Mạc Vân Trạch ngừng đầu nhìn về phía tây nói: “Trời ạ, sao tịch dương hôm nay lại đỏ thế nhỉ?”

“Đúng vậy, em chưa bao giờ thấy tịch dương đỏ như thế cả.” Mạc Vân Hà cũng ngừng đầu nhìn bầu trời, “Anh, anh có cảm giác thấy gì không?”

“Cảm giác thấy cái gì?”

“Là cái loại âm u khó bề hít thở ấy.”

Mạc Vân Trạch không lên tiếng, không khỏi có chút hoảng hốt.

Mạc Vân Tổ gãi đầu, bỗng nói: “Chắc chắc, đỏ quá, đỏ như lửa vậy.”

Một lời thành sấm.

Hai ngày sau, Mai uyển bị một trận hỏa hoạn bất thành linh đốt trụ thành phế tích.

Về trận hỏa hoạn này, rất nhiều năm sau vẫn là đề tài bàn luận lúc trà chiều của cư dân lân cận, cháy suốt một ngày một đêm, khói đen cuộn cuộn bao phủ suốt mấy ngày trời mới tan dần. Sau cuộc điều tra, cảnh sát kết luận đây là vụ án cố ý phóng hỏa, người phóng hỏa không phải ai khác, chính là Đường Dục Trân đã bị đuổi khỏi Mai uyển. Bởi vì trước khi xảy ra vụ cháy Đường Dục Trân đã rời khỏi Mai uyển, nhưng mà trong hiện trường sau vụ hỏa hoạn lại phát hiện ra thi thể bị đốt trụ của bà ta. Mặc dù không có bằng chứng chứng minh, nhưng những người sống sót trong gia tộc họ Mạc đều xác nhận đêm đó Đường Dục Trân không hề trở lại Mai uyển, nói cách khác là bà ta vụng trộm lên vào Mai uyển. Đương nhiên, chỉ dựa vào điều này cũng không thể chứng minh bà ta là người phóng hỏa, nhưng trải qua điều tra cảnh sát lại được biết, sau lễ tang của Mạc Kính Phổ, Đường Dục Trân bị đuổi ra khỏi Mai uyển. Ngày hôm sau bà ta liền xuất hiện ở ngôi nhà trong con ngõ nhỏ trên đường Bách Bộ Đình của Nhan Bội Lan, đập phá đồ vật, đi cùng lúc đó còn có mấy chị em của Đường Dục Trân, khi ấy hai mẹ con Nhan Bội Lan vẫn còn đang ở trong bệnh viện chữa trị.

Bởi vậy có thể thấy trong lòng Đường Dục Trân đã mang theo sự oán hận đối với Nhan Bội Lan cùng với gia tộc họ Mạc, theo suy luận mà nói là có đầy đủ động cơ gây án, mà em họ của Đường Dục Trân cũng đã chứng thực với cảnh sát, sau khi trở về nhà mẹ đẻ Đường Dục Trân từng nói muốn thiêu trụ Mai uyển, nguyên rủa những người trong gia tộc họ Mạc đời đời kiếp kiếp không được sống tử tế. Chứng cứ rõ ràng nhất là trong hồ sơ của Đường Dục

Trần, trước khi xảy ra vụ án tử hình sai tã của nhà họ Đường chuẩn bị mấy thùng xăng, lúc ấy tã hối bà ta chuẩn bị xăng làm gì. Đường Dục Trần đáp một câu có lẽ “Để dùng”, tã hối cũng không hỏi lại gì nữa. Vào xế chiều hôm hỏa hoạn xảy ra, Đường Dục Trần đã mất liên lạc với nhà họ Đường, mãi đến tận hai ngày sau cảnh sát mới phát hiện ra thi thể của bà ta ở Mai uyển, sau đó nhà họ Đường mới biết, vì báo thù, Đường Dục Trần đã tãng luôn cả mạng sống rồi.

Rất nhiều ngày sau khi vụ án kết thúc, cư dân sống gần đó vẫn còn bàn tán âm ỉ, không phải bàn tán về vụ án mà là rốt cuộc vụ hỏa hoạn bị thảm đó đã mang đến cho gia tộc họ Mạc tại ương như thế nào.

Cảnh sát công bố số liệu là bốn người tử vong, mười một người bị thương, trong đó sáu người bị thương nặng. Mà tiêu điểm bàn tán của mọi người là, rốt cuộc con cháu gia tộc họ Mạc ai là người còn sống sót.

Ở trong bốn người chết Đường Dục Trần đã được xác nhận, ngoài ra một người nữa là thân thích của gia tộc họ Mạc mới đến đó chơi, còn lại hai người chết, Mạc Văn Tổ, con trai của Mạc Kính Thêm cũng đã được xác nhận sau đó, bởi vì cậu ta bị chết cháy trên chính chiếc giường trong phòng, rất dễ xác nhận, tranh cãi lớn nhất là người thiệt mạng thứ tư, rốt cuộc là Mạc Văn Trạch hay là Mạc Văn Hà. Nếu là Mạc Văn Trạch, vì sao thi thể của cậu ta không ở trong phòng mình mà lại được phát hiện cuộn tròn trên hành lang gần phòng ngủ của Mạc Văn Hà? Vụ hỏa hoạn xảy ra vào lúc tảng sáng, đã trễ như thế, vì sao cậu ta lại không trở về phòng của mình? Hơn nữa, khiến cho người ta khó hiểu là nhà họ Mạc không đưa tro cốt về an táng trong khu mộ của gia tộc họ Mạc mà lại mang đến chôn ở khu mộ ngoại ô phía đông thành phố, nơi đó chính là nơi an nghỉ của hai vợ chồng Khúc Hường Từ qua đời đã nhiều năm, chẳng lẽ người chết là Mạc Văn Hà? Kỳ thật muốn xác nhận chuyện này rất đơn giản, khoa học hiện đại phát triển như thế, kiểm tra DNA là có thể xác minh thân phận người chết, vấn đề là gia tộc họ Mạc lại giữ kín chuyện này như bưng, còn bác sĩ và cảnh sát thì đều kiên quyết từ chối tiết lộ chi tiết của tình huống, nói rằng để cho người chết được yên nghỉ, không muốn người khác quấy rầy.

Bí ẩn bao phủ phế tích Mai uyển, nhiều năm vẫn không tan đi...

Mọi người chỉ biết là hôm đó Mạc Kính Thêm tham dự một buổi tiệc xã giao bên ngoài nên thoát khỏi kiếp nạn, sau vụ hỏa hoạn đã chuyển nhà ra nước ngoài, tập đoàn Thịnh Đồ của Mạc thị cũng được rời sang nước ngoài, chỉ mở một công ty con ở gần Thượng Hải, rất nhiều năm sau đó, những người trong gia tộc họ Mạc như thể đã bốc hơi ở trong thành phố này. Chỉ có vườn lê phía sau Mai uyển là vẫn nở hoa đều đặn, cứ tháng tư hàng năm, trên núi lại phảng phất như một biển mây trời, hấp dẫn du khách bốn phương đến chụp ảnh du lịch.

Đứng ở phía sau núi có thể quan sát toàn bộ Mai uyển, phế tích mọc đầy cỏ hoang cao ngợp, lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi. Nếu như phế tích cháy đen kia không bị phơi bày trong đám cỏ dại, rất khó tưởng tượng nơi đó đã từng là nơi sinh sống xa hoa của một gia đình dòng dõi cao sang. Từng có bộ phận liên lạc với người nhà họ Mạc, hy vọng bọn họ xử lý sơ qua phế tích Mai uyển, tránh cho phế tích ảnh hưởng tới bộ mặt của thành phố. Sau đó nhà họ Mạc liền phái người san bằng phế tích trong uyển, trồng lên rất nhiều hoa cỏ cây cối, trông hết như một vườn cây tư nhân, còn thuê một cặp vợ chồng già đến trông nom, tường cũng xây cao thêm, cấm người ngoài bước chân vào.

Vì thế khi mọi người vòng qua ngọn núi phía sau Mai uyển, nhìn xuyên qua cánh cổng sắt khắc hoa văn, một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy nhiều loài hoa trong vườn nở rộ, hương thơm tràn ngập cả nửa con phố. Thịnh thoảng có người tò mò, muốn trèo qua bức tường để hái hoa hoặc chụp ảnh đều bị ông lão trông coi quát tháo, ông lão kia rất hung dữ, lại thêm nuôi một đàn chó săn to, đừng nói người, cho dù chim có bay vào mấy con chó kia cũng sẽ sủa vài tiếng, dãn dãn không còn ai leo lên tường nữa.

Năm năm sau.

Cánh cổng lớn im lìm của Mai uyển bỗng nhiên bật mở, một đội thi công khổng lồ lặng lẽ đi vào Mai uyển, dường như chỉ trong một đêm, cây cối hoa cỏ trong uyển đều bị san phẳng, cư dân gần đó tò mò tới xem, hóa ra con cháu nhà họ Mạc đã trở về, nghe nói muốn xây dựng lại Mai uyển. Tiếng thi công âm ỉ đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới cư dân, có người khiếu nại, phía trên lập tức phái người xuống can thiệp, tỏ thái độ sẽ cố gắng điều chỉnh thời gian thi công, giảm thiểu tiếng ồn, hy vọng cư dân phụ cận thông cảm. Trong số người khiếu nại có người hỏi một câu: “Con cháu nào của nhà họ Mạc trở lại mà phải gây ra động tĩnh lớn đến thế.”

“Mạc Văn Trạch.” Đôi phương trả lời.

Không thể nào! Lập tức có một ông lão khẳng định, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: Tôi biết cả ba đứa cháu của ông cụ Mạc, trước kia chúng thường đến quán của tôi mua điều và cần câu cá, mấy hôm trước tôi tận mắt trông thấy đứa cháu thứ hai Mạc Văn Hà đã trở lại, cậu ta còn bắt chuyện với tôi nữa mà, hỏi tôi có nhận ra cậu ta hay không.

“Vớ vẩn, không phải năm đó Mạc Văn Hà bị chết cháy sao? Nhất định là mất ông mờ rồi.”

“Có cậu mới vớ vẩn, tôi sống trên con đường này nhiều năm như thế, nhìn anh em bọn chúng lớn lên, tôi lại không phân biệt được Mạc Văn Trạch với Mạc Văn Hà chắc? Rõ ràng chính là Mạc Văn Hà! Tuy rằng dáng vẻ có thay đổi một chút, nhưng chỉ liếc mắt tôi đã nhận ra, cái đó giả làm sao được.”

“Thật hả, chẳng lẽ người bị chết cháy năm đó là Mạc Văn Trạch?”

“Thế mới kì lạ.”

“Nhất định là gặp ma rồi.”

Mà trong văn phòng làm việc hình cung trên tầng cao nhất của tập đoàn Thịnh Đồ thường xuyên có một người trẻ tuổi đứng sát cạnh cửa sổ, nhìn dòng sông Hoàng Phố phía xa xa, khuôn mặt anh ta tuần tú, đáng người thẳng tắp, khi đứng chấp tay sau lưng bên cửa sổ, ánh tịch dương bên ngoài phác họa lại khuôn mặt anh ta thành những đường nét màu vàng, bất kể nhìn ở góc độ nào đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Chỉ là ở giữa đôi mày nhíu chặt của anh lại như ẩn giấu nghìn trùng tâm sự, thịnh thoảng lại thờ dãi, không biết đang tiếc thương cái gì, hay là đang nhớ nhung cái gì.

“Mạc tổng, thứ ngài cần đã chuẩn bị xong rồi.” Chiều hôm đó, thư ký Đàm lễ phép gõ cửa đi vào, cung kính đặt một hộp quà tinh xảo lên trên chiếc bàn trà sát cửa sổ.

Xoay người một cách tao nhã, người trẻ tuổi gật đầu với thư ký, khoe miệng mỉm cười, “Vất vả cho cô rồi, tốn không ít thời gian để chọn hả?”

Thư ký Đàm mỉm cười nhẹ nhàng, “Đầu có, Mạc tổng nên biết, chuyện mà con gái am hiểu và yêu thích nhất chính là chọn quà, bởi vì khi chọn quà sẽ rất vui vẻ.”

“Thật sao?” Người trẻ tuổi ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy hộp quà, thờ ơ tháo sợi dây nơ trên nắp hộp, “Thế lần này cô chọn cho tôi thứ gì?”

“Thứ mà con gái thích.”

Người trẻ tuổi hơi gật đầu, ánh mắt trở nên mơ hồ, ngăn người nhìn hộp quà trên tay. Thư ký Đàm hiểu ý rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa. Lúc này ánh tích dương nghiêng nghiêng chiếu xuyên qua cửa sổ, dát lên chiếc ghế sofa vàng nhạt một lớp ánh kim mờ người. Một nửa khuôn mặt của người trẻ tuổi bao phủ trong ánh tích dương, nửa bên còn lại ẩn trong bóng tối, khiến cho vẻ mặt anh ta có vẻ mơ hồ không rõ, ánh mắt cũng trống không. Nếu như đến gần quan sát, bất kể là ai cũng phải kinh ngạc với những đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt anh ta, màu da trắng ngần, mặt mày thâm thụy, ánh sáng trong đôi mắt tựa như biển khơi dưới trời sao, giữa lấp lánh như có ánh sao chớp hiện... Trong ánh hoàng hôn khiến cho người ta suy tư xa xôi đó, anh ta chơi đùa với chiếc nơ con bướm trên nắp hộp, đôi mày nhíu lại, thật lâu sau vẫn duy trì tư thế ngồi không động đậy.

Năm năm.

Tứ Nguyệt, em đã mười chín tuổi rồi nhì.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Ký Ưc Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt tôi đã mười chín tuổi. Vào ngày tôi sinh nhật mười chín tuổi, tôi nhận được một đôi giày thủy tinh cao gót CHANEL. Nhìn có phần giống với giày thủy tinh trong truyện cổ tích.

Nhưng mà vẫn không có tên.

Lần này lại càng không thể là Dung tặng được, bởi vì chúng tôi đã chia tay vào một năm trước rồi, hơn nữa chính là vào cái buổi tối mà ông tặng nhẫn cho tôi. Ở trong chiếc hộp nhung nhỏ đó là một chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng lóa mắt. Dung nói: “Bây giờ em còn đang học, tôi không dám cầu hôn em, cũng không dám dùng một chiếc nhẫn để trói buộc em, tôi chỉ muốn bày tỏ tấm lòng của mình, em có thể nhận chiếc nhẫn này không, đợi đến ngày em tốt nghiệp, ngày đó tôi sẽ chính thức cầu hôn em.”

Tôi sụp mặt.

Ông chân thành, tôi biết.

“Nhan, có thể cho tôi chờ em không?” Lúc ấy tư thế cầm nhẫn của ông hơi cứng, sự do dự của tôi khiến cho ông cảm thấy khản trương.

Tôi cảm tách cà phê trước mặt lên uống một ngụm, nóng đến mức tôi chảy cả nước mắt. Tôi không phủ nhận, trong nửa năm mà Dung biến mất tôi đã từng hoài nghi bản thân có còn khả năng yêu thương hay không, liệu tôi có nên lẳng lặng đợi chờ ông, giao hết tất cả tình cảm của mình cho người đàn ông này hay không. Nhưng mà, ngay tại giờ phút này tôi lại bỗng cảm thấy mệt mỏi quá, bóng ma ẩn sâu trong đáy lòng phảng phất như mây đen cuộn cuộn vây kín lấy tôi, cái bóng ma đó khiến cho người ta rét lạnh, đến nỗi ngay sự si tình của Dung cũng chẳng thể nào khiến tôi cảm thấy ấm áp, tôi và ông vốn là người của hai thế giới, bèo nước gặp gỡ như vậy là đủ rồi, hãy lưu giữ lại những gì tốt đẹp đi, ánh sáng trong sinh mệnh của tôi chỉ có được như vậy. Tôi hít sâu, nhìn Dung đang lo lắng ở trước mặt, ổn định tâm thần, cuối cùng lấy can đảm nói ra một câu rất dài.

“Dung, xin lỗi, em không thể nhận lời ông. Không có lý do gì, ông cũng đừng hỏi lý do, em chỉ có thể nói lời hứa hẹn mà ông muốn em không thể trao được. Nói như vậy không biết ông có hiểu hay không, em không phải là người ấy mà ông trông mong, và ông cũng không phải là người mà em muốn chờ đợi. Bởi vì bất kể tuổi tác hay là điều gì khác, chúng ta đều không thể nào đến được với nhau, mà cho dù có đến với nhau, vậy cũng sẽ không thể lâu dài, đây chỉ là trực giác của em. Có lẽ ông sẽ nói em quá độc đoán vì lấy trực giác ra làm lý do đã kích ông, nhưng mà Dung, chúng ta thật sự không hợp, không thể nào tiến vào cuộc sống của nhau, bởi vì mỗi người chúng ta đều có quá khứ của riêng mình, cái ‘quá khứ’ này đã quyết định giữa chúng ta có một cái hố sâu bất ngang mà mãi mãi chẳng thể nào vượt qua được. Ôi, ông đừng ngắt lời em, hãy nghe em nói hết đã, nhất định ông sẽ nói thời gian có thể dần dần thay đổi tất cả, em nghĩ tác dụng của thời gian mà ông nói đến, ít nhất sẽ là vô ích đối với chúng ta, vết thương trong lòng em không phải thứ mà thời gian có thể chữa lành. Em nói em từng giết người phóng hỏa, nhất định ông không tin, em nói hai năm trước thiếu chút nữa em đã bị cưỡng bức, nhất định ông cũng sẽ biểu lộ sự cảm thông sâu sắc. Nhưng mà Dung, ông không thể xoa dịu vết thương của em, bởi vì số mệnh đã định sẵn ông không phải là người chữa lành nó, ngược lại sự tồn tại của ông sẽ chỉ khiến cho em không ngừng nghĩ về quá khứ. Bởi vì ông rất giống với một người thân đã mất của em, xin hãy tha lỗi vì em đã hèn mọn tìm kiếm sự dựa dẫm trên người ông. Điều này không công bằng với ông, em không muốn lừa mình dối

người nữa, vì vậy Dung, chúng ta chia tay đi.”

Sau đó tôi chậm rãi đứng lên. Nước mắt lăn xuống không tiếng động, biến mất ở trong không khí. Trong lòng có thất vọng, thất vọng với sự bất lực của chính mình, thất vọng với phần tình cảm chẳng biết nên phải làm sao đây. Tôi thừa nhận tôi rất đau khổ, đau khổ giống như muốn chết đi.

“Nhan, tôi không ngại để em coi làm chỗ dựa.” Dung vẫn cố gắng đến cùng.

“Nhưng em để ý, xin lỗi.”

“Nhan!” Ánh lệ hiện lên trong đôi mắt ông nhìn tôi, ánh mắt tuyệt vọng khiến cho người ta tan nát cõi lòng. Ông hiểu tôi, chuyện gì đã quyết định thì sẽ không bao giờ quay đầu lại. Ông nhìn tôi đẩy cửa ra ngoài, rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa.

“Xin lỗi.” Tôi lại nói với ông trong lòng.

Thế giới này không có cổ tích. Nếu mà có, thế cũng chỉ là gạt người. Đây là lời mà tôi thường nói với Phương Phi, bởi vì con bé là một người sống hoàn toàn ở bên trong thế giới cổ tích. Cho dù có thất tình, con bé cũng sẽ tự biết an ủi bản thân, rằng hoàng tử của con bé còn chưa tới, con bé không vội. Vấn đề là con bé không vội, nhưng mẹ con bé thì lại gấp. Trình Tuyết Như biết con gái đang yêu đương ở sau lưng bà, bà sợ con gái hủy hoại mất thanh danh rồi sẽ chẳng thể nào tìm được một gia đình danh giá nữa, vì vậy thường xuyên đẽo đũa các mối quan hệ cho con gái thân cận, trong đó còn có con trai của hiệu trưởng trường trung học mà Thầy Lý dạy, tôi không có ấn tượng lắm, rất béo, bị các học sinh gọi sau lưng là mèo Garfield[1]. Vì chuyện này mà Phi Nhi đã cãi nhau âm ỉ với mẹ, “Có nhầm không vậy, con còn chưa tới hai mươi tuổi, mẹ đã chê con chường mắt phải không?”

[1] Mèo Garfield: là nhân vật chính trong truyện tranh cùng tên của Jim Davis, là một con mèo mập màu cam lười biếng, mập, ích kỷ.

Trình Tuyết Như quyết liệt, “Chính vì thế mới phải mau chóng tìm đối tượng kết hôn cho mày, nếu không qua hai mươi rồi mới yêu đương, người ta sẽ cho mày là bình hoa cũ!”

Trận cãi vã như thế tự nhiên tiến vào sự trưởng thành của Phương Phi rồi chẳng thể nào chấm dứt, hai mẹ con thường xuyên gây chiến tranh bởi chuyện quen thân, mỗi lần về nhà, mười lần sẽ có chín lần hai người cãi nhau, Phi Nhi nói riêng với tôi: “Mẹ tiêu tốn trên người em nhiều vốn liếng như vậy, một lòng ngóng trông bán em đi với một cái giá tốt, mẹ lại không hề nghĩ, em còn chẳng thể là một bình hoa cũ, em chỉ là một cái bình vỡ!”

Lúc ấy đang ở ký túc xá của tôi, nghe vậy tôi rất hoảng sợ, mắng con bé một trận, “Phương Phi! Em không được nói lung tung! Cái gì mà bán với không bán, làm gì có ai nói về mẹ của mình như vậy?”

“Vậy chị cảm thấy mẹ nuôi em để làm gì? Đừng có nói với em là vì tình thương của người mẹ, mẹ vì bản thân mình, bỏ vốn thì muốn thu lời thôi, em đâu có nói sai.”

Lời nói của Phương Phi khiến cho tôi hoảng sợ, “Phương Phi, em, em đang nói gì thế...” Mặc dù tôi biết quan hệ giữa Phương Phi và Trình Tuyết Như không được tốt lắm, nhưng thật không ngờ là lại trở nên tệ đến vậy, bởi vì từ khi học đại học tôi gần như không ở nhà, cho dù nghỉ đông và nghỉ hè tôi cũng làm thêm ở bên ngoài để kiếm tiền đóng học phí nên có lẽ rất nhiều chuyện tôi không được biết rõ. Tôi chỉ biết là trước đây, khi Phương Phi còn nhỏ, phần lớn thời gian đều nghe theo lời mẹ, cho nên từ nhỏ Phương Phi đã không thích mẹ, con bé thân thiết với thầy Lý hơn. Bây giờ trưởng thành rồi Phi Nhi bắt đầu đối nghịch với mẹ, là do oán hận chất chứa quá sâu nặng, hay là do hiện tượng nổi loạn bình thường của tuổi thành niên? Tôi nguyện tin là lý do sau.

Có lẽ cũng nhận ra được những lời nói quá khích của mình, Phi Nhi lập tức thay đổi lại ngữ điệu, “Chị, em chỉ hơi giận thôi!”

“Cho dù có giận cũng không được giãi đáp bản thân như vậy.”

“Giãi đáp?” Phương Phi ngẩn người cười một cái, đáy mắt toát ra cảm xúc phức tạp khiến cho tôi không hiểu nổi, “Chị, mỗi người đều có cuộc sống và số mệnh riêng, nhiều lúc không phải cứ muốn làm là có thể thực hiện được, là do cuộc sống giãi đáp chúng ta, quên đi, không nói với chị nữa, chị đơn thuần quá, có nói chị cũng không hiểu.”

Câu nói khiến tôi ghen lời, “Chị đơn thuần?”

“Phương Phi, chị...” Lời nói đến bên miệng, tôi nghĩ sao lại không nói ra, tôi vốn định nói “Kỳ thật chị không hề đơn thuần”, nhưng mà nói điều này thì có ích gì, quên đi, đừng nên dọa con bé.

Chỉ là tôi cảm thấy giữa tôi và Phương Phi có một sự biến đổi sâu xa, sự biến đổi này cực kì nhỏ bé, nó thâm thấu dần vào những dấu vết giấu giếm trong lời nói và cử chỉ, có lẽ là chúng tôi đều đã trưởng thành, đều có cái nhìn riêng về sự việc của mỗi người. Tôi bắt đầu hơi lo lắng cho Phương Phi, tuy rằng ở mặt ngoài con bé vẫn là một cô gái vui vẻ đơn thuần, thế nhưng nhiều lúc, lời nói và ánh mắt của con bé thì lại vượt qua giới hạn của tuổi tác, hình như con bé đang giấu giếm điều gì đó, đằng sau đôi mắt của con bé là cả một thế giới mà tôi chẳng thể biết được, tôi đã từng muốn tiếp cận cái thế giới kia, nhưng mà sự phòng bị kiên quyết của Phương Phi đã nhắc nhở tôi, đó là thế giới của con bé, tốt nhất tôi đừng nên tới gần.

Xem ra, chúng tôi đã trưởng thành thật rồi.

Ngày đó Phương Phi ở ký túc xá của tôi tới tận khuya mới rời đi. Tôi rất mong con bé sẽ ở lại với tôi, nhưng con bé nói phải về nhà, mẹ con bé không cho phép con bé ở trọ, phải về nhà ở thì mới tạo được một cái ấn tượng tốt cho người ta. Sống ở nhà là có thể trong sạch, lời này thật buồn cười. Thật ra tôi rất sợ màn đêm, mỗi khi đêm đến, ác mộng đáng sợ nhất định sẽ tới đúng hạn.

Chỉ cần nhắm mắt lại là tôi sẽ nhìn thấy biển lửa tận trời kia, tôi biết cả đời tôi chẳng thể nào thoát khỏi cơn ác mộng này, trừ khi tôi cũng bị đốt tan thành tro bụi... Bất kể khi ngủ hay là khi thức, cả thân thể của tôi giống như đều bị đóng đinh bên trên cây thập tự, mãi mãi không được cứu rỗi. Thình thoảng tôi lại mơ thấy cơn mưa hoa lê, tung bay khắp bầu trời ngay trước mắt tôi tựa như một biển tuyết. Tôi chạy băng băng trong cơn mưa hoa, vờn lê giống như mê cung khiến cho tôi nhanh chóng lạc mất phương hướng. Tôi biết tôi đang tìm ai. Năm năm, tôi gắng gượng không nghĩ đến người kia, nhưng mà người đó lại cứ xuất hiện mãi ở trong giấc mơ của tôi bằng đủ mọi loại cách thức, hơn nữa lại chưa bao giờ lộ mặt. Có lúc là giọng nói, có lúc là dáng hình, nhưng lại không cho tôi nhìn mặt anh.

Đôi khi tôi mơ thấy chính mình mò mẫm tìm lối thoát ở bên trong con đường đen kịt, phảng phất có thể ngửi thấy mùi hoa lê héo tàn, mà trong bóng tối đó luôn luôn vọng tới những giọng nói than thở, “Tứ Nguyệt, cô đã giết tôi.”

Đúng, tôi đã giết anh. Giết người nhà của anh. Nhiều năm như vậy mà tôi chưa từng mơ thấy bác trai, có lẽ ông rất hận tôi.

Vào ngày tôi sinh nhật mười chín tuổi, tôi lại mơ thấy biển lửa kia. Đến khi tỉnh lại người đầy mồ hôi, tôi thở hổn hển sờ vào hộp quà đựng giấy. Mở nắp hộp, thủy tinh chiếu sáng lộng lẫy bên trong bóng đêm, tựa như ánh mắt của linh hồn. Không để lại tên, nhưng vẫn có một chiếc thiệp.

Mặt trên viết: “Đoán xem sang năm em sẽ nhận được cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Ký ức Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt (2)

Một năm trôi qua rất nhanh, sinh nhật hai mươi tuổi của tôi tới đúng hạn. Trước sinh nhật mấy ngày tôi đã bắt đầu thấp thỏm không yên, tôi sẽ không nhận được một quả bom chứ? Phi Nhi nói: “Có thể là nhẫn, hoặc là dây chuyền.” Tôi hỏi vì sao, Phi Nhi nói: “Chị nghĩ xem, có váy công chúa rồi, lại có cả giày thủy tinh, chỉ còn thiếu mỗi tín vật đính ước, không phải nhẫn thì sẽ là dây chuyền, vòng tay cũng có lẽ, dù sao đều là trang sức. Nhất định là người kia muốn chị tham dự một buổi vũ hội long trọng, cho nên mới chọn lựa trang phục cho chị trước.” “Chị không phải cô bé lọ lem.”

“Chị vốn là thế mà, chỉ có điều hoàng tử vẫn còn ẩn mình ở một nơi bí mật mà thôi.”

Tôi liếc ngang con bé, “Nói linh tinh.”

Vào ngày sinh nhật, thầy Lý gọi điện thoại muốn tôi về nhà ăn cơm, còn nói với tôi: “Lại có người tặng quà cho con.”

Tôi đã không muốn nghĩ là ai tặng nữa, bởi vì tôi thật sự không biết người kia là ai, vì sao từ năm tôi mười tám tuổi lại luôn tặng quà cho tôi. Tôi chỉ đoán, lần này người kia sẽ tặng tôi cái gì. Đương nhiên tôi không tin là trang sức, bởi vì tôi không tin cổ tích sẽ bước vào thế giới thật, hơn nữa tôi cũng không thích cổ tích, tiếng chuông điểm mười hai giờ đêm vừa vang lên, cô bé lọ lem sẽ lại biến thành hình dạng vốn có, chẳng có gì đáng để mong đợi.

Nhà của thầy Lý nằm trên con đường Điều Trần cũ ở khu tây Thượng Hải, cũng được coi là một cái nhà ở trong con ngõ sát mặt đường. Con đường lâu năm với những ngôi nhà mang kiểu dáng phương Tây cũ kỹ lụp xụp, những cây ngô đồng cổ thụ. Hai bên đường lát đá mấy sạp hàng làm ăn nhỏ. Ngõ đồng san sát biến con đường trở nên yên tĩnh lạ thường, ánh mặt trời đan xen vào tán lá, rơi xuống thành những bóng râm loang lổ. Mỗi khi có xe chạy qua, bóng râm sẽ bị nghiền nát, giống như hạnh phúc xưa kia đã bị nghiền nát trong trận hỏa hoạn vô tình. Lên nhà, tôi bỗng sợ gõ cửa, không biết nghênh đón tôi sẽ là một món quà như thế nào.

Có lẽ thầy Lý trên ban công đã nhìn thấy tôi lên nhà, tôi chưa nhấn chuông mà ông đã mở cửa. “Con bé này, về nhà rồi mà sao không vào.” Nói xong cúi người lấy từ trên kệ giày một đôi dép cho tôi. Vào lúc ông cúi người, tôi nhìn rõ mái tóc ông đã bạc trắng thành vệt, lưng cũng đã hơi cong. Không biết sao tôi lại nghĩ tới loài lạc đà bước đi trên sa mạc, thầy Lý chưa bao giờ ngừng tiến về phía trước. Ông đã già thật rồi.

Gian nhà nhỏ hẹp vẫn được quét dọn ngăn nắp như xưa, có lẽ rèm cửa sổ cũng mới được giặt, tuy màu sắc đã bị phai nhiều nhưng rất sạch sẽ. Cây kim của chiếc đồng hồ treo tường cũ chỉ vào mười hai rưỡi tròn, đúng vào thời gian ăn trưa. Chiếc nồi trong phòng bếp đang sôi ùng ục, không khí ngập tràn mùi canh sườn, Thầy Lý đưa muối cho tôi thử, tôi chuyển từ phòng bếp ra ban công, không thấy Trình Tuyết Như và Phương Phi.

“Di Trình của con đưa Phương Phi đến cuộc hẹn rồi, trưa nay chỉ có hai chúng ta ăn thôi, thầy đã hầm canh sườn bí đao mà con thích ăn.” Tôi nghe thấy thầy Lý nói từ trong bếp.

Tôi vâng một tiếng, đoán nhất định Phương Phi lại bị ép buộc đi xem mắt. Lúc ăn cơm, thầy Lý không ngừng gấp thức ăn cho tôi, còn nói buổi tối Phương Phi sẽ mang bánh ngọt về, muốn tôi ở lại ăn tối.

Tôi âm ừ, không đồng ý ngay lập tức. Buổi tối tôi còn muốn đến thư viện tìm sách tham khảo, dạo này bận làm luận văn tốt nghiệp, ngoại trừ phòng ngủ, hầu hết thời gian tôi đều ngâm mình trong thư viện.

Ăn cơm xong thầy Lý vội vã ra ngoài, nói buổi chiều còn phải lên lớp, muốn tôi tự đọc sách rồi nghỉ ngơi, chờ di Trình trở về làm cơm tối. Lúc sắp đi, thầy Lý mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng, chỉ vào gian phòng trước đây của tôi, quà của con ở đầu giường, sáng sớm đã có người đưa tới. Nói xong rồi ra khỏi cửa.

Tôi chần chờ đi vào gian phòng nhỏ chỉ đặt vẹn vẹn một chiếc giường, quả nhiên đã nhìn thấy một hộp quà tinh xảo đặt trên chiếc gối đầu giường, không lớn như hai lần trước đây, chẳng lẽ đúng là trang sức?

Tôi mang hộp quà ra phòng khách nhỏ bên ngoài, tựa như đang cầm một chiếc hộp Pandora thần bí, không biết bên trong sẽ nhảy ra cái thứ đáng sợ gì. Tôi ước chừng trọng lượng, rất nhẹ. Chắc chắn không phải bom. Tôi bỗng cảm thấy mình thật buồn cười, nếu mà người kia muốn tặng bom cho tôi, vậy năm mươi tám tuổi đã tặng rồi, sao phải chờ đến bây giờ? Nghĩ như vậy tôi nhẹ nhõm hơn nhiều. Sợi dây sa tanh màu tím mềm mại tuột xuống khỏi tay tôi, tôi mở ra từng lớp giấy gói, sau đó nhấc nắp hộp...

Một ngọn nến màu trắng nằm lẳng lẳng ở trong hộp...

Mất chừng hai phút, tôi cứ nhìn chăm chăm vào ngọn nến kia không động đậy, ngay cả hô hấp cũng rất khẽ. Trong đầu cuộn cuộn một thứ âm thanh giống như tiếng của nước chảy âm ỉ, phăng phất như dòng sông thời gian đã bị đảo ngược. Tiếng rao hàng của người bán rong và tiếng ô tô bên ngoài cửa sổ nhắc nhở tôi đây không phải một giấc mơ, là thế giới chân thật. Tôi run rẩy cầm lấy chiếc thiệp bên dưới ngọn nến.

Mặt trên là một hàng chữ nhỏ rõ nét: “Bé cưng, có còn nhớ trận hỏa hoạn kia không?”

Tôi không biết tôi đã xông ra ngoài như thế nào. Đường phố đông nghịt người và xe cộ. Kẹt cứng, âm thanh âm ỉ, giống như tất cả mọi người đều không thể về được nhà. Tôi cũng không thể được về nhà, ngôi nhà cũ kỹ từng cho tôi sự ấm áp vô tận đã mất rồi. Tôi cũng không rõ vì sao tôi lại chạy, giống như thể có người đang đuổi theo tôi. Kỳ thật tôi cũng hiểu, nếu như có người theo dõi tôi, tôi có làm gì cũng chẳng thể nào chạy thoát. Ngọn nến kia chính là lời “thăm hỏi”, có người đang ẩn nấp trong bóng tối, một mực nhìn chòng chọc vào tôi.

Tôi thật sự không thể chảy nổi nữa.

Tóc tai rối bù, đôi giày thể thao trắng dính đầy đất bẩn.

Mà tôi đã tới đâu đây? Sao tôi lại đứng ở bên ngoài cánh cổng lớn của Mai uyển!

Cánh cổng sắt khắc hoa văn màu đen ngăn cách tôi với ngôi biệt thự rộng lớn bên trong, tôi hoài nghi mình đã nhìn lầm rồi, chẳng phải trận hỏa hoạn đã đốt trụi nơi này thành phế tích rồi ư? Làm sao lại có một tòa lâu đài giống hệt như thế đột ngột mọc lên từ mặt đất? Vẫn là một ngôi nhà trắng mang kiến trúc phương Tây, mái của nhà chính hình tròn, nhìn như vừa mới xây, mơ hồ còn có thể ngửi được mùi vôi vữa. Sau trận hỏa hoạn, những người sống trong ngôi nhà kia đã rời khỏi thành phố này và chuyển ra nước ngoài, đã trở về khi nào thế? Là ai đã khôi phục lại kiến trúc kia?

Có hạt mưa lác đác rơi xuống khuôn mặt tôi.

Hình như trời mưa rồi.

Tôi đi dọc theo bờ tường tiến về ngọn núi phía sau. Xa xa đã trông thấy một biển hoa lê, bao trùm ngọn núi giống như biển tuyết. Những cây lê này có thể sống sót qua được trận hỏa hoạn kia, thật đúng là kì tích. Tôi ngăn người đứng bên ngoài hàng rào sắt ở cổng sau, qua cánh cổng này, dọc theo con đường nhỏ uốn lượn là có thể đi lên sườn núi. Nhưng mà tôi không vào được, nhìn hoa lê tung bay ngập tràn trong gió, cuối cùng tôi gào khóc. Đã bao nhiêu năm rồi, tôi mang theo chiếc giá thập tự trên lưng mà sống tạm bợ đến tận bây giờ, dù cho những lúc bị mệt mỏi trĩu buộc tôi cũng chưa bao giờ khóc như thế, nhưng mà giờ phút này, đối mặt với biển tuyết cuộn cuộn, sự kiên cường mà tôi ngày nay đã sụp đổ trong chớp mắt.

Không cần biết có bao nhiêu lý do, không cần biết có nguyên nhân gì, không cần biết tôi có bất hạnh ra sao, hơn nữa không cần biết những năm tháng còn lại của cuộc đời tôi có chuộc tội thế nào, tôi vẫn là một kẻ có tội. Thượng Đế có mắt. Người khác không nhìn thấy tôi cảm nên chầm rèm cửa sổ, nhưng Thượng Đế nhìn thấy. Mà ánh mắt của Thượng Đế lại đặt ở ngay bên cạnh tôi, trước giờ chưa từng rời khỏi.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, tôi lao đảo đi trở về.

Rừng cây lạnh lẽo âm u phía trước Mai uyển, mưa rơi lộp độp trượt tuột khỏi lá cây, tóc tai và quần áo trên người tôi đều ướt hết, lạnh lẽo dán vào da thịt. Tôi không thể phân biệt nổi trên mặt là nước mưa hay là nước mắt, chỉ cảm thấy cơn đường mưa mịt mờ phía trước, mà tôi là một con cá mù lòa, mỗi ngày sống đều bị rơi vào biển sâu, đáy biển tăm tối khiến cho tôi hoàn toàn lạc mất phương hướng.

Một chiếc ô tô chạy vượt lên từ phía sau người tôi, bọt nước bắn tung tóe.

Chắc là đi ra từ Mai uyển.

Đột nhiên tốc độ của xe chậm lại, dừng ở phía trước khoảng trăm mét. Đầu của một người đàn ông ngھn ra khỏi cửa xe, đeo kính râm, tìm tôi đánh giá tôi với toàn thân ướt đầm.

Tiếng sấm âm ỉ bên tai.

Mưa rơi rào rào xuống đất.

Q.2 - Chương 24: Ký Ức Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt (3)

Giữa tôi và người đàn ông đó giống như bị ngăn cách bởi một con sông chảy xiết, lớp lớp sóng chồm vô hình, tôi loạng choạng gần như không đứng vững nổi. Mưa lớn quá, kỳ thật tôi không nhìn rõ khuôn mặt kia, chỉ cảm thấy miệng của anh ta hơi mở ra, như thể đang nói với tôi điều gì đó. Mà tôi lại không nghe được chút gì, giống như đột nhiên bị một thứ đáng sợ nào đó ngăn cản lại, tôi vô cùng kinh hoàng quay đầu chạy điên cuồng...

Rất nhiều ngày, tôi cảm ngọn nến đó ngăn người.

Tôi vẫn còn nhớ rõ cái ngày tôi lén lút trèo vào Mai uyển, cũng đâu có ai nhìn thấy, ngọn nến này có ý gì đây? Là ai ẩn trong bóng tối nhìn thấy tôi phóng hỏa, còn biết tôi dùng nến châm?

Tôi đặt ngọn nến kia vào trong hộp, rồi bỏ cả hộp và hai món quà lúc trước vào trong chiếc va li trong ký túc xá. Cái va li đó được xem như toàn bộ gia sản của tôi, bên trong, ngoài mấy bộ quần áo giá rẻ thì còn hai thứ đồ quý giá nhất. Một hộp kẹo sắt và một bức tranh màu nước. Trong hộp kẹo là bản quyền nhật ký của mẹ, bức tranh màu nước còn lại tôi lồng trong khung kính để cất giữ.

Tôi không cho phép ai mở va li của tôi. Ngoại trừ điều đó ra thì tôi là một người rất hiền hòa và dễ tính, hiếm khi tranh chấp với ai, nhưng mà chỉ vì cái va li đó, suýt chút nữa tôi đã gây gỗ với Đới Phi Phi một trận.

Nguyên nhân là Đới Phi Phi chuyển một tủ quần áo tới ký túc xá, chê cái va li của tôi tốn diện tích, bèn chuyển nó qua cái giá đựng đồ linh tinh trong nhà vệ sinh. Tôi học xong lớp tự học buổi tối về nhà, phát hiện không thấy va li, Đới Phi Phi nói ở trong nhà vệ sinh, lúc ấy tôi đã nổi giận. Theo sự hình dung của Lý Mộng Nghiêu sau sự việc là giống như là một con báo nổi khùng, cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy tôi nóng nảy như thế.

Diêu Văn Tịch là sếp của phòng ngủ, chơi bóng rổ về biết được sự việc, mắng cho Đới Phi Phi một trận. Đới Phi Phi còn cãi, “Chẳng phải chỉ là một cái va li rách thôi sao, cứ làm như bảo bối vậy.”

Tôi giận dữ định nhào lên phía trước. Diêu Văn Tịch vội vàng kéo tôi, trách móc Đới Phi Phi: “Đúng, chúng tôi đều biết cậu là người có tiền, gia đình giàu có, bạn trai hết người này đến người kia, tranh nhau cung cấp cho cậu tiêu xài, chúng tôi đều là người nghèo, không thể so được với cậu. Nhưng mà cậu đắc ý gì chứ, điều khác không nói, cái thứ cậu đang mặc trên người kia có phải do cậu tự thân kiếm tiền mua được không? Hàng hiệu thì làm sao, ở trong mắt tôi cũng chỉ là cứt chó! Quan niệm về giá trị của mỗi người khác nhau, cậu không thể lấy cái nhìn của cậu ra phê phán người khác, nếu không vì việc hôm nay, tôi cũng không định nói cậu cái gì, nhưng tôi bảo thật với cậu, ở trong mắt tôi, Tứ Nguyệt còn tốt hơn cậu chán, bởi vì đồ dùng và quần áo của cậu ấy đều do tự cậu ấy đi làm gia sư kiếm được, một đồng tiền đều của sức lao động, cậu hiểu không? Cậu vốn không có tư cách để đi phán xét người khác!”

Lúc ấy bạn trai mới của Đới Phi Phi cũng có mặt ở đó, thấy thế im lặng kéo Đới Phi Phi đi, Đới Phi Phi giận run, mặt đầy nước mắt, nhưng lại chẳng thể phản kích lại.

Diêu Văn Tịch ra lệnh một tiếng, “Lập tức chuyển tủ quần áo của cậu đi, chúng tôi đều là người nghèo, không chịu nổi người khoe khoang như vậy!”

Đới Phi Phi vẫn không nhúc nhích.

“Không chuyển đúng không, tôi đếm đến ba, không chuyển bà đây sẽ gọi người đến vứt!”

“Được, được, mình chuyển, mình đến chuyển.” Bạn trai của Đới Phi Phi gật đầu liên tục, một người không chuyển được, bèn gọi bạn tới chuyển tủ quần áo.

Diêu Văn Tịch vẫn không bỏ qua, nhìn chăm chăm Đới Phi Phi, “Bây giờ, mời cậu hãy trả va li của Tứ Nguyệt trong nhà vệ sinh lại chỗ cũ.”

“Đề mình chuyển!” Bạn trai của Đới Phi Phi lại tranh làm.

“Đợi đã!” Diêu Văn Tịch ngăn lại, “Anh bạn, ở đây không có chuyện của cậu, cậu có thể đi rồi, va li cậu ta chuyển vào, phải do cậu ta chuyển lại chỗ cũ, không ai được động đến!”

Còn phải nói, dáng vẻ dữ tợn của Diêu Văn Tịch khiến cho người ta sợ hãi, bạn trai của Đới Phi Phi cũng không dám làm gì. Cửa phòng vây quanh rất nhiều nữ sinh, thường ngày mọi người đã sớm không ưa cái tính khoe khoang và kiêu ngạo của Đới Phi Phi, ồn ào cả lên, “Chuyển đi, sao không chuyển, tưởng có tiền là giỏi lắm à.”

Đới Phi Phi rung rung, bặm chặt môi, cuối cùng chỉ đành vào nhà vệ sinh khiêng va li của tôi ra dưới cái nhìn của mọi người. Lúc ấy Diêu Văn Tịch mới bỏ qua, vừa đuổi người, vừa bảo tôi chớ nên để ý tới những kẻ dung tục.

Đới Phi Phi nhìn tôi chăm chăm, như thể muốn nuốt sống tôi.

Trước nay tôi chưa từng tranh chấp với mọi người bằng cườ lạnh một tiếng, “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là một đứa con gái rẻ mạt, có điều cậu còn

rẻ mặt hơn cả tôi.” Nói xong tôi tiến lên vài bước, nói nhỏ bên tai Đới Phi Phi, “Nếu lần sau cậu còn dám đụng vào va li của tôi, tôi sẽ ném toàn bộ quần áo giày dép hàng hiệu trong cái tủ này của cậu ra ngoài cửa sổ, bao gồm cả đồng bao cao su trong ngăn kéo của cậu.”

Mỗi người đều có giới hạn. Bất kể thường ngày tôi có chịu đựng, nhưng bộ ra sao thì vẫn có điểm giới hạn của mình. Đối với tôi mà nói, cái va li đó không chỉ là một cái va li, bất kì người nào, không cần biết có lý do gì, đều không được động đến. Ở trong đó có thứ mà mẹ để lại, trong tiềm thức mờ hồ của tôi, cái va li đó có ý nghĩa giống như mẹ của tôi vậy.

Ai cho phép người khác động chạm vào mẹ của mình?

Bởi vì chuyện này, tôi và Diêu Văn Tịch trở thành bạn tốt không gì giấu nhau.

Cũng bởi vì chuyện này, tôi kết thù với Đới Phi Phi.

Diêu Văn Tịch bảo tôi đừng để ý quá, “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta chính là một con hồ ly tinh, sớm muộn cũng có người chinh đốn.” Cuối cùng lại không quên đánh giá tôi, “Mình nói này Tứ Nguyệt, nhìn cậu thì có vẻ rất ngoan hiền, ai ngờ được lại là một con báo đầu.” Lúc ấy chúng tôi đang ăn trong một tiệm cơm nhỏ gần trường học, cậu ấy rót cho tôi một cốc rượu lớn, từ khi thân thiết với cậu ấy, tôi cũng học được cách uống rượu.

Một bữa cơm ăn hơn hai giờ, ra khỏi tiệm cơm, Diêu Văn Tịch vẫn còn cảm thấy chưa đã, muốn kéo tôi tới quán bar gần đó. Tôi khẳng khái muốn về ký túc xá một mình, Diêu Văn Tịch đành phải đi với người khác.

Đã vào hè, đường cây bóng mát lác đác ánh đèn, con đường im ắng, cho nên khi nghe thấy tiếng Phương Phi gọi tôi đã rất hoảng sợ, nhìn lại theo tiếng, chỉ thấy Phương Phi đang vẫy tay với tôi ở bên đường đối diện.

Tôi nghi ngờ là mình đã nhìn lầm, đã trẻ thế này rồi mà sao con bé lại ở đây.

Chị! Phương Phi chạy về phía tôi. Con bé mặc một chiếc quần lụa mỏng màu trắng, dáng đi nhẹ nhàng, như tiên nữ dưới ánh trăng sáng tỏ. Tôi dựa vào một thân cây mới có thể đứng vững, phát âm không rõ ràng hỏi con bé: “Sao em lại tới đây?”

“Đến thăm chị mà!” Phi Nhi nắm lấy cánh tay của tôi, ngửi thấy mùi rượu trên người tôi, hô lên, “Trời, chị, chị uống rượu à? Uống với ai thế?”

“Với bạn, cậu ấy buồn bán lời được chút tiền, nên mời chị.”

“Nếu vậy thì, chị theo em đi uống rượu tiếp đi.”

“Uống rượu tiếp?”

“Đúng vậy, Phí tiên sinh lái xe qua bên này, em bèn thuận tiện đến thăm chị, chúng em đang định tới tiệc rượu ở Lục Gia Chủy[1], chị cùng đi với chúng em nhé.” Phương Phi nói ngọt ngào.

[1] Lục Gia Chủy: một khu vực kinh doanh có tiếng bên bờ đông sông Hoàng Phố.

Phí tiên sinh là đối tượng gần đây nhất của Phương Phi, do em họ của Trình Tuyết Như bên Mỹ giới thiệu, đối phương là một nhà kinh doanh Hoa kiều, hẳn là rất giàu có, tôi nghe Trình Tuyết Như nói, quà gặp mặt là một sợi dây chuyền kim cương hàng thật giá thật. “Tôi không biết nhìn hàng, nhưng em họ tôi lại biết, bảo sợi dây chuyền kia ít nhất cũng phải là số này!” Tôi vẫn còn nhớ rõ cái lúc mà Trình Tuyết Như giơ “sáu” ngón tay lên, lòng mày nhuróng rất cao.

Tôi chẳng để ý đến con số sáu, tôi chỉ rất bất ngờ, có vẻ như Phương Phi rất hài lòng với đối tượng lần này. “Ba mươi hai, tuổi quá trẻ, rất tuấn tú.” Đây là miêu tả của Phương Phi về dáng vẻ của người kia cho tôi, còn đặc biệt bổ sung, “Nếu mẹ cứ khẳng khái đòi bán em đi, em tình nguyện bị bán cho người này, ít nhất cũng không giống cái con mèo Garfield nhìn churóng mắt kia.”

Tôi bị ghen một lúc lâu cũng không thể thoát nên lời.

Con bé này nói chuyện thật là ngày càng ngông cuồng, không biết cái thực nữ được mẹ dạy dỗ từ nhỏ đã đi đâu mất rồi. Nhưng có vẻ như Phương Phi rất cảm mến vị Phí tiên sinh này, mỗi lần gặp mặt đều khoe với tôi anh ta hào phóng ra sao, phong độ như thế nào, trong lòng tôi nghĩ, lần đầu gặp mặt đã tặng dây chuyền kim cương đương nhiên là phải hào phóng, tôi rất hiếm khi thấy Phương Phi nói về ai nhiều như vậy, chắc là rung động rồi, nghe nói bây giờ hai người đã bắt đầu qua lại. Tôi chưa từng gặp người kia, trong lòng khó tránh khỏi tò mò, rốt cuộc người này có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho Phi Nhi kén chọn phải rung động, chắc chắn không phải chỉ bởi sợi dây chuyền.

“A, anh ấy ở đằng kia kia!” Phi Nhi chỉ cho tôi xem.

P/S: Mọi người chú ý vị Phí tiên sinh này nhé ^^

P/SS: Trung cầu ý kiến của mọi người:

Chuyện là thế này, mấy hôm trước mình đọc lại truyện, có một đoạn (ở mấy chương nữa) mà lần trước mình đọc thì không hiểu sao lại bỏ qua không thấy, cái đoạn đó chắc chắn sẽ khiến cho mọi người đập bàn ầm ầm, cả mình cũng thế, hix, @.@. Vì thế mình muốn trung cầu ý kiến của mọi người, nếu mọi người muốn mình edit hết thì mình sẽ edit, còn không thì mình xin phép được "lướt" qua cái đoạn ấy nhé, như thế truyện sẽ "nhẹ nhàng" hơn chút xíu @.@. Mọi người yên tâm là đoạn đó sẽ không ảnh hưởng gì đến nội dung của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Ký Ức Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt (4)

Tôi mở to mắt nhìn theo hướng con bé chỉ, chỉ thấy bên đường đối diện cách không xa có dừng một chiếc xe thể thao màu xám, chiếc xe thuần lượn ư ám trong ánh đèn đường, tự nhiên lộ ra khí thế áp đảo. Cửa kính xe hạ xuống, không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy một cánh tay vất trên cửa. Trời nóng như thế mà lại mặc áo sơ mi. Cổ tay cài cúc nhưng vẫn lộ ra chiếc đồng hồ vàng bên ngoài, hoặc có lẽ là đồng hồ kim cương, phát sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường. Hơn nữa, giữa ngón tay anh ta đang kẹp một điếu thuốc. Khi tôi nhìn về phía anh ta, đúng lúc anh ta gạt tàn thuốc, giống như thờ ơ không để ý.

Trái tim của tôi bỗng đập nhanh... Đó không phải là Dung sao? Mỗi lần ông xuống máy bay đều sẽ đến cổng trường học đón tôi, cũng đỗ xe ở bên đường đối diện như thế, hút thuốc, lẳng lặng chờ tôi xuất hiện.

Nhưng tôi đã nhanh chóng nhận ra mình đang thất thần, người đó không phải Dung. Anh ta là Phí tiên sinh, bạn trai của Phương Phi. Trong thoáng chốc tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi khoát tay nói: “Chị không đi, chị muốn về ký túc xá nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên lớp.”

“Nhưng em cố ý tới đây đón chị mà, chị!”

“Thật sự không đi được, buổi chiều chị còn đi dạy gia sư mấy tiếng đồng hồ, mệt lắm”

“Đừng đi dạy gia sư nữa, dạy gia sư có kiếm được bao nhiêu đâu, lại còn vất vả chết được.” Bấy giờ giọng điệu nói chuyện của Phương Phi đã không còn giống như trước kia nữa, xem ra quen biết với người bạn trai giàu có này, cả người con bé đều là hàng hiệu, chiếc khuyên trên tai chỉ sợ cũng là kim cương. Xem ra con bé rất hưởng thụ mối quan hệ yêu đương hiện giờ, tôi có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc của con bé trong bầu không khí. Như vậy cũng rất tốt, chỉ cần con bé hạnh phúc.

Tôi vỗ vai con bé, “Mau đi đi, đừng để người đó đợi lâu, thời gian của người ta rất quý giá.” Phương Phi chu miệng, rất không bằng lòng. Tôi rất thích nhìn dáng vẻ làm nũng của con bé, giống hệt như một đứa trẻ. Tôi cười đẩy con bé, “Đi đi, chị chúc em chơi vui vẻ!” Cuối cùng không quên dặn dò con bé, “Thay chị gửi lời chào đến Phí tiên sinh.”

Cuối cùng Phương Phi cũng lên chiếc xe thể thao một mình.

Chiếc xe vòng một đường, chậm rãi đi về phía tôi. Bóng cây mờ ảo xẹt qua đỉnh xe sang trọng. Khi tiến tới gần tôi, Phương Phi hạ cửa kính nhìn mặt với tôi.

Tôi cười vẫy tay về phía con bé. Đúng lúc Phí tiên sinh ngồi cạnh con bé quay sang, ánh sáng không đủ, dáng vẻ không rõ ràng, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét tuấn tú vô cùng. Anh ta hơi thả chậm tốc độ xe, mỉm cười với tôi rất thân thiện.

Tôi cũng cười với anh ta, xem như chào hỏi. Chỉ trong thời gian hai giây, cũng lắm là ba giây, xe liền mất hút trong bóng đêm phía cuối con đường. Mà tôi vẫn còn đứng ở dưới gốc cây kia không nhúc nhích.

Nụ cười đó, thật đặc biệt.

Kỳ nghỉ hè vừa qua đã có tin Phương Phi nghỉ học lập gia đình. Bởi vì toàn bộ kỳ nghỉ hè, tôi đều bôn ba khắp nơi để kiếm tiền đóng học phí cho học kỳ sau, rất ít khi về nhà, là Thầy Lý gọi điện thoại nói cho tôi biết. Ông nói ông cực lực phản đối, nhưng Trình Tuyết Như lại kiên quyết cho con gái nghỉ học lập gia đình, nói phụ nữ có làm tốt đến đâu cũng không bằng gã cho một gia đình tốt, học hành à, gã cho người ta rồi vẫn quay lại học tiếp được.

Không đến hai ngày, Phi Nhi tới tìm tôi, hỏi ý kiến của tôi. Con bé rất do dự, muốn học xong rồi mới kết hôn, nhưng Phí tiên sinh lại có vẻ rất vội vàng muốn kết hôn ngay trong năm. Lúc ấy đang ở trong cửa hàng đồ uống lạnh tại cổng trường, chúng tôi thích thú chia nhau ăn đá bào, tôi đưa một trái anh đào trong đá bào cho Phương Phi, cười hỏi: “Em có thích anh ta không?”

Từ nhỏ, mỗi lần ăn đá bào, tôi đều lựa anh đào cho con bé.

Về mặt của Phương Phi có một loại ý vị không nói nên lời, cười cười, “Rất thích, trên người anh ấy có một loại khí chất rất đặc biệt, tao nhã chín chắn, hơn nữa chăm sóc em cũng rất chu đáo, nói thật em không tìm được một điểm xấu nào của anh ấy, dường như rất hoàn hảo.” Phương Phi bỏ thêm chữ “dường như” vào chữ hoàn hảo, điều này cho thấy con bé có một chút do dự với người đàn ông này, ánh mắt vụt sáng, “Nhưng mà không biết vì sao, em cảm thấy giữa chúng em như luôn có một khoảng cách, có lẽ là do thời gian ở bên nhau, chúng em rất ít khi ở cùng nhau, anh ấy rất bận, phần lớn thời gian đều không ở Thượng Hải, mười ngày nửa tháng trở về một chuyến đã là tốt lắm rồi, mà em cũng không rõ anh ấy làm việc gì, anh ấy rất ít khi nói với

em về chuyện làm ăn của anh ấy.”

“Nói thế, em cũng không hiểu nhiều về con người anh ta?”

“Ừm, có thể nói như vậy. Nhưng anh ấy rất hiểu em, em thích gì anh ấy đều biết hết, mỗi lần gặp mặt đều tặng quà, em bảo anh ấy đừng tặng, anh ấy vẫn tặng, nói đó là cách biểu đạt tấm lòng của một người đàn ông.”

“Tặng quà chính là đối tốt với em sao?”

“Đương nhiên không phải, anh ấy chăm sóc em rất chu đáo. Mặc dù không ở Thượng Hải nhưng anh ấy vẫn cử người đến chỗ em, em muốn đi đâu, gọi điện thoại cho anh ấy là sẽ có người đưa đón. Em muốn cái gì, không tới hai mươi tư giờ đã có người đưa tới chỗ em. Hơn nữa trong nhà có chuyện anh ấy đều sắp xếp thỏa đáng, không cần em phải nói gì. Có một lần công thoát nước trong nhà vệ sinh bị hỏng, sau khi biết anh ấy lập tức đưa người tới sửa chữa, em cũng không hiểu anh ấy biết chuyện từ đâu, nhưng lúc nào cũng có thể khiến cho cả nhà ngạc nhiên bất ngờ...”

Tôi chẳng thể nói gì, người đàn ông như vậy, giống như không lời ra được chút khuyết điểm nào.

Nhưng đây là tình yêu sao? Tôi không dám gặt bừa. Có lẽ Phương Phi cũng nhận ra cái vấn đề trung gian này, hoặc là nói, con bé chẳng hề nắm chắc hoàn toàn được người đàn ông này, bởi vì còn bé còn chưa hiểu rõ về anh ta, mà anh ta thì lại hiểu rõ con bé như trong lòng bàn tay, ngay nhà vệ sinh bị hỏng mà cũng có thể tìm hiểu được. Tôi không biết Phương Phi nghĩ như thế nào, nếu đó là tôi, người đàn ông như vậy sẽ khiến cho tôi sợ hãi.

“Chị, chị bảo em nên làm gì bây giờ?” Phi Nhi rầu rĩ, đáng vẻ không biết phải làm gì.

Tôi thờ dãi, nói: “Vậy em đừng nghỉ học vội, tìm hiểu thêm một thời gian nữa đi. Hai người có thể đính hôn trước, chờ em tốt nghiệp, hiểu anh ta thêm một chút rồi mới kết hôn. Nếu anh ta thật sự để ý em, chắc không ngại chờ thêm một năm chứ, sang năm em sẽ tốt nghiệp rồi mà.”

Phi Nhi gạt mình, giống như đã giải quyết được điểm mấu chốt, nhảy dựng lên ôm lấy tôi, “Chị, chị thật là thông minh! Sao em lại không nghĩ ra nhỉ, đây đúng là một ý kiến hay, em sẽ nói chuyện này với anh ấy!”

Đưa Phương Phi trở về, tôi tới thư viện tìm tài liệu tham khảo.

Nhưng mà rất khó tập trung được tinh thần, cảm giác chơi vui trong lòng bùa vây lấy tôi. Mới có mấy năm, Phương Phi đã sắp lập gia đình, là do con bé trưởng thành quá nhanh, hay là do tôi quá chậm chạp? Cô bé Phương Phi ăn canh thích liếm thìa, ngũ thích đập chần, khi tức giận thích quệt miệng, khi vui vẻ thích cười to, lộ ra hai cái răng nanh nhọn, cô bé thật sự sắp kết hôn rồi..

Ba tháng sau.

Rốt cuộc tôi cũng được gặp vị hôn phu của Phương Phi.

Cuối cùng Phí tiên sinh cũng đồng ý đính hôn trước, đợi Phương Phi hoàn thành sự nghiệp học tập xong mới chính thức kết hôn. Lễ đính hôn được tổ chức tại khách sạn Cẩm Giang, tuy chỉ là đính hôn nhưng vẫn phô trương không nhỏ, mời công ty chuyên biệt về hôn lễ đến chuẩn bị. Trước lễ đính hôn, Phí tiên sinh chính thức đến nhà thầy Lý cầu hôn theo nghi thức, sinh lễ chính là một ngôi nhà cao cấp hai trăm mét vuông. Trình Tuyết Như đi đường cũng lảng lảng.

Tôi nghĩ Phương Phi đưa ra quyết định như thế là không sai, có thể nhận ra Phí tiên sinh rất coi trọng Phương Phi, thế là đủ rồi. Nhưng mà không biết vì sao, tôi luôn có một cảm giác bất an mơ hồ, mà rốt cuộc vì sao bất an thì lại không thể nói rõ được. Sau đó tôi lại nghĩ, có thể là vì tuổi của Phương Phi còn nhỏ, bước được nửa nước ra trường đã kết hôn, mà con bé lại giống như còn chưa quậy đủ, vẫn rất ham chơi, hết một đứa trẻ vẫn chưa lớn, con bé có thể chịu được khuôn khổ của cuộc sống hôn nhân không?

Sự lo lắng này càng tăng thêm sau một lần tôi tình cờ nói chuyện về Phương Phi với Diêu Văn Tịch, sau này tôi đoán có thể là Diêu Văn Tịch có ý nhắc nhở tôi, cậu ấy biết tôi luôn cưng chiều Phương Phi, sợ tôi không chấp nhận được. Sự tình là thế này, vào một buổi sáng tôi thức dậy, vừa rửa mặt xong đã thấy Diêu Văn Tịch làm loạn trong nhà vệ sinh, đầu giờ tôi qua cậu ấy có đi tham dự sinh nhật của một vị đàn anh, hình như là ở quán bar, cả đêm không về. Tôi không khỏi nhíu mày, nói sao con gái lại có thể ở trong quán bar cả đêm, điều này rất không hay, trong quán bar loại người nào cũng có, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì phải làm sao đây. Lúc ấy Diêu Văn Tịch không nói gì, nhìn như chẳng còn sức để nói chuyện với tôi, sau khi rửa mặt xong, rửa mặt rồi lác lác đầu đi ngủ, ngủ đến tận giữa trưa cũng chưa tỉnh. Ngày thường tôi thân với Diêu Văn Tịch nhất, hơi lo lắng cho cậu ấy, sợ cậu ấy đói bụng nên mang cơm về phòng ngủ, gọi cậu ấy dậy, bảo cậu ấy ăn cơm.

Có vẻ như Diêu Văn Tịch cực kì đói bụng, hùng hổ ăn cơm, lúc ấy trong phòng chỉ có hai chúng tôi, tuy rằng ngoài miệng Diêu Văn Tịch không nói gì, nhưng vẫn biết ơn tôi mang cơm về cho cậu ấy, thường ngày cậu ấy là người hay lớn miệng, nhưng tôi biết cậu ấy rất tốt, trọng nghĩa, không kiêu cách. Cơm nước xong cậu ấy vừa lau miệng vừa như vô tình hỏi tôi: “Dạo này sao không thấy Phương Phi đến nhỉ, trước kia một tuần con bé đó phải đến những hai lần.”

“À, con bé sắp đính hôn, có lẽ dạo này bận.” Tôi nói thật.

Diêu Văn Tịch trừng tròn mắt, “Đính hôn? Cậu nói là Phương Phi sắp đính hôn?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Diêu Văn Tịch nhìn tôi không nói câu nào, sau một lúc đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy cậu có hiểu Phương Phi không?”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy, không rõ lời này có ý gì.

“Cái này, nói thế nào nhỉ,” Diêu Văn Tịch gãi mái tóc ngắn rối bù, thậm chí còn không tự nhiên hơn cả tôi, lẩm bẩm, “Tôi qua mình thấy Phương Phi trong quán bar... Không phải một mình con bé, còn có một người đàn ông nữa... Vừa vặn trong nhóm mình có một chị biết người đàn ông kia, tên A Côn, nói anh ta chuyên hoạt động trong quán bar, chính là, chính là... Cậu có hiểu ý mình không?” Nhìn thấy vẻ mặt chẳng hiểu gì của tôi, cậu ấy phát cáu, trực tiếp hét lên, “Trời ạ, chính là loại chuyên đi ăn bám đấy, cái này đã hiểu chưa? Ngốc, cậu đúng là đồ ngốc...”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Ký Ức Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt (5)

Tôi nuốt nước bọt nhìn cậu ấy, “Sau... sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó cái gì?” Diêu Văn Tịch chớp mắt, trí nhớ vụt qua, “Không có sau đó, bọn mình đều đi hết, Phương Phi nhảy với anh ta trên sàn, bọn mình uống rượu trong phòng. Tứ Nguyệt, mình biết cậu cưng chiều Phương Phi, nhưng mà mình phải nhắc nhở cậu, đừng coi Phương Phi là trẻ con, con bé đó đâu phải trẻ con, mình nghe chị kia nói, chị ấy thường xuyên nhìn thấy Phương Phi và anh chàng đó... nói thế nào nhỉ, chính là ve vãn, hút thuốc trong quán bar ấy...”

Tôi tròn mắt há hốc mồm.

“Mình nói có lẽ cậu không hiểu lắm, loại người buông thả như vậy tám chín phần đều bị dính thứ kia, hăng hái mà, cho nên cậu nói Phương Phi sắp đính hôn mình rất... rất ... Ồ... cậu bảo mình phải nói thế nào đây, mình không quen nói lòng vòng! Mình chỉ muốn chắc chắn cậu, trông coi cô em của cậu cho chặt, không phải việc ăn mặc hàng ngày của con bé, mà cậu phải quản thúc nó...”

“Chắc cậu đã nhìn lầm rồi, Phương Nhi không phải người như thế, con bé sẽ không tới những nơi như vậy đâu.”

Diêu Văn Tịch sững sốt mất nửa phút, gơ tay, “Rời rời rồi, coi như mình chưa nói gì cả? OK, quên chuyện mình nói với cậu đi, mình phải đi vệ sinh rồi, cậu ra hóng gió đi.” Nói xong nhảy xuống giường, thoáng cái đã đóng sầm cửa phòng vệ sinh.

Tôi ngồi không động đậy, hoàn toàn không thể động đậy, đầu óc ong ong, trống rỗng.

Tôi không thể nào tưởng tượng nổi chuyện này, bởi vì tôi chẳng thể nào tưởng tượng ra được, tôi cố chấp cho rằng Diêu Văn Tịch đã nhìn lầm, nhất định đã nhìn lầm rồi, quán bar nhiều người thế, tối như vậy, làm sao có thể dễ dàng nhìn rõ một người. Tôi biết tôi vẫn còn tặc tử lừa mình dối người, mỗi khi gặp phải chuyện khó có thể chấp nhận, cuối cùng tôi đều tìm lý do để tự an ủi chính mình, không phải như thế, chắc chắn là thế, v.v... Cho nên những lời mà Diêu Văn Tịch nói với tôi, tôi phủ nhận thay Phương Phi theo bản năng, nó thật sự là một loại bản năng, tôi yêu thương Phương Nhi, bản năng của tôi muốn bảo vệ con bé.

Nhưng mà hai ngày sau, tôi và Phương Phi cùng ăn cơm bên ngoài, tôi úp mở nói tới chuyện này, quả nhiên Phương Nhi cũng phủ nhận, liên tục lắc đầu nói con bé tuyệt đối không thể đi tới những nơi như thế cùng những loại người buông thả. “Chị, chị cũng biết đạo này em bận việc đính hôn mà, làm sao có thời gian đến quán bar.” Phương Phi lộ ra dáng vẻ từ thân, chu miệng, “Chị đừng nghe Diêu Văn Tịch nói linh tinh, làm gì có chuyện đó.”

“Không có thì không có, chị tin em.”

Nhưng mà vừa nói xong câu đó trái tim của tôi lại nặng trĩu, bởi vì vừa rồi tôi đâu có nói ai nhìn thấy con bé ở quán bar, chỉ nói là người quen, vậy thì sao Phương Phi lại biết đó là Diêu Văn Tịch?

“Chị, chị làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt của tôi không được tốt, Phương Phi rất lo lắng.

Tôi thở một hơi thật dài, “Không có gì, Phương Phi, mặc kệ em có tới những nơi như thế hay không, chị vẫn tin em luôn là Phương Phi, là cô em gái ngoan của chị. Cho nên em đừng khiến chị thất vọng với sự tin tưởng đó, đừng khiến chị thất vọng, em biết chị vẫn luôn coi em là em gái ruột mà, em là người thân quan trọng nhất của chị, em có hiểu không?”

Tôi không nhớ rõ lúc đó Phương Phi trả lời tôi như thế nào, nhưng từ đó về sau chúng tôi không nhắc tới chuyện này nữa, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lần này không biết có phải do bản năng hay không, tôi trực tiếp loại bỏ chuyện này ra khỏi bộ não, Phương Phi tiếp tục việc đính hôn, tôi cũng tiếp tục luận văn tốt nghiệp của mình, chậm rãi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhiều năm sau, một người bạn làm bác sĩ tâm lý của tôi gọi loại tâm lý chủ động loại bỏ này là chứng rối loạn chức năng thần kinh cưỡng bức, “Ý thức tự bảo vệ chính mình của cô quá mạnh.” Người bạn đó giúp tôi phân tích, “Cô luôn bắt buộc bản thân không được phép nghĩ tới những chuyện không hay, theo cách mà chúng ta thường nói, chính là lừa mình dối người, không chịu đối mặt với sự thật, triệu chứng của cô còn rất nghiêm trọng nữa. Loại triệu chứng này có liên quan rất lớn tới cuộc sống trong quá khứ của cô, cô từng bị kích thích hoặc bị tổn thương, cho nên sẽ có tâm lý chống lại những tổn thương đó, vì vậy khi cô biết trước một sự kiện nào đó có khả năng gây ra tổn thương cho cô, tiềm thức trong đầu cô sẽ tự động loại bỏ hoặc là xóa

mở nó, không muốn nghĩ, không muốn nghe, cho dù sự thật có xảy ra ở ngay trước mắt cô, cô cũng sẽ ôm thái độ nghi ngờ.”

Đương nhiên có chết tôi cũng không thừa nhận, kết quả người bạn đó nói: “Cô xem, biểu hiện này của cô chính là điển hình của chứng rối loạn chức năng thần kinh cường bức, cô biết rõ là tôi nói thật, nhưng lại lập tức loại bỏ những gì tôi nói theo phản xạ có điều kiện.”

“...”

Người bạn đó còn nói: “Tôi đề nghị cô phải điều chỉnh lại tâm tính của mình, nếu cô cứ tiếp tục thế này, gặp phải vấn đề là trốn chạy, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng cô sẽ phải chịu tổn thương hơn nữa.”

Khi nghe thấy những lời ấy, tôi bỗng khóc, “Vì sao không nói sớm cho tôi biết? Bây giờ nói còn có ích gì, chuyện xảy ra thì đã xảy ra rồi, thời gian đâu thể quay ngược, chẳng có tác dụng gì nữa...”

Đúng vậy, nếu như trước đây tôi có thể nhìn thẳng vào sự thật, dũng cảm giải quyết vấn đề, không trốn tránh, có lẽ rất nhiều chuyện sau này đã không xảy ra.

Nhưng mà, thời gian không thể quay ngược.

Trở lại mùa thu năm tôi hai mươi tuổi ấy, ngay trước đêm Phương Phi đính hôn, tôi gặp lại Dung. Lúc ấy là sau lớp tự học buổi tối, tôi mới trở lại ký túc xá, nhận được điện thoại ông gọi, nói ông đang ở cổng trường, mong tôi ra gặp mặt. Tôi do dự, nhưng vẫn đi gặp ông, vừa mới gặp đã bị dáng vẻ của ông làm cho hoảng sợ, ông rất gầy, hốc mắt sâu, cằm lĩa chia râu. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Dung không cạo râu, mặc dù quần áo vẫn phẳng phiu, nhưng mà ông rất quan tâm đến bề ngoài, chắc chắn sẽ không đi gặp ai với khuôn mặt tiêu tụy như vậy. Tôi cảm thấy chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó. Quả nhiên ông đi tới trước mặt tôi, rõ ràng đang gắng gượng không chế cảm xúc, giọng nói khàn khàn run run, “Sophie, Sophie...”

“Sophie làm sao vậy?”

“Con bé, con bé...”

“Con bé làm sao vậy?”

“Con bé... không xong rồi.”

Bệnh ung thư máu, đây là căn bệnh mà tôi biết được khi xem bộ phim kinh điển *Huyết nghi* lúc còn rất nhỏ. Không rõ lắm loại bệnh kia là gì, chỉ biết là một khi không chữa được, vậy sẽ giống như nhân vật Hạnh Tử trên ti vi. Thật không ngờ, tôi thật không thể ngờ, Sophie mới sáu tuổi cũng bị mắc căn bệnh này. Con bé vẫn còn quá nhỏ!

Dung nói, lúc mới đầu không biết bệnh nghiêm trọng như thế, nửa năm trước bảo mẫu phát hiện ra Sophie thường xuyên bị sốt, còn chảy máu cam, lúc đầu chưa xem trọng lắm, cho đến tận hai tháng trước Sophie đột nhiên sốt cao hôn mê, đưa đến bệnh viện kiểm tra máu mới biết là bị bệnh ung thư máu. Dung không tin, chuyển qua mấy bệnh viện, tìm chuyên gia trong ngoài nước kiểm tra lại mấy lần, bệnh án vẫn không thay đổi. Lúc ấy Dung mới đành chấp nhận sự thật, chạy chữa khắp nơi cho con gái, bác sĩ bảo rằng nếu không ghép được tủy, vậy cũng chỉ có phương pháp ghép tế bào gốc cuống rốn tạo máu mới có thể chữa trị được, mà cho dù là cách nào thì xác suất thành công cũng đều rất thấp, chủ yếu là là bởi trước kia xem nhẹ bệnh, Sophie đã bị lỡ mất thời gian chữa trị tốt nhất.

Khi Dung cúi gập người trên tay lái che mặt khóc, tôi cũng đau lòng vô cùng. Lấy năng lực của Dung, nếu chuyện chỉ cần có tiền là được, nhất định ông sẽ không bối rối đến thế này. Mà chuyện trên đời lại tàn khốc như thế đấy, đôi khi có tiền cũng không mua được tính mạng.

Dung nói, ông đã mất bao công sức tìm kiếm trong ngân hàng tế bào gốc thế giới nhằm tìm tủy phù hợp với nhóm máu của con gái, nhưng đến nay vẫn không có kết quả. Bác sĩ đề nghị nhanh chóng áp dụng phương pháp thứ hai là ghép tế bào gốc cuống rốn tạo máu, nếu không sẽ không kịp. Thế nhưng cái này lại cần Dung và vợ trước – mẹ ruột của Sophie sinh thêm một đứa con, đợi khi đứa bé sinh ra, lấy máu cuống rốn mới có thể chữa trị cho Sophie. Chỉ có điều phải nhanh chóng, không được chậm trễ, căn bệnh của Sophie không thể chờ đợi được. Dung đành phải nói tình trạng bệnh của Sophie cho vợ trước Suzanne, lại bị Suzanne mắng, trách ông không chăm sóc con gái cho tốt, để cho Sophie mắc căn bệnh này.

Tệ nhất là có vẻ như Suzanne không muốn sinh thêm một đứa con, hơn nữa lại là sinh con với chồng trước, bởi vì cô ta là diễn viên ca kịch hàng đầu ở Paris, sự nghiệp là số một, lúc trước đã không muốn sinh ra Sophie, bây giờ lại muốn cô ta sinh con trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, chắc chắn cô ta sẽ rất khó chấp nhận. Để cứu con gái, thiếu chút nữa Dung đã quỵ xuống, bay qua bay lại vô số lần giữa Paris và Thượng Hải, mà đầu sao thì Suzanne cũng là mẹ của Sophie, cuối cùng vẫn đồng ý sinh, nhưng điều kiện tiên quyết là trước khi mang thai, Dung phải ký thỏa thuận trao cho cô ta toàn bộ cổ phần và tài sản của công ty, nếu không cô ta mặc kệ. Nghe nói đó không phải chủ ý của Suzanne mà là chủ ý của bạn trai bên cạnh cô ta, cũng có gia tộc chống lưng, lý do là một khi Suzanne sinh con, không cần biết có cứu được Sophie hay không thì sự nghiệp của cô ta chắc chắn sẽ bị xuống dốc, Dung phải đảm bảo cung cấp cuộc sống cho nửa đời sau của cô ta và đứa con mới sinh.

Người phụ nữ này thật là độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Ký Ức Kinh Hoàng- Tứ Nguyệt (6)

“Ông đã đồng ý rồi?” Dung đưa tôi tới nhà hàng trước kia chúng tôi thường đến, nghe ông nói xong chuyện này, trái tim tôi thất lại. Dung ngẩng đầu nhìn tôi, ghen ngào, “Không đồng ý có thể sao? Chỉ cần cứu được Sophie, đừng nói gia sản, cho dù có trao đổi bằng tính mạng, tôi cũng chấp nhận.”

“VẬY ỒNG...”

“Ngày mai tôi sẽ đi Pari ký thỏa thuận với Suzanne, sau ngày mai, tôi sẽ là một kẻ nghèo nàn hai bàn tay trắng, ngoài trừ ngôi nhà ở Thượng Hải đang ở còn giữ được, tôi sẽ chẳng còn lại gì. Nông trường Pari, công ty Thượng Hải, hơn mười suất bất động sản, xe, du thuyền, cổ phiếu, không còn một thứ gì...”

Dung chậm rãi khuấy cà phê trong tách, sắc mặt mỗi một vô cùng, than thở: “Tôi biết, cô ta đang trả thù tôi, năm ngoái khi ly hôn tôi đã cướp quyền nuôi dưỡng Sophie, cô ta hận tôi thấu xương, lúc ấy cô ta đã gào lên với tôi, sớm muộn gì cô ta cũng khiến tôi thành kẻ hai bàn tay trắng. Quả nhiên tôi đã trúng lời nguyền của cô ta, cô ta quả là một người đàn bà lợi hại, Nhan...” Ông nhìn tôi, mặt trắng bệch, khóe miệng run run không thể khống chế, “Mặc kệ em có tin hay không, em là người phụ nữ tôi thật lòng yêu trên đời này, mặc dù tôi đã từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng hầu hết những người đó đều yêu tiền của tôi hơn con người tôi, bao gồm cả Suzanne. Cũng bởi vì thế khiến cho tôi không có lòng tin vào phụ nữ, cũng không muốn mở lòng, cho đến tận khi gặp em... Sự đơn thuần và lòng tự tôn của em đã dễ dàng lay động tình cảm chân thành của tôi, lúc đầu tôi muốn chờ em lớn thêm một chút rồi tới tìm em, khi đó suy nghĩ và tình cảm của em đã chín chắn hơn, sẽ không từ chối tôi dứt khoát như vậy nữa. Nhưng mà bây giờ xem ra, rõ ràng ông trời đang trêu đùa tôi, sở dĩ tôi nói những lời này trước khi đi, là vì tôi nghĩ... Tôi muốn biết, đợi sau khi tôi từ Pari trở về, liệu em có bằng lòng gặp tôi, bằng lòng suy nghĩ thêm về tình cảm của chúng ta hay không? Cho dù có lại là từ chối đi chăng nữa, ít nhất em hãy cho tôi một cơ hội. Theo lý tôi không nên nói ra yêu cầu này vào lúc này, Sophie bệnh nặng như vậy, hiện giờ đang nằm trong một bệnh viện ở Pari, cả người cắm dây ống dẫn... Nhưng tôi cần em cho tôi sự can đảm, trên đời này, ngoài em ra sẽ chẳng còn ai cho tôi được sự can đảm đó, xin hãy cho tôi niềm tin, chỉ cần Sophie còn sống, chỉ cần có sự chờ đợi của em, tôi có thể bắt đầu lại từ đầu, đáng giá để tôi bất chấp tất cả...”

Tôi vội nắm lấy bàn tay đặt trên mặt bàn của ông, hốc mắt đầy lệ, “Dung, đáng giá! Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần có thể cứu được Sophie, đáng giá để ông bất chấp tất cả. Em thề, em sẽ chờ ông, nhất định sẽ chờ ông, không có tiền cũng không sao, chúng ta có thể kiếm tiền, kiếm từng đồng, từng đồng, dù cho ngày ngày ăn cơm trắng cũng không sao. Em có thể chịu khổ, học phí hiện giờ của em đều do em tự mình kiếm được, chờ em tốt nghiệp, đi làm rồi có lương, em có thể nuôi sống ông và Sophie, khi đó nhất định chúng ta sẽ được sống cuộc sống hạnh phúc, trên đời này, trước giờ không phải cứ có tiền mới có hạnh phúc...”

“Có thật không? Nhan, em nói thật ư?!” Hốc mắt của Dung đỏ bừng, nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi gật đầu không ngừng, “Đúng vậy, là thật!”

“Em có chắc không?”

“Em chắc chắn.”

Tôi cũng không rõ lắm vì sao tôi lại quyết định ở bên cạnh ông, tôi từng dùng một thời gian dài để quên đi cuộc tình này, lại còn vì thế mà đau khổ một thời gian, thế nhưng chỉ cần mấy giây tôi đã thay đổi chủ ý, quyết định quay lại bên ông, điều này có phải chứng minh ông vẫn còn một chút gì đó trong trái tim tôi, chỉ là tự tôi đã xem nhẹ, có phải như vậy không?

Sau khi bình tĩnh lại, có lẽ là do tôi không đành lòng từ chối một người tuyệt vọng, tôi muốn cho ông hy vọng sống sót, bởi vì tôi đã từng tuyệt vọng hơn ông, đối với một người vùng vẫy trong tuyệt vọng, còn có điều gì quý giá hơn so với hy vọng? Cho ông hy vọng, có lẽ cũng là cho bản thân hy vọng, tôi đã lý giải như vậy.

Tuy rằng tôi vẫn không thể khẳng định tôi có yêu Dung hay không, nhưng tôi thích ông, chấp nhận con người ông, điều này là chắc chắn. Tôi nghĩ nếu cứ ở bên nhau, dần dần có lẽ tôi sẽ yêu ông không biết chừng, bởi vì bất kể xét theo mặt nào, ông đều là một người khiến cho người ta rất khó bỏ qua, trên người ông có một loại khí chất khiến người ta mê muội, giống như đã từng quen biết. Loại khí chất này có quan hệ rất lớn với xuất thân ưu việt và cuộc sống của ông, sự tao nhã bình tĩnh của ông, sự thông dong, và cả sự dịu dàng thỏa đáng, là thứ đặc biệt mà chỉ hoàn cảnh mới có thể hun đúc nên, tôi cũng không muốn nghĩ lại là tôi cảm mến con người ông, hay bị cuốn hút bởi khí chất trên người ông để tìm được sự ấm áp trong quá khứ. Mà sự ấm áp này đã từng mang đến cho tôi hạnh phúc ngắn ngủi trong những ngày tháng nay đây mai đó khi xưa.

Đương nhiên, tôi cũng không thể chắc chắn tôi lựa chọn Dung liệu có thể hạnh phúc hay không, nhưng ít ra cũng đáng để tôi hy vọng. Con người luôn cho bản thân một chút hy vọng, Thầy Lý thường khuyên bảo tôi, con người chỉ có hy vọng thì mới không mất đi niềm tin vào cuộc sống, có niềm tin vào cuộc sống, cực khổ mấy cũng có thể vượt qua.

Tôi cần niềm tin này.

Sau khi tôi và Dung xác định mối quan hệ, tiệc đính hôn của Phương Phi cũng nối gót tới, mấy ngày nay tôi đều ở bên Phương Phi lựa chọn lễ phục và trang sức, không biết vì sao Phương Phi lại trở nên rất buồn bực, cái này không được, cái kia cũng không được, cho dù là thứ mình thích cũng không thêm liếc mắt, cái thẻ vàng này có lẽ là của Phi tiên sinh đưa cho con bé. Chỉ là tôi cảm thấy Phương Phi như đang trút bực dọc, cái thẻ không đủ để dẹp yên sự oán hận trong lòng con bé. Điều này khiến cho tôi ngạc nhiên, con bé được Phi tiên sinh chiều chuộng vô cùng, làm sao lại oán giận, hai người cãi nhau ư? Nhưng tôi lại không dám hỏi nhiều, đành phải cùng con bé đi tới từng cửa hiệu để thử đồ, một huyệt hơi. Tôi thừa nhận tôi là không yên lòng, Phương Phi cũng đã nhìn ra, khi thử một bộ lễ phục màu hồng nhạt, con bé hỏi tôi: “Chị, chị có tâm sự à?”

“Không có, chị thì có tâm sự gì?”

“Lại còn nói không, viết ở trên mặt hết rồi kia, không yên lòng!” Phi Nhi mân mê miệng. Từ khi con bé hẹn hò với Phí tiên sinh, có lẽ do có người chiều chuộng nên khá là tùy hứng. Nhưng con bé thật sự đã trở nên xinh đẹp rồi, làn da mịn màng, sắc màu hồng nhuận trên gương mặt chắc chắn không phải do trang điểm. Tình yêu thật sự có thể thay đổi một người.

Nghĩ đến tình yêu, gương mặt tôi hiện lên một nụ cười âm áp, “Chỉ có tâm sự, em có muốn nghe không?”

Tôi nghĩ tôi cần một người để thổ lộ.

Trước giờ tôi thường không tâm sự với người khác, là vì cảm thấy chính mình thật thấp hèn, cho nên không dám hy vọng xa xôi với tình yêu, mà sau khi bản thân có được một sự mong mỏi và hy vọng nào đó, trong lòng lại bỗng như bị thứ gì đó lấp đầy, không còn mát mẻ và phiến muộn như trước nữa. Thì ra tình yêu có thể khiến cho con người ta trở nên đa dạng và phong phú, mà sự phong phú này không có liên quan gì đến vật chất và tiền tài.

Mỗi ngày, tôi đều trò chuyện với Dung. Ông báo cho tôi tình hình chữa trị của Sophie, ông không chủ động nói đến Suzanne, nhưng tôi biết khi Sophie chữa trị không thể rời xa Suzanne, bởi vì, bởi vì hai người phải sinh con mới cứu được Sophie. Sinh con, không phải, không phải...

Nghe nói Dung từng thử thụ thai qua ống nghiệm, nhưng thử mấy lần đều không thành công, thời gian lại cấp bách, bệnh tình của Sophie không thể chậm trễ được, dưới sự thúc giục của bác sĩ, ông không thể không.

Ôi, việc này thật sự không thể nghĩ tới, cứ nghĩ là thấy không thoải mái. Thế nhưng lại không thể không chế được suy nghĩ của chính mình, trong lòng thấp thỏm không yên, thường xuyên mất ngủ đến tận sáng. Liệu Dung có thể quay lại với tình cũ hay không? Sau khi Suzanne mang thai, liệu có thể lấy điều này ra bắt Dung trở lại bên mình? Trên phương diện lâm ăn và quyết định sách lược của Dung thì không nói, nhưng trên phương diện tình cảm, ông tuyệt đối là một người nể lòng, vì Sophie ông có thể bỏ cả gia sản, liệu ông có thể vì Sophie mà trở lại bên Suzanne hay không?

Cuộc sống như thế, mỗi ngày đều thật gầy vò. Không nhận được điện thoại của Dung tôi sẽ không yên lòng, sau khi nhận được điện thoại của ông rồi tôi vẫn không yên lòng, trong đầu thường xuyên quay cuồng như nước đun sôi. Đi học phở phạc, tan học cũng chất đầy tâm sự, làm việc gì cũng thất thần. Điều Văn Tịch một mực khẳng định tôi yêu đương, tôi không phủ nhận, cũng không thừa nhận, bởi vì tôi thấy, loại chuyện này phải nên nói với người gần gũi nhất với mình, ngoài Phương Phi, còn ai là người gần gũi nhất với tôi?

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28

Phương Phi nghe tôi kể xong, sợ hãi há hốc miệng, xách bộ váy lễ phục dài chạy đến ngồi xuống bên cạnh tôi, “Chỉ, Chỉ thật sự tin người đó sẽ trở lại ư?”

“Chỉ tin.”

“Nếu người đó không trở lại thì sao?”

“Chắc chắn sẽ trở lại.”

“Chỉ dựa vào cái gì mà tin ông ta như thế?”

“Chỉ...”

Thật sự, tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng ông? Còn nhớ buổi sáng chia tay đó, ông cùng tôi tản bộ trong vườn, góc vườn có một cây bồ đề, cành lá sum suê, tỏa xòa sát đất, phiến lá hình trái tim chiếu rọi dưới ánh sáng mặt trời, nổi bật màu bích lục, xanh ngắt như giọt nước. Khi Dung dò hỏi liệu tôi có thật sự chờ ông hay không, tôi chỉ vào cây bồ đề nói: “Em chính là cây bồ đề này, bất kể ông có đi xa bao lâu, em đều chờ ông ở chỗ này...”

Hốc mắt Dung ẩm ướt, ôm tôi vào trong lòng, “Nhan, cảm ơn em! Kỳ thật tôi cũng luôn luôn chờ em, chờ em lớn lên, chờ em học được yêu thương. Em biết không, tôi chưa bao giờ dám nói tôi yêu em nhiều như thế nào, sợ em cảm thấy áp lực, cũng sợ chính mình chìm đắm quá sâu. Nhưng mà bây giờ, vì tình cảm này của em, tôi sẽ dùng toàn bộ sức lực trong quãng đời còn lại để yêu em! Tôi đồng ý với em, cái cây này sẽ là lời ước hẹn của chúng ta, bất kể là sống hay chết, chúng ta đều sẽ tìm được nhau ở dưới cái cây này, nhất định có thể tìm được nhau.”

“Dung...”

Lời hứa dưới cây bồ đề liệu có thật hay không? Mặc dù từ xưa tới nay đã có rất nhiều bài học kinh nghiệm, lời hứa chính là thứ không đáng tin nhất trên đời, tự cổ đến nay là phụ nữ si tình, đàn ông phụ tình, nhưng tôi vẫn nguyện tin tưởng một lần, dù cho cả đời chỉ tin một lần cũng được. Cuộc sống vốn là một ván bài, mỗi người đều là một con bạc, thắng thua đều do số phận định sẵn. Nhưng tôi không thể nói rõ với Phương Phi, cả đời này con bé không cần phải đánh cuộc gì, bởi vì sẽ có người trải thảm chờ sẵn cho con bé bước lên, Phương Phi không hiểu được tâm tình lúc này của tôi, tôi chỉ có thể nói với con bé: “Chỉ nguyện tin tưởng ông ấy, bởi vì ông ấy cho chị hy vọng.”

Chỉ một câu này, sắc mặt Phuong Phi bỗng trở nên âm trầm.

Con bé yên lặng nhìn tôi, trong con ngươi đen kịt phản chiếu ngược lại khuôn mặt bình tĩnh nhàn nhạt của tôi, Phuong Phi chậm rãi cụp mắt, “Chị, chị khiến em mặc cảm quá. Chị vẫn còn ôm ảo tưởng và mong muốn đơn thuần như vậy với cuộc sống, em lại không được, em gặp người nào cũng vậy, gặp chuyện nào cũng thế, đều khiến cho em mất đi lòng tin đối với cuộc sống này, em không được cứu rỗi, em đã trở nên thành dạng này rồi.”

“Phuong Phi, em nói vậy là có ý gì?” Tôi cảm thấy tôi không hiểu lời của con bé.

Phuong Phi cười cười, lắc đầu, ánh mắt hiện lên sự hoảng hốt không sao nắm bắt được, “Chị không hiểu là tốt nhất, hiểu càng ít thì càng sạch sẽ... Thế giới này rất bẩn thỉu, người có thể sạch sẽ giống như chị ở trên đời này, mấy ai có được cơ hội đâu, đạp một bước xuống bùn là cả đời sẽ vậy bản.”

Nói xong Phuong Phi quay sang nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ dao động, “Ồ trong mắt chị em nhìn thấy tình yêu kiên định và sự tin tưởng, thật tốt, thật là tốt, cuối cùng chị cũng có được tình yêu của mình... Nhưng mà em lại không nhìn thấy được tình yêu ở trong mắt của anh ấy, nói có lẽ chị không tin, thậm chí anh ấy còn chưa từng hôn em thật sự, chính là... hôn sâu ấy, trước giờ vẫn chưa từng, chúng em cũng chưa từng lên giường, giống như anh ấy không có hứng thú này với em...”

“Rốt cuộc anh ta là người như thế nào?” Tôi càng thêm tò mò.

“Không thể nói rõ được, em chỉ cảm thấy anh ấy là một người khuôn phép có thừa, nhưng nhiệt tình hữu hạn, anh ấy vô cùng phong độ, đối xử với ai cũng đều rất lễ nghi, nhất là ở trước mặt ba mẹ. Nhưng sự phong độ và lễ nghi của anh ấy lại khiến em cảm thấy lạnh lùng, chính là khi cười với chị, chị thấy miệng anh ấy cười, nhưng ánh mắt anh ấy thì lại lạnh như băng đá...”

“Phuong Phi, em làm sao vậy?” Tôi bỗng phát hiện tôi không hiểu người em gái này, vẻ mặt của con bé tôi không hiểu, cảm xúc trong đáy mắt con bé cũng khiến tôi cảm thấy xa lạ vô cùng, “Có phải em bị chứng sợ hãi trước hôn nhân không, rất nhiều người đều bị như vậy, không sao đâu, kết hôn với một người mà chỉ nghĩ tới đã khủng bố như vậy cơ mà, huống chi hiện giờ em mới chỉ đính hôn, nếu như cảm thấy không phù hợp vẫn còn có thể thay đổi được.”

Ánh mắt của Phuong Phi dừng lại trên mặt tôi, nhìn tôi thật kỹ, bỗng nhiên cười, “Không phải sợ hãi, chỉ là hơi buồn, cuộc đời xô đẩy, cảm thấy rất có lỗi với chị.”

“Con bé ngốc, làm sao em lại có lỗi với chị, chỉ cần em hạnh phúc là chị đã thỏa mãn lắm rồi.”

“Chẳng phải trước đây chúng ta từng ngoắc tay sao? Cả đời chúng ta sẽ không xa rời nhau, mãi mãi là người một nhà, thế mà em lại kết hôn sớm như vậy, chị cũng đã có người chị yêu.” Phuong Phi âm trầm, cúi đầu.

“Khi em kết hôn, chúng ta cũng vẫn là người một nhà mà.” Tôi không hiểu nổi, hôm nay Phuong Phi làm sao vậy, cảm xúc khác thường quá, khiến cho tôi không khỏi nghi ngờ, “Có phải Phi tiên sinh đối với em không tốt không?”

“Đêm nay chị sẽ gặp được thôi, anh ấy mời cả nhà chúng ta ăn cơm, thử xong lễ phục chúng ta phải tới khách sạn, ba mẹ đều đang chờ ở đó.” Phuong Phi nói xong đứng lên, bắt đầu cài lễ phục, tỏ vẻ không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Tôi chỉ gật đầu, “Vậy chị sẽ đi gặp người này.”

Đi ra khỏi cửa hàng lễ phục, sắc trời đã tối muộn, ngô đồng cổ thụ bên đường đã vàng lá xác xơ, hoàng hôn buông xuống nổi bật sắc thu hiu quạnh. Hình thành sự đối lập mãnh liệt với nó chính là những ánh đèn neon đủ màu sắc trên các tòa nhà cao ốc và cảnh tượng những người phụ nữ trang điểm qua lại vội vàng. Bất kể bạn có bất hạnh ra sao, không bao giờ ảnh hưởng tới cuộc đời vàng son của người khác, đây là cuộc sống.

Lái xe Phi tiên sinh phải tới đã chờ ở bên đường. Trời đã sang thu, một cơn gió lạnh thổi tới, Phuong Phi bất giác khép chặt thân mình, con bé mặc mỏng quá, trời lạnh thế mà chỉ mặc có một chiếc váy ren màu hồng. Tôi chạy nhanh tới choàng chiếc áo khoác của mình lên người con bé.

“Lý tiểu thư, Phi tiên sinh đã tới khách sạn rồi.” Lái xe cung kính mở cửa xe cho chúng tôi. Phuong Phi gật đầu, phiến muộn lên xe không nói gì.

“Chị, mong chị... đừng hận em.” Phuong Phi tựa đầu lên vai tôi.

“Hận em? Vì sao?”

“Không, không có gì, em nói em kết hôn sớm thế, không biết chị có cảm thấy bị em bỏ rơi không thôi?” Hình như Phuong Phi đang che giấu điều gì đó, thờ dãi, “Chị, em cảm thấy mệt mỏi quá, mong sống cuộc sống mà mình muốn, nhưng lại luôn bị cuộc sống giẫm đạp dưới chân... Có điều em vẫn hy vọng chị được sống tốt, em hy vọng có thể giúp được chị...”

“Làm sao vậy, Phuong Phi, lời em nói chị không hiểu gì hết, có phải em có chuyện gì giấu chị không?” Tôi nắm bả vai Phuong Phi, nhìn rõ hốc mắt đầy nước của con bé. Tôi sờ trán Phuong Phi, lạnh quá.

Phuong Phi không nói gì, cụp hàng lông mi dài, tôi nghĩ thấy mùi nước hoa thoang thoang trên người Phuong Phi, không khỏi hơi ngạc nhiên. Bởi vì tôi biết trước kia con bé không dùng nước hoa, cũng như con bé ghét nhất phải đi giày cao gót, có lẽ con bé làm thế vì người đàn ông kia, tôi từng nghe Phuong Phi nói, Phi tiên sinh thích phụ nữ tao nhã. Thật ra Phuong Phi đã thay đổi rất nhiều rồi, trước kia rất hiếm khi đi giày cao gót, bây giờ lần nào cũng nhìn thấy con bé đi giày cao gót hiệu CHANEL, cảm giác giống như giày khiêu vũ, tôi lo con bé sẽ bị vấp ngã mất.

Phuong Phi nói, Phí tiên sinh thích nhất là mua giày cho con bé, đã mua đến hai, ba trăm đôi, nếu trong một tuần con bé đi lại một đôi giày, anh ta sẽ không vui, anh ta nói một người phụ nữ nếu cả giày cũng không biết đi, gương mặt dù xinh đẹp cũng hiện ra vẻ xấu xí. Lời này thật là quái lạ, người đàn ông khác đánh giá phụ nữ từ đầu tới chân, anh ta lại ngược lại, thích nhìn từ chân lên đầu, xem ra sở thích của mỗi người không giống nhau, cho tới giờ tôi vẫn chưa từng thấy người đàn ông nào quan tâm tới giày của bạn gái còn hơn cả khuôn mặt.

Cho nên Phuong Phi nói “mệt” tôi vô cùng thấu hiểu.

Xa xa đã thấy cây thông Noel được dựng thẳng trước cửa khách sạn. Ánh đèn nhấp nháy màu xanh nhạt, rất nhiều người đều tranh nhau tới đây chụp ảnh. Xe trực tiếp chạy tới cửa lớn tráng lệ, lập tức có người giữ cửa mở cửa xe cho chúng tôi, vừa xuống xe, thứ đầu tiên nhìn thấy là hai vòng hoa Noel treo hai bên cửa, đặc biệt có không khí của ngày lễ.

Phuong Phi kéo cánh tay tôi, trực tiếp đi vào thang máy VIP dưới sự chỉ dẫn của hai người đàn ông mặc âu phục và đi giày da, tôi cố gắng nhìn thẳng, nhưng vẫn cảm nhận được những ánh mắt khác thường xung quanh. Hiển nhiên là do hàng hiệu trên người Phuong Phi đã tôn rõ thêm sự nghèo nàn của tôi, ra khỏi thang máy, tôi vô thức nhìn xuống giày của mình, đôi giày giảm giá tám mươi mấy đồng, để bằng, tôi đi đã hai năm. Trong lòng tôi nghĩ, chắc chắn Phí tiên sinh sẽ rất thất vọng, bởi vị hôn thê của anh ta lại có một người chị nghèo túng như thế.

Người quản lý bên cạnh dẫn chúng tôi tới một gian phòng xa hoa. Phuong Phi vào trước, tôi ở ngoài cửa chột nghe thấy giọng nói ngạc nhiên của Trình Tuyết Như, “Sao bây giờ mới tới, Phí tiên sinh đã chờ lâu lắm rồi!”

“Chị, vào đi.” Phuong Phi kéo tôi vào.

Mất chừng hai phút, tôi đứng ở cửa không thể động đậy.

Người đàn ông kia chính là Phí tiên sinh?

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 29

So với nửa bên mặt nhìn thấy lần trước thì trông trẻ hơn rất nhiều, tuy rằng mặc âu phục nhưng anh ta không đeo caravat, bên trong áo vét màu xám là áo sơ mi kẻ sọc màu hồng nhạt, lộ ra vẻ nhàn nhã tự nhiên, nhưng lại không mất lễ nghi. Tôi rất ít khi thấy người đàn ông nào mặc áo sơ mi trong màu hồng mà lại nho nhã tự nhiên đến thế. Khuôn mặt anh ta nhìn rất ôn hòa, đeo kính không gọng, khí chất lồi lạc.

Quả nhiên, anh ta nhìn tôi từ chân lên đầu trước, nhưng lại không lộ ra ánh mắt chán ghét và khinh thường, ngược lại còn mỉm cười chủ động bắt chuyện với tôi, giọng nói trầm lắng rung động, “Xin chào, Nhan tiểu thư.”

“Chào anh, Phí tiên sinh.” Tôi gật đầu hơi mất tự nhiên.

“Lại đây ngồi đi, đừng đứng thế.” Phí tiên sinh đứng dậy dời sang bên trái một chút, ý bảo tôi tới ngồi. Phuong Phi cũng dắt tay tôi, “Chị, qua đó ngồi đi.”

Tôi và Phuong Phi mỗi người ngồi trên một chiếc ghế.

Phí tiên sinh ngồi ở bên cạnh tôi.

Trình Tuyết Như và Thầy Lý ngồi kế bên Phuong Phi.

“Bên ngoài lạnh lắm đấy, hình như cô mặc hơi ít.” Phí tiên sinh nghiêng người nói chuyện với tôi, mỉm cười ấm áp, hoàn toàn không hề lạnh lùng giống như lời Phuong Phi kể.

Phuong Phi nói: “Là do em mặc ít, nên chị mới đưa áo cho em.”

Phí tiên sinh không nhìn về phía Phuong Phi, ánh mắt cứ chăm chú lên khuôn mặt tôi, “Cô sắp tốt nghiệp rồi hả, học chuyên ngành gì?”

“Thiết kế.”

“Ừ, con gái học thiết kế rất được.”

“Chuyên ngành hơi lệch, không dễ tìm việc cho lắm.”

“Không sao, đến lúc đó có thể tới công ty tôi làm.” Khi nói lời này về mặt của anh ta rất nghiêm túc, tuyệt đối không giống như đang đùa. Tôi chú ý thấy sắc mặt của Trình Tuyết Như không tốt lắm, vội vàng nói: “Cảm ơn, tôi đã có dự định của mình rồi.”

“Đã đói bụng chưa? Hay là chúng ta ăn cơm nhé.” Người đàn ông này quả là lợi hại, hóa giải không khí lúng túng không giấu vết, anh ta nghiêng người nói với nhân viên phục vụ phía sau, “Có thể mang đồ ăn lên rồi.”

Một chiếc bàn tròn to lớn, năm người ngồi, có vẻ trống trải.

Món ngon đầy ắp bàn, chẳng biết nên ăn từ đâu.

“Không biết có hợp khẩu vị của cô không nữa, nào, ăn thử đi.” Phí tiên sinh chủ động cầm đũa.

Tôi chú ý thấy anh ta cầm đũa không thạo lắm, có thể nhận ra là thường ăn cơm Tây. Điều này khiến cho tôi nghĩ tới Dung, từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, mỗi lần cầm đũa đều không được tự nhiên.

“Phương Phi à, còn không mời rượu Phí tiên sinh đi, qua hai ngày nữa là đã đính hôn rồi đấy.” Trình Tuyết Như là người không cam lòng bị phớt lờ, không vui đẩy con gái đang ngẩn người. Thầy Lý thì ngồi cứng ngắc, rõ ràng không thích ứng được với trường hợp này.

Ai ngờ Phí tiên sinh lại nói: “Chúng ta thì thôi, dù sao cũng sẽ nhanh chóng thành người một nhà.” Anh ta nhấc ly, đi vòng qua Phương Phi ngồi bên cạnh, trực tiếp nâng ly về phía tôi, “Nào, tôi mời Nhan tiểu thư một ly, mặc dù không phải lần đầu gặp mặt, nhưng thật khó mà có được cơ hội cùng ăn bữa tối với cô thế này, chúc cô học hành tiến bộ.”

Tôi căng thẳng nhìn gương mặt lạnh lùng của Trình Tuyết Như, nhưng vẫn nâng ly, “Cảm ơn, cứ gọi tôi là Tứ Nguyệt đi.”

“Ừ, được đấy, gọi như vậy có vẻ thân thiết hơn.” Phí tiên sinh khẽ vuốt cằm, nụ cười rất thật lòng. “Chúng ta chạm ly nào, OK?” Tôi sợ hãi chạm ly với anh ta, rồi nhanh chóng liếc nhìn ánh mắt anh ta, ý cười rõ rệt trong đáy mắt, chẳng lẽ anh ta giỏi diễn kịch? Anh ta thật sự không lạnh lùng ngạo mạn giống như Phương Phi nói, ngược lại còn không hề ra vẻ, mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng động tác chừng mực, lời nói đĩnh đạc khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, không gây áp lực cho đối phương.

Phương Phi ngồi bên cạnh anh ta nói chuyện rất ít, ăn cũng rất ít, dáng vẻ buồn bực không vui khiến cho tôi rất lo lắng. Trình Tuyết Như nóng vội lắm rồi, đã mấy lần chuyển đề tài sang chuyện tiệc đính hôn, Phí tiên sinh lại luôn thờ ơ, “Việc này con đã tìm người sắp xếp, mẹ không cần phải lo.”

Giọng điệu hòa nhã, lễ độ.

Nhưng tôi vẫn nghe ra được anh ta không để ý đến bữa cơm này là mấy, cũng không thích trò chuyện cùng với Trình Tuyết Như, lại càng không nói gì với thầy Lý, kể cả Phương Phi cũng vậy. Anh ta chỉ nói chuyện với tôi. Điều này rõ ràng đã khiến cho Trình Tuyết Như vô cùng bực tức, tôi không muốn làm xáo trộn, ăn xong lấy cớ phải trở về trường tìm tài liệu để xin phép, Phí tiên sinh lập tức đứng lên theo, giống như không nhìn thấy Trình Tuyết Như, “Tôi cho người đưa cô về.”

“Không cần đâu, tôi ra cửa gọi một chiếc xe cho tiện.”

“Như vậy làm sao được, đã muộn thế này rồi, một cô gái như cô đi một mình trong đêm không an toàn lắm đâu.” Nói xong anh ta gọi điện cho lái xe đang đợi ở cửa lớn, khẳng khái phải đưa tôi về trường học.

Hơn nữa, anh ta còn tiễn tôi tới tận cửa thang máy, tự mình nhấn nút “xuống” cho tôi. Tôi vào thang máy, anh ta còn mỉm cười nói với tôi: “Tứ Nguyệt, tôi rất chờ mong được nhìn thấy cô trong buổi tiệc đính hôn.”

Buổi sáng hôm tiệc đính hôn của Phương Phi, tôi đang lục tung tìm quần áo trong phòng ngủ, Dung gọi điện thoại tới, có vẻ hơi phấn chấn, nhưng vẫn rất cẩn thận. “Nhan, cô ta có thai rồi.” Tôi nghe ông nhẹ giọng nói.

Ông rất hiếm khi gọi thẳng tên của Suzanne, lần nào cũng thay thế bằng “cô ta”, sợ tôi bị tổn thương. Tôi bỗng cứng đờ, cái cảm giác này thật khó mà hình dung được, người mình thích lại có con với người phụ nữ khác, tôi nên cảm thấy đau khổ hay vui mừng đây? Nhưng mà tôi nhanh chóng nghĩ đến bệnh của Sophie đã có hy vọng, lập tức nói: “Thật không? Vậy thì tốt quá, Sophie được cứu rồi!”

“Vẫn chưa chắc...” Dung muốn nói lại thôi, “Nhan, em không biết đâu, tình tình của Sophie hiện giờ rất tệ, không biết có thể kéo dài được đến lúc sinh đứa bé hay không, bác sĩ... bảo chúng ta đừng ôm hy vọng lớn quá.”

Bị ngăn cách bởi biển Thái Bình Dương, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự đau khổ của ông, ông vẫn đang đánh trận chiến cuối cùng. Mà tôi lại chẳng giúp được gì, chỉ có thể cầm điện thoại mà khóc, “Dung, ông phải kiên cường, Sophie sẽ khỏe lên thôi.”

Biết rõ những lời này vô dụng, nhưng lại chỉ có thể nói được như thế. Tôi nghe thấy tiếng thở dài của Dung ở đầu kia điện thoại, “Chỉ mong là vậy.” Sau một lúc, ông bỗng trở nên ngẹn ngào, “Nhan, tôi thật sự rất muốn nhanh chóng được gặp em, nhưng mà tôi lại rất sợ kết quả cuối cùng, tôi sắp phát điên mất! Tôi rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ, đến nỗi mơ tôi cũng mơ thấy cây bồ đề kia...”

Cúp điện thoại, tôi nằm ở đầu giường, khóc thầm nước mắt trên tấm chăn.

Đúng lúc Diêu Văn Tịch mang bữa sáng vào, miệng đầy bánh bao, cậu ấy khả hiểu về tình huống của tôi, dùng sức nuốt bánh bao, ngồi xuống bên

giường tôi, “Bạn trai cậu lại gọi điện thoại tới à? Bệnh tình con gái của người đó thế nào rồi? Tứ Nguyệt, người tốt sẽ gặp may mắn, cậu đừng khóc lóc rồi ốm ra đấy.” Nghĩ sao lại chuyển hướng đề tài, “À, chẳng phải cậu nói hôm nay em gái cậu đính hôn à, đã chọn được quần áo chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30

Tôi đành phải mang chiếc váy trắng hai năm trước trong đáy va li ra. Chất vải quá là rất tuyệt, để trong va li hai năm mà không hề nhàu nhĩ, chạm tay lên tựa như không có gì. Tôi vẫn không muốn mặc, Diêu Văn Tịch nói: “Cậu định mặc áo phông với giày thể thao để đi tham dự tiệc đính hôn của em gái đây à, mặc cái đó không được trang trọng lắm đâu.” Lý Mộng Nghiêu đi tới cầm lấy chiếc váy của tôi, đột nhiên nói: “Tứ Nguyệt, không mặc thì tiếc lắm, nếu người ta dám tặng, có gì mà cậu không dám mặc.”

“Nhưng mà mình không biết ai tặng.”

“A...” Diêu Văn Tịch như nghĩ ra điều gì đó, gõ đầu tôi, “Tứ Nguyệt, người tặng quà cho cậu nhất định phải là người biết cậu, hơn nữa còn ở xung quanh cậu, nói không chừng hôm nay người đó cũng sẽ tới tham gia tiệc đính hôn của em gái cậu, mặc dù cậu không biết là ai, nhưng chỉ cần cậu mặc chiếc váy này, biết đâu đôi phương sẽ lộ ra dấu vết, rồi đến lúc đó xem cậu nhận ra như thế nào...”

Lý Mộng Nghiêu gật đầu liên tục, “Đúng rồi, đúng rồi, hồ ly có xảo quyết rồi cũng sẽ lộ đuôi thôi, Tứ Nguyệt, cậu cứ mặc đi, cho hán ta nhìn, xem hán ta có còn chiêu gì nữa!”

“Đúng vậy, đi cả đôi giày kia vào!”

“Ày dà, thật đúng là, coi bản thân mình thành lọ lem rồi.” Nói lời này chính là Đới Phi Phi đang đọc sách ở đầu giường, sau sự việc tủ quần áo lần trước, Đới Phi Phi đã vạch rõ giới hạn với chúng tôi, rất ít khi nói xen vào. Bầu không khí trong phòng ngủ cũng không còn vui vẻ như trước, mọi người đều trầm buồn bực, không ai vừa mắt với ai.

Diêu Văn Tịch đi tới chiếc bàn nhỏ dựa sát bên giường, cười thân thiện với Đới Phi Phi, “Đi giày thủy tinh chưa chắc đã là lọ lem, đi giày vải cũng chắc gì đã không phải công chúa.” Nói xong ánh mắt vòng về phía tôi, hét lớn, “Bảo cậu mặc thì mặc đi, sao còn nói làm nhảm nhiều thế! Là công chúa hay lọ lem, cứ đi ra ngoài rồi sẽ biết!”

“Đúng là thân lừa ưa nặng mà.” Lần này Lý Mộng Nghiêu phản ứng rất nhanh.

“Cậu mới là con lừa ấy, con nhóc chết tiệt!” Diêu Văn Tịch liếc trắng nhìn bạn, vừa bực mình lại vừa buồn cười. Tôi không nhịn được cũng cười, cuối cùng đầu hàng, “Được rồi, được rồi, mình mặc là được chứ gì.”

Có lẽ các cậu ấy nói đúng, rất có thể người tặng tôi món quà này sẽ tới buổi tiệc, nếu đã vậy thì tôi có gì mà không dám mặc, tôi muốn xem xem, rốt cuộc người này là thần thánh phương nào. Chỉ là tôi chưa từng tham ra buổi tiệc nào như vậy. Khi ở cùng Dung, ông cũng không đưa tôi đến những nơi thế này, ông nói tôi còn đang học, không thể bị nhiễm bẩn.

“Chao ôi...”

Khi tôi mặc váy đi ra khỏi nhà tắm, Lý Mộng Nghiêu và Diêu Văn Tịch há hốc miệng hồi lâu không thể khép lại, Đới Phi Phi rất khinh thường liếc nhìn tôi, nhưng ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc. Mặc dù ở trong nhà tắm có gương, nhưng tôi không dám nhìn, tôi chưa bao giờ mặc đồ như vậy, rất sợ bị đá kích.

Diêu Văn Tịch lại gần, đánh giá tôi từ đầu tới chân, kích động nói không kịp nghĩ, “Này, cậu không phải thân lừa đâu, quả thật, quả thật là...” Cậu ấy quay đầu nhìn Lý Mộng Nghiêu, “Là cái gì nhỉ?”

Lý Mộng Nghiêu cười ha ha, “Là tiên nữ!”

“Đúng, chính là tiên nữ!” Diêu Văn Tịch nhìn chăm chăm vào người tôi, như thể phát hiện ra một đại lục mới, “Quả là tiên nữ! Tứ Nguyệt, cậu định lúc nào hạ phàm đây...”

...

Thế nhưng tôi còn chưa kịp vào phòng tiệc đã bị Trình Tuyết Như kéo sang một bên phía ngoài cửa, hoảng hốt không biết làm sao, “Tứ Nguyệt, Phương Phi có gọi điện thoại cho con không?” Tôi sững sốt, “Không gọi, có chuyện gì vậy?”

“Ôi trời ơi! Con nhóc chết tiệt ấy, không biết nó chạy đi đâu mất rồi, đến bây giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng...” Trình Tuyết Như sốt ruột đến mức đi vòng quanh, túm chặt cánh tay tôi không thả, “Rốt cuộc nó có gọi điện thoại cho con không, bắt đầu từ sáng nay, nó nói muốn đi làm tóc, bảo chúng ta đến khách sạn trước, mẹ còn hẹn nó nhanh lên một chút, nhưng mà con xem... con xem...”

Trình Tuyết Như giờ tay biểu thị với tôi, “Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, Phí tiên sinh cũng đã đến, vậy mà nó vẫn còn chưa đến! Bây giờ phải làm sao đây, khách khứa đều đến đủ cả, Phí tiên sinh cũng không thể làm gì!”

Chuyện mà tôi lo lắng nhất đã xảy ra.

“Đều tại bà cả, bà bắt nó đính hôn sớm như vậy, xảy ra chuyện rồi đấy!” Hôm nay thầy Lý mặc một bộ quần áo Tôn Trung Sơn, cũng được coi là trang trọng, nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Trình Tuyết Như đẩy người ông, “Đã là lúc nào rồi mà ông còn chần chịt, nếu như nó không muốn đính hôn thì nói với tôi, việc gì phải làm cho Phí tiên sinh mất mặt, nó nghĩ đây là trò đùa chớ, nếu hôm nay nó thật sự không đến, chuyện này lan ra, rồi xem sau này nó lấy chồng thế nào...”

“Cô ấy sẽ lấy chồng, nhưng không hẳn là gả cho tôi.” Không biết từ lúc nào Phí Vũ Kiều đã đứng ở phía sau chúng tôi, lời anh ta nói chúng tôi đều nghe thấy. Tôi nhìn lại, Phí Vũ Kiều trong bộ vest đen đang mỉm cười với tôi, ánh mắt lấp lánh, kinh ngạc vô cùng, “Đây là Tứ Nguyệt đó ư? Thiếu chút nữa tôi đã không nhận ra đấy, hôm nay cô thật xinh đẹp!”

Anh ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng ở đôi giày của tôi, “Ồ, đôi giày này rất hợp với cô. Không biết là ai đã từng nói, một đôi giày xinh đẹp sẽ đưa bạn đến những nơi xinh đẹp, thật bất ngờ là nó đã đưa cô đến đây.”

Tôi nhìn chằm chằm anh ta, không hiểu anh ta nói gì.

Trình Tuyết Như ngượng ngùng, cười theo: “Vây, Phí... Phí tiên sinh à, chờ thêm một chút có được không, Phương Phi chắc chắn sẽ tới nhanh thôi...”

“Trên đời này, mỗi người đều có sứ mệnh của chính mình.” Phí Vũ Kiều như không nghe thấy lời nói của Trình Tuyết Như, thân người thẳng tắp, phong thái ngẩng cao, ánh mắt nhìn thẳng tôi, “Tứ Nguyệt, có biết sứ mệnh của cô là gì không?”

Tôi lắc đầu mơ hồ.

Anh ta mỉm cười, “Chính là đừng để tôi bị mất mặt ngày hôm nay.” Nói xong anh ta quay sang Trình Tuyết Như đang hận không thể chui xuống đất, nụ cười trên mặt lướt qua trong giây lát, giọng điệu lạnh lùng đanh thép, “Lý phu nhân, bà nói phải làm sao đây?”

Trình Tuyết Như vẫn cố gỡ gạc, “Đợi, đợi thêm chút nữa...”

“Thời gian của tôi không thể lãng phí cho mấy người được, nửa giờ sau tôi còn phải bay tới New York để ký một hợp đồng trị giá hai trăm triệu, nếu bà có thể bồi thường được mỗi lần ăn này, tôi có thể chờ tiếp, OK?”

Gương mặt của Phí Vũ Kiều nhìn như bình tĩnh, nhưng đầu lông mày lại hiện rõ sự tàn nhẫn.

Trình Tuyết Như có vẻ sợ Phí Vũ Kiều, sợ tới mức không nói nên lời. Nhưng thầy Lý đang yên lặng lại đứng đây, “Phí tiên sinh, chúng tôi không thể bồi thường được, nhưng chúng tôi có thể rời khỏi đây, buổi đính hôn hôm nay không tính nữa, tôi tin đây cũng là ý của Phương Phi. Xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian quý giá của Phí tiên sinh.”

Phí Vũ Kiều ồ một tiếng, ánh mắt chuyển về phía Thầy Lý đang đứng thẳng đứng mực, “Rời khỏi đây? Vậy còn phải hỏi tôi đồng ý hay không làm gì, trên đời này vẫn chưa có ai dám để tôi phải mất mặt đâu...”

“Phí tiên sinh!” Tôi tiến lên, ngắt lời anh ta, “Bây giờ không phải lúc để nói những lời như vậy, giải quyết vấn đề mới là quan trọng, chỉ cần anh nói cách nào có thể tránh mất mặt hôm nay, chúng tôi nhất định sẽ nghe theo! Chúng tôi không có khả năng bồi thường tiền, nhưng chúng tôi cũng không phải loại người nhất gan sợ phiền phức, chuyện này là do chúng tôi gây ra, anh chỉ cần nói thế nào, chúng tôi làm theo là được.”

“Thẳng thắn lắm!” Gương mặt ẩn chứa ý cười của Phí Vũ Kiều dần ra, “Tứ Nguyệt đúng là có chủ kiến, vừa rồi tôi đã nhắc nhở cô đó thôi, mỗi người đều có sứ mệnh của mình, sứ mệnh của cô chính là đừng khiến tôi bị mất mặt.”

“Làm thế nào?”

Anh ta vươn tay về phía tôi, “Đưa cho tôi.”

“Gì cơ?”

“Đưa tay cô cho tôi, cùng ta cùng nhau đi vào.”

Đầu óc của tôi hỗn loạn vô cùng, vẫn không hiểu rõ lắm. Anh ta đã kéo tay tôi tới, còn nghiêm túc nhìn tôi, ánh mắt có sự kiên định khác thường, giọng nói không cao, lại vô cùng rõ ràng mạnh mẽ, “Tứ Nguyệt, theo tôi đi vào.”

Khi Phí Vũ Kiều nắm tay tôi đi vào hội trường lộng lẫy, phảng phất như cánh cửa cuộc đời không thể đoán trước của tôi đã bị mở ra, trước mắt chỉ có phù hoa mơ ảo. Tôi vẫn còn nhớ rõ trong bộ phim điện ảnh Titanic có một cảnh, bà lão Rose chìm đắm trong dòng hồi ức, trên màn ảnh xuất hiện một cánh cửa điêu khắc tráng lệ, cánh cửa từ từ mở ra, giống hệt như giờ phút này.

Đập vào mắt là chùm đèn pha lê xa hoa treo trên trần phòng, gian phòng rộng lớn ngập tràn những tấm rèm màu hồng nhạt và những bông hoa hồng

trắng, ánh đèn lóa mắt, trong ánh sáng chói lòa, tôi nhìn thấy lễ đài trải đầy hoa tươi, trên lễ đài có một dàn nhạc công, đều mặc áo đuôi tôm màu đen, vô cùng hòa nhập theo bản nhạc. Mà dưới lễ đài chính là cảnh sắc muôn màu muôn vẻ, đàn ông phụ nữ, hoặc nhỏ giọng cười đùa, hoặc nâng ly uống rượu, cảnh tượng này tuyệt đối không phải thứ mà một nữ sinh như tôi có thể đối phó, tôi bất giác lùi lại phía sau, Phí Vũ Kiều túm chặt tay tôi, đi trước dắt tôi, tôi giãy dụa, anh ta liền đưa tay nắm thắt lưng tôi, ghé sát vào tai tôi nhỏ giọng nói: “Đừng để tôi bị mất mặt, tôi không nói lần thứ hai đâu, OK?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 31

Khi anh ta nói những lời này, trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, phong thái tao nhã lễ nghi, không hề nhìn ra dấu vết che giấu, người ngoài đều cho đó là lời thủ thi của đôi tình nhân, bởi vì sau đó hội trường lập tức vang lên một tràng pháo tay, mọi người tự động rẽ ra một con đường, thẳng tắp tới lễ đài. Phí Vũ Kiều liên tục gật đầu với khách khứa, vui mừng đặc ý. Lúc này tôi đã không thể trốn thoát, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, bàn chân mềm nhũn như gẫm vào trong mây.

Tất cả mọi thứ sau đó tôi đều cảm thấy mơ hồ, tôi được Phí Vũ Kiều dắt lên lễ đài thế nào, tôi được anh ta đeo nhẫn thế nào, rồi lại được anh ta kéo ra trung tâm hội trường khiêu vũ thế nào, tôi hoàn toàn mù mờ không rõ. Khi khiêu vũ dưới chùm đèn pha lê, Phí Vũ Kiều kéo tôi xoay tròn, tôi lại cảm choáng váng, khuôn mặt của anh ta trước mặt tôi không ngừng chồng lên nhau, như xa như gần, cuối cùng lại biến thành khuôn mặt của Dung, rõ ràng chính là Dung! Ánh mắt đó, phảng phất như biển khơi dưới bầu trời đen kịt, khiến tôi bị hút vào rồi không thể tự thoát ra, còn “Dung” lại ngày một sát gần tôi, thân thiết mà đứng mực, nói nhỏ bên tai tôi:

“Em đẹp quá, em là thu hoạch bất ngờ lớn nhất trong cuộc đời của tôi, là món quà mà trời xanh đã ban tặng cho tôi.”

“Bắt đầu từ đây, vận mệnh của tôi và em sẽ gắn liền bên nhau.”

“Em là của tôi, không ai có thể đoạt đi được.”

“Từ Nguyệt, em chỉ có thể là của tôi.”

Ừ, Dung, em vẫn biết mà. Vẫn luôn là thế! Mặc dù từng có một khoảng thời gian dài tôi từng cự tuyệt ông, tôi cho rằng có thể giấu ông, giấu chính bản thân mình, nhưng kỳ thật lại chỉ là lừa mình dối người. Tôi thích ông, trong tim trong mộng nhớ ông, nếu không phải bởi tự ti tự ái, lúc trước tôi đã nhận lấy chiếc nhẫn kim cương kia, thế nhưng tự ái cũng không thể giết chết được tình cảm, yêu thì yêu, cho dù tôi có hèn mọn, nhưng không ai có thể cướp mất quyền yêu thương của tôi. Từ nay về sau, tôi sẽ sống cuộc sống mà mình mong muốn, sẽ không lừa dối trái tim mình, cho dù kiếp này chỉ nhỏ bé như hạt bụi, chỉ cần cho tôi một bến cảng ấm áp, nhất định tôi sẽ thỏa mãn cập bờ.

Dung, ông là bến cảng của tôi.

Là do ánh đèn mộng ảo mê ly ư?

Tôi cảm giác được “Dung” cách khuôn mặt tôi ngày một gần, phóng đại tới vô hạn, tôi bất giác nhắm hai mắt. Đôi môi mềm mại của ông chạm vào môi tôi, tựa như hoa rơi, bông bênh, dịu dàng không vết tích, nhưng lại biết rõ là ông hôn, cảm giác phon phớt lúc ban đầu đã chuyển thành nóng bỏng và cuồng nhiệt, ông dễ dàng bắt được đầu lưỡi của tôi, dịu dàng mút, không cho tôi kháng cự. Hơi thở của ông phả tới, có hương bạc hà thoang thoang, mang theo sự cướp đoạt, chớp mắt đã lấy cả hô hấp.

Nhưng sao nụ hôn này xa lạ quá, Dung không hôn tôi như vậy. Tôi run rẩy muốn đẩy ông ra, nhưng ông lại càng ôm chặt, buong môi, ôm cả người tôi vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng của tôi, “Từ Nguyệt, đừng sợ.”

Cùng lúc đó, bên tai vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Xen lẫn tiếng cười đùa và tiếng khen ngợi.

Tôi bỗng bừng tỉnh, ra sức giãy dụa khỏi người đó, vô cùng hoảng loạn nhìn người trước mặt. Anh ta, anh ta không phải Dung! Anh ta là Phí Vũ Kiều! Trời ạ, tôi vừa làm gì thế!

“Từ Nguyệt, lại đây...” Anh ta vươn tay về phía tôi, đúng lúc đó, ánh sáng đèn chiếu lên đỉnh đầu anh ta, khiến cả người anh ta tỏa sáng rực rỡ, một khuôn mặt tuấn tú vô cùng, nhưng mà anh ta không phải Dung! Miệng anh ta bất giác mỉm cười, ánh mắt lại lộ ra khí thế bức người, anh ta không nói gì, nhưng ánh mắt kia lại tỏ ý uy hiếp rõ ràng.

Tôi xoay người chạy về phía đám đông. Giầy hơi khó đi, tôi lao đảo mấy bước đã bị anh ta túm lại, nhưng anh ta rất có chừng mực, vừa cười cười ra hiệu với khách khứa, vừa âm thầm kéo tôi về phía cánh cửa góc phòng, cảnh này giống như có lời dịu dàng muốn nói với tôi, không lộ ra một chút sơ hở.

Cánh cửa vừa vặn lại có tấm rèm hồng nhạt lớn rủ xuống, lại còn một lẵng hoa to, bởi vậy rất dễ che được tầm mắt của khách khứa. Khuôn mặt Phí Vũ Kiều hướng về phía tôi, vóc dáng của anh ta rất cao, tôi đi đôi giày CHANEL cũng chỉ miễn cưỡng đứng tới bờ vai anh ta, do đã tránh được khách

khứa, sắc mặt anh ta trở nên thâm trầm, nhìn tôi từ trên cao, khóe miệng cười mỉm.

“Đừng làm náo loạn.” Anh ta đặt tay trên vai tôi, giống như dỗ dành trẻ nhỏ.

Tôi hất tay anh ta, “Xin hãy tránh ra! Tôi muốn đi ra ngoài!”

“Tứ Nguyệt, cô đã nhận nhầm của tôi, cô chính là vị hôn thê của tôi, không thể tùy tiện như vậy.”

“Anh bị bệnh à!”

“Cô nói thế nào cũng được, nhưng mà Tứ Nguyệt, nơi này không phải nơi tiểu thư có thể tùy tiện đâu, muốn làm loạn hay phát biểu gì mong tiểu thư đợi tới lúc riêng tư, nhất định tôi sẽ bồi tiếp.” Phí Vũ Kiều đứng ở trước mặt tôi, nửa bên mặt chìm trong bóng tối, tạo nên khiến đôi mắt càng thêm lạnh lẽo thâm trầm, nhưng giọng điệu đã dịu bớt, “Rất nhiều chuyện tôi sẽ từ từ giải thích với em, bây giờ, mời em ở lại.”

“Không! Nhất định anh có âm mưu! Anh cho tôi và Phương Phi là cái gì, muốn ai thì lấy à? Nằm mơ!”

“Em muốn tôi nói thật sao?”

“Nói thật cái gì?” Tôi hỏi như vậy, trong lòng lại trở nên bất an không hiểu, trực giác nói cho tôi biết, người đàn ông này không đơn giản. Khuôn mặt xa lạ, nhưng ánh mắt của anh ta rất thâm trầm, sâu không thấy đáy, giống như đang ẩn chứa một bí mật động trời, chỉ là tôi không thể đoán ra được mà thôi. Tôi ngẩng mặt nhìn anh ta, “Nói đi, có gì mà không thể nói?” Phí Vũ Kiều không nói, bỗng khóe miệng anh ta gọi lên một nụ cười âm thầm, “Tứ Nguyệt, tôi nghĩ tôi nên nói với em, từ trước tới giờ, người tôi yêu chính là em.”

“Đồ điên!” Tôi mắng Phí Vũ Kiều. Nếu anh ta thật lòng yêu tôi, vì sao anh ta lại phải đi một vòng luẩn quẩn lớn như vậy? Rốt cuộc tôi đã trêu chọc gì anh ta, khiến cho anh ta bám sát tôi không thả, chẳng lẽ... chẳng lẽ anh ta là người nhà họ Mạc?!

Có lẽ là do đứng ở cửa, khí lạnh thổi vào từ trên đầu tôi, chỉ mới mấy phút mà người tôi đã đông cứng như băng đá, bộ váy mỏng manh không thể ngăn cản được luồng khí lạnh thấu xương, tôi chỉ thấy ngực khó chịu, phút chốc đã không thể hô hấp.

“Anh, anh có quan hệ thế nào với nhà họ Mạc?” Tôi run run hỏi anh ta, hàm răng lập cập.

Sắc mặt anh ta vẫn tự nhiên, nhếch mày hỏi lại: “Nhà họ Mạc nào?”

Về mặt của anh ta giống như không biết thật sự, không hiểu thật sự, nhưng trong lòng tôi, ngọn lửa ngất trời lại dần dần bùng lên trở lại, lại là biển lửa đó, cho dù người đàn ông này có không phải người nhà họ Mạc, nhưng nhất định anh ta chính là mối lửa, trên người của anh ta có hơi thở của ngọn lửa hùng hực! Tôi lắc đầu lùi về phía sau liên tiếp, cuối cùng tổng cửa xông ra, không muốn dừng lại trước mặt anh ta thêm một giây nào nữa.

“Tứ Nguyệt!” Anh ta gọi với theo bóng tôi.

Tôi bỏ chạy điên cuồng. Mặc dù biết không thể thoát được, nhưng vẫn muốn chạy trốn. Cuộc sống thật không dễ dàng, tôi biết, nhưng tôi không chỉ sống vì chính mình, ba, mẹ, còn cả bác trai, bọn họ đều ở trên trời nhìn tôi. Tôi biết bản thân đã gây ra tội nghiệt gì, tôi chấp nhận, có phải xuống địa ngục tôi cũng chấp nhận, nhưng tôi không thể để anh ta xé toạc vết thương này, nếu anh ta không phải người nhà họ Mạc, dựa vào cái gì mà muốn tôi đổi mặt với anh ta như thế?

Tôi xuyên qua đại sảnh khách sạn tráng lệ, chạy ra cửa lớn, kết quả vừa ra đã đâm phải một người, đối phương bị đâm vào lui lại mấy bước, tôi cũng ngã xuống đất. “Tiểu thư, cô không sao chứ?” Tôi không nhìn rõ người đó, người đó đưa tay cho tôi, “Mau đứng lên xem, có bị nặng lắm không...”

Tôi như trúng phải phép thuật, chờ người tại chỗ không thể động đậy.

Chẳng lẽ thời gian, không gian đã thay đổi rồi ư? Đôi mắt đó, đôi mắt lấp lánh sáng như ánh sao, nhất định tôi đã từng gặp ở nơi nào đó, và cả hình dáng đó, không chỉ là giống như đã từng quen biết, mà là thật sự quen biết!

“Có bị nặng lắm không?” Người đó dứt khoát ngồi xuống xem xét tình trạng của tôi, cứ tưởng tôi bị thương rất nặng.

Tôi ngẩn người nhìn trừng trừng vào khuôn mặt phía trước, không, không thể tương tự như thế được... Người đời thường hình dung đàn ông có khuôn mặt đẹp là mặt như quan ngọc, tôi đã từng gặp đàn ông tuấn tú, nhưng lại chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào có đường nét khuôn mặt dịu dàng, sáng trong như vậy, vừa như xa lạ, lại vừa như quen thuộc, tràn ngập vẻ trong ký ức của mùi hoa lê thoang thoảng xa xôi, hốc mắt tôi lập tức đỏ bừng, hai mắt đầm lệ ngăn cách tôi đừng tin đây là sự thật, khuôn mặt khác biệt, vì sao lại có đôi mắt giống nhau đến thế, chắc chắn là do ảo giác...

“Anh, anh là ai?” Tôi rên rỉ hỏi người đó.

Người đó cười xán lạn, khóe miệng cong cong dịu dàng đến lạ lùng, “Xin chào, tôi là Mạc Văn Trạch.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 32

Từ buổi tiệc đính hôn trở về, ngoài dự đoán của mọi người, Phương Phi đang chơi dương cầm ở nhà như không có chuyện gì xảy ra, con bé cũng không giải thích gì, cũng không đáp lại những lời chất vấn của mẹ, giống như chưa từng xảy ra chuyện. Con bé càng vậy lại càng khiến người ta lo lắng, Trình Tuyết Như có vẻ hơi kiềm chế, sợ con gái lại làm ra chuyện khác thường, nằng Phuong Phi mấy câu rồi bảo con bé trở về phòng nghỉ ngơi. Nhưng mà đối với tôi thì lại không hề khách khí, Trình Tuyết Như đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi, dưới cái nhìn của Trình Tuyết Như, việc Phuong Phi bỏ trốn là do tôi khuyến khích phía sau lưng, bởi vì Phí Vũ Kiều đã đeo nhẫn đính hôn lên tay tôi, chỉ dựa vào đó tôi đã không thoát được can hệ.

Trình Tuyết Như mắng tôi tệ hơn hai giờ đồng hồ.

Thầy Lý khuyên sao cũng không được.

Những lời này tôi không có cách nào kể lại, bởi vì kể lại rất khó nghe, tôi biết Trình Tuyết Như vẫn không thích tôi, nhưng không biết Trình Tuyết Như ghét tôi lại khiến người ta giận sôi như vậy. Tôi đâu có làm sai cái gì, tôi chỉ là một nữ sinh còn chưa tốt nghiệp, thế mà lại bị Trình Tuyết Như mắng đến mức kinh khủng đến thế, toàn bộ hành lang đều vang vọng tiếng mắng chửi của Trình Tuyết Như.

Phuong Phi không thể nhịn nữa, chạy ra khỏi phòng to tiếng với mẹ, cục diện rất dữ dội, tôi không nhịn được khóc rồi đi. Phuong Phi đuổi theo tôi, cùng tôi ra bến xe chờ xe, còn an ủi ngược lại tôi, “Chị, đừng nghe mẹ nói, bà ấy vốn đã như thế rồi.”

“Đừng nói về chị vội, chị hỏi em làm sao vậy, rốt cuộc là vì sao...” Tôi không biết nên nói như thế nào.

“Chẳng vì sao cả, chỉ là em không muốn đính hôn, bởi vì em cảm thấy anh ấy không yêu em, mà em cũng không yêu anh ấy, em sẽ không chôn vùi cả đời mình chỉ để thỏa mãn mẹ. Chị, em đã trưởng thành rồi, việc hôn nhân này em muốn tự mình quyết định. Chị là... thật có lỗi với chị, khiến chị phải chịu tội thân, Phí Vũ Kiều không làm khó dễ chị chứ?”

Quả nhiên Phuong Phi đã trưởng thành rồi, biết tự mình quyết định, cũng biết suy nghĩ trên lập trường của đối phương, điều này khiến tôi vui lắm, chịu thiệt thòi một chút cũng không vấn đề gì.

“Từ nhỏ đến lớn, có phải chị chưa chịu thiệt thòi bao giờ đâu?” Tôi vỗ vỗ khuôn mặt của con bé, cười nói, “Đừng lo cho chị, em cứ chăm sóc cho mình là được rồi, Phuong Phi, mặc kệ có thể nào chị đều hy vọng em được hạnh phúc, chỉ cần em cảm thấy đúng, chị sẽ ủng hộ em.”

“Nhưng mà...” Phuong Phi muốn nói lại thôi, “Phí Vũ Kiều không dễ đối phó như vậy đâu, chị phải cẩn thận một chút. Hơn nữa, em cũng hy vọng chị được hạnh phúc, chị, dù có thể nào, em cũng hy vọng... chị được hạnh phúc...”

“Ừ, em cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nhìn em gầy thành cái gì rồi này.” Tôi đau lòng túm lấy áo của Phuong Phi. Đúng lúc này xe bus tới nơi, tôi lên xe mà vẫn còn lo lắng, vươn đầu nói với Phuong Phi, “Đừng cãi nhau với mẹ, nếu thật sự không ổn thì đến chỗ chị ở vài ngày.”

“Được rồi, chị.” Phuong Phi đứng ở bên đường nhìn tôi rồi đi.

Khi xe bus chuyển bánh, Phuong Phi bỗng chạy lên phía trước mấy bước, há miệng nói câu gì đó, tôi chỉ nghe rõ một câu mơ hồ, “Chị, xin lỗi chị, chị đừng trách em...” Phần sau nói gì tôi không nghe được, qua cửa kính xe, tôi nhìn thấy Phuong Phi đang lau nước mắt, thân hình gầy guộc ngày càng nhỏ bé, cuối cùng biến thành một chấm đen không thấy đâu nữa, tôi cũng không nghĩ vì sao Phuong Phi lại nói xin lỗi tôi, tôi chỉ bỗng cảm thấy thương cảm. Bởi vì chúng tôi đều đã trưởng thành, đều phải đối mặt với cuộc sống của bản thân, là phúc hay tai họa đều không thể biết trước, tôi không sợ gì cả, tôi chỉ sợ mất con bé, trong cuộc đời như hoang mạc này, ngoài Dung, tôi chỉ còn Phuong Phi.

Trong cảm giác, tôi và Phuong Phi nhất định sẽ ở bên nhau, ký ức lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt thân thiết và ấm áp của Phuong Phi, đến giờ vẫn còn như mới nguyên. Thế nhưng quy luật của số phận lại quá tàn khốc, tương lai tôi và Phuong Phi lại mỗi người một nơi, tôi thật sự không dám nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng bất an vô cùng, và cả nồn nóng không hiểu, tôi dự cảm sự kiện đính hôn này chính là một bắt đầu.

Khuôn mặt đó, chính là một bắt đầu...

...

Quả nhiên, ngày kế tiếp sau tiệc đính hôn, Phí Vũ Kiều tới trường học tìm tôi, nói tôi đã đeo nhẫn đính hôn thì phải thực hiện hôn ước, đương nhiên tôi đã cãi nhau với anh ta một trận, ngược lại anh ta vẫn không tức giận, chỉ cường điệu lặp lại tính chính thức của hôn ước, v.v... Tôi ném nhẫn cho anh ta rồi bỏ chạy về ký túc xá, không muốn nghĩ đến anh ta. Nhưng mà từ đó về sau, chỉ cần anh ta ở Thượng Hải, gần như ngày nào cũng tới trường học tìm tôi, bản thân không tới được thì cho người tặng hoa, tặng quà đến ký túc xá. Trong thoáng chốc mọi người đã bàn tán ồn ào, tôi có trăm miệng cũng chẳng thể nói được gì, Diêu Văn Tịch cho là tôi tìm người tình mới, bắt đầu nhìn tôi với con mắt khác, thái độ kém trước rất nhiều, chắc chắn cảm thấy tôi là một kẻ đứng núi này trông núi nọ.

Tôi cảm thấy áp lực đã tăng sát tới giới hạn, sẽ nhanh chóng vỡ tan mất. Mà ngay trong một buổi tối không lâu sau, Dung gọi điện thoại tới, lời còn chưa nói ra, đầu kia điện thoại đã khóc nức nở, tôi bỗng trở nên căng thẳng, dự cảm có chuyện chẳng lành. Quả nhiên, Dung nghẹn ngào, lời nói không thành câu.

“Dung, làm sao thế? Ông đừng như vậy, có chuyện gì cứ từ từ nói...”

“Tứ Nguyệt, Sophie, Sophie, con bé đi rồi.”

Đêm dài, trường học lạnh lẽo quá, tôi mặc một chiếc áo mỏng ngồi trong vườn hoa dưới ký túc xá, có người nghe Dung nói qua điện thoại. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngay cả ánh sao cũng âm ỉ, tôi không khỏi nhớ tới lời mẹ nói, mẹ nói sau khi chết, mỗi người sẽ hóa thành một ngôi sao trên bầu trời, Sophie đáng thương, cô bé còn nhỏ quá, vậy mà cũng biến thành một ngôi sao ư? Sophie có nhìn thấy sự nhớ thương và đau lòng của chúng tôi với cô bé không? Trong màn đêm lạnh lẽo như nước, tôi đau lòng vô cùng.

Dung nói, Sophie ra đi lúc chiều muộn, ra đi rất thanh thản. Dung ôm thân thể lạnh dần của Sophie thật lâu không muốn buông tay, càng không ngừng nói chuyện với cô bé, kể chuyện cùng cô bé, nhưng Sophie vẫn không thể tỉnh lại. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy đứa con gái yêu một tay nuôi lớn biến thành thi thể lạnh lẽo, Dung bị thương tận cùng, tôi chẳng tìm được lời nào để an ủi ông, bởi vì tôi cũng rất đau lòng, trong đầu luôn không ngừng phóng đại lại khuôn mặt tươi cười hoạt bát đáng yêu của Sophie, còn cả đôi mắt to sáng lấp lánh của cô bé.

“Bây giờ tôi chỉ còn một mình em thôi, Tứ Nguyệt.” Dung khóc không thành tiếng ở trong điện thoại.

Lúc đầu tôi còn không hiểu lời ông nói, sau đó mới biết, vợ trước Suzanne của Dung thấy Sophie qua đời, nhất quyết không muốn sinh ra đứa bé trong bụng, nói là muốn bỏ đứa bé này, bởi sinh đứa bé này cũng không còn ý nghĩ gì nữa, Sophie không thể dùng máu cưỡng rốn được. Cô ta là một người phụ nữ khôn khéo, vốn đã không muốn sinh thêm một đứa con, sợ ảnh hưởng tới sự nghiệp, bây giờ cô ta đã có đầy đủ lý do để từ chối sinh con, bởi vì cô ta đã chiếm được thứ mà cô ta muốn, một tờ giấy thỏa thuận ngang nhiên chiếm hữu tài sản của Dung.

Dung đau khổ nói: “Tôi quý gấu cầu xin trước mặt cô ta, mong cô ta giữ lại đứa bé này, Sophie đã không còn, nếu sinh đứa bé ra cũng coi như được an ủi. Nhưng mà cô ta không chấp nhận, tôi có cầu xin thế nào cô ta cũng không chấp nhận! Đối với cô ta, danh lợi là trên hết, trong mắt cô ta hiện giờ, tôi còn không bằng một kẻ ăn xin, kể từ khi Sophie qua đời đến giờ, cô ta đã biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa, công ty cũng đã bị cô ta tiếp quản toàn bộ. Tứ Nguyệt, tôi thua rồi, cuối cùng tôi đã thua rồi, mất hết tất cả rồi...”

Tôi khóc lớn, không chỉ là khóc cho Sophie, mà cũng là khóc cho Dung, và khóc cho cả chính mình. Thời gian này có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra, một mình tôi một mối đối phó, không nơi dựa dẫm, sợ hãi vô cùng. Tôi không biết sau này còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, tôi thật sự không biết làm gì.

Đặc biệt là Phí Vũ Kiều, ngày đó anh ta giải thích mục tiêu của anh ta là tôi! Tôi không biết lai lịch của anh ta, thì ra màn tiệc đính hôn chính là kế hoạch của anh ta, làm sao mà tôi có thể đoán ra được. Có lẽ mong muốn ban đầu của anh ta là đính hôn với Phương Phi, rồi lấy cơ đó để tiến tới gần tôi, nhưng Phương Phi đột nhiên chạy trốn khiến anh ta bất ngờ có cơ hội, hơn nữa “Mạc Văn Trạch” lại đột ngột xuất hiện, gương mặt khác nhau, khí chất giống nhau, rốt cuộc bọn họ có liên quan gì với vụ hỏa hoạn kia, trong đầu tôi hỗn loạn vô cùng.

Rất nhiều ngày sau buổi đính hôn, trong đầu tôi vẫn không thể xóa mờ được khuôn mặt đó, cả đêm mơ thấy ác mộng, cơn nước không màng, cũng không lên lớp. Điều Văn Tịch cho là tôi bị bệnh, đã mấy lần muốn đưa tôi đến phòng y tế, tôi nhất quyết không chịu đi. Tôi cảm nhận được, ở một nơi mà tôi không nhìn thấy tựa như có một cái lỗ đen lớn đang không ngừng cuốn tôi vào, mặc cho tôi giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi cái lỗ đen đó. Tôi biết tôi không thể chạy thoát, vụ hỏa hoạn kia chắc chắn sẽ thiêu đốt tôi cả đời, tôi thường nằm mơ thấy mùi da thịt cháy khét, Điều Văn Tịch ngủ ở giường trên, nói tôi thường xuyên khuya tay nói lầm nhảm, kêu to “cháy cháy”, cậu ấy còn hỏi đùa có phải khi còn bé tôi gặp phải hỏa hoạn hay không.

Tôi sợ run, không biết trả lời như thế nào.

Nhưng tôi biết, sớm muộn gì tôi cũng tan thành tro bụi.

Cảm xúc của tôi chưa bao giờ sa sút như thế, mặc dù Dung nói giải quyết xong chuyện bên kia sẽ lập tức trở về Thượng Hải, nhưng tôi vừa mong ông mau chóng trở về, lại vừa sợ hãi ông trở về, bởi vì tôi còn chưa nói chuyện Phí vũ Kiều với ông, nên nói thế nào đây? Nói tôi đã chấp nhận lời cầu hôn của Phí Vũ Kiều? Hay là nói tôi thay em gái đính hôn với anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 33

Tôi không dám tưởng tượng Dung sẽ phản ứng như thế nào sau khi biết tất cả những chuyện này, ông vừa mới mất Sophie, bị đá kích lớn như vậy, nếu mà biết được chuyện của tôi và Phí Vũ Kiều, chắc chắn sẽ có chuyện lớn.

Trưa hôm nay tôi ăn không ngon miệng, một mình đến thư viện đọc sách. Nhưng mà không thể vào đầu, trái tim như nung trên đồng lửa, sốt ruột vô cùng.

Ánh mặt trời buổi trưa rất đẹp, chiếu nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ, trải trên mặt bàn gỗ tựa như có thể chạm vào, mà bên ngoài cửa sổ, sắc thu đã đậm đà. Nhìn ngô đồng rụng lá xào xạc, bất giác khiến người ta buồn bã, cảm thán thời gian lại qua đi một năm. Trong thư viện rất yên tĩnh, thì thoảng mới có tiếng trò chuyện nhưng đều cố gắng thì thầm nhỏ hết mức. Âm thanh lật sách cũng nhẹ nhàng. Ngồi bên cạnh tôi là một nữ sinh ăn mặc rất thời thượng, mái tóc dài màu nâu, đeo tai nghe, có vẻ đang nghe nhạc, vừa đọc một quyển tạp chí mới vừa nhai kẹo cao su gât gù.

Tôi vốn không chú ý tới nữ sinh đó, những nữ sinh như vậy ở trong trường đâu đâu chả thấy, không có gì đặc biệt. Chỉ là khi tôi tình cờ liếc về phía nữ sinh đó, bị quyền tạp chí của nữ sinh đó thu hút, trang mở ra là một bài báo giới thiệu những ngôi nhà sang trọng ở Thượng Hải, lời hay ảnh đẹp, mà bức ảnh đó...

Tôi cảm thấy hô hấp của tôi đã trở nên dồn dập, giống như thiếu dưỡng khí.

Ánh mắt cũng không thể rời khỏi quyền tạp chí kia.

“Cho cậu xem này.” Hiển nhiên nữ sinh này đã để ý thấy tôi liếc quyền tạp chí, rộng rãi đẩy tới trước mặt tôi, còn mình thì lấy gương trang điểm trong túi ra thoa son.

“Cảm ơn!” Tôi vội vã cầm quyền tạp chí, tròng mắt, tiêu đề là gì cũng chưa xem, nhưng bức ảnh chiếm mất một nửa trang tạp chí lại khiến cho máu huyết toàn thân tôi xông thẳng lên đỉnh đầu, tòa nhà trắng ngà mang phong cách châu Âu giống hệt như trong ký ức, cánh cửa sắt khắc hoa văn cao lớn khi thế cũng giống hệt như xưa, xuyên qua cánh cửa sắt có thể nhìn thấy một đài phun nước giữa sân vườn, cũng không có thay đổi lớn gì so với trước đây, và cả con đường đá cuội nhỏ ngoằn ngoèo trải dài từ cổng chính đến ngôi nhà phía bên kia vườn cây...

Tôi lại nhìn dòng chữ phía dưới bức ảnh, càng cảm thấy máu nóng xông lên, từng con chữ đều như chuyển động, biến thành cây kim, từng cái đâm vào mắt tôi...

Mai Uyển xếp hạng ba, mấy năm trước Mai Uyển số 12 đường Thủy Vi, Thượng Hải đã bị thiêu trụi trong một trận hỏa hoạn bất ngờ, biến thành phế tích. Chủ nhân hiện giờ là chủ của một tập đoàn nổi danh nào đó trở về từ hải ngoại, ba năm trước đã chi trả một số tiền cực lớn để xây dựng lại nguyên trạng ngôi nhà này, tháng tư năm nay chính thức xây xong, đầu tháng bảy bắt đầu sử dụng. Theo đó, nhà cửa bên trong chắc chắn sẽ được trang hoàng cực kì xa hoa, chỉ là người bên trong rất hiếm khi giao lưu với bên ngoài, vô cùng thần bí trong mắt công chúng, mà bối cảnh của chủ nhà cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trên phố...

Rõ ràng là phế tích, ai đã khôi phục nó lại nguyên trạng?

Tôi còn nhớ vào tháng tư khi tôi lên tới đây, nhà vừa mới xây xong, ngày đó mưa rất to, tôi bị cánh cửa sắt điêu khắc của “Mai Uyển” kích thích đi tới, rồi lại bỏ chạy điên cuồng, còn suýt nữa đụng vào một chiếc xe. Chiếc xe đó đi ra từ Mai Uyển! Người nhà họ Mạc đã thật sự trở lại rồi ư? Người mà tôi đã gặp ở khách sạn trong buổi đính hôn, anh ta có phải Mạc Văn Hà?

Tôi cảm thấy lưng áo ướt đầm.

Thu dọn xong xuôi, tôi thất thểu đi ra khỏi thư viện.

Sân trường xào xạc lá rơi, giẫm lên nghe sần sật. Nếu là ngày thường, tôi sẽ cảm sách, vui vẻ đi xuyên qua những bóng cây loang lổ, lắng nghe tiếng động sần sật dưới chân. Nhưng mà hiện giờ cả người tôi phảng phất như đang chìm sâu trong một biển lửa nóng cháy, liều lĩnh chạy điên cuồng, giống như có thứ gì đó đuổi theo phía sau tôi, tôi dùng hết sức lực cũng không thể thoát khỏi.

Tôi tới gần, tới gần, cánh cửa đó ở ngay trước mắt tôi.

Rất nhiều lần trong giấc mơ, tôi trốn trong góc tối, nhìn trộm cánh cửa đó. Phía sau cánh cửa là một bãi phế tích cháy đen. Ánh trăng lạnh lẽo trút xuống phế tích, sương mù mịt mờ, cuối cùng tôi nhìn thấy bóng người đi lại như ẩn như hiện. Sương mù tràn ngập trời đất, nháy mắt đã nuốt trọn tôi, tôi trong giấc mơ không còn đường trốn thoát, bị đủ loại sức mạnh vô hình cản xé...

Nếu trên đời này thật sự có ma quỷ, tôi tin hồn ma của những người đó đã nhập vào trong giấc mơ của tôi. Tôi biết bọn họ sẽ không bỏ qua cho tôi, bọn họ phải xé tôi ra thành từng mảnh.

Mà giờ phút này, là ánh nắng chiều rạng rỡ, không có sương mù.

Tôi đứng dưới giao lộ đường cây, xác nhận thêm một lần, đây không phải giấc mơ, là thật! Cánh cửa sắt trắng lẹ ở ngay trước mắt tôi, chỉ cách hơn mười mét. Sau cánh cửa sắt, đài nước đang phun, mặt cỏ và vườn hoa sắp xếp trật tự đang được tưới tự động, bọt nước phản xạ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Con đường đá cuội ngoằn ngoèo, tòa nhà trắng nguy nga đã khôi phục nguyên trạng, thấp thoáng trong không gian xanh biếc, giống như đúc, thật sự giống như đúc.

Tôi chậm rãi đi tới, dừng ở ngoài cổng.

Tôi nghĩ, nếu những người đó đã thật sự trở lại, muốn làm gì tôi, tôi đều vui vẻ chấp nhận. Tôi đã phóng hỏa, tôi đã gây ra tội ác, lẽ ra tôi nên gánh chịu tất cả hậu quả.

Nhưng mà, các người cũng đừng quên mẹ tôi đã chết như thế nào! Tôi sẽ không quên mối thù này, tôi cũng không sợ các người! Bây giờ tôi đã ở đây, các người muốn giết hay làm gì thì tùy, dù sao tôi chỉ có một cái mạng, tôi sẽ không chạy trốn như trong mơ nữa. Tôi không muốn chơi trốn tìm với các người, tôi biết các người vẫn đang tìm tôi.

Mà tôi, cũng luôn luôn chờ đợi các người.

“Tin tin...” phía sau vọng tới tiếng còi ô tô. Tôi quay đầu, ngăn người, là xe của nhà họ Mạc. Ánh mặt trời hơi chói mắt, tôi nheo mắt nhìn người trong xe.

Không đợi tôi nhìn kĩ, người lái xe đã tự mình xuống xe. Cả người mặc bộ âu phục vàng nhạt, áo trong kẻ ca rô, dáng vẻ tự nhiên nhàn nhã. Tôi nhìn anh ta chậm rãi tới gần, bỗng thấy hô hấp trở nên gấp gáp, tôi chưa bao giờ nhìn khuôn mặt đó với khoảng cách gần đến thế, cảm giác như đã từng quen lại hiện lên trong đầu.

Lần trước gặp anh ta ở cửa khách sạn, bởi vì sợ hãi, tôi chưa kịp nhìn đã vội vàng chạy đi.

Tôi cũng không nhìn rõ hình dáng anh ta.

“Xin chào, hình như tôi đã từng gặp cô rồi.” Anh ta đi tới trước mặt tôi, tươi cười bắt chuyện với tôi.

Tôi không thể không thừa nhận, anh ta rất đẹp, dùng từ “xinh đẹp” để hình dung một người đàn ông có vẻ không được thích hợp cho lắm, nhưng mà anh ta thật sự rất xinh đẹp, đường nét khuôn mặt mềm mại vô cùng, mắt mày thâm thúy, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi rõ ràng như được phác họa tỉ mỉ. Hơn nữa, tôi để ý thấy lông mi anh ta rất dài, đàn ông có lông mi dài là một chuyện rất kỳ lạ, nhưng khi kết hợp với đôi mắt đêm sậm như bóng đêm, thì lại tạo thành vẻ đẹp hoàn mỹ khiến người ta phải nín thở.

Trên phim ảnh, tạp chí thường là những người đàn ông như vậy.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một khuôn mặt hoàn mỹ đến thế.

“Là, là Mạc tiên sinh đúng không?” Tôi rất ngạc nhiên khi mình có thể chào hỏi bình tĩnh với anh ta như vậy.

Anh ta lộ vẻ hơi kinh ngạc, nhìn chằm chằm tôi mấy giây, nở một nụ cười nhàn nhạt, “À, tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng gặp cô ở cửa khách sạn Cẩm Giang. Xin chào, cô tên là gì, sao cô lại đến đây?”

“Tôi tên là Tứ Nguyệt, Nhan Tứ Nguyệt.”

“Tứ Nguyệt?” Đôi mày của anh ta nhíu lại, ánh mắt như bùng lên một ngọn lửa khác thường, “Cô, cô chính là Nhan Tứ Nguyệt? Con gái của Nhan Bội Lan?”

Tôi lập tức bị lời nói của anh ta làm cho kinh ngạc, anh ta biết tên mẹ tôi ư?!

“Đúng vậy, tôi chính là con gái của Nhan Bội Lan.” Tôi nhìn thẳng vào anh ta, đón nhận ánh mắt kinh ngạc của anh ta. Tôi biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến, là thời khắc đối mặt. Tôi không thể trốn tránh.

Anh ta kích động vô cùng, như thể muốn vọt ngay tới, nhưng anh ta kìm chế được, không tin nổi nhìn tôi, “Trời ạ, hôm đó tôi đã ngỡ ngợ cô gái đó có phải em hay không, nhưng không thể khẳng định được, không ngờ... không ngờ thật sự là em!” Hốc mắt anh ta lập tức đỏ bừng, môi run run, âm thanh như tiếng đàn cầm, “Tứ Nguyệt, em có biết, tôi vẫn luôn đi tìm em! Tìm rất nhiều năm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 34

Tôi được Mạc Văn Trạch dẫn vào Mai Uyển, tôi định không vào, nhưng nhiệt tình khó khước, Mạc Văn Trạch còn kích động hơn cả tôi, kéo tay tôi mãi không buông. Tôi run rẩy đi theo anh ta, con đường đá cuội ngoằn ngoèo vẫn y nguyên, tòa nhà trắng thấp thoáng trong tán lá xanh cũng hết như trong giấc mơ, có lẽ do thời tiết, vườn cây dường như vẫn còn sương mù, khiến cho cảnh vật trước mắt càng trở nên không chân thật.

“Mẹ, con lại tới nơi này rồi!”

Tôi đứng bất động trước cánh cửa tòa nhà khí thế...

“Đồ gái điếm không biết xấu hổ! Mày dụ dỗ chồng tao, lại còn có gan đến đây!”

“Đúng! Cô ta chính là đồ sao chó!”

“Mợ hai, loại dễ tiện như vậy thì khách khí với cô ta làm gì, đuổi đi!”

“Người đâu! Lôi bọn chúng ra ngoài!”

“Đánh, đánh mạnh vào!”

“Đánh chết cô ta đi!”

“*Tứ Nguyệt...*”

Tiếng khóc thê lương của mẹ xuyên qua không gian vắng vẻ, phiêu lãng trong đám sương mù. Tôi run rẩy lùi lại mấy bước, đưa mắt nhìn bốn phía, không có gì, bốn phía tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng gió.

“Tứ Nguyệt, đi vào thôi, sao lại ngăn người thế?” Mạc Vân Trạch cười tươi bảo tôi đi vào, “Vào đi, đừng sợ, trong nhà chỉ có tôi với mấy người làm thôi.” Nói xong anh ta dắt tay tôi đi lên bậc thang.

Tôi cảm thấy mình như bước vào một cung điện, cung điện lạnh băng, cửa sổ lớn khiến gian phòng phát sáng đến lóa mắt, mặt đá cẩm thạch phản xạ ánh mặt trời, mỗi một vật dụng trong nhà, mỗi một ngọn đèn, mỗi một tác phẩm, đều như được lấy xuống từ trong tranh, sự xa hoa cực hạn khiến người ta căng thẳng không thở nổi.

Tôi ngồi xuống chiếc sofa mềm mại màu vàng nhạt.

Mạc Vân Trạch ngồi đối diện tôi.

Lập tức có người bưng trà, còn có một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, quần áo tinh tế, cử chỉ đoan trang mỉm cười đi tới, “Vân Trạch, sao hôm nay trở về sớm thế?”

“À, xong việc nên về sớm, tối đây nào, chị Đoan, em giới thiệu với chị.” Mạc Vân Trạch chỉ tay về phía tôi đang lóng ngóng chân tay không biết để đâu, “Đây là Tứ Nguyệt, là con gái của dì Bội Lan, chị có bất ngờ không?”

Người phụ nữ kia giật mình, bỗng tròn mắt, “Con gái của Nhan Bội Lan?”

Tôi vội vàng đứng dậy, hơi cúi chào người phụ nữ.

“Đúng vậy, em chỉ mới gặp cô ấy gần đây thôi.” Mạc Vân Trạch kéo tôi qua, xúc động vô hạn vỗ vỗ tay tôi, “Em đã tìm được cô ấy rồi! Nhà họ Mạc chúng ta, ngoại trừ em, cũng chỉ còn Tứ Nguyệt...”

“Trời ơi, là con gái của Bội Lan thật ư!” Người phụ nữ đó đi tới trước mặt tôi, cười cười, đôi mắt xẹt qua một chút sợ hãi, hoặc là kinh ngạc vô cùng, “Giống hệt với hình dáng của mẹ em... Ông trời ơi, em chính là đứa con gái duy nhất của nhà họ Mạc, là đại tiểu thư!”

Tôi nhìn người phụ nữ đó mơ hồ...

“Tứ Nguyệt, đây là chị Đoan, quản gia của Mai Uyển.” Mạc Vân Trạch giới thiệu.

“Chị Đoan.” Tứ Nguyệt gật đầu.

“Ngoan, mau ngồi xuống đi!” Chị Đoan kéo tôi ngồi xuống, trên mặt rõ ràng đang cười, nhưng mà rất kỳ lạ, tôi cảm thấy hơi lạnh, có lẽ là bởi chị ta kéo tay tôi, tay chị ta lạnh như đá. Cái lạnh này giống như tỏa ra từ trong cốt tủy, từng đợt, từng đợt lạnh lẽo truyền tới lòng bàn tay tôi, cũng giống như mùi nước hoa trên người chị ta, mùi hương lạnh lùng.

Mạc Vân Trạch vẫn đứng nguyên bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, anh ta không chen lời, chị Đoan thì không ngừng hỏi han đủ chuyện, hỏi tôi học ở đâu, ai nuôi dưỡng tôi, sau này có dự định gì không, v.v... Chẳng mất bao lâu, chuyện của tôi chị ta gần như đã biết hết, đương nhiên, Mạc Vân Trạch cũng biết. Anh ta thật sự là một người tao nhã, ngồi tư thế nào cũng có thể tao nhã, ánh mắt lộ vẻ vui sướng khó diễn tả được bằng lời, khoe miệng cũng luôn mang theo ý cười, ngay cả giọng nói của anh ta cũng nhẹ nhàng dễ nghe đến thế, “Tứ Nguyệt, em đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, thiếu chút nữa là tôi đã không nhận ra rồi. Mấy năm nay nhất định em đã khổ cực lắm phải không?”

“Không, không đâu, em sống rất tốt.” Trong lòng tôi nghĩ, với tôi mà nói, có thể sống được đã là một kỳ tích rồi, tôi rất cảm ơn ông trời đã cho tôi sống tới bây giờ. Tôi không có gì để oán giận.

Chỉ là tôi không khỏi mơ hồ, con người trước mặt này thật sự là Mạc Vân Trạch ư? Mặc dù khuôn mặt anh ta và khuôn mặt trong ký ức của tôi kia hoàn toàn khác biệt, nhưng ánh mắt của anh ta thì lại trùng khít đến khó hiểu với ánh mắt của một người đã mất nhiều năm trước, chẳng lẽ hai người là một? Nếu hai người là một, anh ta nhận ra tôi là điều rất tự nhiên, nếu không phải là một, vì sao anh ta lại nhận ra tôi? Ngoại trừ Mạc Vân Hà, tôi chưa từng tiếp xúc với bất kì ai cùng lứa tuổi của nhà họ Mạc...

Đáp án được công bố nhất nhanh, khi Mạc Vân Trạch đưa tôi lên tầng, tôi bất ngờ nhìn thấy một bức ảnh treo trên tường của phòng sách, được đóng khung lồng kính. Chính là khuôn mặt đó!

Tôi đã vô số lần nhìn thấy khuôn mặt đó trong giấc mơ, mặt mày sáng trong, nụ cười nhàn nhạt khiến cho tôi lập tức nhớ tới cơn mưa hoa lê của ngày tháng tư ấy, đúng lúc ánh nắng trời chiếu vào cửa sổ lớn, phóng lớn trên khung ảnh. Phải chăng thời gian đã đan xen vào nhau rồi? Tôi nhìn thấy anh đang cười với tôi, khuôn mặt phẳng phất như đang chuyển động...

“Tứ Nguyệt, còn đứng đó làm gì, mau vào đi.” Mạc Vân Trạch gọi tôi, anh ta thấy tôi đang ngắm bức ảnh, không khỏi thờ dãi, nói với tôi, “Đó là em trai Mạc Vân Hà của tôi, vụ hỏa hoạn năm đó... nó không thể trốn thoát... còn cả em trai Vân Tổ của tôi cũng...”

“Anh ấy là Mạc Vân Hà?” Lòng tôi thất lại, hóa ra, hóa ra anh đã chết thật rồi.

“Đúng vậy, cậu ấy chính là Mạc Văn Hà. Cỗ lễ em không còn nhớ cậu ấy, trong đám tang của ba tôi, người đưa em và mẹ đến bệnh viện chính là tôi và cậu ấy.”

“Sao anh lại nhận ra em?” Tôi chần chờ hỏi, vấn đề này rất quan trọng.

“Sao tôi lại không lại không biết em được? Mặc dù trước khi ba qua đời tôi chưa từng tiếp xúc với em, nhưng mà ở nhà chúng ta, em và mẹ em... vẫn là đề tài thảo luận của nhóm người lớn. Ảnh hồi nhỏ của em được đặt trong phòng sách của ba tôi, tôi và nhóm Văn Hà thường xuyên nói về em, bởi vì em là cô con gái duy nhất trong gia đình chúng ta, chúng tôi rất tò mò về em, còn thường chạy đến trường học lên nhìn em, có điều em không biết mà thôi.”

Tôi kinh ngạc vô cùng, “Bác trai đặt ảnh chụp của em trong phòng ư?”

“Ba tôi rất thích em, ba luôn nói với chúng tôi, sau khi lớn lên phải chăm sóc em gái Tứ Nguyệt, em là cô em gái duy nhất của ba anh em chúng tôi. Sau vụ hỏa hoạn đó tôi cũng bị thương, sang Mi điều trị, trong thời gian đó tôi vẫn luôn nghe ngóng tin tức về em, không ngờ lần này lại được gặp em, đúng là số mệnh, Tứ Nguyệt, tôi rất vui được gặp lại em!”

Mạc Văn Trạch đứng cạnh chiếc bàn đọc sách bên cửa sổ, khi nói những lời này, nụ cười càng thêm rõ rệt, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu tới bờ vai anh, khiến anh nhìn rất ấm áp và thanh thản, tỏa sáng rực rỡ. Tôi nhìn anh, rồi lại nhìn bức ảnh trên tường, nước mắt trào ra, tôi đã tự tay phóng hỏa, đoạt đi tính mạng của hai người anh trai, vì sao tôi vẫn còn có thể đối mặt với bức ảnh này! Tôi là đạo phỉ, là ma quỷ...

Mạc Văn Trạch đã nhận ra sự khác thường của tôi, nhìn tôi run rẩy, nhũn mảy, “Tứ Nguyệt, em làm sao vậy, sao sắc mặt lại kém thế, không khỏe à?”

Khi trở lại trường học, ánh đèn rực rỡ đã lên.

Mạc Văn Trạch giữ tôi lại Mai Uyển ăn tối, tôi như người mất hồn, không biết đã rồi đi như thế nào. Chị Đoàn rất nhiệt tình đưa tôi tới tận cửa, muốn tôi sau này thường xuyên đến Mai Uyển chơi, chị ta kéo tôi ra vườn hoa nói chuyện hồi lâu, nhưng tôi không nghe vào một từ nào, hốt hoảng lên xe của Mạc Văn Trạch. Mạc Văn Trạch không để tôi xé lái xe, khẳng khái tự mình đưa tôi về trường học, không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi hương của anh. Trong dòng chảy của bản nhạc nhẹ, tôi nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của mình, hoặc là của Mạc Văn Trạch. Anh lái xe rất chuyên chú, không nói chuyện. Tôi cũng không biết nên nói gì, ngoại trừ bác trai đã qua đời, tôi hầu như không tiếp xúc gì với người nhà họ Mạc, mặc dù hiện giờ cách Mạc Văn Trạch gần như thế, nhưng vẫn cảm thấy như thể cách nhau cả một dòng sông thời gian. Bảy năm, mặc dù bảy năm đã trôi qua, những tội ác tôi đã gây ra, bao gồm cả tội ác với nhà họ Mạc, vẫn không thể xóa nhòa.

Mạc Văn Trạch đưa tôi đến cổng trường, đứng ở bên đường nói với tôi, “Tứ Nguyệt, trọng trách trên vai tôi rất nặng nề. Toàn bộ nhà họ Mạc bây giờ chỉ còn tôi, chú ba, và mấy người thân thích đang gắng sức chèo chống. Nhà họ Mạc quá ít người, tìm được em tôi thật sự rất vui! Em đối với nhà họ Mạc chúng ta mà nói, thật sự quan trọng vô cùng...”

Tôi ngẩng đầu lên, ánh trăng trong sáng, tôi nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cây, thản nhiên nói: “Anh Văn Trạch, em đâu phải là người nhà họ Mạc, em họ Nhan.”

“Tứ Nguyệt! Em vẫn còn oán hận chuyện năm đó ư?”

Tôi quay mặt nhìn về phía anh, “Oán hận? Anh cảm thấy em đang oán hận ư? Em đã mất người mẹ duy nhất, nếu không phải được thầy nuôi dưỡng, có lẽ bây giờ đang sống đầu đường xó chợ không biết chừng. Anh Văn Trạch, không cần phải khuyên em trở về nhà họ Mạc, em không thừa nhận em là người nhà họ Mạc, mẹ em dưới lòng đất cũng sẽ không thừa nhận, xin đừng khiến em khó xử.”

“Tôi chưa nói bây giờ... em có thể suy nghĩ...”

“Không cần suy nghĩ! Bây giờ em không thừa nhận, sau này cũng sẽ không thừa nhận, cả đời này cũng sẽ không thừa nhận.”

“Tứ Nguyệt...”

“Đã khuya rồi, anh trở về đi, em muốn về ký túc xá.”

Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc trong đáy lòng, chỉ cảm thấy trước mắt, tất cả đều như một tầng sương mù. Anh sẽ không biết, tôi cự tuyệt thừa nhận mình là người nhà họ Mạc không chỉ bởi vì người mẹ đã khuất, mà còn bởi vì tôi đã gây ra tội ác như thế, làm gì còn mặt mũi nào bước vào cánh cửa lớn kia? Nhưng tôi không thể nói với anh điều gì.

Nhìn Mạc Văn Trạch buồn rầu lên xe, chậm rãi tiến vào bóng đêm mờ ảo, nước mắt bất giác chảy trên mặt tôi. Tôi lau nước mắt xoay người, vừa liếc qua đã nhìn thấy xe của Phí Vũ Kiều đỗ dưới bóng cây bên đường đối diện, tôi không biết hãng xe, nhưng tôi biết chiếc xe rất hiếm thấy trong nước, có thể nói là như khiêm tốn, mà lại xa hoa. Phí Vũ Kiều mặc bộ quần áo trắng nhân nhả, khoanh tay dựa nghiêng lên cửa xe, tôi không biết anh ta đã đứng bao lâu, có nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi và Mạc Văn Trạch không, trông anh ta giống như đang xem kịch!

Tôi không thể không thừa nhận đó là một người đàn ông rất cuốn hút. Mặc dù cách một con đường nhưng vẫn khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của anh ta. Ánh trăng chiếu xuống từ ngọn cây trên đỉnh đầu anh ta, tạo thành một tầng ánh sáng lạnh lùng. Tôi vẫn cảm thấy người đàn ông này rất lạnh, cho dù bây giờ anh ta đang cười với tôi. Anh ta chậm rãi đi về phía tôi, rõ ràng đang cười, nhưng lời nói lại sắc như lưỡi dao, “Tứ Nguyệt, sao đối người tình nhanh thế?”

“Anh nói gì vậy!”

“Chỉ đùa chút thôi mà, giận à?” Anh ta ghé sát vào tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, “Em khóc.”

Tôi xoay người bước đi, mặc kệ anh ta. Anh ta không cản tôi, chỉ thờ ơ nói một câu phía sau tôi: “Tứ Nguyệt, sinh nhật của em sắp đến rồi, muốn quà sinh nhật gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35

Đêm nay nhất định mất ngủ.

Mạc Vân Trạch bị cơn ác mộng làm giật mình tỉnh giấc, đã nhiều năm qua, anh thường bị quấy nhiễu bởi những cảnh trong mơ thế này, mơ thấy chính mình bị lún sâu trong biển lửa khói ngùn ngụt, anh không thể xông ra ngoài, không nhìn thấy phương hướng, chỉ thấy toàn thân bị thiêu cháy, bốn phía chỉ có tiếng lộp bộp ong ong, tóc tai lông mi cũng vang lên tiếng xì xèo, anh khóc không lên tiếng, kêu không thành lời, phảng phất như còn ngửi thấy mùi của da thịt cháy khét...

Khi tỉnh lại, cả người đầm mồ hôi. Mạc Vân Trạch ngồi bật dậy trên giường, toàn thân mệt mỏi không còn sức lực. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đen kịt như vực sâu, đen kịt khiến người ta sinh ra tuyệt vọng.

Tiếng gió thổi vù vù tựa tiếng ai đó khóc than, cành cây lờ mờ không ngừng đập vào cửa kính, giống như vô số cánh tay nanh ác, cứ chực phá cửa xông vào. Bọn họ muốn vào làm gì? Đã nhiều năm vậy rồi, vì sao âm hồn vẫn chưa tiêu tán.

Chú ba xây dựng lại Mai Uyển vì muốn nhà họ Mạc thoát khỏi bóng ma trong quá khứ, chú là người không tin ma quỷ, có người từng chi hai trăm triệu muốn mua lại mảnh đất Mai Uyển, vậy mà chú cũng không đồng ý, chú ba nói chú muốn xây lại Mai Uyển ngay tại đây, nhất định không được để người khác coi thường năng lực của nhà họ Mạc, ví dụ như nhà họ Đường. Chỉ là sau khi tòa nhà này xây dựng xong, Mạc Vân Trạch lại chẳng hề muốn ở, vào những lúc đêm khuya vắng vẻ, anh thường loáng thoáng nghe thấy tiếng thờ dài, tiếng bước chân, có khi còn nghe thấy tiếng người ho khê, nói chuyện, rõ ràng trong nhà này chỉ có anh và chị Đoan, người làm đều ở phía sau nhà, làm sao lại có tiếng nói chuyện? Chẳng lẽ là do ảnh hưởng của tâm lý? Anh từng hỏi một người bạn tên Trương Phiến làm bác sĩ tâm lý, Trương Phiến nói chắc chắn là do ảnh hưởng của tâm lý, trên đời này vốn không có ma quỷ, cái gọi là ma quỷ, không phải do đồng giả thì cũng là do con người tự nghĩ ra.

Nhưng Mạc Vân Trạch vẫn không muốn sống ở nơi này, chú ba không đồng ý, bảo rằng hai người Vân Hà và Vân Tổ sẽ cô đơn khi ở đây, nên ở cùng họ mới phải lẽ. Hóa ra chú ba cũng tin những người đã chết không rời khỏi Mai Uyển. Mạc Vân Trạch thờ dài, đêm nay nhất định lại là một đêm mất ngủ, vì thế anh dứt khoát rời giường tới phòng sách đọc sách.

Thảm trải sàn của hành lang uốn khúc rất dày, đi phía trên gần như không có tiếng động, cái bóng dài sọc của Mạc Vân Trạch hướng về phía phòng sách, cảm giác giống như đi trong một đường hầm thời gian, vô số mảnh ghép ký ức xoay tròn trong đầu óc, khiến anh ngột ngạt ngay tức thì, phải vịn vào bức tường thờ hồn hèn.

Thật kì lạ, cứ mỗi lần đi qua đoạn hành lang này, anh lại không thể thờ nổi.

Cứ nghĩ là do màu sắc của tường và thảm trải sàn quá đậm, sau này gọi người đến đổi màu nhạt hơn, nhưng vẫn không ăn thua, mỗi khi đi qua nơi này là máu trong tim lại có cảm giác chảy ngược, khiến anh choáng váng hoa mắt, tựa như bị nghẹt thở. Vất vả lắm mới vào được phòng sách, anh bật đèn, ngồi trên sofa nhắm mắt một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Mở mắt, chỉ liếc nhìn đã thấy khung ảnh trên bức tường đối diện. Vừa lúc có ánh đèn rọi lên, khiến người trong khung ảnh lộ ra mấy phần sự sống, khuôn mặt thật sinh động, phảng phất như muốn nói...

“Vân Hà, anh muốn nói gì. Có phải cảm thấy khổ sở lắm không? Hôm nay anh đã gặp Tứ Nguyệt, cô ấy có ấn tượng với anh, bằng không sẽ không nhìn chăm chăm vào bức ảnh lâu như thế, hóa ra cô ấy vẫn nhớ anh! Đây chẳng phải là điều mà anh hy vọng sao? Anh cứ cho rằng cô ấy không biết đến sự tồn tại của anh, quên mất đã từng gặp anh, bây giờ thì anh yên tâm rồi. Bản thân chính anh đã không còn tồn tại trong trận hỏa hoạn kia nữa, trên đời này đã sớm không còn người tên Mạc Vân Hà, anh còn mong mỏi gì đây?”

Lúc đi ra khỏi phòng khách, Mạc Vân Trạch bất ngờ gặp chị Đoan ở ngã rẽ hành lang. Đứng ở trong góc tranh tối tranh sáng, dáng người tao nhã, trông như bức tượng ngọc. Chị ta là một phụ nữ đẹp, mặc dù đã hơn ba mươi nhưng vẫn giữ được dáng người yếu điệu của thiếu nữ, nước da trắng trẻo mịn màng khiến biết bao cô gái trẻ mặc cảm, chẳng qua, cảm giác chị ta mang đến cho mọi người chính là lạnh, Mạc Vân Trạch gần như không hề thấy chị ta cười.

Chị ta là Trầm Đoan Đoan, em họ của Đường Dục Trân, năm nay đã ba mươi lăm tuổi, vẫn chưa lấy chồng. Có điều chị ta không phải độc thân, hàng tháng chú ba đều đến đây ở lại mấy ngày, quan hệ của hai người như gần như xa, đã duy trì rất nhiều năm. Bọn họ bắt đầu sau vụ hỏa hoạn năm ấy hay đã bắt đầu từ trước đó, Mạc Vân Trạch không thể biết được. Có điều chú ba thật sự rất chiều chuộng chị ta, có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, mà chị Đoan, trước giờ vẫn luôn đối đãi nhân nhật với chú, chưa bao giờ nhiệt tình, nhưng cũng không có tình lạnh lùng với chú ba.

Chú ba là người đa tình có tiếng, lúc trẻ đã chơi bời thành tính rồi, có điều rất kì lạ, từ khi ở bên chị Đoan, chú lại có rất ít chuyện xấu. Cho dù có, chị Đoan cũng bỏ ngoài tai. Điều này lại càng khiến chú ba coi trọng chị ta, có lẽ chú cảm thấy chị ta không phải một người phụ nữ phiền hà, không giống với người vợ trước đây của chú, vừa có chút chuyện đã huyền thuyên đến mức chó sủa gà bay. Mà có lẽ đây chính là căn bệnh chung của đàn ông, càng leo nhèo thì càng trốn không kịp, còn có được tư thái thản nhiên như của chị Đoan, ngược lại sẽ kích thích hứng thú của đàn ông, cái không có được hoặc cái khó có được, tất cả đều hấp dẫn đàn ông.

“Vân Trạch, muộn vậy rồi mà cậu còn ở phòng sách làm gì.” Chị Đoan mặc áo lụa ngủ màu trắng, khoác một chiếc áo ren màu xanh nhạt, mái tóc xoắn dài rối tung, vừa lộ khí chất cao quý, lại vừa lộ vẻ quyến rũ.

Mạc Vân Trạch nói: “Không ngủ được, vào đó đọc sách một lát.”

“Vậy sao được, ban ngày cậu còn phải đi làm, công ty có bao nhiêu việc như thế, buổi tối không ngủ, cơ thể cậu sẽ suy sụp mất.” Chị Đoan thở dài, “Xuống nhà ăn chút gì đi, tôi hâm nóng canh cho cậu.”

“Không cần đâu, chị Đoan, đã khuya rồi, chị đi ngủ đi, đừng để ý đến em.”

“Làm sao tôi mặc kệ cậu được, chú ba cậu cho tôi làm ở đây là để chăm nom cậu, đừng quên, bây giờ cậu là trụ cột của nhà họ Mạc, nhà họ Mạc chỉ có thể trông cậy vào cậu.” Nghe lời ấy, Mạc Vân Trạch ù tai, trụ cột của nhà họ Mạc ư, chưa hẳn đã là chuyện khiến người ta ngờng mộ, nếu có quyền lựa chọn, anh thà làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường nhất. Chỉ là, sinh ra trong một gia đình như thế này, hạnh phúc bình thường nhất chính là hy vọng xa vời không thể với tới, anh đã sớm chết đuối ý nghĩ đó, không mong muốn, thì sẽ không thất vọng.

“Nếu không đói thì cậu đi nghỉ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm.” Có lẽ Trầm Đoan Đoan cảm thấy hơi lạnh, vòng tay ôm áo, đi tới, lúc tới gần Mạc Vân Trạch dường như cố ý đi chậm lại, “Cô gái Tứ Nguyệt kia, đúng là giống mẹ thật nhỉ, đẹp giống hệt như tiên nữ.”

Mạc Vân Trạch quay sang nhìn về phía Trầm Đoan Đoan.

Trầm Đoan Đoan giống như không để ý đến Mạc Vân Trạch, “Bớt qua lại với cô ta thôi, cô ta mang theo tai ương, bởi vì cô ta sinh ra, nhà họ Mạc mới thành ra nông nổi này. Cậu đừng quấy rầy cuộc sống của cô ta, chắc chắn nhà họ Mạc cũng không mong cô ta tới quấy rầy cuộc sống của Mai Uyển.”

Ném ra những lời này, Trầm Đoan Đoan tao nhã đi lên tầng trên. Mạc Vân Trạch nhìn bóng dáng chị ta biến mất ở đầu cầu thang, bỗng nhiên phát hiện Trầm Đoan Đoan đi lại không hề phát ra bất kỳ một tiếng động, tựa như bóng ma. Đúng vậy, có đôi khi ngay cả chính anh cũng không rõ, người trong ngôi nhà này rốt cuộc là người hay là ma. Có lẽ, ngay cả ma cũng không giống.

Tứ Nguyệt ăn tối ở Mai Uyển rồi trở về ký túc xá, đang chứng kiến Diêu Văn Tịch và Đới Phi Phi cãi nhau. Giọng của Diêu Văn Tịch oang oang bầm bầm, tiếng của Đới Phi Phi cũng rất đanh nhọn, Tứ Nguyệt còn đang ở dưới tầng đã nghe rõ mồn một tiếng cãi cọ như nước sôi lửa.

Lên trên, nhiều nữ sinh đang vây quanh cửa ký túc xá xem trò.

Tứ Nguyệt vừa vào cửa, Diêu Văn Tịch lập tức kéo cô vào giữa trung tâm, chỉ vào Đới Phi Phi, “Tứ Nguyệt, cậu giúp mình phân xử đi, rõ ràng lần trao đổi sinh viên với đại học Phó Cảng này có một suất của mình, cậu ta y vào tên bạn trai mới Lưu Vĩ Siêu là cháu trai của chủ nhiệm khoa, ngang nhiên đẩy tên mình xuống rồi đưa tên cậu ta vào, lại còn chối cãi là không liên quan gì tới cậu ta, cậu xem cậu ta có biết xấu hổ hay không?”

“Tự cậu không có bản lĩnh thì đừng ở đây mà làm mất mặt! Danh sách không hề được công bố trước, dựa vào cái gì mà nói là có suất của cậu? Do giáo sư Lâm nói với cậu thì đã sao? Khoa này đâu phải do giáo sư Lâm chủ nhiệm, ông ta nói với cậu thì có tác dụng gì? Bây giờ danh sách vừa được công bố là cậu nhảy dựng lên, có chứng cứ không? Có chứng cứ thì cậu lấy ra đây xem!”

“Khoa này cũng đâu phải là của Lưu Vĩ Siêu? Đừng coi người khác là đồ ngu! Nói cho Đới Phi Phi cậu biết, việc này nếu không được xử lý chính đáng, ngày mai tôi sẽ đi tìm hiệu trưởng! Bà đây không đi được, cậu cũng đừng mong được đi!”

“Có bản lĩnh thì cậu tìm hiệu trưởng đi, ai sợ ai chứ?”

Về chuyên trao đổi với đại học Phó Cảng, Tứ Nguyệt mới chỉ biết được cách đây ít lâu, sắp tới trường học muốn tổ chức hoạt động trao đổi sinh viên với đại học ở Hồng Kông, thời gian trong vòng một tháng. Mỗi khoa sẽ đề cử một đại diện tham gia, Bởi vì Diêu Văn Tịch đã từng có nhiều tác phẩm được khen ngợi, giáo sư Lâm rất coi trọng, tự nhiên sẽ được giáo sư Lâm gọi tới nói chuyện, giành được sự đề cử đặc lực. Việc này Diêu Văn Tịch còn từng nói với Tứ Nguyệt, lúc ấy Tứ Nguyệt rất mừng cho Diêu Văn Tịch, ai ngờ lại xảy ra biến cố Đới Phi Phi trở thành người thay thế Diêu Văn Tịch trở thành trao đổi sinh.

Diêu Văn Tịch nói muốn đi tìm hiệu trưởng, Tứ Nguyệt và Lý Mộng Nghiều đều cho rằng Diêu Văn Tịch chỉ nói thể thôi, chắc chắn sẽ không trở thành người đắc tội với chủ nhiệm Lưu.

Bạn trai của Đới Phi Phi thật sự là cháu trai của chủ nhiệm Lưu Hạo Văn khoa kiến trúc.

Người sáng suốt đều biết trong này có vấn đề, Đới Phi Phi yêu đương đêm ngày, môn học còn đang bị treo, ngay cả tốt nghiệp còn khó, thế mà lại có tư cách trở thành trao đổi sinh với đại học Phó Cảng, giống như Diêu Văn Tịch nói, chẳng ai là kẻ ngu.

Nhưng mà rõ ràng Đới Phi Phi đã coi thường Điều Văn Tịch, cô ta nghĩ rằng Điều Văn Tịch dù có cường ngạnh đến đâu cũng phải hiểu câu lấy trứng chọi đá. Không ngờ ngày hôm sau Điều Văn Tịch đi tìm hiệu trưởng, khi Tứ Nguyệt và Lý Mộng Nghiêu biết tin, Điều Văn Tịch đã ở trong phòng thể dục đánh cầu lông xả giận, chơi đến mức mồ hôi đầy người, sau đó trở về ký túc xá tắm rửa. Tứ Nguyệt và Lý Mộng Nghiêu đứng ngóng bên ngoài cửa phòng tắm, chờ Điều Văn Tịch ra nói rõ ràng.

Mở cửa, Điều Văn Tịch hát một bài hát dân ca giống như không có gì xảy ra rồi bò lên giường đi ngủ.

Tung chăn, quăng lại một câu: “Tắt đèn!”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 36

Mấy ngày sau, Tứ Nguyệt nhận được giấy thông báo để cô đại diện cho khoa tham gia giao lưu trong vòng một tháng. Tin tức vừa công bố đã sôi sục cả lên, Tứ Nguyệt bị đẩy lên ngọn sóng.

Ánh mắt Đới Phi Phi nhìn Tứ Nguyệt đỏ ửng.

Tứ Nguyệt không thêm đề ý đến chuyện này, cô chỉ không biết nên phải đối diện với Điều Văn Tịch như thế nào, cảm thấy rất áy náy, vì thế đi xin được rút lui. Chủ nhiệm khoa nghiêm khắc nói: “Không phải thầy đề cử em, là do cấp trên chỉ định, em không đi cũng phải đi, thầy không giúp được em.”

Tứ Nguyệt hơi nghi ngờ, cô có quen ai là cấp trên đâu, vì sao lại đề cử cô? Điều Văn Tịch biết Tứ Nguyệt đi xin được rút lui thì mắng cô một trận, “Nhan Tứ Nguyệt, cậu có đầu óc không vậy? Cậu đi còn khiến mình há giận hơn cả việc mình đi đấy có biết không? Cậu có không đi thì mình cũng không được đi, cậu nghĩ hiệu trưởng sẽ thật sự đặc tội với chủ nhiệm khoa chỉ vì một đứa vô danh như mình à? Ngốc, cậu ngốc quá đi mất!”

“Nhưng, nhưng mà mình phải đợi Dung trở về, mình đi rồi ông ấy không tìm được mình thì sao?”

“Bạn trai cậu sắp về à?”

“Ừ, nhưng đó là chuyện của hai tuần sau.”

Đúng là Dung đã gọi điện thoại cho Tứ Nguyệt, ông nói trong vòng hai tuần sẽ trở về Thượng Hải, bảo Tứ Nguyệt ở Thượng Hải chờ ông. Bây giờ, đối với Tứ Nguyệt mà nói thì đoàn tụ với Dung mới là việc quan trọng nhất. Huống chi bây giờ ngoại trừ cô, Dung chỉ còn hai bàn tay trắng, Tứ Nguyệt không muốn ông đau lòng. Điều Văn Tịch nghe vậy hơi khó hiểu nhìn Tứ Nguyệt, “Thế người thường xuyên chờ cậu ở cổng trường là ai?”

Tứ Nguyệt biết trong lòng Điều Văn Tịch vẫn còn vướng mắc, cho rằng cô bạc bẽo thay đổi người yêu, Tứ Nguyệt hơi lo lắng nói: “Văn Tịch, sau này mình sẽ từ từ nói với cậu, bây giờ mình không có tâm trạng nói đến chuyện này, cậu phải tin mình, mình đâu phải loại người mang tình cảm ra làm trò đùa.”

Điều Văn Tịch như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, “Mình biết mà, dù thế nào cậu cũng không phải loại người như Đới Phi Phi, hại mình dạo này cứ thắc mắc mãi trong lòng...” Điều Văn Tịch đẩy Tứ Nguyệt một cái, lập tức lại ôm lấy bả vai của cô, “Đi đi, uống rượu đi, hôm nay chính là một ngày đáng để chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì, mình vẫn chưa quyết định đi Hồng Kông mà.”

“Cậu có thể gọi điện nói với Dung để giải thích sự việc, có phải cậu bay lên mặt trăng đâu, vẫn còn ở Trái Đất mà, bạn trai cậu không tìm được cậu chắc?”

Ngoài dự đoán, Dung rất ủng hộ chuyện Tứ Nguyệt đi Hồng Kông, ông nói có thể đến thẳng Hồng Kông tìm cô, ông sinh ra ở Hồng Kông, nơi đó vẫn còn ngôi nhà của ba mẹ ông. Có điều ba mẹ mất sớm, nhà ở vẫn để không. Cũng may đây là ngôi nhà của ba mẹ, trên danh nghĩa không phải của ông, bằng không chỉ sợ cũng bị Suzanne chiếm mất.

“Tứ Nguyệt, ngôi nhà đó có thể nhìn ra biển đấy, chúng ta sẽ được gặp lại nhau ở Hồng Kông.” Dung mong mỏi.

Tứ Nguyệt cũng mừng, “Được, em chờ ông ở Hồng Kông!”

Ngoại trừ Đới Phi Phi, chị em trong phòng đều mừng cho Tứ Nguyệt, còn nhờ Tứ Nguyệt mua hộ cho đủ thứ, nói đồ ở Hồng Kông rất rẻ, ngay cả nữ sinh phòng bên nghe tin cũng tới, liệt kê cả một danh sách dài, quyển sổ ghi nhớ của Tứ Nguyệt cũng kín tít. Đương nhiên, mọi người cũng tặng đồ cho cô, chúc cô đi Hồng Kông suôn sẻ.

Hai ngày sau, Tứ Nguyệt thuận lợi đáp máy bay xuống sân bay Kai Tak ở Hồng Kông.

Các học sinh lục tục ra cửa sân bay theo từng tốp dưới sự hướng dẫn của giáo viên, còn giáo viên và học sinh của đại học Phó Cảng cũng nhất loạt giờ biểu ngữ nghênh đón họ, biểu lộ sự niềm nở thân mật khiến mọi người rất vui vẻ. Tứ Nguyệt chen trong đám người, vô cùng kích động, cô trò chuyện cùng sinh viên đại học ở Hồng Kông, hiểu kỳ tìm hiểu nhau, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

“Tứ Nguyệt...”

Trong những tiếng trò chuyện ồn ã, Tứ Nguyệt nghe như có tiếng ai đó đang gọi cô. Cô nhìn xung quanh, một bó hoa hồng đỏ rực đập vào mắt cô, đẹp tươi mượt mà. Còn cô, đã không thể hô hấp.

Tứ Nguyệt nhìn người cầm hoa, cảm thấy như đang mơ. Nhất định là mơ, ông đi ra từ trong giấc mơ của Tứ Nguyệt, khuôn mặt ông mơ hồ. Tứ Nguyệt nghĩ cô đã khóc, vì vậy nhìn gì cũng thấy mơ hồ.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại.

Cuối cùng Tứ Nguyệt không còn nghe thấy âm thanh nào khác nữa, thời gian cũng lặng yên.

Dung đặt bó hoa vào trong lòng Tứ Nguyệt, không để ý tới cái nhìn của mọi người, nhẹ nhàng giang tay, ôm cô vào lòng. Hơi thở mát lạnh rất riêng của ông nháy mắt đã bao phủ Tứ Nguyệt.

“Tứ Nguyệt, tôi cứ nghĩ là sẽ không được gặp em nữa.”

“Dung...”

Mưa đã mấy ngày liên tục, bầu trời bị bao bọc trong tầng tầng lớp lớp mây đen, nếu đứng ở cửa sổ kính nhìn ra bên ngoài, sẽ cảm thấy như bị những đám mây đè nặng trên đỉnh đầu, khiến cho người ta không thở nổi. Mưa tạt vào cửa sổ kính, lộp bộp vang rền, cả gian phòng cũng phảng phất như sắp mưa. Phòng làm việc hình cung của Mạc Văn Trạch nằm trên tầng cao nhất của tòa cao ốc, phong cảnh đẹp vô cùng, ngắm bình minh, ngắm chiều tà đều cực kì tráng lệ. Chỉ là nơi cao đón gió, ở vị trí của anh, người ngoài nhìn vào thì sẽ cho rằng tiền đồ rất rộng mở, nhưng chỉ một mình anh biết, mỗi giây mỗi phút trôi qua, dây thần kinh của anh đều phải căng cứng lên, chỉ hơi sợ ý là Thịnh Đồ sẽ sụp đổ.

Thương trường giết chóc tàn khốc biết bao nhiêu, người không trải qua sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được. Hôm nay, giám đốc quản lý Mã Thăng Văn báo cáo với anh, dạo này có người trắng trợn thu mua cổ phiếu A của Thịnh Đồ, khí thế dữ dội khiến công ty không kịp trở tay. Ngay cả chủ ba luôn ở Mĩ điều hành từ xa cũng chấn động, sáng sớm đã gọi điện tới mắng Mạc Văn Trạch, mắng anh coi nhẹ, hoàn toàn không đặt sự sống chết của Thịnh Đồ ở trong lòng.

“Đừng quên cậu đã đồng ý với tôi điều gì!” Tiếng của chủ ba Mạc Kính Thêm trong điện thoại gầm lên như tiếng sấm, sau đó điện thoại cạch một tiếng rồi im bật. Mạc Văn Trạch vội gọi những nhân vật cấp cao vào văn phòng, anh chấp tay sau lưng đi lại bên trong, lòng mảy may nhủ lại, hỏi Mã Thăng Văn: “Đối phương đã hành động bao lâu rồi?”

“Được khoảng một tuần rồi, ban đầu chúng ta không để ý, hai ngày nay mới phát hiện ra tình huống khác thường, chỉ một buổi sáng mà cổ phiếu đã giảm bốn điểm, điều này nhất định không phải mua vào bán ra bình thường.”

Mạc Văn Trạch hơi xoa cằm, “Là hành động có âm mưu.”

Giám đốc quản lý bên cạnh hơi gật đầu, “Đúng vậy, tôi đã điều tra sơ bộ, kẻ thu mua cổ phiếu của Thịnh Đồ lần này là một công ty đầu tư nước ngoài, công ty này mới chỉ thành lập hai, ba năm về trước, theo lý thì không thể có nguồn tài chính lớn đến thế để trắng trợn thu mua cổ phiếu A của Thịnh Đồ, chúng ta vừa nhận được thông tin, công ty này có một tập đoàn lớn đứng phía sau lưng ủng hộ, tôi đang phái người tăng cường điều tra. Mạc tổng, lần này chúng ta gặp rắc rối lớn rồi, bên kia rõ ràng muốn đẩy Thịnh Đồ chúng ta vào chỗ chết.”

“Sợ cái gì? Đối phương còn chưa đánh tới cửa, vậy mà trận tuyến bên ta đã tự loạn, có biết đây là điều tối kỵ của người dùng binh hay không?” Sắc mặt của Mạc Văn Trạch không tốt. Ngày thường, bỏ bộ âu phục ra thì anh là một người rất hiền hòa thoải mái, nhưng một khi đã làm việc, anh như thay đổi thành một con người khác, Mạc Văn Trạch là một người cuồng công việc, cực kỳ nghiêm khắc với cấp dưới, không cho phép bất kỳ một chút dao động tinh thần nào.

Giám đốc quản lý thấy ông chủ sầm mặt, vội vàng cúi đầu, “Xin lỗi.”

Nhìn Mạc Văn Trạch như vậy, giám đốc quản lý chỉ còn thiếu nước chưa lau mồ hôi hột.

Tâm tình của Mạc Văn Trạch cực kì kém, sau khi giải tỏa cơn nóng nảy thì anh lại phát hiện ra sự phiền muộn khiến đầu óc anh đau như sắp nứt toác. Thư ký Đàm theo ông chủ đã nhiều năm, hiểu rõ tính tình của Mạc Văn Trạch, biết rằng không nên quấy rầy anh. Tuy nhiên thư ký Đàm vẫn quan tâm đặt một tách cà phê lên bàn của Mạc Văn Trạch, “Mạc tổng, cà phê của anh.” Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mạc Văn Trạch vừa nhấc tách cà phê, trợ lý A Sâm gõ cửa tiến vào.

“Mạc tổng, anh gọi tôi?”

“Ngồi đi.” Mạc Văn Trạch chỉ sô pha.

A Sâm ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha, ông chủ không nói chuyện, A Sâm chỉ yên tĩnh chờ ông chủ mở miệng. Tính tình của Mạc Vân Trạch ở công ty rất xa cách, ngày thường rất hiếm khi tươi cười, cấp dưới đều sợ anh, mặc dù A Sâm đã đi theo Mạc Vân Trạch nhiều năm, nhưng ở trước mặt Mạc Vân Trạch vẫn rất có quy củ và phép tắc. Mạc Vân Trạch uống hai ngụm cà phê, cảm thấy đỡ đau đầu hơn, hỏi A Sâm: “Tứ Nguyệt đã đi Hồng Kông rồi à?”

“Đúng vậy, chắc là hiện giờ đang ở Hồng Kông.”

“Phải người qua đó âm thầm giám hộ cô ấy, cuộc sống lạ lẫm, sợ gặp phải người xấu.” Thật ra Mạc Vân Trạch không lo về người xấu, mà là lo lắng có người trong nhà họ Mạc không chấp nhận Tứ Nguyệt. Đối với nhiều người trong nhà họ Mạc thì sự tồn tại của Tứ Nguyệt chắc chắn chính là một cái đinh trong mắt, bởi vì trong di chúc của Mạc Kính Phổ, Tứ Nguyệt cũng nằm trong số những cái tên được hưởng thừa kế, mặc dù cho tới giờ Mạc Kính Thêm vẫn cản trở không cho thực hiện di chúc, nhưng bản di chúc này đang nằm trong tay luật sư, vẫn có hiệu lực pháp luật. Khi còn sống Mạc Kính Phổ rất thân thiết với vị luật sư này, vị luật sư này cũng rất có uy tín trong giới, người nhà họ Mạc dù tức giận cũng không dám đoạt lại di chúc một cách ngang nhiên. Cái tên Tứ Nguyệt nghiêm nhiên trở thành một khúc mắc của người nhà họ Mạc, Mạc Vân Trạch không thể không đề phòng có người có ý xấu với Tứ Nguyệt.

A Sâm thấy Mạc Vân Trạch ngần ngừ, ho nhẹ hai tiếng, bỗng nói: “Hình như Nhân tiểu thư đang ở chỗ bạn trai.”

“Bạn trai?” Mạc Vân Trạch cảm thấy bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 37

“Đúng vậy, tôi đã tìm hiểu về người này, họ Dung, nguyên quán ở Thượng Hải, sinh ra và lớn lên ở Hồng Kông, cha mẹ đã mất, từng kết hôn, vợ trước là người Pháp. Hình như còn có một đứa con gái, gần đây vừa mới chết bệnh. Hơn nữa, hình như người này đã bị phá sản, toàn bộ tài sản trên danh nghĩa đều thuộc về người vợ trước, không biết là vì sao, nghe nói có liên quan đến con gái ông ta.”

Quả nhiên A Sâm làm việc rất hiệu quả, có thể nói là nghiêm túc, không cần Mạc Vân Trạch giao việc đã tự tìm kiếm thông tin sơ lược của chuyện này, A Sâm biết Mạc Vân Trạch nhất định sẽ muốn hỏi.

Mạc Vân Trạch nhíu mày, “Sao người này lại phức tạp như vậy?”

“Đúng là hơi phức tạp, ba ông ta hoạt động trong lĩnh vực hải sản, sau này ông ta kinh doanh chuỗi khách sạn, làm ăn ngày càng phát triển, chắc chắn rất có thực lực, có điều công ty bây giờ đã do vợ trước của ông ta quản lý, ông ta chỉ còn hai bàn tay trắng.” A Sâm nói rất nhanh, nhưng trật tự rõ ràng, không một câu thừa thãi, “Xem ra người này rất có khả năng kinh doanh, cũng không thiếu cơ hội, hình như lần này ông ta trở về Hồng Kông là để chuẩn bị gây dựng lại sự nghiệp, tôi đã tìm hiểu được công ty mà ông ta mới đăng ký ở Hồng Kông, ông ta góp vốn đầu tư với đối tác, bên đối tác này có vẻ không đáng tin lắm, lúc mới đầu hai bên còn có tranh cãi, tình hình cụ thể đến giờ vẫn chưa rõ ràng...”

“Chuyện đó tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn biết ông ta là người như thế nào.”

“Danh tiếng vô cùng tốt, không hề có điều tiếng gì.”

“Ông ta đã quen Tứ Nguyệt bao lâu rồi?”

A Sâm suy nghĩ rồi nói thật, “Cụ thể khi nào thì không rõ lắm, có điều thời gian bắt đầu qua lại chắc chắn không quá một năm.”

Mạc Vân Trạch mệt mỏi tựa đầu trên sô pha, nhắm mắt lại, “Giúp tôi hẹn ông ta, tôi muốn gặp ông ta.”

“Vâng, tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Một tuần sau, nghe nói Tứ Nguyệt đã trở lại từ Hồng Kông, Mạc Vân Trạch bỏ hết công việc, dành thời gian mời Tứ Nguyệt ăn cơm. Anh lái xe đi vào khu ký túc xá của Tứ Nguyệt, rất nhiều nữ sinh đều ngó ra nhìn, nếu như Tứ Nguyệt không lên xe thì chắc chắn sẽ bị vây kín để tra hỏi. Thật ra Mạc Vân Trạch vô cùng khiêm tốn, lại chỉ lái một chiếc xe màu đen nhỏ bình thường tới đây, quần áo cũng rất tùy tiện, trên người cũng không có thứ đặc biệt nào. Có điều, Mạc Vân Trạch lại không biết trường học nghiêm cấm lái xe trong khuôn viên, bao nhiêu người tai to mặt lớn cũng đều bị chặn lại ở phía ngoài cổng trường. Anh lái xe tới thẳng ký túc xá, làm sao có thể coi anh là một người bình thường.

Hơn nữa, mặc dù Mạc Vân Trạch chỉ tựa người vào cửa xe, không thể hiện, không ra vẻ, nhưng sự điềm đạm thản nhiên của anh lại tựa như một làn gió mát, đủ để trở thành ánh sáng trung tâm.

Bữa cơm đó vô cùng yên lặng, tâm trạng của Tứ Nguyệt không tốt.

“Làm sao vậy, đồ ăn không hợp à?” Mạc Vân Trạch thấy Tứ Nguyệt không nói lời nào, nghĩ rằng Tứ Nguyệt không thích đồ ăn anh chọn. Kỳ thật đồ ăn đa dạng vô cùng, là tiêu chuẩn cơm Tây chính thống. Mạc Vân Trạch ngồi ở vị trí cửa sổ, có thể nhìn ngắm ánh đêm lộng lẫy phía xa xa, Tứ Nguyệt nhìn đến mơ màng, một lúc lâu sau mới chuyển tâm tư khỏi cảnh vật ngoài cửa sổ, cười mắt tự nhiên, “Không phải, sắp tốt nghiệp rồi, em viết luận văn nên mệt thôi.”

“Ồ, Tứ Nguyệt sắp tốt nghiệp rồi nhỉ, thật đáng mừng!” Mạc Vân Trạch là một người đàn ông điềm đạm và ảm áp, tuyệt đối không có sự sắc bén và lạnh lùng của những người cùng tầng lớp như anh, nhất là khi đối mặt với Tứ Nguyệt, ánh mắt anh dịu dàng vô cùng, anh rót một ly rượu đỏ cho Tứ Nguyệt, nâng ly lên, “Nào, tôi chúc mừng em sắp tốt nghiệp!”

Tứ Nguyệt cũng nâng ly, uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy ly rượu kia đắng ngét đến khác thường, đắng đến mức khiến Tứ Nguyệt phải nhíu mày.

“Không uống quen à? Chắc là do rượu hơi nặng, sắc mặt em không được tốt lắm, Tứ Nguyệt, có phải em có chuyện không vui không?” Mạc Vân Trạch nhìn Tứ Nguyệt, ánh mắt quan tâm vô cùng.

Tứ Nguyệt cúi đầu, lặng yên không nói.

“Tứ Nguyệt, mặc kệ em họ gì, tôi vẫn là anh của em, có trách nhiệm quan tâm chăm sóc em, em có chuyện không vui gì đều có thể chia sẻ với tôi.” Mạc Vân Trạch cầm tay Tứ Nguyệt, giọng nói ôn hòa, “Tôi biết nhà chúng ta đã mắc nợ em rất nhiều, mọi ân oán trong quá khứ đều đã qua rồi, xin đừng từ chối sự quan tâm của tôi có được không?”

“Chuyện này không liên qua tới anh đâu, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Tứ Nguyệt lắc đầu rồi rầm.

“Yêu đương à?” Khóe miệng Mạc Vân Trạch nhếch lên một nụ cười, có điều dưới ánh đèn, nụ cười đó lại lộ ra một chút thê lương, “Nhanh thật đấy, Tứ Nguyệt đã trưởng thành rồi, đã yêu đương rồi... Người đó thật là may mắn, vì người đó được em vui mừng hay đau buồn cho mình, nhất định là người đó cũng rất yêu thương em.”

Tứ Nguyệt gật đầu, mặt hơi xanh xao, rõ ràng là vì nhiều ngày nghỉ ngơi không điều độ, cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ, về mặt bỗng trở nên hoảng hốt, “Chắc là do đã mấy ngày rồi không liên lạc được với người đó, không biết vì sao lòng em cứ thất lại, lúc trở về người đó đưa em ra sân bay, em lại cảm thấy khổ sở vô cùng, giống như sẽ không còn được gặp lại người đó nữa vậy, quen biết người đó lâu rồi mà em chưa từng cảm thấy như thế, anh nói liệu người đó có xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không đâu, trong tình yêu mọi người đều lo được lo mất như vậy, rất bình thường.”

Mạc Vân Trạch cảm thấy chua xót, anh nhớ tới bức tranh treo trong phòng sách của Mai Uyển, nếu người đó biết trong lòng cô gái mình thích đang nhớ đến một người khác, nhất định người đó cũng rất buồn.

“Anh Vân Trạch, anh có yêu ai không?” Tứ Nguyệt bất ngờ hỏi. Lời vừa ra khỏi miệng, cô đã thấy vô cùng đường đột, bởi vì cô cảm thấy mình và Mạc Vân Trạch vẫn còn rất xa lạ, thật không nên hỏi tới chủ đề kia. Mạc Vân Trạch lại như không để ý, nụ cười trên môi càng rạng rỡ hơn, “Đương nhiên là có chứ... chỉ là hiện giờ không có người yêu, độc thân đã nhiều năm rồi.”

“Nhất định là có rất nhiều cô gái thích anh nhỉ?”

“Vì sao lại hỏi thế?”

“Anh vĩ đại như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái thích anh.” Tứ Nguyệt cảm thấy ngay bản thân cô cũng cho là hiển nhiên. Mạc Vân Trạch không vội trả lời, chỉ yên lặng nhìn Tứ Nguyệt, ánh mắt ẩn chứa sự sâu xa mà Tứ Nguyệt không thể hiểu được, anh nhấp ly rượu lên hơi lắc nhẹ, say sưa nhìn chất rượu đỏ bên trong, giống như đang nói chuyện với nó, “Tứ Nguyệt, chúng ta đã không gặp nhau bảy năm rồi nhỉ?”

“Vâng, hình như là thế.” Tứ Nguyệt không rõ vì sao Mạc Vân Trạch lại hỏi vậy.

“Buồn thật, bảy năm, tôi và em xa cách nhau đã bảy năm. Cho nên em sẽ không hiểu tôi, điều đó khiến tôi rất buồn, tôi chẳng thể nào lấy lại những thứ đã bỏ lỡ trong bảy năm đó, tôi không thể bù đắp được, mà em thì đã trưởng thành, khoảng cách giữa chúng ta càng ngày càng xa.”

Tứ Nguyệt mơ hồ nhìn Mạc Vân Trạch, không hiểu lời anh nói.

Mà Mạc Vân Trạch đã ngửa đầu, uống cạn sạch ly rượu đỏ, không khỏi nhăn mày, thần nhiên nhìn cái ly đã trống trơn, “Lạ thật, sao lại hơi đắng nhỉ...”

Sau khi đưa Tứ Nguyệt trở lại trường học, Mạc Vân Trạch lái xe về Mai Uyển. Anh vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho A Sâm, “Cậu lập tức liên lạc với Dung Niệm Sâm, tôi muốn gặp ông ta, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, Mạc tổng.”

Trở lại Mai Uyển, vừa vào phòng khách đã thấy chú ba Mạc Kính Thêm ngồi thẳng lưng trên sofa, nghiêm túc nhìn Mạc Vân Trạch, dường như đang đợi anh về. “Chú ba.” Tuy chần chừ nhưng Mạc Vân Trạch vẫn chào lễ phép.

“Hăng hái nhỉ, Thịnh Đồ sụp đổ đến nơi rồi, ấy vậy mà vẫn không thể ảnh hưởng đến việc tán gái của cậu, quả nhiên tuổi trẻ là nhất, cho dù trời sập cũng không khổng chế nổi cậu, đúng không?” Dưới ngọn đèn, về mặt của Mạc Kính Thêm lộ ra sự lạnh lẽo đáng sợ.

Chị Đoàn ngồi bên cạnh vội vàng hoà giải, “Người trẻ tuổi thôi mà, phải đi giao lưu một chút chứ, chẳng phải khi đó anh cũng thế sao.” Trước mặt chú ba, chị Đoàn luôn vô cùng khôn khéo, ngay cả đi đứng cũng tao nhã, mỗi động tác đều đúng mực, “Vân Trạch, đã ăn chưa, phòng bếp có cháo, có muốn bác Vân mang tới cho không?”

“Không cần, em đã ăn rồi.” Mạc Vân Trạch giận giữ đi tới ngồi xuống sofa bên cạnh, anh biết, đêm nay không thể tránh được một buổi dạy dỗ. Chị Đoàn rất biết nhìn tình huống, chị ta hiểu thời điểm này chị ta không nên ở đây, vội lấy cốc lên tập yoga rồi ra ngoài, khi tới gần Mạc Vân Trạch còn không quên nháy mắt với anh, ý bảo anh cứ từ từ nói chuyện với Mạc Kính Thêm. Bất gặp cái nháy mắt đó, tâm tình của Mạc Kính Thêm rất tệ, cả khuôn mặt đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 38

Lời đạo đầu đã đầy mùi thuốc súng, Mạc Kính Thêm nhìn Mạc Vân Trạch, khí thế bùng bùng nói, “Vân Trạch, cậu có còn nhớ lời hứa của cậu với tôi không? Bây giờ Thịnh Đồ sắp sụp đổ rồi, cậu vui lắm chứ gì?”

“Chú ba, sao chú lại nói thế?” Mạc Vân Trạch là người rất biết kiềm chế, lúc này anh lại chỉ có thể kìm nén sự tức giận, “Mấy năm chú cũng thấy, để Thịnh Đồ phát triển cháu đã phải trả giá bao nhiêu, có điều sự việc đã đến nước này rồi, cháu không có ba đầu sáu tay, cháu đã làm hết sức, hơn nữa, chỉ sợ sự việc không đơn giản như chúng ta nhìn bề ngoài, cháu nghi ngờ không biết đối phương có thù hận gì với nhà họ Mạc hay không...”

“Thù hận?”

“Đúng vậy, không đến một tháng bên đó đã thu mua 19% cổ phiếu của chúng ta, khiến cho chúng ta rơi vào nguy cơ sụp đổ, một số dân cổ phiếu lão làng đã rời rít bán tháo số cổ phiếu tích góp được trong nhiều năm, ngay một vài lão cổ đông trong ban giám đốc cũng dao động, rõ ràng có người đã tiếp cận với bọn họ, đưa ra một cái giá khiến bọn họ không thể không động lòng. Những lão già đó đều là loại người duy lợi, có tiền cho bọn họ, ai mà không động lòng? Đầu đầu là đối phương hiểu rõ chúng ta như trong lòng bàn tay, mà chúng ta thì lại không hề biết gì về đối phương, trước mắt chỉ biết công ty đầu tư đang thu mua cổ phiếu của Thịnh Đồ có một tập đoàn tài chính lớn đứng sau lưng ủng hộ, đến từ nước ngoài, cháu dám khẳng định đối phương đã có kế hoạch kỹ càng từ trước, thời gian của kế hoạch ít nhất cũng đã phải mười năm, bằng không sẽ không thể che dấu kín đáo khiến chúng ta không điều tra ra một chút gì như vậy.”

Mạc Vân Trạch phân tích rõ ràng, lại hỏi: “Cho nên chú ba, lần này chú trở về cháu muốn hỏi chú, trong quá khứ, có phải nhà họ Mạc đã từng đắc tội với ai hay không...”

Mạc Kính Thêm nhún mày, xoa huyết thái dương, dáng vẻ vô cùng đau đầu, “Làm sao mà tôi biết được đã từng đắc tội với ai, khi ông cụ và ba cậu còn sống, tôi đâu có tham dự trực tiếp vào quyết định gì của công ty, bởi vì ông cụ không tin tưởng tôi, rất nhiều chuyện bọn họ đều không muốn nói với tôi...”

Mạc Vân Trạch nói: “Mấy ngày nay cháu đã hỏi thăm một số công nhân viên đã về hưu, đã số bọn họ đều không rõ, bởi vì cạnh tranh trên thương trường thì lúc nào chẳng có, làm sao có thể không đắc tội với ai, nhưng mà có một chuyện, bọn họ cực kì có ấn tượng...”

Mạc Vân Trạch do dự, nói, “Chính là dự án bến tàu phía nam của nhiều năm về trước, lần đó cạnh tranh rất kịch liệt, tàn khốc vô cùng, bởi vì Thịnh Đồ không phải công ty khai thác dự án đó đầu tiên, mà là Thịnh Đồ đoạt được từ tay của công ty Chấn Vũ, lúc ấy sự việc này rất huyền ảo...”

Mạc Kính Thêm lập tức nhớ lại điều gì đó, vội vàng gật đầu, “Ồ, tôi nhớ rồi, sau khi dự án đó bị đoạt mất, ông chủ công ty Chấn Vũ kia còn nhảy lầu tự sát nữa.”

“Đúng vậy, nhảy xuống từ tầng thượng của công ty bọn họ. Cháu nghe nói, sau khi ông chủ của Chấn Vũ tự sát không lâu sau thì vợ ông ta cũng qua đời, công ty cũng nhanh chóng giải thể, toàn bộ gia tộc đều sụp đổ, chú ba, chú xem việc này...”

“Cậu nghi ngờ lần thu mua cổ phiếu của Thịnh Đồ này có liên quan đến Chấn Vũ?” Mạc Kính Thêm liên tục lắc đầu, “Không đâu, không đâu, việc này đã qua bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể là bọn họ được? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

“Cháu cũng chỉ nghi ngờ thôi, không có chứng cứ xác thực. Có điều cháu sẽ tiếp tục điều tra, chắc hẳn sẽ tìm được một vài dấu vết. Bởi vì cháu cảm thấy, đứng ở lập trường của Chấn Vũ, tan cửa nát nhà là kết cục thế thảm không ai có thể chịu đựng được, nếu con cháu của Chấn Vũ muốn trả thù, chưa chắc đã không có khả năng”

“Được rồi, cậu đi điều tra đi, càng nhanh càng tốt.” Mạc Kính Thêm có vẻ không kiên nhẫn, “Tóm lại cậu phải nhớ lấy, sự sống chết tồn vong của Thịnh Đồ là trách nhiệm của cậu, nhà họ Mạc còn thì cậu còn, mà nhà họ Mạc sụp đổ, Vân Trạch...” Ánh mắt Mạc Kính Thêm dần dần trở nên lạnh lẽo, “Câu kế tiếp tôi sẽ không nói, cậu tự suy nghĩ đi.”

Nói xong đứng dậy, lập tức đi lên tầng, đến đầu cầu thang lại xoay người nhìn Mạc Vân Trạch, “Nghe nói đã tìm được con gái của Nhan Bội Lan rồi hả? Tốt lắm, lần sau cậu đưa nó đến nhà họ Mạc để tôi nhìn xem sao, dù thế nào thì nó cũng là con cháu của nhà họ Mạc chúng ta, mẹ nó là người phụ nữ mà đến chết bác hai của cậu cũng vẫn nhớ thương, con gái của cô ta nhất định sẽ rất được.”

Nói xong lời này Mạc Kính Thêm liền đi lên.

Ngồi một mình trong phòng khách vắng vẻ, Mạc Vân Trạch cảm thấy tựa như đang ngồi trong một ngôi mộ lạnh lẽo, mồ hôi chảy ướt đầm lưng anh, tê cóng...

Đêm khuya, Mạc Vân Trạch chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ trong phòng ngủ, nhìn ngọn núi đen phía sau, lầm bầm: “Tứ Nguyệt, em có cảm thấy nơi này giống như một ngôi mộ không? Nó chôn vùi biết bao nhiêu người, ông cụ, ba nuôi, bác hai, Vân Hà, bà, Đường Dục Trân, mọi người trong nhà họ Mạc đều chôn ở đây. Có đôi khi tôi không thể phân biệt được cuộc sống bây giờ ai là người, ai là ma nữa, mà nhất định tôi cũng sẽ bị chôn ở đây. Tôi thành ma cũng không được tự do, Tứ Nguyệt, em nói xem, thật đáng buồn biết nhường nào...”

Nằm dài trên giường, một lúc lâu sau Mạc Vân Trạch vẫn chưa thể bình tĩnh lại, có lẽ bởi vì gian phòng yên lặng quá, anh nghe thấy rõ những tiếng ngân nga rên rỉ, lúc có lúc không lọt vào tai. Âm thanh phát ra từ bên trên, thậm chí còn nghe được những tiếng kẽo kẹt của lò xo giường, ngày càng dồn dập, “A...” một tiếng ngân cao mơ hồ, Mạc Vân Trạch sợ hãi ngồi bật dậy trên giường, thế nhưng, kế tiếp ngay sau đó lại là một chuỗi dài những âm thanh thỏa mãn tựa như tiếng ông bễ. Chủ ba.

Cả một đêm, âm thanh đó chưa hề dừng lại.

Buổi sáng ở nhà ăn, Mạc Vân Trạch nhìn mái tóc búi gọn gàng của Trầm Đoan Đoan, khi ngồi ở bàn ăn uống sữa, anh không thể nào liên kết tiếng ngân cao vút tới qua với chị ta. Mà Mạc Kính Thêm ngồi ở đối diện cũng mặc âu phục, đi giày da, mặt mày hồng hào, sự thỏa mãn sau tình dục không hề che dấu, bởi vì căn bản có dấu cũng không được, khẩu vị của Mạc Kính Thêm có vẻ rất tốt, ăn một lúc ba quả trứng liền.

Mạc Vân Trạch chợt cảm thấy buồn nôn, làm sao còn nuốt trôi đồ ăn nữa, anh lấy cớ đến công ty trước rồi vội vã rời khỏi nhà ăn. Khi đến văn phòng vẫn còn rất sớm, phần lớn nhân viên chưa đi làm. Có điều A Sâm lại đang chờ anh trên chiếc ghế sofa bên ngoài văn phòng, A Sâm đi theo Mạc Vân Trạch vào trong, cẩn thận chú ý tới sắc mặt u ám của Mạc Vân Trạch, “Mạc tổng, sắc mặt của Mạc tổng hình như không được tốt lắm”

“Đừng vậy, dạo này lại bắt đầu mất ngủ.” Mạc Vân Trạch ngồi xuống chiếc sofa cạnh cửa sổ, xoa huyệt thái dương, vẻ mặt mệt mỏi, anh hỏi A Sâm, “Việc tôi bảo cậu hẹn Dung Niệm Sâm thế nào rồi?”

A Sâm sửng người không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào.

“Làm sao vậy?”

“Có lẽ, Mạc tổng không thể gặp được ông ta đâu.”

“Vi sao?”

A Sâm lắc đầu, thờ dãi, “Buổi sáng hôm nay mới nhận được tin tức, mười hai giờ tối qua, Dung Niệm Sâm đã nhảy xuống từ tầng hai mươi ba của một khách sạn ở Hồng Kông.”

Mạc Vân Trạch cứng người như bị trúng phép.

Một lúc lâu sau anh mới phản ứng lại, hỏi theo bản năng: “Còn người thì sao?”

“Từ vong tại chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 39

Từ khi còn rất nhỏ, Tứ Nguyệt đã nghe mẹ nói, mỗi người đều là một vì sao trên bầu trời, cho dù có sống cuộc đời như thế nào, cuối cùng đều sẽ bay về trời. Mẹ, và cả ba, cả bác trai đều đã bay về trời, chỉ để lại Tứ Nguyệt cô độc một mình. Sự cô độc sâu sắc ấy khiến cho Tứ Nguyệt cảm thấy cả kiếp này đã định sẽ phải tro bụi, cho đến tận khi gặp Dung. Mặc dù Tứ Nguyệt không chắc đó có phải là tình yêu hay không, nhưng cô thích ông, muốn ở bên ông, hơn nữa còn bắt chấp tất cả.

Thế nhưng Tứ Nguyệt đã quên rằng, sự gặp gỡ giữa người với người kỳ thật cũng giống như những vì sao, một trong số đó là sao băng, họ chỉ xẹt qua bầu trời trong giây lát rồi biến mất không còn dấu vết.

Một tháng ở Hồng Kông là khoảng thời gian vui vẻ nhất sau khi trưởng thành của Tứ Nguyệt.

Hóa ra, cô cũng có thể hạnh phúc như thế.

Mỗi ngày sau khi tan học, Dung Niệm Sâm sẽ lái xe đến trường đón Tứ Nguyệt ra ngoài ăn và dạo chơi. Tứ Nguyệt rất thích trèo lên đỉnh Thái Bình ngắm cảnh đêm, ngắm những ngọn hải đăng chi chít, tựa như vô số vì sao phát sáng lấp lánh đang rơi xuống cõi trần, khiến cho con người cảm thấy họ thật nhỏ bé, không có gì chân thực, chỉ còn lại khung cảnh trước mắt. Cũng chính trên ngọn Thái Bình đó, Tứ Nguyệt đã nhận lời cầu hôn của Dung. Dung và Tứ Nguyệt còn bàn với nhau, sau này Tứ Nguyệt học xong sẽ tới công ty của ông làm việc, cùng ông chung tay gây dựng sự nghiệp.

“Bởi vì bắt đầu từ con số không, cho nên bước đầu sẽ có chút khó khăn, Tứ Nguyệt, chỉ sợ theo tôi em sẽ chịu khổ.” Lúc ấy Dung cười nói với Tứ nguyệt. Nụ cười của ông rực rỡ dưới ánh sao, có gì đó như không chân thực.

Tứ Nguyệt tựa vào lòng ông, nghẹn ngào nói: “Em không sợ chịu khổ, từ nhỏ em đã chịu khổ nhiều rồi, em chỉ mong muốn có một gia đình yên ổn, một cuộc sống bình thường.”

“Tứ Nguyệt...” Dung ôm sát cô, “Tôi có đức gì mà lại có được một cô gái tốt như em, Tứ Nguyệt, em biết không, tôi hạnh phúc lắm, thì ra ông trời đối xử với tôi không tệ.”

“Thì ra ông trời đối xử với tôi không tệ...”

Nhiều năm sau, khi nhớ lại lời nói đó, Tứ Nguyệt tưởng như đã cách cả đời người, khiến cô không khỏi nức nở rơi lệ. Tứ Nguyệt cảm thấy Dung quá ngây thơ, cô cũng quá ngây thơ khi nghĩ rằng ông trời đã thật sự buông tha cho hai người, rộng lượng ban bình yên và hạnh phúc cho họ. Hoặc có lẽ duyên phận của cô và Dung quá mỏng, cho nên đã định ông chỉ là một ngôi sao băng lướt qua sinh mệnh của cô. Gặp nhau rồi vượt mắt nhau, kỳ thật ngay từ đầu đã là một bàn cờ định sẵn của số phận.

Bọn họ đều là một quân cờ trên bàn cờ.

Không thể tự quyết định.

Tứ Nguyệt nằm mơ cũng không thể ngờ, ngay sau buổi tối rực rỡ ánh sao ấy không lâu, ngày thứ tư khi cô trở lại Thượng Hải, Dung đã gieo mình nhảy xuống từ tầng hai mươi ba của một khách sạn ở Hồng Kông.

Khi Tứ Nguyệt gặp lại Dung, ông đã là một thi thể lạnh lẽo nằm trong nhà xác.

Mọi việc xảy ra thế nào, Tứ Nguyệt hoàn toàn không biết.

Nhưng nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra, bằng không Dung sẽ không lựa chọn con đường không lối về như thế. Sau đó Tứ Nguyệt cẩn thận nhớ lại từng sự việc ở Hồng Kông, ngoại trừ cảm xúc của Dung có phần gì đó không ổn định, cô không phát hiện ra điều khác thường gì. Tứ Nguyệt nhớ, thời gian đầu rất tốt đẹp, Dung vui vẻ vô cùng, mỗi ngày ông sẽ chờ ở cổng trường từ rất sớm, nóng lòng từng giây từng phút muốn đưa Tứ Nguyệt tới chỗ ông, chỉ là kỷ luật bên trường Tứ Nguyệt rất nghiêm, giáo viên quản chặt, chưa được phép thì không được ra ngoài.

Sự chuyển biến tâm tình của Dung là vào mấy ngày trước khi Tứ Nguyệt trở về Thượng Hải, ngày đó vừa lúc nhóm giáo viên thả lỏng việc giám sát, đồng ý cho mọi người một ngày hoạt động tự do, nguyên nhân là bởi lúc ấy hoạt động trao đổi đã sắp kết thúc, dưới sự kháng nghị mãnh liệt của sinh viên, nhóm giáo viên mới đồng ý. Ngày hôm đó Tứ Nguyệt và Dung ăn trưa ở Tiên Thủy Loan, sau khi nhận điện thoại Dung liền ra ngoài, ông nói đi gặp khách hàng, có điều mãi đến tận khuya mới trở về, về mặt u sầu.

Hai ngày sau, cảm xúc của Dung vẫn rất tệ, tinh thần hoảng hốt. Khi đưa Tứ Nguyệt ra sân bay, Dung nói với Tứ nguyệt: “Tứ Nguyệt, tôi sẽ nhớ em, bắt kể vào lúc nào, bắt kể ở nơi đâu, gặp em chính là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi, tôi không hối hận. Chỉ là Tứ Nguyệt à, cuộc đời rất hiểm ác, tôi rất lo em không thể đối phó được, bởi vì em quá lương thiện, có đôi khi, lương thiện sẽ mang tai họa đến cho mình. Hãy nhớ, phải học cách bảo vệ chính mình, đừng quá dễ dàng tin tưởng người khác.”

Sau khi trở lại Thượng Hải, Tứ Nguyệt liên tục gọi điện cho Dung nhưng ông không nghe máy. Cô nghĩ là do vấn đề đường truyền tín hiệu, hoặc là Dung bận, không có thời gian nhận điện thoại của cô, vì vậy cũng không để ý lắm. Cho đến tận buổi sáng hôm đó, Tứ Nguyệt nhận được điện thoại của cục cảnh sát Hồng Kông thông báo tin dữ Dung qua đời, họ nói Dung để lại lời trăng trối, chỉ đích danh muốn Tứ Nguyệt đi đón ông “trở về”.

Mà Dung trở về, đã chỉ còn là một nắm tro bụi. Tứ Nguyệt cầm tro cốt của Dung xuống máy bay, Diêu Văn Tịch và Lý Mộng Nghiêu ở sân bay chờ cô, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể ôm Tứ Nguyệt mà khóc. Còn Tứ Nguyệt thì vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ trong biến cố lớn ấy, cô vẫn cảm thấy Dung còn sống, thứ mà cô đang cảm trong lòng, chỉ là một đồ vật hết sức bình thường thôi.

Dưới sự dìu đỡ của Diêu Văn Tịch và Lý Mộng Nghiêu, Tứ Nguyệt chôn tro cốt của Dung ở dưới gốc cây bồ đề trong vườn nhà ông, đây là lời trăng trối thứ nhất của Dung, ông mong cô có thể giúp ông hoàn thành.

“Em chính là cây bồ đề này, bắt kể ông có đi xa bao lâu, em đều chờ ông ở chỗ này...”

Đó là lời mà dưới tàng cây bồ đề này ngày đó, Tứ nguyệt đã nói với ông.

“Tôi đồng ý với em, cái cây này sẽ là lời ước hẹn của chúng ta, bắt kể là sống hay chết, chúng ta đều sẽ tìm được nhau ở dưới cái cây này, nhất định có thể tìm được nhau.” Lúc ấy, Dung trả lời Tứ Nguyệt như vậy.

Hóa ra, rất nhiều chuyện trên đời này đều đã được định trước, cuộc đời này, cô và ông nhất định chỉ có thể âm dương cách biệt. Một cái cây, một nắm

tro, đó là kết cục của hai người.

“Tứ Nguyệt, cậu phải kiên cường lên.” Diêu Văn Tịch đỡ lấy Tứ Nguyệt đang run rẩy. Đôi mắt của Lý Mộng Nghiêu cũng hồng hồng, “Tứ Nguyệt, cậu cứ khóc đi, khóc ra trong lòng sẽ dễ chịu hơn, cậu cứ thế này bọn mình lo lắng lắm.”

“Mình muốn yên tĩnh một mình.” Tứ Nguyệt nói. Diêu Văn Tịch lập tức căng thẳng, “Tứ Nguyệt, bọn mình ở cùng cậu, cậu ở trong gian phòng lớn thế này một mình sẽ sợ lắm.”

“Vi sao mình phải sợ? Mình chỉ mong Dung trở về, mình muốn ở đây chờ ông.” sắc mặt Tứ Nguyệt tái nhợt khiến người ta sợ hãi, trông như một hồn ma, giọng nói khàn khàn, khó khăn thốt ra từng chữ, “Hãy để mình lại một mình đi, mình muốn yên tĩnh. Mọi người yên tâm, mình sẽ không tự sát, mình sẽ sống.”

“Tứ Nguyệt...” Diêu Văn Tịch lại ôm lấy cô.

Buổi tối, Tứ Nguyệt nằm trên sô pha trong phòng khách, nhìn chăm chăm vào cây bồ đề trong vườn, không muốn nhắm mắt. Cô sợ chỉ trong chớp mắt, ngay cả cái cây kia cũng không còn. Chỉ trong chớp mắt Dung đã không còn, điều đó khiến cho Tứ Nguyệt nghi ngờ sự tồn tại của tất cả mọi thứ trên đời. Chớp mắt có thể tồn tại, rồi có phải chỉ chớp mắt là có thể không tồn tại nữa không? Không còn tồn tại, có phải sẽ không bao giờ trở lại nữa?

“Dung, ông thật sự đã mất rồi ư?”

Gió thổi, lá cây xào xạc trong đêm.

Tứ Nguyệt cứ nhìn cái cây, như thể đang nhìn Dung đến ngáy giấc. Đêm đã khuya, trong vườn tràn ngập sương mù, một trận gió thổi tới, sâu trong màn sương đúng là Dung rồi! Có điều ông mặc áo trắng, dáng người vẫn thẳng tắp, lẳng lẳng đứng dưới tàng cây. Khuôn mặt ông bao phủ trong bóng cây, không thấy rõ cảm xúc, chỉ nghe ông gọi khẽ: “*Tứ Nguyệt...*”

Tứ Nguyệt chạy tới, khóc: “Dung...”

“*Tứ Nguyệt, đừng tới đây!*” Dung lại gọi cô, ông tiến lên phía trước hai bước “*Tôi luôn luôn ở tại nơi này, em đừng vội, hãy cố gắng chăm nom cho bản thân mình.*”

“Dung, vì sao ông không nói gì đã bỏ đi mất, ông bỏ em ở lại một mình thì em biết làm sao đây?”

“*Tứ Nguyệt, chẳng còn cách nào, duyên phận của chúng ta đã hết. Em đừng đau lòng, chúng ta vẫn ở bên nhau, chỉ cần em ở nơi này là tôi có thể nhìn thấy em, tôi sẽ mãi mãi ở bên em.*”

“Nhưng mà Dung, em không nhìn thấy ông!” Tứ Nguyệt khóc, trong đôi mắt đầm lệ, chỉ cảm thấy Dung đang đứng dưới ánh trăng, mờ mịt tựa như sương khói. Xung quanh yên lặng quá, chỉ có tiếng gió vù vù thổi bay góc áo ông, phảng phất như ông đang cười, giọng nói lộ vẻ đau thương, “*Tứ Nguyệt, em đừng đau lòng, mặc dù em không nhìn thấy tôi, nhưng nếu trong lòng em có tôi, em có thể cảm thấy tôi đang bên cạnh em. Đừng khóc, tôi không muốn em khóc, tôi mong từ nay em sẽ được sống hạnh phúc...*”

“Không có ông làm sao em còn sống hạnh phúc được, Dung!”

“*Tứ Nguyệt, mỗi người đi vào thế giới này đều có quỹ tích số mệnh của riêng mình, quỹ tích số mệnh của tôi và em chỉ là thoáng qua, kiếp này chúng ta phải dừng ở đây thôi, mong rằng kiếp sau chúng ta sẽ được gặp lại, nhất định tôi sẽ ở dưới gốc cây này chờ em, Tứ Nguyệt, hãy nhớ lời hứa của chúng ta.*”

“Dung...” Tứ Nguyệt khóc chạy về phía ông, nhưng dưới tàng cây trống trơn, làm sao còn bóng hình ông nữa.

Cô ngửa đầu, nhìn lá cây um tùm đang rì rào lay nhẹ trong gió, trong lòng mơ hồ hiểu ra, cô thật sự đã mất ông rồi. Trên đời này, từ nay về sau đã không còn Dung nữa.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau, Tứ Nguyệt ngồi dậy trên sô pha, đầu tóc rối tung, ngăn người nhìn cơn mưa trong vườn bên ngoài cửa sổ. Không biết trời đã mưa từ khi nào, cứ rả rích, lá bồ đề được nước mưa chiếu sáng, cả gian phòng lạnh lẽo như sắp mưa. Hóa ra là mơ.

Cô đứng ở ban công, ngăn người nhìn cây bồ đề, tựa như đang nhìn Dung...

Khi Mạc Văn Trạch xuất hiện trước mặt Tứ Nguyệt, thì đã là chuyện của một tuần sau. Lúc ấy là ở cổng trường, lần này Mạc Văn Trạch không lái xe vào, anh gọi điện bảo Tứ Nguyệt đi ra. “Vi sao dạo này không chịu gặp tôi?” Mạc Văn Trạch nhìn Tứ Nguyệt gầy guộc, thật sự rất đau lòng. Tứ Nguyệt mỏng manh như một tờ giấy, cô đứng bên đường, tưởng chừng chỉ một trận gió là có thể thổi cô đi, giọng nói của Tứ Nguyệt hơi khàn, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Dạo này bị bệnh mãi, cho nên em không muốn gặp ai.”

Mạc Vân Trạch thờ dài, “Tôi đã nghe chuyện của em, tôi rất tiếc.”

“Đã trôi qua rồi, em không sao đâu, anh đừng lo lắng.”

“Cùng nhau ăn một bữa cơm đi, em xem em gầy...”

“Em không sao, em thật sự không sao đâu.” Tứ Nguyệt cúi đầu, cô mặc phong phanh, co ro trong gió lạnh. Mạc Vân Trạch vội cởi áo khoác lên người Tứ Nguyệt, “Lên xe đi, trên xe ấm áp hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 40

Trên xe quá là rất ấm áp, Mạc Vân Trạch chỉnh điều hòa lớn. Anh đưa Tứ Nguyệt đến một phòng riêng trong quán ăn yên tĩnh, Tứ Nguyệt ăn một bát cháo táo đỏ, cảm thấy tinh thần đã khá lên nhiều. Mấy ngày nay tinh thần của Tứ Nguyệt rất kém, cô gần như không biết bản thân đã ăn gì, khi không phải lên lớp, chủ yếu cô đều trùm chăn ngủ. Ngủ nhiều quá, mắt sưng vù, đôi môi khô nẻ trắng bệch.

“Mỗi khi không ngon miệng tôi thường tới đây ăn cháo, cảm thấy rất dễ chịu.” Mạc Vân Trạch nhìn Tứ Nguyệt, nhủ mày, “Tứ Nguyệt, lấy lại tinh thần đi thôi, chẳng có chuyện gì là không vượt qua được, có tôi ở đây, em luôn có người để dựa vào, hiểu chưa?”

Tứ Nguyệt khẽ gật đầu. Cô biết, cho dù cô có buồn rầu đau khổ thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Chỉ là công ty mà Dung và người ta góp vốn, còn chưa đi vào quỹ đạo đã xảy ra tranh chấp, đối tác chạy trốn, Dung lại gánh thêm một khoản nợ khổng lồ, chưa nói đến số tiền ít ỏi ông gửi ngân hàng đã bị đóng băng, bất động sản cũng bởi vậy mà bị ngân hàng niêm phong, nghe nói sắp tới sẽ bán đấu giá. Hôm qua Tứ Nguyệt biết tin, lập tức bỏ luôn buổi học chạy đến ngôi nhà kia, khóc nức nở bên ngoài cánh cổng.

Cây bồ đề vẫn nhẹ nhàng rì rào trong gió.

Tựa như tiếng thờ dài lặng lẽ của Dung.

“Làm sao vậy, sao lại khóc nữa.” Mạc Vân Trạch đưa tay lau nước mắt cho Tứ Nguyệt, “Đừng khóc, nếu thấy khó chịu thì hãy nói ra, đừng để ở trong lòng.”

“Anh Vân Trạch, em không sao, em chỉ cảm thấy đột ngột quá, cho nên không được chuẩn bị một chút tâm lý nào.” Tứ Nguyệt nhìn ly rượu trống không trước mặt, hít một hơi dài, vào giờ phút này, đột nhiên cô muốn nói ra tất cả, trái tim cô như bị đè nặng bởi một ngọn núi lớn, nặng trĩu đến nỗi khiến cho cô không thể nào chống đỡ nổi. Tứ Nguyệt nói rất chậm, nói một đoạn rồi dừng lại hồi lâu, những mảnh ghép ký ức quá nhiều, quá hỗn loạn, cô nhớ lại từng chút, từng chút một, sau đó chấp vá chúng thành một câu chuyện như có vẻ hoàn chỉnh.

Khi nói đến đoạn tro cốt của Dung được mai táng dưới cây bồ đề, Tứ Nguyệt khóc rất to, Mạc Vân Trạch không thể không đứng dậy ngồi xuống bên cô, ôm cô vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng cô, “Đã qua rồi, không sao cả đâu, lần sau tôi sẽ cùng em đến thăm cái cây đó.”

Mạc Vân Trạch thờ dài, anh không khỏi sinh ra lòng đồng cảm đối với người đàn ông chưa gặp mặt kia, anh hối hận, anh ước giá như anh sớm đi gặp ông ta, sớm ngăn cản bi kịch xảy ra thì tốt biết bao.

Tứ Nguyệt lắc đầu nói: “Nhưng ngôi nhà đã bị ngân hàng niêm phong, không vào được nữa.”

“Niêm phong?”

“Vâng, nghe nói sẽ bán đấu giá.”

Ngày ngày nối tiếp trôi qua, chớp mắt đã đến mùa xuân năm sau. Sắp tốt nghiệp, mọi người đều bận rộn bù đầu, viết luận văn, tìm việc, thi cử, ngay cả thời gian ăn cơm cũng thiếu thốn. Trái ngược với nó, thời gian này Phương Phi lại rất rảnh rỗi, có tốt nghiệp hay không Phương Phi chẳng quan tâm gì, dù sao mọi chuyện đều có Trình Tuyệt Như chuẩn bị cho Phương Phi. Trong những ngày Dung qua đời, Phương Phi cứ rảnh rỗi là tới chỗ Tứ Nguyệt, hai người bàn với nhau, sau khi tốt nghiệp sẽ thuê một phòng bên ngoài, như vậy hai người sẽ sống chung với nhau giống như trước kia.

“Chị, em muốn kiếm thật nhiều tiền, sau đó sẽ nuôi chị.” Ngày đó Phương Phi ôm lấy khuỷu tay Tứ Nguyệt nói. Tứ Nguyệt gõ trán Phương Phi, “Em à, nuôi sống được bản thân em là đã tốt lắm rồi.”

Bởi Phương Phi thường đến tìm Tứ Nguyệt, vì vậy rất thân thuộc với Diêu Văn tịch và Lý Mộng Nghiêu, mọi người thường xuyên cùng nhau dạo phố và ăn cơm, mơ mộng về những ngày tháng sau khi tốt nghiệp. Thỉnh thoảng sẽ cùng đến hội trường, hoặc là đi xem phim tối, trở về thì vụng trộm nấu ăn trong ký túc. Trong những tiếng trò chuyện cười đùa, Tứ Nguyệt đã cảm thấy khá hơn rất nhiều. Đối với Phi Phi không cùng tham dự, cô ta tự biết không được mọi người chào đón, vì vậy đã sớm dọn ra ngoài ở cùng với bạn trai.

Từ sau chuyện đó, Tứ Nguyệt và Mạc Vân Trạch cũng thường xuyên gặp nhau, gần như cuối tuần nào Mạc Vân Trạch cũng tới đón Tứ Nguyệt ra ngoài ăn, có đôi khi anh ở nước ngoài cũng nhất định sẽ gọi điện thoại thăm hỏi, sự ấm áp đó khiến cho người ta không thể nào cự tuyệt. Bởi vì hai người là anh em họ, cho nên Tứ Nguyệt không có sự đề phòng gì với Mạc Vân Trạch, chỉ là dần dần ở bên nhau, cô bắt đầu cảm thấy có điều gì đó khác thường. Ánh mắt của Mạc Vân Trạch, vẻ mặt thân nhiên của Mạc Vân Trạch, giọng nói của Mạc Vân Trạch, tất cả đều khiến cô cảm thấy một sự sợ hãi vô hình, trái tim của cô rất hoảng hốt, nhưng lại không biết đang hoảng hốt cái gì.

Mạc Vân Trạch chỉ là anh họ của cô thôi, Tứ Nguyệt tự lập lại nhiều lần với bản thân mình như thế.

Mạc Vân Trạch rất thích mặc đồ trắng, Tứ Nguyệt rất ít khi thấy ai mặc đồ trắng lại có thể thoát tục đến thế, áo sơ mi, áo phông, hoặc là âu phục của anh, gần như đều là màu trắng, hoặc trắng thuần, hoặc trắng ngà, Tứ Nguyệt chưa bao giờ biết, thì ra màu trắng lại có thể có nhiều mức độ như vậy. Mỗi lần nhìn Mạc Vân Trạch mặc đồ trắng, Tứ Nguyệt luôn luôn cảm thấy hoảng hốt không hiểu, nó khiến cô nhớ đến những đóa hoa lê năm ấy, đã bao năm trôi qua, không biết vì sao hình bóng đó vẫn khắc sâu trong tâm trí cô.

Mà Tứ Nguyệt không biết, trong khoảng thời gian này Mạc Vân Trạch đang tích cực liên hệ với ngân hàng muốn mua lại ngôi nhà của Dung Niệm Sâm. Điều khiến cho anh ngạc nhiên là ngân hàng không hề có thái độ rõ ràng với chuyện này, không lâu sau thì có tin ngôi nhà đã bị một người bí ẩn mua mất, Mạc Vân Trạch hỏi A Sâm: “Ai đã mua?”

“Hiện giờ vẫn chưa rõ, ngân hàng từ chối tiết lộ thân phận của đối phương.” A Sâm báo cáo chi tiết.

Mạc Vân Trạch chán nản tựa lưng vào ghế, “Chúng ta đã chậm một bước.” Mạc Vân Trạch phân phó A Sâm, “Lập tức đi hỏi thăm xem ai đã mua ngôi nhà, tôi muốn mua lại, giá cả không thành vấn đề.”

Chuyện này thì cũng thôi, điều khiến Mạc Vân Trạch ngoài ý muốn là sau khi cổ phần của Thịnh Đồ bị một tập đoàn tài chính bí ẩn thu mua 27%, đối phương đột nhiên ngừng hành động, Thịnh Đồ vốn muốn sử dụng công ty dự trữ tài chính quyết chiến với bên kia, bây giờ đối phương lại rút lui, sự lạng lẽ này giống hệt như khi tập kích.

Mạc Kính Thêm cảm thấy rất vui, sự việc cứ vậy trôi qua, thế là có thể thư thái. Mạc Vân Trạch thì lại không đồng tình với điều này, anh nói: “Chú ba, bên kia đột nhiên đình chỉ hành động, chỉ có hai cách giải thích, thứ nhất là bọn họ không muốn chơi nữa, thứ hai là bọn họ muốn chơi trò mèo vờn chuột, đùa chết chúng ta.”

Lúc ấy Mạc Vân Trạch đang ở trong văn phòng, Mạc Kính Thêm hút xì gà xì xèo, nhíu mày, “Không nghiêm trọng như thế chứ?”

Mạc Vân Trạch nhìn dáng người béo tròn của chú ba, cười lạnh nhạt, “Chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ, đối phương đột nhiên ngừng việc thu mua cổ phiếu vừa đúng lúc chúng ta bắt đầu có hành động, điều đó có nghĩa, đối phương nắm rõ hành động của chúng ta như trong lòng bàn tay...”

Mạc Kính Thêm biến sắc, “Ý của cậu là, gián điệp?”

Mạc Vân Trạch gật đầu.

Ngày hôm sau đúng vào cuối tuần, Mạc Vân Trạch đón Tứ Nguyệt đến Mai Uyển ăn tối. Mấy ngày này Trầm Đoan Đoan và Mạc Kính Thêm đã đi du lịch Thái Lan, nếu không anh cũng sẽ không tùy tiện đưa Tứ Nguyệt về Mai Uyển, Mạc Vân Trạch biết, chị Đoan không hề thân thiện với Tứ Nguyệt giống như bề ngoài, mà Tứ Nguyệt cũng rất xa lạ với chị Đoan. Tứ Nguyệt mới chỉ gặp chị Đoan vài lần, cô cảm thấy chị Đoan đối đãi với cô vô cùng khách khí, có lẽ chính bởi vì quá khách khí, cho nên khiến Tứ Nguyệt cảm thấy mất tự nhiên. “Tứ Nguyệt, em thật là giống mẹ.” Đây là câu mà chị Đoan nói nhiều nhất. Tứ Nguyệt hỏi Mạc Vân Trạch: “Có phải trước đây chị Đoan rất quen thuộc với mẹ em không, vì sao chị ta luôn nói đến mẹ em?”

Mạc Vân Trạch nói sâu xa: “Chuyện đó rất bình thường, bởi vì trong quá khứ, em và mẹ chính là đề tài bàn luận nhiều nhất của mọi người trong nhà chúng ta.”

Sau đó Tứ Nguyệt không hỏi thêm gì nữa.

Ăn tối xong, Mạc Vân Trạch dẫn Tứ Nguyệt đến phòng sách trò chuyện. Vừa vào cửa, Tứ nguyệt đã nhìn chằm chằm vào bức ảnh kia, thì thào: “Mọi người trong nhà không giống nhau anh Vân Trạch nhỉ.” Mạc Vân Trạch ngồi trên chiếc sofa sát cửa sổ, châm một điếu thuốc, nhìn tàn thuốc giữa ngón tay, ánh mắt hơi hoảng hốt, “Mọi người chỉ là anh em con chú bác thôi mà, hướng hồ...”

“Hướng hồ gì?”

Mạc Vân Trạch cup mắt, cười cười, “Thôi, không nói với em chuyện này nữa, rất nhiều chuyện em không cần biết nhiều.” Nói xong Mạc Vân Trạch quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, “Mấy ngày nữa hoa lê sau núi sẽ nở, Tứ Nguyệt, em nhất định phải tới xem.”

Ánh mắt Tứ Nguyệt cũng hướng ra ngọn núi ngoài cửa sổ, không khí mùa xuân phả vào mặt, cảnh cây mặc dù vẫn trụi lá, nhưng mà mùa đông đã qua rồi, không phải sao?

Ngồi một lát, Mạc Vân Trạch lái xe đưa Tứ Nguyệt trở về trường học. Nhân lúc vẫn còn sớm, Mạc Vân Trạch hỏi Tứ Nguyệt có muốn ra ngoài bãi đá một lúc không, mỗi lần đều là như thế, quyến luyến chia xa, vì thế lúc nào cũng nghĩ cách để được ở bên nhau thêm nữa. Tứ Nguyệt cũng không từ chối anh, Mạc Vân Trạch nói đi đâu, cô đều đồng ý. Chỉ là ngoài bãi đá quá nhiều người, đến đâu cũng chật kín, Mạc Vân Trạch không thích ồn ào, vì thế đưa Tứ Nguyệt đến uống cà phê ở một quán ven đường.

“Nếu sợ buổi tối ngủ không được, có thể uống chút nước trái cây.” Mạc Vân Trạch rất chu đáo giúp Tứ Nguyệt chọn một ly trà hạnh nhân. Còn anh lại

chọn cà phê. Tứ Nguyệt hỏi Mạc Vân Trạch: “Anh không sợ bị mất ngủ à?”

Mạc Vân Trạch nhún vai, “Dù sao uống hay không cũng đều không ngủ được, không sao cả.”

Tứ Nguyệt vốn muốn hỏi vì sao không ngủ được, nhưng cuối cùng lại thôi. Mỗi người đều có nỗi lòng riêng, đêm dài tĩnh mịch khó tránh khỏi trầm trọc. Không ngủ được, rất nhiều khi là bởi vì tĩnh mịch.

Âm nhạc chậm rãi chảy xuôi. Tứ Nguyệt cảm thấy thứ âm nhạc này chính mà một loại mê hoặc đối với người tịch mịch, nghe nhạc, bạn sẽ bắt gặp nói ra tâm sự của mình. Mỗi lần đối mặt với Mạc Vân Trạch, Tứ nguyệt đều cảm thấy toàn thân được thả lỏng, cô không cần phải đề phòng cái gì, bởi vì Mạc Vân Trạch là anh họ của cô, là người thân của cô trên đời này.

“Em từng làm một chuyện khiến cho cả đời em cũng không thể tha thứ cho bản thân mình, cho nên em thường bị mất ngủ.” Nói ra câu đó, ngay cả bản thân Tứ Nguyệt cũng bị dọa giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 41

Mạc Vân Hà khuấy nhẹ cà phê trong ly nhìn Tứ Nguyệt, chờ cô nói tiếp.

“Tội của em không thể tha thứ.”

“Mỗi ngày em đều sống trong xám hối.”

“Nhưng mà em biết, cả đời này em cũng không thể chuộc được tội lỗi của mình.”

“Anh bảo, liệu sau khi chết, em có bị đày xuống địa ngục hay không?”

Mạc Vân Trạch lẳng lặng nhìn Tứ nguyệt, nhìn thẳng, đôi mắt u ám phẳng phất như biển khơi dưới bầu trời đêm, khiến cho người ta không nhìn thấy đáy. Từ đầu tới cuối, Mạc Vân Trạch không hỏi Tứ Nguyệt đã phạm phải tội gì, anh chỉ nói: “Tứ Nguyệt, đối với nhà chúng ta mà nói, cho dù em và mẹ em đã phạm phải tội gì, đều không tính là gì hết.”

Đáy lòng Tứ Nguyệt lập tức xuất hiện một bức tường phòng vệ, vì sao Mạc Vân Trạch lại liên hệ hai sự việc này với nhau? Cô đâu có nói tội của cô liên quan đến gia đình họ Mạc, chẳng lẽ Mạc Vân Trạch đã biết được chuyện gì?

“Có lẽ đêm nay em nói nhiều quá rồi.” Tứ Nguyệt cúi đầu che giấu.

“Vây, em có bằng lòng nghe tôi nói không?” Dưới ngọn đèn của quán cà phê, khuôn mặt Mạc Vân Trạch phẳng phất như mộng ảo, có lẽ có liên quan đến ánh mắt đột ngột khác thường của anh, không biết sao Mạc Vân Trạch bỗng trở nên hơi kích động, “Nghe em nói nhiều như thế, đột nhiên tôi cũng muốn kể một chút về chuyện trước kia của tôi.”

Tứ Nguyệt nhìn Mạc Vân Trạch rất lâu.

“Tứ Nguyệt, em đã từng thích một người chưa? Chính là, bất kể trải qua bao nhiêu thời gian, người đó cũng không thể nào biến mất khỏi tâm trí em. Em đã từng như thế chưa? Còn tôi thì đã từng. Rất nhiều năm trước, tôi thích một cô bé, nhưng mà cô bé ấy không biết đến sự tồn tại của tôi, tôi vẫn luôn lẳng lặng ngắm cô ấy ở một nơi mà cô ấy không nhìn thấy. Khi đó cô ấy rất nhỏ, tôi cũng còn nhỏ, tôi không biết vì sao tôi lại thích cô ấy như thế, lúc nào cũng muốn nhìn cô ấy. Tứ Nguyệt, tôi nghĩ sự gầy vò ấy em sẽ không hiểu đâu, cô ấy giống như một giấc mơ, nhìn thì giống như bên cạnh em, nhưng em không thể nào chạm đến được. Tôi sợ đến gần cô ấy, sợ quấy nhiễu cô ấy, cho nên vẫn duy trì khoảng cách với cô ấy, bởi vì tôi sợ, sợ nếu cô ấy phát hiện ra, cô ấy sẽ xa cách tôi... Sau đó cô ấy lớn lên, tôi cũng trưởng thành, đến khi gặp lại, tôi đã có thể thật thân nhiên mà đối diện với cô ấy, thế nhưng tôi không làm được, tôi không biết vì sao mỗi khi đối mặt với cô ấy tôi đều rất tuyệt vọng, bởi vì tôi biết, tôi và cô ấy nhất định không thể, một chút cũng không. Tứ Nguyệt, em đã từng tuyệt vọng như vậy chưa?”

Tứ Nguyệt gật gật đầu, hốc mắt nóng lên, gần như sắp khóc. Làm sao cô có thể không tuyệt vọng? Dung đi rồi, vậy mà ngay cả đến bên cái cây kia cô cũng không thể, nếu một ngày nào đó cái cây bị chủ nhà chặt mất, tất cả của cô và Dung đều sẽ không còn. Làm sao cô có thể không tuyệt vọng!

“Tuyệt vọng nhất không phải chuyện này, tuyệt vọng nhất đối với tôi, chính là cô ấy hoàn toàn không hề nhận ra tôi...”

“Vì sao lại không nhận ra anh?”

“Bởi vì khuôn mặt của tôi đã chỉnh hình.”

Tứ Nguyệt quan sát kỹ Mạc Vân Trạch, sợ hãi than, “Nhưng mà hoàn toàn không nhận ra, thật đấy.”

“Ba năm, phẫu thuật tất cả không dưới hai trăm lần, hao phí tiền tài biết bao nhiêu không kể xiết, đương nhiên không nhìn ra dấu vết chỉnh hình.” Mạc Vân Trạch quay sang, lồng ngực phập phồng dữ dội, giống như đang kìm chế điều gì đó, “Chỉ là, chẳng lẽ em không cảm thấy sợ hãi sao? Khuôn mặt của tôi lại không phải của chính mình...”

Rốt cuộc Tứ Nguyệt không thể kìm được nước mắt, nức nở nói: “Anh Vân Trạch, nhất định anh đã đau đớn lắm phải không?”

Ba năm, cả trăm lần phẫu thuật. Đó là sự tra tấn địa ngục thế nào đây!

“Đừng khóc, tôi đã không còn đau nữa rồi.” Mạc Vân Trạch đưa tay lau nước mắt cho Tứ Nguyệt, chỉ cảm thấy mặt cô rất lạnh, “Tôi có thể sống sót mà đứng trước mặt em thế này, ngay cả chính tôi cũng thấy rất khó tin, thật sự rất khó tin, tôi đã từng cận kề cái chết như thế... Nhưng mà tôi vẫn sống, rất nhiều chuyện tôi không thể nói với em ngay trong một lúc được, tôi sợ đột ngột quá, em sẽ không thể nào tiếp nhận. Nhưng xin em hãy tin tôi, tôi sẽ cho em một lời giải đáp rõ ràng, cũng sẽ sắp xếp thật tốt cho tương lai của chúng ta, tôi đã sống được đến bây giờ, nhất định sẽ không từ bỏ, không ai có thể ngăn cản được tôi, ngay cả chết còn không sợ, tôi còn sợ gì nữa.”

Sáng sớm hôm sau, sương mù mờ mịt bao phủ dày đặc Mai Uyển. Đẩy cửa sổ ra, một luồng sương lớn bị gió thổi tạt vào phòng, không khí lạnh lẽo ẩm ướt khiến Mạc Vân Trạch không khỏi rùng mình. Anh vẫn mặc áo ngủ, khuôn mặt tiều tụy. Lại thêm một đêm không ngủ. Trong phòng tắm, anh nhìn khuôn mặt trong gương thật lâu, bảy năm, cái khuôn mặt trong gương đó vẫn khiến anh cảm thấy xa lạ đến thế. Kỳ thật da dẻ rất mịn màng, không hề nhìn ra dấu vết phẫu thuật. Có điều màu da quá trắng, rất nhiều khi Mạc Vân Trạch cảm thấy, khuôn mặt này trông như khuôn mặt của người chết.

Trên thực tế, nó chính là khuôn mặt của người chết.

Bởi vì tiến hành phẫu thuật cấy ghép mặt, người phẫu thuật được nhận từ một người chết, nguyên lý này chính là tách da mặt của người hiến tặng (người chết), cấy ghép sang khuôn mặt bị hủy hoại của Mạc Vân Trạch. Mà cũng vì tìm kiếm một khuôn mặt hoàn hảo có tuổi tác tương đương với Mạc Vân Trạch, có thể nói chủ ba Mạc Kính Thêm đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền tài. Lúc ấy mấy người Mạc Vân Trạch đã sang Mi, trong khoảng thời gian gần một năm, chủ ba phái người tìm kiếm từng thi thể, gần như đã tìm hơn nửa học viện y học và tổ chức nghiên cứu khoa học của Mi. Nhưng mà những thi thể đó đã bị ngâm trong dung dịch phóc môn một thời gian dài, màu hồng hào của làn da và cơ thịt đều lộ ra sắc trắng xanh, màu da sau khi cấy ghép chắc chắn sẽ không còn tự nhiên nữa. Rắc rối nhất chính là thi thể nhất định phải là người phương Đông, điều này khiến cho việc tìm kiếm cơ thể hiến tặng càng khó khăn hơn bội phần.

Còn chưa nói đến người hiến tặng, việc phẫu thuật cấy ghép mặt cũng đã có độ khó khăn cực lớn, đầu tiên là khuôn mặt được cấy ghép nhất định sẽ xuất hiện phản ứng đào thải, hơn thế nữa khuôn mặt mới này còn phải tiếp xúc với không khí. Do đó, phản ứng đào thải tự nhiên sẽ là sự thách thức mà người phẫu thuật phải đối mặt cả đời, còn thách thức lớn nhất là, trong cái quá trình nối ghép mạch máu và dây thần kinh cần phải chính xác đến từng micromet đó, biết đâu sẽ biến một nụ cười tươi vui tự nhiên trở thành một nụ cười kinh khủng đáng sợ, hơn nữa thời hạn nghiêm ngặt của phẫu thuật cũng sẽ đẩy người phẫu thuật vào hoàn cảnh có nguy cơ tử vong cực kì cao.

Thứ hai là vấn đề luân lý, bởi vì sau khi phẫu thuật, diện mạo của hai người sẽ dung hợp lại với nhau, đây cũng sẽ là sự giằng co không thể biết trước đối với người phẫu thuật.

Nhưng thái độ của chủ ba vô cùng kiên quyết, không cần biết thế nào, nhất định phải cấy ghép mặt.

Lúc ấy Mạc Vân Trạch đang được điều dưỡng bí mật trong một nông trại có phong cảnh tươi đẹp ở châu Âu, những công việc chuẩn bị trước phẫu thuật anh đều không biết, trong khoảng thời gian đó, anh gần như bị cách ly với thế giới bên ngoài, mặc dù hàng ngày có thể tìm hiểu một vài thông tin, tin tức quan trọng từ việc xem tivi và đọc báo, thế nhưng chủ ba lại cắt đứt mọi cách thức liên lạc với bên ngoài, bao gồm cả điện thoại, internet, v.v..., bởi vậy ngoại trừ Mạc Kính Thêm cùng một vài người có vai vế trên, không ai biết chính xác nơi anh đang điều dưỡng.

Chủ ba sắp xếp một đội ngũ chuyên gia đến chăm sóc việc ăn uống của Mạc Vân Trạch, trong số đó, chỉ riêng hộ lý đã có hơn mười người, bên cạnh anh, từng giờ từng phút đều có người xuất hiện, trên danh nghĩa là chăm sóc Mạc Vân Trạch, thật ra là sợ anh tự sát. Mặc dù nông trường không có gương, ngay cửa sổ kính cũng là loại cửa chống phản chiếu, nhưng mà Mạc Vân Trạch vẫn có mắt, có tay, chỉ cần vươn tay là có thể sờ thấy khuôn mặt đáng sợ của mình. Giấy phút nào trôi qua, anh cũng đều muốn chết.

Rồi cuối cùng chủ ba cũng tìm được một khuôn mặt có thể coi là hoàn mỹ. Tìm được ở Pháp, người chết là người phương Đông, quốc tịch không rõ, khi còn sống là một diễn viên ca kịch. Nghe nói trong khi đang luyện tập, người nọ đột nhiên bị tấm bảng phong nền đổ trúng gáy, sau khi đưa tới bệnh viện được chẩn đoán chết não, biết được tin, Mạc Kính Thêm đưa Mạc Vân Trạch đi suốt đêm đến Paris, sau khi xác nhận nhóm máu và bạch cầu của Mạc Vân Trạch và người chết phù hợp với nhau, Mạc Kính Thêm cấp tốc sắp xếp phẫu thuật.

Thời khắc căng thẳng nhất cuối cùng đã tới, bởi vì thời gian thiếu máu tối đa của da là bốn tiếng đồng hồ, do đó toàn bộ quá trình tách da, ghép lên mặt của Mạc Vân Trạch nhất định phải hoàn thành trong vòng bốn tiếng, nếu không phẫu thuật nhất định sẽ thất bại, có thể nói là giành giật tới từng giây, khắc tưng đến cực điểm.

Toàn bộ cuộc phẫu thuật được thao tác dưới kính hiển vi phóng lớn hai mươi lần, quá trình phẫu thuật đề cập đến rất nhiều các mô liên kết, bao gồm mạch máu, dây thần kinh, cơ mặt, khung xương, xương sụn, còn cả tuyến nước bọt, v.v... tất cả đều cần chính xác đến từng micromet, chỉ cần sai sót một chút, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến biểu cảm của khuôn mặt sau này, bởi vậy không chỉ bác sĩ tham gia phẫu thuật căng thẳng, mà ngay cả Mạc Kính Thêm bên ngoài phòng cũng cực kì lo lắng. Cuộc phẫu thuật phải nói là vô cùng thành công, chỉ có điều trong khoảng thời gian hơn nửa năm sau đó, Mạc Vân Trạch phải đối diện với một khuôn mặt cứng nhắc như mặt nạ, bởi anh phải đợi cho cơ mặt và dây thần kinh từ từ bình phục và tái tạo.

Hơn nữa anh còn phải chịu đựng sự đau đớn khôn cùng, cộng thêm với một loạt phản ứng đào thải, khi đó bác sĩ nói, vấn đề đào thải cấp tính kì thật không đáng ngại, uống thuốc là có thể khống chế, vấn đề đáng lo chính là đào thải mãn tính, thuốc thang không thể khống chế toàn bộ, nghiêm trọng nhất

là da có thể sẽ bị hoại tử và bong tróc. Một khi phản ứng đào thải nghiêm trọng xảy ra, cuộc phẫu thuật sẽ tuyên bố thất bại. Khuôn mặt cấy ghép nhất định sẽ bị tách bỏ, sau đó chỉ có thể tách da từ bộ phận trên chính cơ thể bệnh nhân, tiến hành phẫu thuật cấy ghép vào phần da đã mất. Mặc Kính Thêm lo lắng nhất chính là điều này.

Trải qua mấy năm khôi phục và tinh dưỡng, biểu cảm trên khuôn mặt Mạc Vân Trạch đã không khác gì người thường, có điều cả đời anh phải uống thuốc ức chế phản ứng đào thải, mà loại thuốc này ức chế phản ứng đào thải, đồng thời cũng ức chế hệ miễn dịch của Mạc Vân Trạch, do khả năng miễn dịch của cơ thể bị ức chế trong thời gian dài, cho nên đã dẫn đến một loạt những hậu quả xấu, từ cảm sốt, cao huyết áp, tiểu đường, thiếu máu, v.v... Nói cách khác, cả đời này Mạc Vân Trạch sẽ phải chịu đủ sự tra tấn về thể xác và tinh thần. Mỗi ngày anh đều uống rất nhiều loại thuốc, kể từ sau cuộc phẫu thuật bảy năm nay, anh uống bao nhiêu không đếm xuể. Uống thuốc trường kỳ khiến tinh thần Mạc Vân Trạch uể oải, vị giác thoái hóa, hiện giờ mỗi ngày anh đều ăn rất ít, uống thuốc hay là ăn cơm, tất cả đều chỉ vì sinh tồn.

Nhưng mà không ai biết, đối với anh, kỳ thật sống còn đau khổ hơn cả cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 42

Trên đường Mạc Vân Trạch lái xe tới công ty, bầu trời lác rác mưa phùn, tấm kính gạt nước trước xe càng lúc càng loang lổ, càng lúc càng mờ ảo thêm. Con đường vắng đông nghịt xe cộ, khi Mạc Vân Trạch tới nơi, trời đổ mưa lớn, anh đứng bên dưới, ngược nhìn lên tòa nhà chọc trời cao bốn mươi tám tầng, chỉ thấy ngút ngàn những đám mây xám xịt đang lặng lẽ tụ lại, rồi sau đó tan ra, tòa cao ốc trông như một thanh gươm nhọn, đâm thẳng vào trong mây, khí thế khoáng đạt.

Mạc Vân Trạch than thầm, tập đoàn này là tâm huyết của mấy thế hệ, có thể duy trì được đến hôm nay đã là điều không dễ dàng gì. Trước kia, khi anh mới quản lý Thịnh Đồ, Mạc thị chủ yếu xưng bá trong lĩnh vực cảng tàu, nếu không phải vì trận hỏa hoạn trong quá khứ khiến cho nhà họ Mạc chìm ngập trong tai ương, nhà họ Mạc cũng sẽ không rời khỏi giới thương nhân Thượng Hải mà chuyển ra nước ngoài, bốn năm trước, sau khi Mạc Vân Trạch chính thức quản lý Thịnh Đồ, việc đầu tiên là chuyển trụ sở chính của công ty từ San Francisco tới Hồng Kông, biến Hồng Kông thành trận địa bắt đầu Đông Sơn tái khởi, cũng bắt đầu bước chân vào nhiều lĩnh vực khác như tài chính, điện sản, khách sạn, thông tin, v.v..., chỉ ngắn ngủn mấy năm, Mạc Vân Trạch đã xác lập được địa vị giữa những người tài năng kiệt xuất trong giới tài chính, khiến giới tài chính phải nhìn người đàn ông này với con mắt khác xưa.

Hai năm trước, Mạc Vân Trạch từng bước chuyển hướng đầu tư vào trong nước, Thượng Hải hiển nhiên là lựa chọn đầu tiên, nhà họ Mạc đã trở lại! Mặc dù thời gian vừa rồi, Thịnh Đồ bị một tập đoàn tài chính nước ngoài thu mua cổ phần với dụng ý xấu, nhưng dù sao Thịnh Đồ cũng đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, vì thế đã nhanh chóng thoát khỏi khủng hoảng, chấn chỉnh lại tình hình. Cũng chính bởi thế đã chứng tỏ cho thế giới biết rằng, Thịnh Đồ không thể sụp đổ dễ dàng như vậy. Chẳng qua là Mạc Vân Trạch một thân một mình gánh vác Thịnh Đồ, vất vả không cần phải nói, áp lực cũng thường xuyên tới giới hạn, mà nhà họ Mạc lại chẳng mấy ai thông cảm cho anh. Đối với người nhà họ Mạc, Mạc Vân Trạch được nhà họ Mạc nuôi lớn, đời này làm trâu làm ngựa cũng là đương nhiên.

Buổi sáng có một cuộc họp thường kỳ, khi Mạc Vân Trạch đến công ty, thời gian cách hội nghị vừa tròn một phút. Đây là phong cách nhất quán của Mạc Vân Trạch, quan niệm thời gian là tiêu chuẩn hàng đầu để đánh giá thái độ làm việc, thậm chí cả nhân phẩm của một con người, anh không thích đến muộn, cho dù anh chính là người nắm giữ tập đoàn Thịnh Đồ. Đương nhiên, anh cũng không thích cấp dưới đến muộn, những người làm việc với Mạc Vân Trạch đều biết tính cách này của anh, “Chết thì được, nhưng không được phép đến muộn.” Đây là câu mà nhân viên lén đùa với nhau.

Mạc Vân Trạch không trở lại văn phòng, trực tiếp đi tới phòng họp.

Thư ký Đàm đang ở bên ngoài phòng họp chờ anh, thay anh mở cửa, nhẹ giọng hỏi: “Tổng giám đốc muốn uống trà hay cà phê?” “Cà phê đi.” Mạc Vân Trạch điềm tĩnh đi vào phòng họp.

Cuộc họp diễn ra đến gần trưa mới xong, chủ yếu là thảo luận về những đối thủ cạnh tranh trong dự án phát triển mảnh đất mới ở thành Đông, con số đã lên đến hơn hai mươi, sự kịch liệt trong đó có thể dễ dàng biết được. Kế hoạch của Thịnh Đồ là xây dựng mảnh đất thành một trung tâm thương mại, kết hợp toàn thể thành một khu mua sắm nghỉ dưỡng, sau đó lấy địa này chính thức tiến vào chuỗi kinh doanh bán lẻ của Thượng Hải. Mọi người đều biết tập đoàn Thịnh Đồ lập nghiệp từ lĩnh vực cảng tàu - hiện giờ vẫn còn là ngành kinh doanh chính, thế nhưng, do một số lượng lớn vốn đầu tư nước ngoài rót vào mấy năm gần đây, sự cạnh tranh trong ngành cảng tàu đã trở nên vô cùng gay gắt, nếu cứ cố sống cố chết giữ khư khư cái bánh ngọt này, sớm muộn gì cũng sẽ bị đẩy đến ngõ cụt. Đây cũng chính là nguyên nhân Thịnh Đồ quyết định cạnh tranh mảnh đất mới, bộ phận phụ trách hạng mục đầu tư này đã chuẩn bị trong mấy tháng trời, sắp tới lại chuẩn bị tăng ca, bao gồm cả Mạc Vân Trạch, mỗi ngày đều làm việc đến tận khuya mới về nhà.

Ngoen đèn hành lang hơi chói mắt, khi Mạc Vân Trạch đi ra khỏi phòng họp, anh cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mắt cũng hoa lên, hiển nhiên là hậu quả của việc trường kỳ mất ngủ. “Mạc tổng, Mạc tổng phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.” Trong suốt cuộc họp, A Sâm đã chú ý tới tinh thần không tốt của Mạc Vân Trạch, không khỏi nhắc nhở anh.

“Không sao, qua thời gian này là ổn thôi.”

Hai người cùng đi vào văn phòng tổng giám đốc, mới vừa ngồi xuống chiếc sofa sát cửa sổ kính, thư ký Đàm lập tức bung cà phê tới. A Sâm hay nói

đũa, “Thư ký Đàm thật là chu đáo.”

“Anh cũng được hưởng lây phúc đấy thôi.” Thư ký Đàm cười dịu dàng, tuyệt đối không khách khí.

“Trời, không cần phải trực tiếp như vậy chứ?”

Thư ký Đàm quay đầu làm mặt xấu, “Làm việc chăm chỉ đi.” Nói xong nhẹ nhàng ra ngoài. A Sâm và Mạc Vân Trạch tùy tiện nói chuyện vài câu, đột nhiên nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, Mạc tổng, chuyện Mạc tổng muốn biết đã hỏi thăm được rồi.”

“Chuyện gì?” Mỗi ngày Mạc Vân Trạch đều có rất nhiều chuyện, trong chốc lát không nhớ ra.

“Chính là chuyện bán đấu giá ngôi nhà của Dung Niệm Sâm.”

“Ồ? Đã tìm hiểu được gì?”

“Đã hỏi thăm được người mua ngôi nhà, là ông chủ của Dung Thần - Phí Vũ Kiều.”

“Phí Vũ Kiều?” Mạc Vân Trạch nhíu mày, cố gắng tìm tòi thông tin trong đầu nhưng không nhớ rõ liệu đã từng gặp với người này bao giờ chưa, có điều cái tên có vẻ quen thuộc.

“Đúng vậy, Phí Vũ Kiều, anh ta đã chuyển tới ngôi nhà đó.” A Sâm nhắc nhở Mạc Vân Trạch, “Mạc tổng đã từng gặp anh ta, có lẽ Mạc tổng không còn nhớ rõ, trong buổi đấu giá từ thiện năm ngoái, hai người cùng cạnh tranh nhau một bộ gốm sứ Thanh Hoa, cuối cùng Mạc tổng giành được, Phí Vũ Kiều còn đến bắt tay với Mạc tổng nữa.”

Mạc Vân Trạch trầm ngâm suy nghĩ một lát, gật đầu, “Ồ, nhớ ra rồi, hóa ra là anh ta.” Mạc Vân Trạch chợt bảo A Sâm, “Lập tức hẹn Phí Vũ Kiều cho tôi, tôi muốn gặp mặt trò chuyện với anh ta.”

A Sâm có vẻ hơi chần chờ, “Tôi nghe nói Phí Vũ Kiều là người không dễ tiếp xúc, ngoại trừ bàn bạc chuyện làm ăn, anh ta rất ít khi chạm trán với giới thương nhân, công ty của Phí Vũ Kiều cũng rất bận rộn, tôi đã từng đặc biệt thăm dò công ty của anh ta, thế nhưng không tra được điều gì, chỉ biết anh ta mở đại lý kinh doanh đồ mỹ nghệ quý, văn phòng đặt ở khu Lão Thành, thậm chí không có cả thang máy...”

“Hừ?” Mạc Vân Trạch không khỏi tỏ vẻ nghi hoặc, “Thế thì làm sao anh ta mua được ngôi nhà? Căn cứ vào giá nhà trên thị trường hiện nay, ngôi nhà đó có giá không thấp hơn hai ngàn vạn, còn cả lần đấu giá trước đó nữa, nếu như tôi nhớ không lầm, cái giá đầu tiên mà anh ta đưa ra, cũng đã ba trăm vạn...”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy điều này rất lạ, tôi đã điều tra, trong nhóm khách hàng thẻ bạch kim của câu lạc bộ golf cũng có tên của Phí Vũ Kiều, một chiếc thẻ một năm đã có giá hơn mười vạn, trước khi chuyển đến ngôi nhà đó, anh ta còn sống trong phòng VIP của khách sạn Cẩm Giang, tiền phòng mỗi tháng cũng tới hai mươi mấy vạn, mà anh ta vừa tới đó, là đã trả tiền hơn nửa năm...”

Mạc Vân Trạch hơi nheo mắt, gật đầu nói: “Tôi thật sự rất muốn gặp gỡ người này.”

“Vâng, tôi lập tức sẽ đi sắp xếp.”

Xuân sang thường có mưa nhiều, cứ sau mỗi trận mưa xuân, cây lá trong vườn lại xanh thêm mấy phần, cành cây khẳng khiu cũng nhú thêm mấy chiếc lá non, rồi chỉ vài ngày đã chuyển sang màu xanh lục, lá non cũng lớn thêm, đọng đầy vô số giọt nước trong mưa bụi. Hàng ngày, Tứ Nguyệt đều qua lại dưới bóng cây, ở ký túc xá, thư viện rất xa phòng học. Mỗi lần nhìn thấy những trời non xanh biếc, cô lại nhớ tới cây bồ đề trong ngôi nhà của Dung Niệm Sâm.

Tứ Nguyệt cố kiềm chế bản thân không được nghĩ tới ngôi nhà. Cuộc sống hiện thực đang ở ngay trước mắt, cô không thể chìm đắm trong cái quá khứ đó mãi, bởi vì tất cả đều chỉ là vô nghĩa. Cho dù có chìm đắm thế nào, Dung cũng không thể sống lại. Cô phải chấp nhận sự thật, mặc dù tàn khốc, nhưng vẫn còn hơn tra tấn bản thân biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chỉ có điều, Tứ Nguyệt quản được trái tim của mình, nhưng lại không quản được bước chân của cô, giữa trưa, Tứ Nguyệt nhận được điện thoại của Phương Phi nói buổi tối sẽ đến chỗ cô, Tứ Nguyệt vội vàng ra ngoài mua món bánh mật mà Phương Phi thích ăn. Con bé này thật là kén chọn, chỉ thích ăn đồ ở Tiên Đắc Lai, chẳng còn cách nào, Tứ Nguyệt đành vòng một vòng lớn đến Tiên Đắc Lai trên đường Vân Nam. Vừa xuống xe bus, đứng trên vỉa hè bên đường, linh hồn của Tứ Nguyệt lại bắt đầu bay mất, đi thế nào lại bước tới ngôi nhà kia.

Tứ Nguyệt hơi kinh ngạc, bởi vì hoa cỏ và cây cối trong vườn đã thay đổi hoàn toàn, cửa sổ bên trên cũng mở, rèm cửa vàng nhạt trên phòng ngủ đã chuyển sang màu xanh lam, hiển nhiên chủ nhân mới đã dọn tới ở. Ánh mắt của Tứ Nguyệt chuyển xuống cây bồ đề, phát hiện ra rất nhiều lá non đang rung rinh trong mưa xuân, tựa như đang chào đón Tứ Nguyệt bên ngoài cửa.

Tứ Nguyệt chợt cảm thấy trước mắt trào lên một màn sương mù.

“Tứ Nguyệt?” Phía sau đột nhiên có người gọi tên cô. Đang chìm đắm trong suy tư xa xôi, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi khẽ, Tứ Nguyệt hoảng sợ giật mình, cô xoay người, mở to hai mắt, “Phí, phí tiên sinh...”

“Thật là bất ngờ, sao lại gặp cô ở đây thế này?” Phí Vũ Kiều mới bước từ trên xe xuống, nhìn thấy Tứ Nguyệt, anh vô cùng vui mừng, “Nhiều ngày

không gặp, thiếu chút nữa là tôi không nhận ra cô rồi, sao cô lại gầy như thế?”

Tứ Nguyệt lấy lại tinh thần, cười cười, “Có phải trông giống ma lắm không?”

“Dù giống cũng sẽ là một con ma xinh đẹp.” Phí Vũ Kiều trả lời rất nhanh, anh mặc một bộ quần áo bình thường màu nhạt, không giống như đi xã giao trở về. Quần áo nhạt màu khiến cả người Phí Vũ Kiều trở nên dịu dàng hơn, không còn nghiêm nghị khiến người ta sợ hãi như trước nữa, Phí Vũ Kiều cười hỏi, “Sao cô lại ở đây, hôm nay không phải đi học à?”

Tứ Nguyệt nói có lẽ, “Tôi... tôi đi ngang qua đây. Cảm thấy hoa trong vườn đẹp quá, cho nên tôi mới dừng lại ngắm nhìn, vậy là mùa xuân đã đến rồi...” Phí Vũ Kiều cười ha ha, “Đúng vậy, mùa xuân đã đến rồi.” Anh chỉ ngôi nhà, “Cô thích thì vào đi, đứng ở cửa làm gì?”

“Tôi, tôi không quen chủ nhân ngôi nhà.”

“Sao lại không quen? Chủ nhân đang đứng ngay trước mặt cô đấy thôi.” Tâm tình của Phí Vũ Kiều có vẻ rất tốt, cười cười chỉ ngôi nhà, “Tôi đang sống trong đó.”

Phải mất một lúc lâu sau Tứ Nguyệt mới phản ứng kịp.

“Nào, đừng đứng ngoài mưa nữa, vào đi thôi, cô bé ngốc!” Lúc này cánh cửa sắt cũng đã mở ra, Phí Vũ Kiều nói xong rồi kéo Tứ Nguyệt đi vào. Tứ Nguyệt yếu ớt giẫy tay, “Tôi, tôi vẫn còn có việc.”

“Đã tới cửa rồi còn không vào, chẳng lẽ cô chê tôi tiếp đón không chu đáo sao? Hôm nay là cuối tuần, cô lại không phải đi học, gấp cái gì, vào nhà uống chén trà nóng đi.” Phí Vũ Kiều tự nhiên sờ bàn tay của Tứ Nguyệt, “Lạnh như băng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 43

Khi Phí Vũ Kiều thay quần áo xuống nhà, Tứ Nguyệt đang đứng cạnh cửa sổ trong phòng khách, ngăn người nhìn cây bồ đề. “Nhìn gì mà mê mẩn thế?” Phí Vũ Kiều đưa tách trà nóng cho Tứ Nguyệt, nhìn theo ánh mắt của cô, “Ồ, cái cây đó à, tôi đang định tìm người chặt nó đi...”

Tứ Nguyệt sợ hãi nuốt đánh rơi tách, “Vị, vì sao?”

“Tôi tìm người đến xem phong thủy, thầy phong thủy nói cái cây đó âm khí quá nặng, không thích hợp, chặt đi sẽ tốt hơn, tránh cản đường tài lộc.” Khi nói lời này, Phí Vũ Kiều tỏ vẻ như không nhận ra ánh mắt sợ hãi của Tứ Nguyệt, tự nhiên nói, “Tôi không phải là người mê tín, chỉ là vì tôi cảm thấy cái cây chắn mất ánh sáng mặt trời, chặt đi phòng khách sẽ sáng sủa hơn, cô thấy sao?”

“Tôi, đâu có thấy nó cản ánh sáng mặt trời, tôi thấy cái cây đó rất đẹp...” Tứ Nguyệt cố hết sức giữ cho bản thân bình tĩnh, mặc dù giờ phút này cô khăn trương đến mức ngay cái chén đang cầm trong tay cũng run run.

“Đẹp?” Phí Vũ Kiều nhíu mày, đánh giá lại cái cây, “Chỉ là một cái cây thôi, đẹp ở đâu ra?”

“Nhưng mà, bồ đề chính là một loài cây may mắn đấy, hơn nữa, nó còn có quan hệ rất sâu xa với Phật giáo, theo truyền thuyết, Thích Ca Mâu Ni chính là một vị hoàng tử của Ấn Độ thời xưa, khi còn trẻ, để thoát khỏi nỗi khổ của sinh, lão, bệnh, tử, luân hồi, cứu giúp chúng sinh, Thích Ca Mâu Ni đã dứt khoát từ bỏ cuộc sống hoàng thất xa hoa, xuất gia tu hành. Sau bao nhiêu năm tu hành, có một lần, Thích Ca Mâu Ni ngồi tĩnh tọa dưới gốc cây bồ đề bảy ngày bảy đêm, cuối cùng đã đại triệt đại ngộ, trở thành Phật Đà. Cho nên sau này Phật giáo luôn coi bồ đề là cây Thánh, anh chưa bao giờ nghe chuyện này sao?”

Phí Vũ Kiều hơi run run, nhìn Tứ Nguyệt từ trên xuống dưới, không khỏi nở nụ cười, “Tứ Nguyệt, cô còn ít tuổi mà biết nhiều thứ nhỉ? Có điều nó chỉ là một cái cây, cô trích dẫn cả truyền thuyết ra như vậy, cô rất sợ tôi sẽ chặt nó đúng không?”

Người đàn ông này lợi hại quá, ánh mắt tựa như móc câu, muốn lừa dối anh ta thật không phải việc dễ. Tứ Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn Phí Vũ Kiều nói: “Ồ trong mắt tôi, nó không chỉ là một cái cây, mà còn là một loại biểu tượng.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi, tôi từng đọc một cuốn tiểu thuyết, nội dung vô cùng cảm động, câu chuyện kể về một cô gái và người yêu của cô ấy, hai người ước hẹn dưới gốc cây bồ đề, nếu ai ra đi trước, người kia sẽ mang tro cốt của đôi phương an táng dưới tàng cây, mà trong kiếp sau, người ra đi nhất định sẽ đợi người còn lại ở dưới gốc cây đó. Khi đứng bên ngoài nhìn thấy cái cây này, tôi đột nhiên nghĩ tới câu chuyện kia...” Một câu chuyện bịa đặt. Tứ Nguyệt nói ra chính ý nghĩ chân thành của mình.

“Ồ, thì ra là vậy.” Phí Vũ Kiều như vỡ lẽ, cười càng vô hại thêm, “Con gái các cô thật là cảm tính, đối với tôi nó chỉ là một cái cây, vậy mà cô lại có thể

khoác cho nó nhiều ý nghĩa đến thế. Tứ Nguyệt, xem ra tôi không giữ lại cái cây này là không được rồi.”

“Vì sao?”

“Tôi muốn cô thường xuyên đến đây chơi. Có cái cây này, cô sẽ đến chứ?” Phí Vũ Kiều kẻ sát vào Tứ nguyệt, nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Dù sao Tứ Nguyệt cũng rất đơn giản, vừa nghe nói sẽ giữ lại cái cây, cô lập tức lộ rõ vẻ mặt vui mừng, “Được, được, tôi sẽ thường xuyên tới đây, chỉ không biết có quấy rầy anh hay không thôi?”

“Làm sao lại quấy rầy được, cửa lớn nhà tôi luôn rộng mở chào đón cô hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.” Phí Vũ Kiều cười ha ha, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt của Tứ Nguyệt. Nghĩ thầm, bé con, em giấu đầu hở đuôi quá đấy, cái cây này có thể khiến em khẩn trương như vậy, không lẽ chỉ là đi ngang qua thôi sao?” Đúng vào lúc này điện thoại trong phòng khách vang lên, “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.” Phí Vũ Kiều nói xong rồi rời đi, về mặt được không tự nhiên.

“Tứ Nguyệt...”

Mọi tiếng gọi khẽ vọng tới trong màn mưa.

Trái tim của Tứ Nguyệt đập liên hồi, nhìn quanh bốn phía, cỏ hoa yên lặng, không thấy ai.

Đột nhiên Tứ Nguyệt bỗng hiểu ra, cô biết ai đang gọi mình, nhìn cảnh cây bồ đề lay động trong gió, hốc mắt Tứ Nguyệt nóng lên, nước mắt tràn mi.

Mà bên sofa trong phòng khách, Phí Vũ Kiều đã sớm nghe xong điện thoại.

Anh nhìn dáng vẻ lau nước mắt của Tứ Nguyệt một cách sâu xa, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt. “Em có thể kể ngay được một câu chuyện cảm động như vậy, chỉ có một khả năng, em chính là nhân vật nữ chính trong câu chuyện. Tứ Nguyệt, tôi sẽ không chặt cái cây đó, có nó rồi, tôi còn sợ em không trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này sao?”

Sau đó ánh mắt Phí Vũ Kiều nhìn về phía cây bồ đề. “Tôi sẽ cho ông chứng kiến tôi và Tứ Nguyệt hạnh phúc, tôi nhất định có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Cô ấy là người trong số mệnh của tôi, còn ông, chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường trong số mệnh của cô ấy. Ông đừng có oán tôi.”

...

Buổi tối, ký túc xá phòng 409 đã không còn giống với hình dáng ban đầu. Mỗi lần Phương Phi tới đây, phòng ngủ đều huyền ảo ngất trời, hơn nữa lại còn có bánh mà Tứ Nguyệt mua về lúc chiều, mọi người ăn vui vẻ, cũng đặc biệt ồn ào hơn bình thường. Phương Phi nói, hôm qua con bé đã xem một quẻ bói ngoài cổng trường, thầy bói nói Phương Phi sẽ sớm kết hôn, con bé vui vô cùng, cực kì khát khao cuộc sống tương lai của bà chủ. Điều Văn Tịch búng trán Phương Phi nói: “Cái đồ háo sắc này, tốt nghiệp không lo đi tìm việc, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc lập gia đình, chẳng có tí tiền đồ nào.”

“Con người em chính là như thế đấy, em chẳng có chí hướng rộng lớn gì, phụ nữ dù tốt xấu thế nào, sớm muộn cũng sẽ phải kết hôn, một khi đã như vậy, lấy chồng sớm một chút có gì là không tốt, miễn phải bền ba khổ cực bên ngoài.”

Phụt một tiếng, miếng bánh vừa vào miệng đã phun ra ngoài, Điều Văn Tịch chỉ vào Phương Phi, “Con bé này, muốn đàn ông đến phát điên rồi hả?” Phương Phi chẳng hề e lệ, nhún nhún vai, “Em nằm mơ cũng mơ thấy mình kết hôn, ày dà, nếu em thật sự gả đi được trong năm nay, quay lại trường, em sẽ tặng cho ông bói mù đó một bao lì xì lớn!”

Lý Mộng Nghiêu nói: “Kết hôn sớm như vậy, tương lai em không hối hận chứ?”

“Em chẳng quan tâm, kết hôn xong, mọi việc để cho ông xã sắp xếp hết là được.” Phương Phi cười hi hi, dáng vẻ giống hệt như một đứa trẻ. Tứ Nguyệt vừa thu quần áo ngoài ban công đi vào, bỏ chấu xuống nói: “Các cậu đừng trông mong con bé này có tiền đồ gì, con bé đức hạnh thế đấy, nuông chiều từ bé, nó đã là bông hoa trong nhà kính rồi, cho nên vẫn chưa nếm trải khổ cực bên ngoài đâu.”

Tứ Nguyệt rất hiểu Phương Phi, tuy rằng hiện giờ đã sống bên ngoài, luôn miệng nói muốn độc lập, nhưng từ nhỏ Phương Phi đã bị Trình Tuyết Như che chở bảo vệ, coi như đồ sứ, không nếm trải khổ cực, không gặp sóng gió chân chính, con bé căn bản không có năng lực tự lập. Bởi vậy hàng tháng, Tứ Nguyệt đều để dành ra một chút tiền trong phí sinh hoạt của mình để “trợ giúp” cho Phương Phi bị Trình Tuyết Như cắt mấy viện phí, có đồ ăn ngon cũng để phần lại cho Phương Phi. Khi từ Hồng Kông trở về, bản thân cô không mua đồ gì, thế nhưng lại mua một đồng quà cho Phương Phi. Trời lạnh, Tứ Nguyệt sẽ gọi điện nhắc Phương Phi mặc thêm áo, mỗi cuối tuần, cô đều ngồi xe bus hai, ba tiếng đồng hồ để đến trường của Phương Phi, giúp Phương Phi giặt quần áo, phơi phóng chăn màn. Ngay cả chu kỳ kinh nguyệt của Phương Phi, Tứ Nguyệt cũng nhớ rõ rành mạch, khẳng khái dặn dò Phương Phi không được ăn đồ lạnh, thậm chí nếu như rảnh rỗi, Tứ Nguyệt còn đích thân ghé qua nấu canh đường đỏ cho Phương Phi, cô hết như một người bảo mẫu. Điều Văn Tịch nói như vậy sẽ chiều hư Phương Phi, Tứ Nguyệt không cho là đúng, cô chỉ có một đứa em gái, chiều chuộng thế nào, tất cả đều do cô cam tâm tình nguyện.

Bởi vì là cuối tuần, hơn nữa lại sắp sửa tốt nghiệp, ký túc xá của Phương Phi không còn quản lý nghiêm khắc như trước, Phương Phi dứt khoát ở lại, ngủ chung giường với Tứ Nguyệt.

Chỉ là là nhà đầu kia ăn ngon đã quen, ngủ thẳng đến nửa đêm rồi tỉnh dậy kêu đói, rõ ràng buổi tối đã ăn nhiều bánh mì như vậy mà. Chẳng còn cách nào, Tứ Nguyệt đành phải rời giường, cùng Phương Phi ra ngoài cổng trường mua mấy xiên thịt nướng. Đêm đã rất khuya, thế nhưng quán ăn bên đường vẫn rất đông đúc, thậm chí còn đông gấp cả trăm lần so với ban ngày, tất cả đều là sinh viên đại học F, họ ngồi vây quanh tốp năm tốp ba, vui chơi giải trí, đôi rượu ca hát rất vui vẻ. Phổ ăn uống của đại học F là một phổ ăn vặt có tiếng, mà nổi tiếng nhất chính là thịt nướng xiên và cánh gà. Tứ Nguyệt không thích thịt nướng, hơn nữa cô sợ cay, cho nên chỉ nhìn Phương Phi ăn. Phương Phi ăn cay đến chảy nước mắt còn kêu chưa đủ, Tứ Nguyệt nhún

mày: “Em không sợ mọc mụn trên mặt à?”

“Không sao không sao, ăn rồi tính sau.” Chóp mũi của Phương Phi đỏ ửng, vừa ăn thịt nướng vừa uống nước chanh đá. Con bé chính là như thế, hôm nay có rượu hôm nay uống, chưa bao giờ có thói quen tính toán đến ngày mai.

Thật ra, ngay cả Tứ Nguyệt cũng chưa bao giờ nghĩ ngày mai sẽ như thế nào.

Diêu Văn Tịch đã sớm tìm được một công việc tốt, chỉ chờ tốt nghiệp là đi làm, Công ty quảng cáo Gia Đại của Diêu Văn Tịch không chỉ có tiêu chuẩn nghiệp vụ nổi tiếng, mà tiền lương cũng có tiếng là cao. Diêu Văn Tịch là người đứng đầu trong khối chuyên ngành, tác phẩm thiết kế thường xuyên đạt giải thưởng, lần này lại tìm được một công ty tốt một cách dễ dàng như vậy, thật là khiến cho mọi người hâm mộ không thôi.

Lý Mộng Nghiêu đang chuẩn bị thi cử, tạm thời không có dự định tìm việc, cô là một người cuồng học có tiếng, nghe nói còn đang tính ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện.

Người thâm chính là Tứ Nguyệt, bởi vì Tứ Nguyệt phải cố gắng sống độc lập, vừa học tập vừa phải làm thêm ngoài giờ, thành tích học tập chỉ tầm tầm, cho nên Tứ Nguyệt không ôm hi vọng lớn sẽ tìm được một công việc tốt. Bây giờ sinh viên tìm việc rất khó khăn, cô đã tìm hiểu thị trường nhân sự mấy lần, theo cách nói của Diêu Văn Tịch là: chẳng khác gì một lò mổ, chỉ một công việc thường thường đã có vài trăm, thậm chí hơn một ngàn sơ yếu lý lịch, cứ đến gần thời gian tốt nghiệp hàng năm, công việc công chứng, đánh bóng sơ sơ lý lịch ở trường học làm ăn tốt vô cùng, khiến người ta lú cả lưởi. Nhưng mà cho dù hồ sơ lý lịch có đẹp đến cỡ nào, số người đạt được mục tiêu cũng cực kì ít ỏi giống như chơi xổ số.

Sự thật tàn khốc khiến cho Tứ Nguyệt thật sự không dám tưởng tượng vào tương lai.

“Tít tít...” Một tiếng nhạc êm tai vọng tới, kéo Tứ Nguyệt thoát khỏi những suy nghĩ xa xôi. Là chuông báo tin nhắn. Tứ Nguyệt lấy điện thoại ra xem, là tin của Mạc Vân Trạch, “Tứ Nguyệt, hoa lê trên ngọn núi phía sau đã nở rồi, ngày mai tôi lên núi chờ em. Không gặp không về.”

Đã muộn thế này mà Mạc Vân Trạch vẫn còn chưa ngủ ư? Tứ Nguyệt nhắn tin cho Mạc Vân Trạch, “Qua hai ngày nữa được không anh?” Mạc Vân Trạch trả lời lại rất nhanh, “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, ngày ngày mai đi.”

“Ai nhắn tin thế?” Phương Phi miệng đầy thức ăn ngo qua.

Tứ Nguyệt tắt điện thoại, thờ dài, “Anh họ chị.”

“Ồ, chính là Mạc Vân Trạch, người anh họ mà chị kể sao? Sao anh ấy lại nhắn tin cho chị?”

“Hẹn chị ngày mai đi ngắm hoa lê.”

“A a a, em cũng muốn đi! Chị, em cũng muốn đi!” Phương Phi lớn tiếng nói, khoa trương đến mức ngay cả người đi đường cũng phải ngoái nhìn, Xem ra công cuộc giáo dục thực nữ của Thịnh Tuyết Như đã hoàn toàn không có tác dụng, “Em nghe nói hoa lê ở Mai Uyển đẹp lắm, em chưa từng được tới đó, chị, cho em đi với, trời sáng em sẽ trở về ký túc xá lấy máy ảnh...”

Tứ Nguyệt do dự, trong tiềm thức cô cảm thấy không ổn, nhưng không lay chuyển được Phương Phi làm nũng, đành phải gật đầu, “Được rồi, đi thì đi, chỉ có điều em phải ngoan ngoãn, đừng có làm chị mất mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 44

Mạc Vân Trạch đã thất vọng biết bao nhiêu, Tứ Nguyệt vốn không hề nghĩ tới. Nhưng dù sao thì Mạc Vân Trạch cũng là một người phong độ, anh vẫn cười tỏ vẻ hoan nghênh Phương Phi, chỉ có điều nụ cười của anh hơi nhọt nhọt trong cơn gió. Anh gầy đi, tinh thần không được tốt, đôi mắt vẫn đỏ. Chẳng qua, có lẽ là do mặc quần áo nhạt màu, mặc dù sắc mặt có hơi tiêu tụy nhưng vẫn không hề làm giảm đi phong thái nho nhã, lịch sự của anh, anh mặc sơ mi trắng bên trong, áo khoác vàng nhạt bên ngoài, phía dưới mặc một chiếc quần trắng ngà, đứng trong cơn mưa hoa lê tuôn rơi như tuyết, dịu dàng như ngọc!

Phương Phi đột nhiên im lặng. Dọc đường đi, Phương Phi là người ồn ào nhất, con bé còn dẫn theo một người bạn học, hai người nói cười ầm ĩ khiến cho Tứ Nguyệt choáng váng mặt mày, chỉ là ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy Mạc Vân Trạch, Phương Phi giống như đánh mất linh hồn, hoàn toàn trở nên im lặng, hơi ngượng ngùng nhìn Mạc Vân Trạch mỉm cười. Suốt thời gian sau đó, Phương Phi vẫn giữ nguyên nụ cười như vậy mà đi theo, cách Mạc Vân Trạch và Tứ Nguyệt một đoạn đường rất xa, cho đến tận khi bị người bạn học kéo đi chụp ảnh, Phương Phi mới lưu luyến nói. “Chị, em qua chỗ này một chút, hai người chờ đi xa nhé!” Khi nói lời này, ánh mắt của Phương Phi chăm chăm vào Mạc Vân Trạch.

Nhìn bóng dáng của hai cô gái biến mất trong rừng hoa lê, khuôn mặt Mạc Vân Trạch thoáng qua một nụ cười nhạt, anh ngừng bước, nghiêng đầu nhìn Tứ Nguyệt, “Tứ Nguyệt, rõ ràng tôi chỉ hẹn có mình em mà.”

Tứ Nguyệt cũng đã sớm đã nhận ra Mạc Vân Trạch không vui, hơi xấu hổ, “Em, em gái em đến chơi cuối tuần, con bé muốn đi ngắm hoa lê, cho nên em...”

“Nếu muốn ngắm lần khác đến cũng được chứ sao.” Mạc Vân Trạch nghiêm mặt, đôi mắt đen sáng tỏ phảng phất, lạnh đến mức xuyên tận vào đáy lòng con người.

“Con bé là em gái em” Tứ Nguyệt không biết nói gì trong chốc lát.

“Tôi biết, tôi không có ý không chào đón em gái em, hôm nay tôi hẹn em đến đây là... là có một số chuyện muốn nói với em...”

“Chuyện gì cơ, bây giờ anh cũng có thể nói mà.”

Mạc Vân Trạch nhìn thẳng vào Tứ Nguyệt mấy giây, chậm rãi xoay người, rơi vào yên lặng.

Đôi vai anh hơi run run.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tứ Nguyệt cũng hiểu cô mang em gái đến đây là đường đột.

Mạc Vân Trạch thở dài một tiếng, “Thôi, quên đi, không nói nữa, tôi không thể nói ra được, tôi đã nghĩ sẵn trong đầu cả đêm rồi, vậy mà bây giờ...” Mạc Vân Trạch dường như không thể chịu nổi gánh nặng, anh nghiêng thân mình tựa vào cây lê, một mắt nhìn Tứ Nguyệt, “Tôi không biết sau này tôi có còn dũng khí nói ra không, nhưng hôm nay, tôi không nói được.”

Trông anh giống như một người bệnh nặng đã lâu ngày, cả người không chút sức sống, sự mệt mỏi, tuyệt vọng ấy khiến cho Tứ Nguyệt không khỏi thất lòng.

Tứ Nguyệt không biết, hôm nay Mạc Vân Trạch hẹn gặp cô là bởi đã cãi nhau một trận với Trầm Đoan Đoan. Nguyên nhân là Trầm Đoan Đoan từ Thái Lan trở về, biết chuyện Mạc Vân Trạch đưa Tứ Nguyệt đến Mai Uyển ăn cơm, Trầm Đoan Đoan hỏi anh với giọng chất vấn: “Vân Trạch, cậu có ý gì đây hả, thừa dịp tôi không có nhà cậu đưa Tứ Nguyệt tới đây, cậu kiêng kị tôi đến thế sao? Tôi đâu phải là thú dữ ăn thịt Tứ Nguyệt, cậu làm thế, có phải cậu đề phòng tôi hay không?”

Lúc ấy Mạc Vân Trạch vừa mới tan tầm trở về, đối mặt với sự chất vấn bức người của Trầm Đoan Đoan, trong chốc lát anh không phản ứng kịp, “Chị Đoan, chị suy nghĩ nhiều rồi.”

“Là tôi suy nghĩ nhiều, hay cậu suy nghĩ nhiều?” Tuy rằng Trầm Đoan Đoan vẫn là một người phụ nữ lạnh lùng, nhưng đối Mạc Vân Trạch, Trầm Đoan Đoan rất ít khi nói chuyện với giọng điệu như vậy, rõ ràng Trầm Đoan Đoan rất quan tâm đến chuyện này, “Vân Trạch, trong lòng cậu nghĩ gì tôi có thể hiểu, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, Tứ Nguyệt là em họ cậu, hai người không thể đâu, không có một chút khả năng nào đâu, cậu phải sớm dẹp ý nghĩ đó đi, tránh cho tương lai đau khổ, đừng trách tôi không cảnh tỉnh cậu!”

Mạc Vân Trạch giống như bị dội một gáo nước, anh không vui, “Em chỉ đưa Tứ Nguyệt về ăn có một bữa cơm thôi, chị Đoan, chị phản ứng thái quá rồi. Em không phải đưa trẻ lên ba mà chuyện gì cũng cần phải có sự cho phép của chị.”

Sắc mặt của Trầm Đoan Đoan không hề dịu đi, “Cậu biết rõ đây không phải là vấn đề một bữa cơm.”

“Vậy thì là vấn đề gì?” Mạc Vân Trạch nổi giận, rồi đột nhiên tăng âm điệu, “Đừng có khiến em nổi điên, em nổi điên rồi, các người sẽ chẳng có ích lợi gì đâu! Em họ nhà họ Mạc, em biết, nhưng các người cũng không có quyền can thiệp vào chuyện cá nhân của em, em làm gì với Tứ Nguyệt, đó là chuyện của em!”

Phòng khách rộng lớn nháy mắt im bật.

Trầm Đoan Đoan hơi nheo mắt nhìn Mạc Vân Trạch, ánh mắt đó giống như đang nhìn một đứa trẻ vô tri, khóe miệng vẫn là nụ cười lạnh lùng, “Vân Trạch, tôi nghĩ cậu vẫn chưa hiểu rồi, đừng nói là cậu, ngay cả ba và hai người chú của cậu, bọn họ cũng không có tư cách nói đến việc này, bao gồm cả hôn nhân, bọn họ là cha chú của cậu, vậy mà cũng không thể làm chủ được, cậu cảm thấy cậu có thể làm chủ sao?”

“Chị có ý gì? Chẳng lẽ các người lại sắp xếp hôn nhân cho tôi?” Mạc Vân Trạch nắm chặt bàn tay.

Trầm Đoan Đoan nói: “Đây chính là điều tôi muốn nói với cậu, tuổi của cậu không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình thôi, lần này chú ba của cậu đã cố ý giao cho tôi xem xét vài cô gái tốt cho cậu...”

Mạc Vân Trạch chỉ cảm thấy máu nóng sôi trào lên ngực, trong một khoảnh khắc nào đó, Mạc Vân Trạch rất sợ anh sẽ mất kiểm soát, không thể không chế bản thân mình, nhẫn nhịn một cách vất vả, đôi môi anh run run, “Nếu, tôi không đồng ý thì sao?”

Trầm Đoan Đoan nghe thấy câu nói của anh, “Không phải do cậu quyết định.”

“Anh Vân Trạch, anh làm sao vậy, anh ồm à, nhìn sắc mặt của anh nhợt nhạt quá.” Tứ Nguyệt hoàn toàn không biết Mạc Vân Trạch vừa trải qua một cuộc đấu tranh, thân thể anh rã rời. Mạc Vân Trạch hơi nhếch khóe miệng, tựa như muốn cười, cuối cùng lại không cười nổi, “Không sao, tạm thời không chết được, cho dù tôi rất muốn chết.” Tứ Nguyệt vừa nghe Mạc Vân Trạch nói đã sốt ruột, “Rốt cuộc là chuyện gì, anh... anh nói đi! Vì sao lại khiến cho anh muốn chết? Anh vẫn còn trẻ tuổi, có chuyện gì mà khúc mắc trong lòng!”

Mạc Vân Trạch ngẩng đầu nhìn Tứ Nguyệt, nhưng không nói.

Một cơn gió nhẹ phất qua, hoa lê tuôn rơi trên đỉnh đầu Mạc Vân Trạch, đầu và vai anh bám đầy những đóa hoa trắng muốt, làn gió thoảng qua góc áo anh, mà anh thì vẫn không nhúc nhích, hết một pho tượng, tựa như có thể đứng vậy cho đến vĩnh hằng... Ngoại trừ tiếng gió bên tai, anh không còn nghe thấy âm thanh nào khác nữa, cứ lẳng lặng như vậy, ngay trong những bóng hoa ngập tràn khắp đất trời, Mạc Vân Trạch neho mắt nhìn Tứ Nguyệt, như thể đang tìm kiếm điều gì...

Tứ Nguyệt cảm thấy tâm tư của cô bỗng trở nên mờ mịt, trong một khoảnh khắc nào đó, cô nhìn thấy trong đôi mắt của Mạc Vân Trạch ánh lên một tia sáng khác thường, ánh sáng ấy chói lòa, tựa như cách đã mấy kiếp, trong chớp mắt đã xua tan đi những tối tăm sâu thẳm trong ký ức tình mạch của cô.

Ánh mắt của anh, bóng người đón gió dưới bóng cây của anh, tất cả như đang chồng khít lại trong ký ức về bức tranh hoa lê xa xôi, Tứ Nguyệt gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, phảng phất như chỉ trong khoảnh khắc, máu nóng trong cơ thể cô đã sôi trào, trí óc cô mơ màng, là thời gian đảo ngược ư, hay là do rối loạn ký ức, Tứ Nguyệt không thể phân biệt được.

Tứ Nguyệt mông lung nhìn Mạc Vân Trạch, tựa như thì thầm rất nhỏ: “Vân Hà...”

Chỉ một câu nói đó, ánh mắt của Mạc Vân Trạch bỗng sáng ngời, anh tiến từng bước về phía trước, “Tứ Nguyệt, em nói cái gì?” Tứ Nguyệt rung mình, bỗng trờng mắt, rồi đột nhiên tỉnh lại. Cô bối rối lui về phía sau, “Không, không có gì.” Tứ Nguyệt khép lại chiếc áo khoác màu cánh sen, tự biết mình thất thố, cô che dấu nói, “Giờ hơi lớn.”

Dường như Mạc Vân Trạch cũng buông lỏng cánh tay, đôi con ngươi sáng ngời dần dần trở nên âm đạm, u ám, khôi phục lại dáng vẻ mệt mỏi. Thế nhưng giọng nói của anh vẫn dịu dàng, mang theo một chút buồn bã bất đắc dĩ, “Tứ Nguyệt, em có thường mơ không? Tôi thì thường mơ, mơ thấy em. Những năm gần đây, tôi còn thường tưởng tượng ra dáng vẻ sau khi lớn lên của em, suy nghĩ nhiều, ngay cả trong mơ tôi cũng thấy em, mặc dù hình dáng không rõ ràng, nhưng em luôn dần dần lớn lên trong giấc mơ của tôi. Mà mỗi lần mơ thấy em, đều là ở ngọn núi phía sau này, hoa lê tuôn rơi như tuyết, chúng ta đều tỏ mò nhìn ngắm đối phương, có lúc em cười với tôi, có lúc tôi cười với em, nhưng chúng ta chưa từng nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn nhau, giống như bây giờ...”

Tứ Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, bất chợt đối diện với ánh mắt của Mạc Vân Trạch, cô không thể trả lời, trái tim cô đập hỗn loạn, tiết xuân se lạnh, thế nhưng lưng vẫn đầm mồ hôi.

Mạc Vân Trạch, anh nói lời này là có ý gì đây?

“Tứ Nguyệt, em còn hoàn hảo hơn cả giấc mơ của tôi, em thật sự rất đẹp.” Mạc Vân Trạch đưa tay phất qua một cánh hoa trên đầu Tứ Nguyệt, không biết là mùi hương thoảng thoảng của hoa lê, hay là mùi hương trên người Tứ Nguyệt, khiến cho anh cảm thấy phút giây này giống như không có thật. Anh nhìn Tứ Nguyệt, chỉ thấy mái tóc đen của cô rối tung, bao bọc lấy khuôn mặt trắng ngần trong suốt, âm áp dưới ánh mặt trời, đôi mắt đen của cô vụt sáng, gần như khiến người ta không thể nhìn thẳng, Mạc Vân Trạch bỗng ngây người...

“Mong sao giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi.” Mạc Vân Trạch cười rộ lên, anh lại phất qua một cánh hoa trên đầu vai Tứ Nguyệt, “Tứ Nguyệt, em có tin vào duyên phận không? Tôi nghĩ, bây giờ tôi tin rồi, rất nhiều chuyện tôi không thể nói với em trong một lúc được, nhưng tôi nghĩ chúng ta vẫn còn thời gian, tôi sẽ từ từ, nói từng chút cho em nghe. Tứ Nguyệt, xin hãy cho tôi thời gian, vừa rồi tôi đã hạ quyết tâm, tôi sẽ không tiếp tục làm một người gỗ không có trái tim, không có linh hồn nữa, nếu tôi còn sống, tôi sẽ cố gắng giành giật. Chính là vì em, tôi không thể bỏ cuộc được.” Nói xong, Mạc Vân Trạch nâng một bàn tay của Tứ Nguyệt đan vào bàn tay mình, “Em phải chờ tôi.”

Mà lúc này hoàn toàn trái ngược với Mạc Vân Trạch, Tứ Nguyệt tựa như một người gỗ đã đánh mất linh hồn, cô không hiểu lời anh nói, cũng không hiểu vì sao lại bị cuốn hút bởi anh, trong giây phút đó, Tứ Nguyệt đã rung động. Hoặc là, đã say đắm con người trước mặt cô. Mặc kệ anh là anh họ của cô. Mặc kệ tất cả mọi người. Trong khoảnh khắc, hoa lê tuôn rơi khắp nơi, đất trời hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió khẽ thoảng bên tai, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, trong phút chốc, đất trời phảng phất như chỉ có hoa lê. Và hai người.

“Chị, chị, hai người đang ở đâu?” Tiếng gọi của Phương Phi phá vỡ sự yên lặng. Hoảng sợ, Tứ Nguyệt rút mạnh tay của Mạc Vân Trạch ra, mặt mũi trắng bệch. Vừa rồi cô đã làm gì thế, cô điên rồi ư? Bọn họ đang làm cái gì...

Mạc Vân Trạch làm như không nghe thấy tiếng bước chân ngày một gần của Phương Phi, anh nhìn thẳng vào Tứ Nguyệt, “Tứ Nguyệt, em phải chờ tôi.”

“Em không hiểu anh đang nói gì, chúng ta, chúng ta là anh em họ...” Tứ Nguyệt lắc đầu, liên tục lùi về phía sau, lệ rơi trào khóe mắt, cô không khổ sở, mà là tức giận, tức giận không thể tha thứ cho chính mình! Làm sao có thể như vậy, cô điên rồi ư? Cô và Mạc Vân Trạch đang... đang làm gì thế này!

Mạc Vân Trạch không vội giải thích, ánh mắt anh lấp lánh, khóe môi gợi lên một nụ cười nhẹ, “Sớm muộn gì em cũng sẽ hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 45

Cơm chiều ăn ở Mai Uyển. Mạc Văn Trạch vốn không có ý định đưa Tứ Nguyệt và Phương Phi tới Mai Uyển, nhưng bởi vì Phương Phi cứ âm ỉ muốn đến ngắm Mai Uyển, khiến cho Mạc Văn Trạch không thể làm được gì. Phương Phi và Mạc Văn Trạch không hề biết nhau trước đây, thế nhưng chỉ cần thời gian nửa ngày, Phương Phi đã bắt chước Tứ Nguyệt gọi Mạc Văn Trạch là “anh Văn Trạch”, trước anh Văn Trạch, sau Anh Văn Trạch, khiến cho anh dở khóc dở cười.

“Anh Văn Trạch, đó là nhà của anh à, đẹp quá, em có thể vào tham quan không?” Khi nói lời này, Phương Phi ôm lấy khuỷu tay của Mạc Văn Trạch, chỉ vào Mai Uyển dưới chân núi, dáng vẻ vô cùng trẻ con. Tứ Nguyệt không nhìn được, kéo Phương Phi, “Không được, đó đâu phải là nhà em..”

“Ồi chào, anh Văn Trạch, anh dẫn em đi nhé, đã đến cổng nhà anh rồi mà.” Bản lĩnh làm nũng của Phương Phi phải nói là ngàn người khó địch, Mạc Văn Trạch đành phải cười gật đầu. Đúng là đã đi đến cổng nhà, nếu không mời vào, Trầm Đoan Đoan nhất định sẽ lại có cớ để nói anh. Chỉ có điều, anh không khỏi tự hỏi chính lòng anh: “Đây là nhà của mình sao?”

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Trầm Đoan Đoan biểu hiện ra sự quan tâm ít nhiều đối với Tứ Nguyệt, Phương Phi và người bạn học cùng theo, Trầm Đoan Đoan dọn đồ phòng bếp chuẩn bị một bữa ăn thật phong phú. Mai Uyển ngày thường tĩnh lặng như chùa miếu, nhờ có mấy cô gái riu rít mà trở nên náo nhiệt hẳn lên, gian phòng trống vắng cũng có thêm chút sức sống. Dường như Trầm Đoan có ấn tượng rất tốt đối với Phương Phi, bữa tối vừa xong, Trầm Đoan Đoan đã chuẩn bị hoa quả, bánh ngọt chiêu đãi mọi người, hỏi han trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

“Chị Đoan, chị đẹp quá!” Phương Phi xưa nay nói năng đã ngọt ngào, lúc này lại càng giống như phết mật, “Nếu ở tuổi chị mà em có được làn da và dáng người như thế này, có nằm mơ em cũng sung sướng mà tỉnh giấc...”

Phụ nữ đều thích được ca ngợi, Trầm Đoan Đoan cũng không ngoại lệ mà cười thật lòng, “Con bé này, thật là khéo ăn khéo nói! Nhưng mà có đáng vóc, có da dẻ thì đã sao, tuổi thanh xuân đã qua đâu thể lấy lại được, chị mới là người phải hâm mộ mấy em, ở cái độ tuổi như hoa như ngọc này, không cần trang điểm, cũng chẳng giấu được tuổi xuân.”

Lời này cũng là lời thật lòng, ba cô gái trước mắt ăn mặc đều rất giản dị, đúng với chuẩn mực của một sinh viên, cũng không trang điểm, khuôn mặt sáng sủa, ánh mắt trong trẻo, da dẻ mịn màng, những thứ đó không phải thứ mà trang điểm và những sản phẩm dưỡng da đắt tiền có thể lưu giữ được, đó là tiền vốn của tuổi xuân! Mà tuổi xuân, đã trôi qua sẽ không thể nào quay trở lại.

“Chị Đoan, ngôi nhà này đẹp quá, còn đẹp hơn cả trong TV nữa.” Phương Phi cực kì tò mò về Mai Uyển, trước bữa ăn, Phương Phi đã kéo bạn học đi tham quan ngôi nhà mấy vòng.

Trầm Đoan Đoan cười cười tự giễu, “Nhà đẹp thì có ích gì, nhà đẹp cũng là xây cho người sống, nhưng mà ngôi nhà này quá ít người, còn tôi lại không thích ra ngoài, không có bạn bè đến thăm, ở một mình trong ngôi nhà này, có đôi khi tôi cảm thấy thật tịch mịch.” Khi nói lời này, ánh mắt Trầm Đoan Đoan như vô tình hay cố ý nhìn về phía Mạc Văn Trạch.

Mà Mạc Văn Trạch thì vốn không hề nghe Trầm Đoan Đoan nói chuyện, anh đang đứng bên cửa sổ với Tứ Nguyệt, hai người nhìn về phía vườn hoa bên ngoài, không biết đang nói gì, nụ cười trên khuôn mặt Mạc Văn Trạch vô cùng ấm áp.

Trầm Đoan Đoan chưa bao giờ thấy anh cười như vậy.

Bình thường khi Mạc Văn Trạch cười, khóe miệng anh chỉ nhếch thành một đường cong, chưa bao giờ lan tới đáy mắt. Nhưng mà giờ phút này, đôi mắt với Tứ Nguyệt, sự ấm áp trong đáy mắt Mạc Văn Trạch tựa như muốn trút hết xuống cô, một giây một phút cũng không muốn xa rời, ánh mắt đó phẳng phai như một cái lưới dịu dàng, không dấu vết bao bọc lấy Tứ Nguyệt, mà chính khuôn mặt quanh năm lạnh lùng của anh kia, cũng tự nhiên tỏa ra một thứ ánh sáng khách thường, sống động đến lạ lùng.

Rõ ràng, ngay chính cả Mạc Văn Trạch cũng không hề nhận ra, mà Trầm Đoan Đoan thì đã bị biểu cảm sống động đó làm cho hoảng sợ. Bởi vì Mạc Văn Trạch đã phẫu thuật, khuôn mặt rất hiếm khi có biểu cảm, nhiều năm qua, Trầm Đoan Đoan đã quen với những đường nét cứng nhắc trên khuôn mặt của Mạc Văn Trạch, không vui không buồn, phẳng phai như anh là một pho tượng. Trầm Đoan Đoan cứ cho rằng khuôn mặt đó của anh là do phẫu thuật mà thành, thì ra, Mạc Văn Trạch đã cố ý ẩn giấu sự dịu dàng của anh, sự dịu dàng đó chưa bao giờ anh biểu lộ với người ngoài, nhất là người nhà họ Mạc.

Đương nhiên, Tứ Nguyệt cũng coi như một người nhà họ Mạc, có điều sự tồn tại của cô ta chính là nỗi sỉ nhục của ngôi nhà này. Từ khi được sinh ra đến bây giờ, cô gái xinh đẹp như hoa đó đã mang đến cho nhà họ Mạc biết bao nhiêu tai họa. Vì vậy, trong mắt của nhà họ Mạc, cô ta chính là một người mang điềm xấu. Trầm Đoan Đoan thờ dãi, quay sang nói với Phương Phi: “Sau này có rảnh, mấy em thường xuyên tới đây, một mình tôi ở đây cũng buồn, Phương Phi, có thời gian thì tới đây chơi với tôi nhé.”

“Vâng, rảnh rồi nhất định em sẽ tới.” Phương Phi gật đầu liên tục, đúng lúc này, bà giúp việc lại mang ra một đĩa điểm tâm tinh xảo đến mức khiến người ra liú lười, ánh mắt của hai cô gái tròn trừng, “Trời ơi, điểm tâm ngon quá...” Phương Phi chỉ còn thiếu chưa chảy nước miếng, “Đẹp quá, ăn mất thì thật tiếc.”

Bà giúp việc giới thiệu nói: “Đây là điểm tâm đặc biệt của Mai Uyển chúng tôi, chỉ dành để chiêu đãi khách quý, nếu tiểu thư thích ăn, lần sau lại ghé đến đây nhé.” Bà giúp việc rất giỏi quan sát nét mặt, xem ra Trầm Đoan Đoan rất thích cô gái này.

Quả thật là Trầm Đoan Đoan đang quan sát Phương Phi với tính cách có vẻ ngây ngô, cười tào nhả, “Nếu thích thì ăn nhiều một chút, bánh ít đường thôi, không cần phải lo bị béo phì đâu.”

Nhân tiện, Trầm Đoan Đoan lại ngắt đầu lên dặn, “Bảo ông Trương gói lại chút điểm tâm, để mấy cô bé này mang theo khi về.”

“Chuyện này, sao em có thể không biết xấu hổ như thế được?” Phương Phi vui đến mức không biết phải làm thế nào, khuôn mặt tròn tròn đỏ bừng, thật khiến người ta yêu thích. Quả thật Trầm Đoan Đoan cũng rất thích cô gái này, mãi cho đến khi Tứ Nguyệt dẫn Phương Phi và bạn học rời đi, trên khuôn mặt Trầm Đoan Đoan vẫn giữ nguyên một nụ cười nông sâu khó đoán.

Mạc Vân Trạch đưa mấy người Tứ Nguyệt về trường, mãi đến tận khuya mới quay trở lại.

Trầm Đoan Đoan ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách trò chuyện với bà giúp việc, Mạc Vân Trạch chào hỏi Trầm Đoan Đoan rồi đi lên, Trầm Đoan Đoan cũng không nhìn anh, nói một câu không nặng không nhẹ: “Cô gái Phương Phi này tôi thích, rất xứng đôi với cậu.”

Mạc Vân Trạch vẫn giữ nguyên tư thế, không động đậy. Một lúc lâu sau, anh chậm rãi xoay người, “Chị có ý gì?”

Trầm Đoan Đoan nghiêng mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt của Mạc Vân Trạch, thản nhiên cười, “Đừng nhìn tôi như vậy, ý của tôi là, có lẽ không lâu nữa Mai Uyển của chúng ta sẽ có chuyện vui.”

“...”

Cuối cùng đã tốt nghiệp.

Tứ Nguyệt say mềm một bữa với chị em trong phòng, sau đó còn ôm nhau khóc lóc, người thê thảm nhất chính là Diêu Văn Tịch luôn có phong thái nữ hiệp.

“Tứ Nguyệt, chúng ta thật sự sắp chia xa rồi sao? Có phải không?” Diêu Văn Tịch khóc sưng cả mắt, ôm Tứ Nguyệt, ướt cả bả vai của cô.

Sống cùng nhau bốn năm, bây giờ hồi tưởng lại, bao nhiêu vui buồn thanh xuân đều thật đáng trân trọng, hôm nay chia xa, chẳng biết năm nào sẽ gặp lại. Bởi vậy mọi người đều tiếc nuối, khóc khóc cười cười, tranh nhau tặng đồ mà mình yêu quý cho đối phương, khi nắm tay nhau ra khỏi trường, không ai dám quay đầu lại.

Mà ở ngay trong ngày tốt nghiệp này, Tứ Nguyệt nhận được điện thoại của Phương Phi, còn chưa bắt đầu nói chuyện, Phương Phi đã khóc lớn trong điện thoại, “Chị, Chị, chị mau về đi, ba em có chuyện rồi...”

Thầy Lý đã chết.

Lúc dạy học, bất ngờ chết trên bục giảng.

Khi Tứ Nguyệt chạy tới bệnh viện, Thầy Lý đã được phủ một lớp vải trắng, Trình Tuyết Như khóc lóc chết đi sống lại, ngất đã mấy lần. Phương Phi dường như đã quên khóc, ngồi yên trên chiếc ghế bên ngoài phòng bệnh, không có cảm xúc, tựa như một con rối đã bị lấy mất linh hồn. Tất cả đều xảy ra quá đột ngột, Tứ Nguyệt không kịp phản ứng. Lễ truy điệu diễn ra ở lễ đường trường học, người đến rất đông, đều là học sinh khắp nơi của thầy Lý, tới đưa tiễn thầy một đoạn đường cuối cùng.

Mấy ngày này Tứ Nguyệt vẫn ở trong trạng thái ngẩn ngơ, cô vẫn không muốn tin thầy Lý đã không còn trên nhân thế, nhìn thầy Lý nằm giữa khóm hoa tươi, trong lòng Tứ Nguyệt cứ lặp đi lặp lại, ông ấy là ai vậy? Ông không phải thầy Lý đúng không? Ông thật sự là thầy Lý ư? Ông vẫn còn có thể tỉnh lại chứ, ông chỉ tạm thời nằm ở đó thôi...

Mới chỉ ngày hôm qua, Tứ Nguyệt còn nhận được điện thoại của thầy Lý, thầy muốn Tứ Nguyệt và Phương Phi có thời gian thì về nhà ăn một bữa cơm, thầy nói muốn chúc mừng hai chị em tốt nghiệp. Tứ Nguyệt đã đồng ý, còn nói: “Thầy, con và Phương Phi tốt nghiệp rồi, sau này thầy không cần phải vất vả như vậy nữa, con có thể kiếm tiền nuôi gia đình.”

“Các con không phải quan tâm đến thầy, cố gắng làm việc chăm chỉ, chỉ cần các con có tiền đồ, thầy đã rất vui rồi.” Giọng nói của thầy Lý trong điện thoại khàn khàn, vừa nghe đã biết đã làm việc quá sức. Bởi vì thầy Lý làm việc trong ban tốt nghiệp, bây giờ lại đang vào mùa thi đại học cao đẳng, mệt nhọc là điều khó tránh.

Lúc ấy, Tứ Nguyệt nghe thấy giọng nói khàn khàn của thầy Lý, nhớ tới biết bao nhiêu gian khổ mà thầy đã phải chịu đựng để nuôi dưỡng cô nên người, trái tim cô đau nhói như bị kim châm, Tứ Nguyệt suýt nữa đã hô lên thành tiếng, cô muốn gọi ông một tiếng “ba”, nhưng cuối cùng lại không có can đảm, không thốt lên thành lời.

Tứ Nguyệt nghĩ vẫn còn thời gian, cô sẽ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của thầy Lý, thế nhưng cô không thể ngờ rằng trời cao lại không cho cô thời gian. Cho đến tận khi thầy Lý được hỏa táng, khói xanh vẫn vút trên trời cao, Tứ Nguyệt mới tin rằng thầy Lý kính yêu của cô đã mất.

Tứ Nguyệt gào khóc lớn, tiếng khóc ấy thê lương tuyệt vọng, mọi người tiến lại đỡ Tứ Nguyệt, thế nhưng nửa người cô vẫn trượt xuống mặt đất, tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch.

“Chị!” Phương Phi muốn qua đỡ Tứ Nguyệt, nhưng Trình Tuyết Như đã ngất lịm đi trong buổi hỏa táng, Phương Phi đưa mẹ đến phòng y tế, đành phải gọi Diêu Văn Tịch và Lý Mộng Nghiêu hỗ trợ.

Diêu Văn Tịch và Lý Mộng Nghiêu liếc nhìn mình kéo Tứ Nguyệt, người bên cạnh cũng đến hỗ trợ, thế nhưng mặc cho người khác kéo thế nào, đỡ thế nào, Tứ Nguyệt vẫn không thể đứng thẳng lên được. Cô đã khóc khàn giọng.

“Đề tôi tôi.” Một bóng dáng cao ráo đứng trước mặt mọi người.

Diêu Văn Tịch và Lý Mộng Nghiêu mặt toát mồ hôi, ngẩng đầu, không nhận ra là ai, chỉ thấy anh ta mặc âu phục đen, dáng người thẳng tắp, mặc dù đeo kính râm, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng rõ ràng.

“Tôi là anh họ của Tứ Nguyệt.” Mạc Văn Trạch nói xong cúi người bế Tứ Nguyệt đang run rẩy lên, “Nói với em gái của Tứ Nguyệt, bảo tôi đã đưa cô ấy đi.”

“Này, anh, anh...” Diêu Văn Tịch đuổi theo.

“Tôi tên là Mạc Văn Trạch.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 46

Khoảng thời gian sau đó Mạc Văn Trạch không ở Mai Uyển, anh chuyển ra ngoài, sống trong một căn hộ cao cấp bí mật ở thành Nam, ngoại trừ người trợ lý A Sâm, không ai đến nơi này.

Anh cũng không chào đón ai đến thăm hỏi, đặc biệt là người nhà họ Mạc.

Trước khi chuyển khỏi Mai Uyển, anh đã cãi nhau một trận với Trầm Đoan Đoan, thật ra Mạc Văn Trạch không muốn cứng rắn như vậy, nhưng Trầm Đoan Đoan quả thật đã có ý đồ quá rõ ràng, chị ta không chỉ thường xuyên mời Phương Phi đến nhà làm khách, mà còn nghĩ cách giới thiệu Phương Phi với bạn bè thân thích của nhà họ Mạc, thậm chí còn tuyên bố thẳng “Chuyện vui của Mạc Văn Trạch sắp tới”, ám chỉ Phương Phi là vị hôn thê của Mạc Văn Trạch.

Hôm đó là ngày sinh nhật của một người có vai vế rất cao trong nhà họ Mạc, ngại vì có nhiều người ở đó, Mạc Văn Trạch cố nén giận không nói gì, sau đó anh cãi nhau một trận với Trầm Đoan Đoan.

“Chị dựa vào đâu mà can thiệp vào việc riêng của tôi, tôi lấy ai liên quan gì đến chị? Chị là người nhà họ Mạc à?” Do vô cùng tức giận, Mạc Văn Trạch không cho Trầm Đoan Đoan một chút thể diện nào.

Trầm Đoan Đoan quả là một người khó lường, chị ta không tức giận, hỏi lại Mạc Văn Trạch: “Vậy cậu nói cho tôi hay, cậu muốn lấy ai? Tứ Nguyệt sao?” Nếu đã bị vạch trần bộ mặt, chị ta chỉ nói đơn giản, “Văn Trạch, trong lòng cậu nghĩ gì tôi đều biết, nhưng mà tôi phải nhắc nhở cậu, cậu và Tứ Nguyệt là anh em họ! Cho dù có quan hệ huyết thống hay không, anh họ lấy em họ, nhà họ Mạc không chịu nổi sự mất mặt này đâu! Đúng, việc này vốn không phải việc mà tôi quản, tôi cũng không được tính là một người của nhà họ Mạc, nhưng dù sao tôi cũng là bề trên của cậu, ở nhà họ Mạc này, vẫn còn chưa có ai dám nói Trầm Đoan Đoan tôi không được phép quản chuyện của nhà họ Mạc...”

Mạc Văn Trạch cười lạnh, “Chẳng phải chị chỉ dựa thế của chú ba thôi sao? Nói cho chị biết, chị Đoan, vì nể mặt chú ba, tôi mới cư xử lễ độ với chị, kính trọng chị, nhưng điều này không có nghĩa là chị có quyền can thiệp vào chuyện riêng tư của tôi, chị thích quản chuyện của nhà họ Mạc thì mặc chị, nhưng chuyện của tôi chị đừng hòng!”

“Văn Trạch, đây là do cậu tự bức mình vào ngõ cụt.” Trầm Đoan Đoan nhìn thẳng vào Mạc Văn Trạch, ánh mắt lạnh hơn cả băng, “Ở cái nhà họ Mạc này, không ai được phép làm chuyện gì tùy tiện, ngay cả chú ba của cậu cũng không được! Nếu như cậu đến với Tứ Nguyệt, trong mắt người đời, đó chính là loạn luân, chú ba cậu, và tất cả những người trong nhà họ Mạc cũng sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra, cậu lớn lên trong nhà họ Mạc, cậu phải hiểu được điều ấy. Năm đó ba cậu thích người mẹ Nhan Bội Lan của Tứ Nguyệt như vậy, đến chết cũng nhớ thương mẹ con hai người đó, muốn cho họ một cái danh phận, kết quả ra sao, ông ấy có làm được không? Ông ấy là con trưởng của nhà họ Mạc, vậy mà cũng không làm được, vậy thì cậu dựa vào cái gì?”

Câu nói ấy như giáng Mạc Văn Trạch xuống địa ngục, một lúc lâu sau anh vẫn không lấy lại được tinh thần.

Trầm Đoan Đoan quả thật đã nói trúng nỗi đau của Mạc Văn Trạch, vuốt tóc chậm rãi, Trầm Đoan Đoan ngồi xuống sofa, tao nhã tựa vào thành ghế, khôi phục sự đoan trang quen thuộc, “Chú ba cậu muốn tôi nhân tiện nhắc với cậu, nếu cậu làm ra chuyện bại hoại gia phong với nhà họ Mạc, cậu đừng trách ông ấy sẽ động đến Tứ Nguyệt...”

Mạc Văn Trạch hít phải một luồng khí lạnh.

“Cậu hiểu rõ tính khí của chú ba cậu rồi đấy, chọc giận ông ấy, chuyện gì ông ấy cũng có thể làm, tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở cậu, nói chuyện với tôi cậu còn dễ thương lượng, còn nói chuyện với chú ba cậu, sẽ không đơn giản như thế đâu. Văn Trạch, tôi vẫn đứng về phía cậu mà...”

“...”

Mạc Vân Trạch không nói được lời nào, đôi mắt vừa rồi còn hùng hực lửa giận, chớp mắt chỉ còn một chút tro tàn. Anh giống như một người thương binh bại trận, khom lưng, bước nặng nề lên lầu.

Cả đêm, anh nhốt mình trong phòng không đi ra ngoài.

Buổi sáng hôm sau, khi ăn sáng, anh ngồi đối diện với Trầm Đoan Đoan, vẻ mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng ngữ điệu rất dứt khoát, “Tôi sẽ chuyển ra ngoài, nếu tôi nhất định phải chết ở Nhà họ Mạc, vậy tôi không muốn chết ở đây. Ngôi mộ này chỉ thích thì ở, không liên quan gì tới tôi. Chị có thể nói chuyện của tôi với chú ba, nếu ông ta dám động vào một sợi tóc của Tứ Nguyệt, tôi sẽ nhảy lầu từ tầng thượng của công ty, một phút, một giây cũng quyết không do dự, tôi là người đã từng chết, tôi còn sợ gì nữa đây.”

Trầm Đoan Đoan ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Trạch.

“Chị ăn thông thả, tôi đi trước.” Mạc Vân Trạch nói xong rồi đứng dậy, đi ra khỏi phòng ăn, không quay đầu lại. Trầm Đoan Đoan nhìn bóng dáng Mạc Vân Trạch mất hút bên ngoài cửa, thở dài, buông dao nĩa trong tay, hỏi bà Vân đứng bên cạnh: “Bà Vân, bà nói nơi này... Mai Uyển này, còn phải chết bao nhiêu người nữa?”

Một buổi tối mấy ngày sau, Mạc Vân Trạch hẹn Tứ Nguyệt ra ngọn núi phía sau Mai Uyển. Đêm xuân, không có trăng, gió thổi, cảnh hoa khê lay động, không khí ngập tràn mùi hương của hoa lê, Tứ Nguyệt lảng lảng đứng dưới tán cây lê, vẻ mặt mờ mịt, “Anh Vân Trạch, anh hẹn em muộn thế này, có chuyện gì sao?”

“Đúng, tôi phải gặp em, một giây một phút cũng không đợi được nữa.” Mạc Vân Trạch đứng đón gió trong bóng đêm, ánh mắt anh tỏa ra sự nóng rực và cô pháp, “Tứ Nguyệt, em đã tốt nghiệp rồi, tôi hy vọng em sẽ lấy tôi, chúng ta sẽ sống bên nhau.”

Tứ Nguyệt sợ tới mức run cả người, đôi mắt nhìn trừng trừng Mạc Vân Trạch, “Anh, anh điên rồi!”

“Tôi không điên, ít nhất bây giờ thì không.” Mạc Vân Trạch hiểu rõ ý nghĩ trong lòng Tứ Nguyệt, anh không hề có ý đùa cợt, “Em đừng sợ, nghe tôi nói hết câu đã, tôi biết trong lòng em đang nghĩ điều gì, em nghĩ chúng ta là anh em họ thì làm sao có thể kết hôn. Không, Tứ Nguyệt, chúng ta không có quan hệ huyết thống, bởi vì tôi là con nuôi của nhà họ Mạc, dòng máu chảy trên người tôi không phải là của nhà họ Mạc.”

Tứ Nguyệt trừng mắt, hít thở khó khăn, lắp bắp nói: “Sao, làm sao có thể? Em chưa từng nghe nói bác trai có con nuôi, chỉ có anh Vân Hà mới là con nuôi của ba em...”

“Tứ Nguyệt, tôi là con nuôi của ai, tạm thời không thể nói rõ trong hai, ba câu được, sau này tôi sẽ từ từ giải thích cho em. Bây giờ, điều duy nhất mà tôi có thể khẳng định với em là, chúng ta quả thật không phải anh em họ. Khi tôi tới nhà họ Mạc, em vẫn còn chưa ra đời, thậm chí có lẽ ngay cả di Bội Lan cũng còn chưa biết ba em.”

Mạc Vân Trạch nín thở, cẩn thận nói ra từng từ, dốc sức khiến bản thân anh phải khiến nó rõ ràng nhất.

Anh biết, nếu không phản kháng, không dốc sức kiểm chế, mọi chuyện nhất định sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của anh, trượt thẳng về phía vực thẳm đáng sợ. Anh không thể lơ đãng nhìn mọi chuyện, vì vậy anh chỉ có thể mang hết sức mình ra ngăn cản.

Tứ Nguyệt bỗng tỏ vẻ nghi ngờ, “Vậy anh Vân Hà... anh ấy, anh ấy là con của ai?”

“Là con của bác hai tôi.”

“Là con nuôi hay con ruột?”

“...” Mạc Vân Trạch im lặng.

Bốn phía tĩnh lặng khiến cho người ta sinh ra hoảng hốt, không khí vẫn ngập tràn mùi hoa lê, đêm đã khuya, phải chăng ánh đèn nơi phố thị đã quá lộng lẫy, quá sáng chói, thế nên khiến cho những những vì sao trên bầu trời kia cũng trở nên ảm đạm, không còn lấp lánh như xưa, nhìn xuống chớp mái nhón của Mai Uyển dưới chân núi, tối đen, yên lặng tựa như tháp cổ ngàn năm. Xa xa lác đác ánh đèn, không có tiếng người, giống như ngăn cách cả trần thế.

Hai người đối diện với nhau thật lâu, giữa họ, tựa như còn có thể nghe được tiếng hoa rơi.

“Tứ Nguyệt...” Mạc Vân Trạch suy nghĩ nên trả lời như thế nào, anh chấp tay sau lưng, ánh mắt đau xót nhìn cô, “Em vẫn còn nghĩ đến Vân Hà sao? Em thích cậu ấy ư?”

Tứ Nguyệt cuống quýt lắc đầu, “Không, không ... không phải như anh nghĩ đâu, bởi vì trong ba anh em các anh, em chỉ từng gặp anh Vân Hà, lần đầu tiên em gặp anh ấy, em mới chỉ có tám tuổi, ngay tại trên ngọn núi này, lúc ấy anh Vân Hà đang vẽ tranh, anh ấy còn cho em ăn kẹo...”

Mạc Vân Trạch nhìn Tứ Nguyệt, bỗng nói: “Đối với tôi, lần đầu tiên tôi gặp em, em chỉ mới chỉ đầy trăm ngày tuổi. Tôi và Vân Hà đều rất thích em, chúng tôi còn thường xuyên tới cổng trường em học để nhìn trộm em, chẳng ngờ...” Mạc Vân Trạch cố tự nở nụ cười, lắc đầu, “Em chỉ nhớ có mình Vân Hà, tôi thật thất vọng quá.”

“Trước đây em chưa từng gặp anh, làm sao có thể nhớ rõ anh được.”

“Cũng đúng, quả thật trước đây chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau, cho nên em không có ấn tượng với tôi, điều này tôi có thể hiểu, nhưng xin em hãy tin tôi, tôi và em không có quan hệ huyết thống, gia đình này của chúng ta rất phức tạp, nó chôn giấu rất nhiều bí mật, mặc dù trận hỏa hoạn năm đó đã đốt sạch nơi này, thế nhưng bí mật của nó vẫn tồn tại. Mà bí mật lớn nhất chính là, tôi cũng không phải con ruột của ba tôi, tôi giống Vân Hà, đều được gia tộc họ Mạc nuôi dưỡng, chuyện này tôi sẽ kể lại với em sau, em nhất định phải tin tôi, mà chuyện này ngoại trừ tôi, gia tộc họ Mạc biết chuyện không vượt quá ba người, ý tôi là người còn sống.”

Tứ Nguyệt cố gắng thở ra, cảnh vật trước mặt tối đen, “Không, không thể nào...”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 47: Ký Ức Biến Đổi Khuôn Mặt- Mạc Vân Trạch

“Là thật, ba mẹ tôi kết hôn nhiều năm mà không có tin vui, nhưng mẹ tôi lại cực kì muốn có một đứa con, vì vậy bà đã xin một đứa bé ở Vô Tích làm con nuôi, tôi chính là đứa con nuôi đó. Nói thật tôi không rõ chuyện của người lớn cho lắm, tôi chỉ biết năm đó, thân thể của tôi đã bị rất nhiều người nhà họ Mạc đoán già đoán non, cũng có rất nhiều lời đồn, nhưng những ai thật sự biết chuyện lại chỉ có mấy người. Khi còn sống, ông nội và ba tôi rất kiêng kị người ngoài bàn tán, bọn họ vẫn nuôi dưỡng tôi như con cháu ruột của nhà họ Mạc, cho tôi cuộc sống tốt nhất, sự giáo dục tốt nhất, mà bên dưới tôi lại còn có hai đứa em trai, dần dần chuyện già cũng biến thành sự thật.”

“Thì ra là như vậy...” Đầu óc Tứ Nguyệt hoang mang, mơ hồ, rối loạn, cô lắc đầu, giọng nói như không phải của chính mình, “Chuyện này đột ngột quá, em không được chuẩn bị một chút tâm lý nào, vì sao trước giờ em chưa từng nghe nói đến chuyện này?”

“Loại chuyện như thế nói ra chẳng về vang gì, làm sao có thể truyền ra ngoài được?” Mạc Vân Trạch nhìn Tứ Nguyệt, nụ cười tắt dần, “Ngôi nhà này, bề ngoài thì là khung cảnh vạn người kính ngưỡng, nhưng thật ra bên trong của nó cực kì tối tăm, chỉ cần vén lên bất kì một góc nào, tất cả đều bám đầy ruồi nhặng... Còn tôi thì lại không thể không sống trong cái cuộc sống tối tăm ấy, tôi bán mạng, làm trâu làm ngựa cho nhà họ Mạc, nguyên nhân chỉ có một, tôi nợ bọn họ. Không chỉ bởi vì bọn họ đã nuôi lớn tôi tới bây giờ, mà còn là bởi trong trận hỏa hoạn năm đó, Vân Hà vì cứu tôi mà vùi thân trong biển lửa, Vân Tổ cũng đã chết, ngoại trừ chú ba thì nhà họ Mạc không còn ai nổi dõ, bọn họ buộc tôi phải ‘trả nợ’.”

“Thế thì vì sao bây giờ anh vẫn...?”

“Bán mạng cho nhà họ Mạc sao, chú ba tôi quanh năm chơi bởi thành tính, hoàn toàn không hiểu chuyện kinh doanh, chú biết nếu chú quản lý Thịnh Đồ, gia nghiệp của nhà họ Mạc sớm muộn gì cũng sẽ khó giữ. Chú ba không muốn gánh vác trách nhiệm, cũng không muốn công trên lưng cái tiếng xấu này, vì vậy chú ba đổ tất cả mọi việc lên đầu tôi, bên ngoài thì tuyên bố là nhường chỗ cho thế hệ sau phát triển, thật ra là chú ba trốn tránh trách nhiệm, để chú có thể ung ung, tiếp tục cuộc sống ăn chơi của mình. Chú ba cũng có bất động sản ở khắp nơi trên thế giới, nếu không phải trong nhà thật sự có việc, chú sẽ không trở về, một năm tôi chỉ nhìn thấy chú ba không tới vài lần.”

“Anh Vân Trạch, anh thật đáng thương...”

“Đúng, tôi thật đáng thương, thế nhưng chẳng còn cách nào, tôi nợ nhà họ Mạc, chỉ có thể làm trâu làm ngựa đền đáp cho bọn họ, chuyện đó thì không sao, nhưng tôi không thể chôn vùi hạnh phúc cả đời của mình trong cái ngôi nhà này, tôi có quyền được theo đuổi hạnh phúc của tôi. Mà em, Tứ Nguyệt, em chính là hạnh phúc của tôi, tôi yêu em, từ nhỏ tôi đã yêu em, tôi muốn sống bên em, cho dù chỉ sống được ba năm, năm năm nữa, tôi cũng muốn sống bên em”

Nói đến đây, Mạc Vân Trạch đã không thể kìm chế nổi, giọng anh gần như nghẹn ngào, “Không ai biết tôi đã sống đau khổ như thế nào, mỗi ngày trôi qua tôi đều bị giày vò, Tứ Nguyệt, tôi không thể tượng tượng được, nếu không có em, làm sao tôi có thể sống sót. Đối với em mà nói, có lẽ chuyện này quá đột ngột, nhưng xin em đừng lo lắng, được không?”

Tứ Nguyệt khóc, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực thế này, chưa bao giờ cảm thấy hoang mang như thế, Tứ Nguyệt dốc sức lắc đầu, “Nhưng mà, em không thể chấp nhận anh được, ngay cả chỉ là suy nghĩ em cũng không dám, bởi vì em gái của em, Phương Phi, con bé yêu anh, chiều nay con bé đã tâm sự với em rất nhiều, con bé nói con bé muốn gả cho anh...”

“Cái, cái gì?” Mạc Vân Trạch kinh ngạc, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

“Phương Phi, con bé yêu anh! Con bé muốn gả cho anh, con bé đã nói với em như vậy, em chỉ có một đứa em gái, em không thể tranh giành với con bé, em không thể.”

“Dựa vào cái gì mà cô ta muốn lấy tôi, tôi cũng chưa từng bày tỏ gì với cô ta cả, chuyện này thật vớ vẩn!”

“Phương Phi nói chị Đoan đã bày tỏ thái độ với con bé, Phương Phi nói chị Đoan rất thích con bé, hy vọng con bé có thể gả đến nhà họ Mạc, chị Đoan còn nói, còn nói anh cũng rất thích Phương Phi...”

“...”

Mạc Vân Trạch lùi lại mấy bước, gần như không thể đứng thẳng. Tuyệt vọng, hay là là cảm hận đây, máu nóng bốc lên sùng sục trong ngực Mạc Vân Trạch, sự giận dữ trào lên như sóng biển, nháy mắt đã chôn vùi anh. Mạc Vân Trạch vịn vào cây lê bên cạnh, yếu ớt nhìn Tứ Nguyệt, “Tứ Nguyệt, tôi chỉ yêu em, cả đời này tôi chỉ yêu em. Tôi yêu em, và cũng sẽ không yêu một ai khác nữa...”

Hai ngày sau, Mạc Vân Trạch chuyển ra khỏi Mai Uyển, ngoại trừ quần áo để thay đổi và mấy bức ảnh trong phòng sách, anh không mang theo thứ gì, cũng không nói với Trầm Đoan Đoan anh chuyển đi đâu. Chắc hẳn Trầm Đoan Đoan đã nói chuyện này cho Mạc Kính Thêm, nhưng không ai ngăn cản anh. Mạc Kính Thêm nói trong điện thoại: “Cứ để nó đi, nếu nó thực sự muốn nhảy lầu tự tử, tôi sẽ không ngăn cản nó, nhưng nếu nó muốn lấy Tứ Nguyệt vào cửa, có xuồng xuôi vàng cũng đừng hòng.”

Trầm Đoan Đoan im lặng một lúc lâu, có chút do dự, “Đừng nên ép cậu ta quá, nếu cậu ta thực sự nhảy lầu, nhà họ Mạc biết trông cậy vào ai đây? Trông cậy vào anh sao?”

“Tôi mặc kệ, Đoan Đoan, nếu chuyện này xảy ra, đừng nói cô, ngay cả cái nhà họ Mạc này cũng đừng mong ngóc đầu lên được, tôi không phản đối cho Tứ Nguyệt vào Mai Uyển, con bé đó vốn là con ruột của anh hai, muốn cho nó về nhận tổ nhận tông, tôi không có ý kiến gì. Nhưng mà nếu nó lấy thân phận con dâu để vào gia tộc họ Mạc, vậy thì đừng hòng! Loạn luân, đây là loạn luân cô có biết hay không!” Mạc Kính Thêm gào lớn trong điện thoại.

“Em không ngăn cản được cậu ta, đành không chính, ngôn không thuận.”

“Vậy nghĩ cách đi!” Mạc Kính Thêm giận dữ, cạch một tiếng rồi treo điện thoại.

Trầm Đoan Đoan cũng vô cùng tức giận, cầm điện thoại trong tay ném thẳng vào lò sưởi trong tường, điện thoại vỡ nát. “Chuyện này liên quan gì đến tôi! Dựa vào cái gì mà anh xả giận vào tôi!” Trầm Đoan Đoan bỗng bật dậy khỏi sofa, đập tay hai cái. Vừa đúng lúc bà Vân mang cháo tổ yến đi nào, Trầm Đoan Đoan thờ hồn hèn nhìn bà Vân, ánh mắt mơ hồ không có tiêu điểm, “Sớm muộn gì, sớm muộn gì cái nhà này cũng sẽ chết sạch!”

Bà Vân đặt bát cháo trong tay xuống, đứng thẳng tắp, đáp: “Phu nhân, ngoại trừ tôi và cô, cái nhà này còn có ai sống nữa sao?”

“...”

“Vậy bà kêu bọn họ đi chết hết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 48: Ký Ức Biến Đổi Khuôn Mặt

Nhiều ngày sau đó, ngay cả điện thoại Mạc Vân Trạch cũng không gọi về Mai Uyển.

Mấy ngày nay, hai người bạn cũ là Vi Minh Luân và Cảnh Mặc Trì trở về từ nước ngoài, anh bận việc xã giao, tạm thời không có thời gian nghĩ đến Tứ Nguyệt, Mạc Vân Trạch biết chuyện này không thể gấp gáp, từ từ rồi sẽ đến. Trước đây, Mạc Vân Hà và Vi Minh Luân, Cảnh Mặc Trì đều là anh em tốt của nhau, khi Mạc Vân Hà qua đời, Vi Minh Luân và Cảnh Mặc Trì đều ở nước ngoài, nghe được tin dữ đều vô cùng đau xót. Lần này trở về, mọi người không tránh khỏi việc đi viếng mộ Mạc Vân Hà, kết quả là tới nơi thì gặp Tứ Nguyệt đang khóc trước mộ của thầy Lý, Mạc Vân Trạch đau lòng khuôn người.

Anh đưa Tứ Nguyệt về nhà mình, chăm sóc cẩn thận, Mạc Vân Trạch không nói gì, anh chỉ thầm cầu mong cho Tứ Nguyệt mau chóng nguôi ngoai. Mà Tứ Nguyệt thì vẫn luôn canh cánh trong lòng, vì sao cô vẫn chưa gọi thầy Lý một tiếng “ba”, không còn cơ hội, cả đời này cô sẽ không còn cơ hội nữa. Tứ Nguyệt bắt đầu lải nhải, tự hỏi rồi tự đáp với chính bản thân mình, bao nhiêu chuyện đã qua cô đều có thể nhớ rõ, rõ đến từng chi tiết, thậm chí ngay cả ngữ điệu trò chuyện và tiếng ho khan của thầy Lý, cô cũng có thể kể ra dễ dàng.

Mạc Vân Trạch là một người lý tưởng đề tâm sự, Tứ Nguyệt nói đến đâu, anh đều ở bên cạnh lắng lắng lắng nghe, cũng không nói xen vào, chỉ khi nào thấy Tứ Nguyệt khóc, anh mới ân cần đưa khăn tay cho cô, hoặc là nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, vỗ về lưng cô, tựa như dỗ dành một đứa trẻ, “Tứ Nguyệt, em vẫn còn có tôi.”

Ban ngày Mạc Vân Trạch phải đi làm, sợ Tứ Nguyệt ở một mình sẽ buồn, anh gọi điện thoại cho Phương Phi, muốn Phương Phi tới bầu bạn với Tứ Nguyệt, Phương Phi vui vẻ đến. Nhìn ánh mắt si mê của Phương Phi, đã mấy lần Mạc Vân Trạch muốn nói chuyện thẳng thắn với cô, nhưng nghĩ thế nào lại thấy không thỏa đáng, anh sợ làm tổn thương cô gái đơn giản, hiền lành này. Mặc dù Mạc Vân Trạch cũng quý mến Phương Phi, nhưng đó chỉ là sự quý mến giữa anh em, không hề có chút mờ ám. Nhưng mà Tứ Nguyệt thì lại khác, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ coi Tứ Nguyệt là một người em gái. Chưa từng.

Cuối tuần, Mạc Vân Trạch vốn định đưa hai chị em Tứ Nguyệt đi dạo ven hồ, không ngờ A Sâm gọi điện thoại tới, nói Phí Vũ Kiều đã đồng ý gặp mặt

anh, Lúc ấy Mạc Vân Trạch mới nhớ đến chuyện của Phí Vũ Kiều, vì thế đành thôi.

Địa điểm gặp ở sân golf. Phí Vũ Kiều tới trước, khi Mạc Vân Trạch tới nơi, Phí Vũ Kiều đang trò chuyện với mấy người. Lúc ấy trời đã chạng vạng, thảm cỏ xanh ngắt rộng lớn, nhấp nhô như cũng nhuộm màu dưới ánh chiều tà, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ. Khi ấy Phí Vũ Kiều đang đứng nói chuyện ở dưới gốc cây tùng, nửa thân người tắm trong nắng chiều, tựa như được bao trong một lớp màng màu ánh kim, rạng rỡ chói mắt.

“Phí tiên sinh.” Mạc Vân Trạch tiến lên chào hỏi.

Mạc dù chỉ mới gặp mặt một lần trong buổi đầu giá, thế nhưng Mạc Vân Trạch chỉ cần liếc mắt đã nhận ra anh ta, không phải bằng vào trí nhớ, mà chính là bởi phong thái nổi bật của Phí Vũ Kiều, với thân hình thẳng tắp như kiếm nhọn, khí thế bức người, những nhân vật có thân phận hiển hách bên cạnh cũng chỉ để làm nền cho anh ta. Nghe thấy có người gọi, Phí Vũ Kiều quay đầu, trong thoáng chốc dường như vẫn chưa khôi phục lại được tinh thần, hơi ngẩn người nhìn Mạc Vân Trạch trước mắt.

“Chào anh.” Phí Vũ Kiều bắt tay với Mạc Vân Trạch, khuôn mặt tươi tắn, ung dung, giống như đôi bên quen biết đã lâu, lại vừa như hôm qua đã gặp mặt. Không sai, Phí Vũ Kiều thường xuyên “gặp” người con trưởng của gia tộc họ Mạc này, tất cả những gì có liên quan đến Mạc Vân Trạch trong bao nhiêu năm qua, Phí Vũ Kiều đều nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ là cái mũi vì ẩn nấp trong bóng tối chẳng hề dễ chịu gì, cuối cùng, Phí Vũ Kiều đã không cần phải giấu mình nữa.

“Phí tiên sinh chơi golf thật chuyên nghiệp.” Lần đầu gặp mặt, hai người khó tránh khỏi so tài hai hiệp, sau khi chơi xong, Mạc Vân Trạch thẳng thắn khen tài đánh golf của Phí Vũ Kiều.

Lúc ấy hai người đang nghỉ ngơi trong một chái nhà cạnh sân golf.

Phí Vũ Kiều tươi cười nhã nhặn, sắc mặt bình thản, “Quá khen, làm sao tôi có thể so sánh với Mạc tiên sinh được, Mạc tiên sinh tuổi trẻ tài cao, thâm tàng bất lộ, sao có thể lãng phí thời gian trên sân golf?”

Hai tách trà trên mặt bàn đang tỏa hơi nghi ngút, đó chính là loại trà Bích Loa Xuân thượng hạng nhất, hương thơm dễ chịu. Lá trà chậm rãi xoay tròn trong lòng nước, tựa như những mũi châm nhọn, một chiếc, hai chiếc dần dần nổi lên, rồi sau đó, ngày một nhiều lá trà tập trung trên mặt nước, chĩa mũi nhọn tua tủa...

Mạc Vân Trạch trả lời: “Nhận được lời khen ấy, tôi thật không dám nhận.”

Sau khi hai người khách khí trò chuyện vài câu, Phí Vũ Kiều bắt đầu chuyển lại chủ đề chính, “Hôm may Mạc tiên sinh hẹn gặp tôi, chẳng lẽ chỉ là để chơi golf thôi sao? Mạc tiên sinh là một người bận rộn cơ mà...”

Mạc Vân Trạch nghe vậy, cười khẽ, “Là thế này, nghe nói dạo gần đây Phí tiên sinh có mua một ngôi nhà mới, vừa khéo, ngôi nhà đó lại chính là ngôi nhà tôi nhìn trúng, đang định mua tặng cho một người thân trong nhà, ai ngờ lại chậm một bước, thật là đáng tiếc.”

Phí Vũ Kiều hơi nheo mắt, đôi mắt một mí hẹp dài, ánh mắt sâu xa khó lường ấy dừng trên người Mạc Vân Trạch, chờ anh nói tiếp, giống như một vị khán giả lười đời, đang “thưởng thức” một lời thoại trong kịch bản sứt sẹo. Mạc Vân Trạch nhất thời bị ánh mắt “xem kịch” của Phí Vũ Kiều kích thích, không được tự nhiên, lời nói trước sau cũng không ăn nhập, “Tôi biết đưa ra yêu cầu này là không phù hợp, nhưng mà ngôi nhà đó rất quan trọng đối với tôi, không biết Phí tiên sinh có thể bỏ qua những thứ yêu thích hay không, giá cả có thể thương lượng, tôi tuyệt đối sẽ không để tiên sinh chịu thiệt.”

Phí Vũ Kiều rất “nghiêm túc” nghe xong lời Mạc Vân Trạch nói, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười nhạt, giọng nói nhẹ tựa tiếng thờ dài, “Cảm ơn sự ưu ái của Mạc tiên sinh, có điều thật đáng tiếc, ngôi nhà đó cũng rất quan trọng đối với tôi, sợ là không thể nghe theo ý của Mạc tiên sinh được.” Nói xong Phí Vũ Kiều liếc nhìn Mạc Vân Trạch, lộ ra vẻ mặt áy náy, “Mạc tiên sinh, ai chẳng biết Thịnh Đồ của gia tộc tiên sinh cực kì nổi bật trong giới điền sản, mấy khu biệt thự ở thành phố này cũng là do nhà họ Mạc xây dựng, còn loại nhà nào mà tiên sinh không thể có đây, vì sao lại ưu ái đến ngôi nhà của tôi như vậy?”

“Điều này...” Mạc Vân Trạch lúng túng, “Xin lỗi, đây là chuyện riêng của tôi, không tiện nói cho tiên sinh được, tôi chỉ muốn nói, tôi rất chân thành muốn đàm phán với Phí tiên sinh về chuyện ngôi nhà, tuyệt đối sẽ không để cho tiên sinh chịu thiệt, xin Phí tiên sinh hãy cân nhắc.”

“Chẳng lẽ Mạc tiên sinh không biết chuyện ư?” Phí Vũ Kiều bỗng hỏi.

“Biết chuyện gì?”

“Chủ nhân trước kia của ngôi nhà này đã chết, ông ta nhảy lầu tự sát ở Hồng Kông, tuổi vẫn còn trẻ, không biết do đâu mà ông ta nghĩ quẩn, nhảy xuống từ tầng hai mươi ba của khách sạn, tử vong tại chỗ.”

Lúc này đến lượt Mạc Vân Trạch nhìn Phí Vũ Kiều, chờ anh ta nói tiếp.

Phí Vũ Kiều nhấc tách trà, không hề để ý đến những lá trà đang nổi lênh bênh, tựa như những mũi châm nhọn đang dựng lên tua tủa, anh cười nhạt, “Sở dĩ tôi mua ngôi nhà đó, là bởi vì chủ nhân đã chết của ngôi nhà khiến cho tôi nhớ đến một người, rất nhiều năm trước, người đó cũng vứt bỏ lại cha mẹ, vợ con của mình rồi nhảy lầu tự tử từ tầng thượng của công ty...”

Trái tim của Mạc Vân Trạch bỗng đập thành thịch.

Lưng anh cũng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Lúc này, ánh tịch dương chiếu xuống khuôn mặt của Phí Vũ Kiều, khiến cho vẻ mặt của anh ta trở nên mơ hồ không rõ, bên ngoài sân golf vọng đến tiếng vỗ tay hoan hô, phảng phất như cách rất xa xôi. Mạc Vân Trạch không hiểu vì sao Phí Vũ Kiều lại nói với anh chuyện này, trong đầu anh lơ mơ lóe lên một ý nghĩ. Phí Vũ Kiều lại cười càng tươi hơn, giống như thờ ơ hỏi Mạc Vân Trạch: “Mạc Tiên sinh có muốn nghe tiếp không?”

- Hết phần 4 -

Bạn đang đọc truyện *Ngoảnh Lại Thấy Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.